

Cổ Long

Thất Tinh Long Vương

VNTHUQUAN.NET, 2009.

Cổ Long

Thất Tinh Long Vương

Vnthuquan.net, 2009

Hồi 1

Cái chết của tay phú gia cự vạ

Mười lăm tháng tư. Trời đẹp.

Hôm đó, một ngày bắt đầu cũng bình thường như mọi ngày, Tôn Tế Thành ngồi dậy ra khỏi giường, đã có Liễu Kim Nương, một người cung nga năm xưa từng ở trong đại nội phụ trách chuyện áo quần giày dép cho hoàng thượng, thống lĩnh mười sáu đứa a hoàn, chuẩn bị sẵn hân hoi cho y một bộ áo quần dành mặc trong ngày đó. Ngồi ở sảnh phòng bên ngoài phòng ngủ uống ly trà Ô Long mua ở Vũ Di tỉnh Phúc Kiến xong, Tôn Tế Thành bèn leo lên chiếc xe ngựa y thường đi, bắt đầu cuộc tuần tra bảy mươi chín cái tiệm y làm chủ trong thành Tế Nam.

Y chẳng phải là người ăn ở có quy luật gì chặt chẽ, vẫn thường vui chơi với những bạn bè thanh nhã qua đêm, nhưng trước giờ y chưa hề bỏ lỡ qua cái chuyện tuần tra của y một lần nào, thậm chí ngay cả lộ trình y đã đi qua cũng không hề biến đổi bao giờ.

Sáng lập ra cơ nghiệp không phải là chuyện dễ dàng, giữ lấy nó lại càng khó khăn, bất kỳ ai muốn làm cho được chuyện đó cũng phải bỏ ra một cái giá tương đương.

Tôn Tế Thành rất am hiểu cái điểm đó.

Y chăm sóc cái sự nghiệp và tài phú của mình cũng như một mỹ nhân tuyệt sắc chăm sóc sắc đẹp của mình vậy.

Y đã từng nói cho bạn bè mình nghe rằng:

– Tài phú tuy không nhất định sẽ làm cho người ta sung sướng, nhưng ít nhất, so với bần cùng còn hay hơn nhiều lắm.

Tôn Tế Thành người cao hơn sáu thước, khôi ngô anh tuấn, và rất biết cách hưởng thụ, so với những người phú thương cự vạn thân thể cũng như y.

Bao nhiêu năm nay đời sống thoải mái ăn uống đầy đủ, tuy làm cho cái bụng của y có phình ra chút đỉnh, nhưng quần áo may cắt khéo léo một chút đủ để che dấu đi, xem ra y vẫn rất trẻ trung so với cái tuổi của y, vẫn còn có thể cưỡi ngựa chạy nhanh, uống rượu mạnh, làm thỏa mãn những người đàn bà khó thỏa mãn nhất.

Trước giờ y chưa hề quên đề tỉnh người khác tán tụng y cái điểm đó, người ta cũng không ai dám quên.

Hạng người như y, dĩ nhiên là không muốn chết.

Vì vậy, mỗi ngày y ra khỏi nhà, tùy tùng của y đều là những tay cao thủ được chọn trong các tiêu cuộc lớn, trong đó, thậm chí còn bao gồm cả Oản Như Thái Sơn Khâu Bát Đảo, năm xưa đã từng nổi tiếng một thời ở Hà Sóc, chín mươi một lần hộ tiêu chưa có lần nào bị thất thủ.

Cái thùng xe y ngồi, cũng chế tạo rất đặc biệt, đao chém không vào, tên bắn không lũng, người huấn luyện ngựa cho y đã từng là tổng quản về chuyện nuôi ngựa cho Chính Đông tướng quân năm xưa, mỗi con ngựa kéo xe đều là thứ ngựa giống tốt nổi tiếng, thể lực tốc độ được bảo trì ở mức tối đa, gặp lúc cần cấp có thể chạy một ngàn ba trăm dặm liên tục một ngày một đêm.

Ngôi nhà của y cũng được bảo vệ vô cùng nghiêm ngặt, ngày đêm đều có người luân phiên trực gác phòng thủ, ai nấy đều là tay cao thủ đệ nhất lưu.

Muốn đặt một kẻ như vậy cho chỗ chết, thật tình có thể nói là chuyện tuyệt đối không thể làm được.

Chẳng ai đi làm cái chuyện đó, chẳng ai đi mạo hiểm làm cái chuyện như vậy.

Chẳng ai có thể tưởng tượng được có ngày y sẽ chết!

Nếu không có chuyện gì đặc biệt lắm, thông thường Tôn Tế Thành sẽ ăn cơm trưa ở Đại Tam Nguyên tửu lâu.

Cũng không biết có phải y nghĩ đến chuyện sau này cái bụng cứ phình ra hoài hay không, hay là y uống rượu từ sáng đến tối nhiều quá, mà lúc y ra khỏi giường, trừ chuyện uống ly trà Ô Long ra, y không hề ăn chút gì vào bụng, vì vậy mà thông thường, y ăn cơm trưa rất kỹ lưỡng.

Y chọn Đại Tam Nguyên tửu lâu là có nhiều lý do lắm... thứ nhất, Đại Tam Nguyên là một trong những cửa tiệm của y.

Gã đầu bếp chỗ Đại Tam Nguyên là một tay danh trù y đặc biệt mời được từ Lãnh Nam về. Hai món Phát Dực và Thiêu Dực đều có công thức bí truyền, mà món Ngư Dực lại là cái món Tôn Tế Thành ưa thích nhất.

Tổng quản của Đại Tam Nguyên tửu lâu tên là Trịnh Nam Viên, không những là người ăn uống rất giảnh cứu, mà còn ăn nói rất phong nhã thú vị, nói chuyện lại toàn là những thứ y rất thích nghe. Còn có một điểm chủ yếu nhất nữa, Đại Tam Nguyên làm ăn rất phát đạt, khách hàng rất nhiều. Tôn Tế Thành thích nhìn người ta, và cũng thích người ta nhìn mình.

Hôm nay cũng như lúc bình thường khác, Tôn Tế Thành cũng đang ăn trưa ở Đại Tam Nguyên, cũng có uống chút đỉnh rượu.

Thường thường, có lúc y uống Trúc Diệp Thanh, có lúc thì Mao Đài, có lúc thì Đại Khúc, có lúc thì Nữ Nhi Hồng, có lúc Mai Quế Lộ, có lúc thậm chí còn uống tý đỉnh rượu Thanh Quả và Cổ Thành Thiêu đem từ Quan Ngoại vào.

Hôm nay, y lại uống thứ rượu Bồ Đào càng khó kiếm được đem ở Ba Tư về.

Tôn Tế Thành uống không nhiều lắm, trời chưa tối, trước giờ y không hề uống gì nhiều.

Đại Tam Nguyên là cửa tiệm cuối cùng trên còn đường tuần tra của y, ăn xong buổi cơm trưa này, y muốn đi ngay về nhà, về tới phòng ngủ chỗ rất hiếm ai bước vào, ngủ một giấc lấy lại tinh thần, sau đó là bắt đầu một lối sinh hoạt đa sắc đa dạng khác.

... Giàu có quả thật là sung sướng hơn nhiều, so với bần cùng.

Tôn Tế Thành giàu có còn hơn vô số người trên cái thế giới này, y cũng thoải mái sung sướng hơn vô số người trên thế giới này.

Người khác nếu đã giết không được y, thì chính y cũng không có chút lý do gì muốn chết đi.

Thì làm sao y chết đi được nhỉ?

Tôn Tế Thành là người rất am hiểu cách hưởng thụ, rất giảnh cứu từng mỗi một chuyện gì, bao quát chuyện ăn uống đi đứng trong đó.

Phòng ngủ của y dĩ nhiên vừa thoải mái vừa hoa mỹ.

Đây là một điểm chỉ cần ai có đầu óc một chút là nghĩ ra được tới, nhưng lại rất ít có ai tưởng tượng được nơi đó rốt cuộc ra thế nào, bởi vì phòng ngủ của y, rất có ít người được bước vào.

Phòng ngủ của y là nơi y nghỉ ngơi và ngủ nghề.

Lúc y muốn đi ngủ muốn nghỉ ngơi, y không bao giờ tìm đàn bà, lúc y tìm đàn bà, y không bao giờ ngủ hay nghỉ ngơi.

... Vợ và đàn bà là hai thứ không giống nhau.

... Vợ không những là đàn bà, mà còn là một người bạn cùng chung cộng khổ cực ngọt bùi, có thể cùng nhau an ủi dựa lưng trong những lúc tịch mịch bệnh tật già cả buồn đời.

Tôn Tế Thành không có vợ, cũng không có bạn bè.

Bạn bè của y nói cho đúng đều không thể xem là bạn bè.

... Cao xử bất thắng hàn (chỗ cao chịu không nổi lạnh), một người nếu đã lên cái chỗ nào cao quá, thường thường đều phải chịu tịch mịch.

Cũng như lúc bình thời, Tôn Tế Thành về tới chỗ rất ít ai bén mảng tới của y, nhưng bất cứ ai đã bước vào đều không ngớt ca tụng, thì trời cũng vừa đúng hoàng hôn.

Thường thường y về tới nơi là vào ngủ một chút, nhưng hôm nay lại ngoại lệ, y chỉ lấy trong ngăn hộc kín trên đầu giường ra một sợi dây chuyền đeo cổ làm bằng bạch kim từ Ba Tư, còn thêm miếng ngọc phỉ thúy, rồi đi ra ngoài.

Phía ngoài phòng ngủ là cái sảnh đường trang trí thật tinh nhã và hoa mỹ, trên tường treo những bức tranh và nét chữ của Ngô Đạo Tử và Vương Hy, trên kệ chưng bày những cái đỉnh bằng ngọc trắng tinh không một chút tỳ vết, cái ghế để ngay trước cửa, nghe nói là đồ ngự dụng đem từ hoàng cung ra.

Tôn Tế Thành vừa ngồi xuống, ngoài cửa đã vang lên tiếng hoàn bội đình dương như âm nhạc, người y đang đợi đã lại.

Người lại là Liễu Kim Nương.

Người đàn bà mỹ lệ ôn nhu thành thạo tế nhị mà còn tinh thông

chuyện may cắt này, mười một tuổi vào cung, hai mươi một tuổi được trả ra, bèn được Tôn Tế Thành mời lại phụ trách quản lý chuyện quần áo giày mũ cho y, thế giới này chỉ sợ rằng không có ai biết rõ thân thể của người đàn ông này, tứ chi cốt cách kết cấu ra làm sao, bằng được nàng ta.

Muốn may một bộ quần áo vừa thích hợp thân hình cho một người nào đó, không phải là một chuyện dễ dàng, phương pháp nàng ta dùng là thứ rất trực tiếp và hữu hiệu.

Nàng ta là một người đàn bà mỹ lệ, y là người đàn ông cường tráng mạnh khỏe, cái đêm hôm đó, ngọn gió xuân thổi sao mà ôn nhu dịu dàng.

Có điều từ đêm đó trở về sau, nàng ta không hề đề cập đến chuyện đó, y cũng hình như tựa hồ quên bẵng đi hoàn toàn, hai người vẫn còn bảo trì một quan hệ giữa khách và chủ rất đứng đắn và tốt đẹp. Nàng ta đã học được sự chịu đựng nổi tịch mịch từ lâu trong thâm cung.

Ánh tà dương từ cửa sổ chiếu vào, Tôn Tế Thành nhìn gương mặt mỹ lệ mà lãnh đạm của nàng, bỗng dưng thở ra một hơi nhẹ.

– Đã mười năm rồi.

Y than thở rồi hỏi nàng ta:

– Có phải là đã mười năm rồi không vậy?

– Đại khái là vậy.

Gương mặt của Liễu Kim Nương vẫn còn lạnh lạnh băng băng không lộ một vẻ gì, một người có giáo dục như nàng, nhất định không phải là người để tình cảm của mình bộc lộ ra ngoài mặt.

Có điều trong lòng nàng ta đang đau đớn, nàng biết y đang nói đến mười năm là tính từ cái đêm xuân ấy tính tới, nàng còn nhớ rõ ràng

hơn y rất nhiều, không phải là mười năm, mà là mười năm một tháng ba ngày.

– Bao nhiêu năm nay, nàng sống có sung sướng không?

– Cũng không nói được là sung sướng lắm, cũng chẳng có gì là không sung sướng.

Liễu Kim Nương lạnh nhạt nói:

– Bây giờ nghĩ lại, mười năm hình như chỉ mới chớp mắt qua một cái.

Bao nhiêu là những đêm đông một mình lạnh lẽo, bao nhiêu là những đêm xuân tịch mịch khó cầm lòng, có phải là chớp mắt đã qua thật đó chẳng?

Tôn Tế Thành lại thở ra một hơi, y bỗng đứng dậy bước lại.

– Ta biết ta phụ rẫy nàng lắm.

Y đưa cái dây chuyền đeo cổ trong tay lên:

– Đây là chút gì ta dành cho nàng, nàng có chịu cho ta đeo dùm vào cho nàng không?

Liễu Kim Nương lẳng lặng gật đầu, có điều, đợi đến lúc Tôn Tế Thành bước ra phía sau nàng, quàng dây chuyền trân quý mỹ lệ đó vào cổ, nàng bỗng dưng thấy muốn khóc.

Không lẽ sau mười năm lãnh đạm không quan tâm đến rồi, y bỗng dưng lại nhớ đến cái đêm đầy những tình cảm khích liệt, những tình cảm dịu dàng kia sao.

Chính lúc nước mắt nàng đang sắp ứa ra đó, bàn tay của y bỗng siết chặt lại một cái, y đã dùng sợi dây chuyền mỹ lệ đó siết cổ nàng chết. Nàng chết không một chút đau đớn, bởi vì nàng chết mà không tin được y lại hạ độc thủ giết nàng như thế.

Chẳng ai hiểu được lý do tại sao y giết nàng ta, bởi vì y chẳng hề có

lý do gì để giết nàng.

Sợi dây chuyền mỹ lệ còn đang quàng lên cần cổ mỹ lệ, người mỹ lệ thì đã ngã xuống.

Ngoài song cửa, ánh tịch dương tàn lụn, màn đêm buông xuống. Con người bình thường hành động chậm chạp cẩn thận như Tôn Tế Thành, đang chầm chậm mở cái cửa sổ phía sau lưng mình, rồi bỗng nhiên giống hết một làn khói nhẹ, bay ra khỏi cửa sổ, trong chớp mắt đã biến vào trong màn đêm.

Màn đêm đang buông xuống, Khâu Bất Đảo còn nằm trên giường, tới hôm qua, y phải trực ca đêm, tới sáng mới được đi ngủ, y đi trực cũng giống như y đi bảo tiêu vậy, lúc nào cũng làm hết sức mình, cho dù biết rằng không có chuyện gì sẽ xảy ra, cũng không dám sơ suất lấy một chốc lát.

Oản Như Thái Sơn bốn chữ ấy là do y dùng mồ hôi nước mắt đổi ra, thế mà chỉ cần một lần sơ suất thôi, cũng đã đủ bị phá hủy đi trong tích tắc.

Sau vô số kinh nghiệm đã từng vào sinh ra tử, quả thật y đã làm được tới cái chữ “ổn” đó, cho dù có tên bay đao bén xông lại trước mặt cũng chẳng kinh hoảng lính quýnh, cho dù đem cả nhà cửa vợ con ra đánh vào một canh bạc, nhìn con xúc xắc lật ra mặt nào mấy điểm, y cũng chẳng chớp mắt đi một cái.

Có điều, mấy năm sau này, y thường hay có cảm giác rất mệt mỏi, một người đã tới năm mươi tuổi rồi, không nên đi làm cái chuyện lao khổ thế này, chỉ tiếc là sau lưng y lúc nào cũng như có cái roi đang thôi thúc đánh vào, làm cho y không thể không tiếp tục đi về phía trước như một con lừa đang bị thúc.

Bánh xe lăn của đời sống đã từ từ nghiền ngấu con người y, nghiền

thân thể gân cốt, thành một khối thịt lẫn xương.

Y đang thở ra trong bụng, chuẩn bị ngồi dậy đốt cái đèn để trên bàn, nào ngờ y vừa bước lại, bỗng có một bàn tay từ sau lưng thò ra, ấn lấy vai mình, Khâu Bất Đảo lập tức cảm thấy toàn thân lạnh cứng hẳn đi.

Chỉ trong cái tích tắc đó, toàn thân trên dưới của y mồ hôi lạnh thấm ra ướt đầy cả áo quần.

Bàn tay giữ trên vai y không hề tiện tay chém tới cổ họng, cũng không làm động tác gì thêm nữa, chỉ nghe có người đang nói bằng giọng rất ôn hòa:

– Không cần đốt đèn lên, ta thấy được ông, mà ông cũng thấy được ta.

Khâu Bất Đảo nhận ra được giọng nói đó.

Cái người bỗng xuất hiện như quỷ mị sau lưng y, rõ ràng chính là lão đại của bọn họ, Tôn Tế Thành.

Tôn Tế Thành buông tay ra, để cho Khâu Bất Đảo quay người lại đối diện với y.

Trong bóng đêm, xem ra gương mặt của Khâu Bất Đảo tuy trắng bệch như tờ giấy, tinh thần đã trấn tĩnh hẳn lại. Y đã từng đánh trăm trận, mỗi lần đều ở trong thế yếu chuyển từ nguy cơ thành chiến thắng, cũng là nhờ vào cái chữ “ồn” đó.

Ánh mắt của Tôn Tế Thành cũng bất giác lộ vẻ tán tụng, nhưng chỉ trong chớp mắt cái tia nhìn ám cúng đã biến thành băng giá.

Y không để cho Khâu Bất Đảo mở miệng, bỗng dựng hỏi một câu thật kỳ quái, y hỏi dần từng tiếng một:

– Ông biết lúc nào vậy?

– Biết chuyện gì?

Khâu Bất Đảo không hiểu, câu hỏi đó vốn hỏi ra rất đột ngột, làm người ta khó mà trả lời.

Tôn Tế Thành mỉm cười, nhưng ánh mắt chẳng có tí gì là cười cợt, y lại nhìn vào Khâu Bất Đảo một hồi thật lâu, rồi mới nói dần từng tiếng một:

– Bí mật của ta!

– Bí mật của ông? Bí mật gì?

Tôn Tế Thành thở ra một hơi:

– Ông đã biết rồi, lại cần gì phải bắt ta nói ra?

Khâu Bất Đảo đóng miệng lại.

Y đã thấy được, người đứng trước mặt y hiện giờ, không phải là kẻ dễ dàng bị ai lừa gạt, có biện bạch giả vờ cũng không ích lợi gì.

– Ông biết lúc nào vậy?

Khâu Bất Đảo bỗng dừng hỏi ngược lại:

– Ông biết tôi phát hiện ra bí mật của ông lúc nào?

Đây là câu hỏi, không phải là câu trả lời.

Tôn Tế Thành lại mỉm cười lần nữa.

– Trước giờ ông đánh bạc hung hăng quá chừng, và cũng thua không kém vậy, có điều hai tháng nay, ông đã từ từ trả lại được tiền thua bạc lúc xưa.

Y lại hỏi:

– Người nào giúp ông trả nợ lại vậy?

Khâu Bất Đảo từ chối trả lời, Tôn Tế Thành cũng không bức bách y trả lời, y lại hỏi tiếp:

– Bảy mươi hai gã vệ sĩ trong ba ca trực do ông thống lãnh, trong vòng hai tháng đã đổi đi mất mười ba người, cứ cách năm ba ngày ông lại đổi một lần, trực ban lúc nào cũng đứng xa xa ra khỏi chỗ của

ta.

Tôn Tế Thành mỉm cười nói:

– Ông tưởng ta không biết sao?

Khâu Bất Đảo còn cười theo được:

– Tôi vốn cứ ngỡ ông không biết thật đấy.

Chính cái lúc y nói xong câu đó, và Tôn Tế Thành đang sắp mở miệng ra, y đã xuất thủ nhanh như sấm sét.

Khâu Bất Đảo luyện võ vốn chuyên về đao, luyện vô cùng xuất sắc, bất cứ ai cũng không thể không thừa nhận rằng, đao pháp của y tuyệt đối là đệ nhất lưu.

Nhưng y rất ít khi dùng đao.

Quyền đầu của y cũng là một thứ vũ khí chết người, thậm chí còn có oai lực, còn đáng sợ hơn cả cây đao của y.

Y vẫn cho là bất cứ loại binh khí nào cũng không khỏi có lúc không có saün một bên mình, nhị thúc của y là Song Tiên Vô Địch Khâu Thắng chính là vì bị người ta ăn trộm mất cặp roi, mà tay không đánh nhau một hồi cho đến lúc chết.

Quyền đầu thì lại không hề đi đâu khỏi tay mình cả, vì vậy từ nhỏ y đã luyện được hai nắm tay, không những vậy, còn không sợ khổ sợ cực đi đầu nhập làm môn hạ phái Thiếu Lâm.

Bởi vì Hàng Long Phục Hổ La Hán Quyền của Thiếu Lâm vốn được công nhận là quyền pháp thiên hạ vô song.

Quyền pháp của y cương mãnh mà bá đạo, đánh quyền nhanh, ra quyền nặng, nhất là quyền đầu tiên.

Một chiêu phong cứng môn hộ, một quyền chết người, cao thủ đánh nhau, thắng bại thường thường chỉ ở có mỗi một chiêu.

Trước giờ y vốn cho rằng cú quyền đầu tiên tuyệt đối là trọng yếu

nhất, cái quan niệm đó chắc chắn là chính xác không trật vào đâu được.

Hiện giờ, y đâm quyền đó ra, tuy không mười phần chắc chắn sẽ đánh ngã đối phương, nhưng cũng nghĩ rằng ít nhất là dành được tiên cơ, dành cho mình một con đường thoái lui, bốn chục năm hàn thử khổ luyện, kinh nghiệm ba trăm lần đánh nhau gian nan, y quả thật rất tin tưởng tài phán đoán của mình không hề sai lầm.

Chỉ tiếc rằng lần này y đã sai lầm.

Cú quyền như sấm sét của y vừa mới đánh ra, trước mắt y đã hoa lên một cái, cái người y muốn đâm bổng chừng không còn thấy đâu. Chính trong cái tích tắc đồng thời đó, cổ tay của y đã bị nắm cứng, lực lượng toàn thân bổng chừng tan biến trong vô hình, bàn tay y bị ngoặc ra sau lưng, ngay một chút phản kháng cũng không có.

Khâu Bát Đảo sợ ngần cả mặt ra.

Tay quyền cứng như thép đã từng đâm vỡ sừng mũi xương sườn của không biết bao nhiêu tay cao thủ vũ lâm, lại bị người ta chế ngự chỉ trong vòng một chiêu, quyền pháp khổ luyện đã bốn chục năm nay, trước mặt người này lại biến thành như trò chơi con nít.

Gương mặt của Oản Như Thái Sơn Khâu Bát Đảo biến hẳn đi, mồ hôi lạnh chảy tong tong đầy xuống cả mặt, y nằm mộng cũng nghĩ không ra cái gã đại phú hào gia tài cự phú ăn mặc sung sướng thoải mái này, lại là một kẻ đáng sợ như vậy, lại có một công phu kinh hồn như quỷ my vậy.

Nhưng Tôn Tế Thành thì đang thở ra:

– Ta làm rồi.

Y nói:

– Lần này ta đã làm.

Làm chính là Khâu Bất Đảo, chứ sao lại là y?

Khâu Bất Đảo nhin không nổi bèn hỏi:

- Ông làm? Làm chuyện gì?
- Thật ra ông chẳng biết chuyện gì cả.
- Không biết chuyện gì?
- Không biết bí mật của ta, cũng không biết ta là ai.

Tôn Tế Thành hững hờ nói:

- Nếu không, cho dù cho ông thêm vài lá gan nữa, ông cũng không dám động thủ vào người của ta dễ dàng như vậy.
- Ông là ai?

Khâu Bất Đảo hý giọng lên:

- Ông rót cuộc là ai?

Tôn Tế Thành không trả lời, còn hỏi ngược lại:

- Nếu ông đã không biết ngay cả chuyện ta là ai, tại sao lại đi bán đứng ta?

Câu hỏi ấy thật ra vốn rất ít người chịu trả lời, nhưng Khâu Bất Đảo lại ngoại lệ, bởi vì y còn muốn biết chân tướng sự việc nhiều hơn cả Tôn Tế Thành.

... Cái gã cự phú thần bí mà đáng sợ này, rót cuộc là hạng người như thế nào?

Rót cuộc có bí mật gì?

Muốn biết bí mật của người ta, phương pháp duy nhất chính là tự mình nói thật trước... Cái đạo lý đó ai là kẻ giảng hồ lâu năm đều phải biết rõ.

- Tôi tuy vốn không tin ông là kẻ từ tay không làm nên sự nghiệp, buôn bán mà thành giàu có, nhưng tôi cũng không ngờ rằng ông lại là một tay vũ lâm cao thủ mình mang đầy tuyệt kỹ.

Khâu Bất Đảo nói:

– Lại càng không ngờ được ông có thể là một tay giang dương đại đạo rửa tay quy ẩn.

– Tại sao?

– Bởi vì xem ông không giống tý nào.

Khâu Bất Đảo nói:

– Ông quá nhơn nhơn, chẳng có chút gì là muốn trốn tránh không cho người ta biết mình.

Y lại bổ sung:

– Hai mươi năm nay, những tay đại đạo tích trữ đồ cướp giết, rồi bỗng dưng bắt tằm bắt tích trong chốn giang hồ, nhiều nhất chỉ có chín người, trong đó tuy còn bốn người chưa truy lùng ra được ở đâu, nhưng ông tuyệt đối không thể là một trong những người đó, bởi vì bất luận tuổi tác hay tướng mạo, ông đều hoàn toàn không có điểm nào phù hợp với bọn họ.

Tôn Tế Thành mỉm cười:

– Hiện tại chắc ông cũng nhìn ra được, vũ công của ta cũng hơn xa mấy người đó.

Khâu Bất Đảo thừa nhận.

– Có điều hơn ba tháng trước, bỗng dưng có kẻ lại hỏi thăm tôi về ông!.

Y nói:

– Chuyện gì của ông, bọn họ đều muốn biết rõ!

– Những người đó là những hạng người nào?

– Đều là những người tôi nhận ra được mặt trong sòng bạc, tuổi tác lớn có nhỏ có, thân phận cũng rất phức tạp.

– Ông cũng không biết lai lịch của bọn họ?

– Tôi cũng không biết.

Khâu Bát Đảo suy nghĩ một lát, lại nói tiếp:

– Bọn họ đều là kẻ rất hào nhoáng rộng rãi, xem ra đều là những tay vũ công có hạng, nhưng lại thâm tàng không lộ ra, trong giang hồ cũng chưa từng có ai nghe qua danh hiệu của bọn họ, dĩ nhiên là chưa ai gặp qua bọn họ bao giờ.

Giọng nói của y phảng phất như có pha vẻ sợ hãi trong đó:

– Những người đó làm như bỗng dưng từ mỗi chỗ kỳ quái nào đó xuất hiện ra, thế giới này còn chưa có ai đã đặt chân đến những chỗ đó.

Nụ cười trên miệng của Tôn Tế Thành đã biến đâu mất, tròng mắt của y đang thu nhỏ lại. Y biết lần này mình đã gặp phải một đám đối thủ vừa thần bí vừa cực kỳ đáng sợ.

– Bình thời, tôi chỉ thích có mỗi trò đánh bạc, đánh rất hung hăng, và thua cũng rất nhiều.

Khâu Bát Đảo nói:

– Bọn họ không yêu cầu tôi làm chuyện gì nhiều, chỉ bắt quá muốn tôi thu bọn họ vào làm thuộc hạ vệ sĩ trong ba ca trực, vì vậy...

– Vì vậy ông bèn bằng lòng cho bọn họ vào.

– Đúng vậy.

Khâu Bát Đảo nói:

– Tôi cho bọn họ vào, bởi vì tôi không muốn nợ ai chuyện gì, trừ bọn họ ra, cũng chẳng có ai chịu giúp tôi trả nợ.

Y dùng sức quay đầu lại, nhìn lom lom vào Tôn Tế Thành:

– Tôi nói đây là thật tình.

– Ta tin được.

– Ông có biết lai lịch của bọn họ không?

– Không biết.

– Bọn họ có biết lai lịch của ông không?

Tôn Tế Thành trầm ngâm một hồi. Khâu Bất Đảo lại hỏi:

– Rốt cuộc ông là ai?

Bấy giờ đêm đã khuya lắm, Tôn Tế Thành đang trầm ngâm trong bóng tối một hồi thật lâu, y bỗng dưng bật cười lên một tiếng!

– Ta là ai?

Nụ cười của y xem ra quái dị và nguy bí.

– Ta chỉ bất quá là một kẻ sắp chết tới nơi thế thôi; sắp chết ngay bây giờ đây.

Một người như y vậy, làm sao lại muốn chết? Làm sao có thể chết được?

Khâu Bất Đảo nhin không nổi lại muốn hỏi, nhưng Tôn Tế Thành chỉ nói:

– Ông theo ta, ta đem ông lại chỗ này.

– Lại làm gì?

– Lại gặp một người.

– Người nào?

– Một người ông vĩnh viễn không ngờ được ông sẽ gặp họ.

Tôn Tế Thành nói:

– Đợi đến lúc ông chính mắt trông thấy, không chừng ông sẽ chẳng tin được mình.

Người này là ai? Tại sao lại làm cho người ta gặp y tận mắt mà không tin được mình đã thấy y?

Không lẽ y vốn là kẻ không nên sống trên thế giới này, vốn không được phép tồn tại trên thế giới này?

Khâu Bất Đảo nghĩ không ra.

Những chuyện xảy ra trong nửa tiếng đồng hồ tới, không có chuyện nào là y nghĩ ra được.

Tôn Tế Thành quả thật dẫn y đem về phòng ngủ trước giờ chưa ai được đặt chân vào.

Một người trước giờ vốn rất ôn nhu điềm tĩnh, chưa bao giờ cãi cọ với ai là Liễu Kim Nương, bây giờ đã chết ra đó.

Dưới cái giường lớn trang hoàng thật hoa mỹ đặt ở giữa phòng, còn có hai gian địa thất bí mật nữa.

Trong địa thất, ngoài sách vở, mùi rượu và lương thực ra, còn có thêm một người.

... Một người Khâu Bất Đảo nằm mộng cũng không ngờ được mình sẽ gặp, hiện tại, tuy y đã chính mắt trông thấy rồi, vẫn còn không tin được.

Bởi vì người này rõ ràng chính là Tôn Tế Thành, một Tôn Tế Thành thứ hai.

Trong góc địa thất có để một cái ghế trúc, Khâu Bất Đảo lập tức ngồi ngay xuống đó, làm như y sợ mình sẽ ngã xỉu ngay ra mặt đất.

Người này dĩ nhiên không phải là Tôn Tế Thành, trên thế giới này nếu không thể có hai Khâu Bất Đảo, thì cũng chẳng thể có hai Tôn Tế Thành.

Người này cũng không thể là anh em của Tôn Tế Thành.

Tôn Tế Thành không có anh em, cho dù là anh em song sinh cũng không thể nào mặt mũi hoàn toàn giống nhau như vậy.

Nhưng bọn họ lại hoàn toàn in hệt nhau, thân thể, tướng mạo, ăn mặc, giọng điệu đều như nhau, Tôn Tế Thành đứng đối diện với người này, giống hệt như đứng trước một tấm gương.

Người này là ai? Có quan hệ gì với Tôn Tế Thành? Tại sao Tôn Tế

Thành lại giấu y vào trong này? Tại sao đem Khâu Bất Đảo lại gặp y?
Khâu Bất Đảo càng nghĩ không ra.

Tôn Tế Thành đang đứng chiêm ngưỡng nét mặt của y, không
những vậy còn lộ vẻ rất thỏa mãn.

Đây là kiệt tác tinh túy của y, chỉ tiếc là trước giờ y không thể đem
người ta lại thưởng thức.

Hiện tại, rốt cuộc đã có người thấy rồi.

Tôn Tế Thành mỉm cười nói:

– Ta biết ông thấy mặt người này là giật bắn cả người lên ngay,
chính ta thấy lần đầu tiên cũng giật bắn cả người.

Y cười càng thoải mái:

– Lúc đó, chúng ta xem ra không hoàn toàn giống nhau lắm, nếu hai
người đứng bên cạnh nhau, cũng còn có người phân biệt ra được.

Tôn Tế Thành nói:

– Nhưng mà thêm vào một chút thủ pháp xảo diệu đặc biệt, tình
huống sẽ cải thiện tốt đẹp ngay.

Y lại bổ sung:

– Muốn làm cho tận thiện tận mỹ, dĩ nhiên còn phải chú ý đặc biệt
thêm vài chỗ nhu yếu nữa.

Khâu Bất Đảo đang chờ y nói hết lời.

– Tỷ dụ như, chỗ y đi qua đi lại không lớn lắm, thông thường nếu
không nằm trên giường ngẩn mặt ra đó, thì cũng ngồi xem sách,
trong tình cảnh đó, cái bụng sẽ không khởi phình ra chút đỉnh.

Tôn Tế Thành vỗ vỗ vào cái bụng của mình:

– Vì vậy ta nhất định cũng phải để cho cái bụng phình ra chút xíu.

– Còn gì nữa?

– Nếu một người suốt ngày không thấy mặt trời, da mặt sẽ biến ra

trắng bệch mà kỳ quái.

Tôn Tế Thành nói:

– Vì vậy, mỗi ngày ta phải để cho y lên phòng ngủ ngồi trước cửa sổ phơi nắng một chút.

– Vì vậy mà trước giờ ông không để cho ai vào phòng ngủ của mình.

Lòng bàn tay của Khâu Bất Đảo lại có mồ hôi lạnh ứa ra.

Chuyện xảy ra đến đây, y bắt đầu đã nghĩ ra được manh mối.

Một âm mưu đáng sợ đang được Tôn Tế Thành tiến hành theo kế hoạch không ai có thể ngăn trở, trên thế giới này, chẳng còn ai có thể cản trở được y.

Tôn Tế Thành quay người lại, vỗ vỗ vào vai người đó, mỉm cười nói:

– Hai hôm nay mặt mũi của ông tốt lắm, nhất định là ngủ ngon lắm nhĩ.

“Cái bóng” của y lập tức trả lời y bằng cái giọng nhu nhược thật ôn thuận:

– Dạ đúng, hai hôm nay tôi ngủ rất ngon.

Khâu Bất Đảo bỗng la lớn lên:

– Không đúng, có một chỗ không đúng.

– Chỗ nào?

– Cái giọng của y không giống giọng của ông.

Tôn Tế Thành cười lên một tiếng, hững hờ nói:

– Cái giọng của y không cần phải giống ta.

Khâu Bất Đảo không hỏi thêm tại sao, lúc này y hỏi, chỉ bất quá là để chứng thực cái ý nghĩ đáng sợ mình đang suy luận xem có đúng hay không.

Hiện tại, y đã chứng thực được rồi, trái tim của y đang chùng xuống.

Nếu y còn động đây được tý gì, cho dù vũ công của Tôn Tế Thành có

đáng sợ cách mấy, hiện giờ y đã nhảy nhồm lên xông lại liều mạng một phen.

Chỉ tiếc là Tôn Tế Thành không biết đã dùng thủ pháp gì để chế ngự y, điểm huyết đạo nào đó trên người mà chính y cũng không biết, toàn thân sức lực của y đều tan biến đi không hình không bóng.

Tôn Tế Thành thì lộ vẻ rất nhàn nhã, y còn đang nói chuyện trời trăng với “cái bóng” của y:

– Ta gặp ông lần đầu, hình như mặt mũi ông không được tốt cho lắm, hình như lâu ngày ông chưa được ngủ nghỉ gì.

– Dạ đúng, lúc đó tôi đã có ba ngày ba đêm không chạm vào đồ ăn thức uống, cũng chẳng chớp mắt đi được giây phút nào.

– Tại sao?

– Bởi vì tôi vừa gặp phải một chuyện bất hạnh thê thảm nhất trần đời.

Giọng nói của y nghe ra vẫn còn rất ôn nhu nhỏ nhẹ bình tĩnh:

– Cha mẹ vợ con tôi đều bị chết thảm thương dưới tay một kẻ đại ác nhân.

– Tại sao ông không đi báo thù cho bọn họ?

– Bởi vì tôi biết, lấy cái sức của tôi, cả đời cũng đừng hòng đụng vào tới sợi lông của kẻ gian ác đó.

– Do đó mà ông cũng muốn chết luôn cho xong?

– Dạ đúng.

– Nhưng ông cũng còn sống đó.

– Tôi còn chưa chết, là vì ông đã cứu tôi, không những vậy, còn giết kẻ ác nhân đó, báo thù giùm cho chúng tôi.

– Ta có yêu cầu ông báo đáp gì ta không?

– Không.

Cái bóng nói:

– Ông chỉ bắt quá yêu cầu tôi, đợi đến lúc ông muốn chết rồi, tôi sẽ đem cái mạng đã nợ ông giao trả lại cho ông.

Y nhìn đăm đăm vào Tôn Tế Thành, lấy cái vẻ bình tĩnh không ai ngờ được hỏi:

– Hiện tại có phải là cái lúc đó đã đến rồi không?

– Đúng vậy.

Thời hạn đã đến, một đời sống đang sắp chấm dứt.

Kết cuộc như vậy, dĩ nhiên “cái bóng” đã dự liệu saün từ lâu, Khâu Bất Đảo cũng đã nghĩ đến.

... Tôn Tế Thành dĩ nhiên không phải là một kẻ tay trắng làm nên sự nghiệp, cũng không phải chỉ là một tay phú hào ăn mặc giăng cứu thương tiếc sự nghiệp của mình thôi.

... Nhất định y là một người nào khác nữa, một người mà vì một lý do nào đó không thể không ẩn tàng chân tướng thân phận của mình, đem theo gia tài bất nghĩa muôn vạn và một đôi bàn tay dính đầy máu tanh lại nơi này trốn tránh cường địch.

... Có điều, y cũng biết lưới trời lồng lộng, bí mật thể nào cũng sẽ có ngày bị bại lộ ra, vì vậy mà y đã chuẩn bị saün cho mình một người chết thể.

... Một người dĩ nhiên phải giống hệt như y, chỉ có giọng nói là không cần phải giống.

... Bởi vì đợi đến lúc người ta phát hiện ra y rồi, nhất định là y đã chết, người chết thì chẳng cần gì phải nói chuyện.

Người này chết không đau đớn gì cả, bởi vì Tôn Tế Thành đánh ra chỉ có một quyền trí mạng, một quyền vừa nhanh vừa chính xác vừa hung mãnh.

Khâu Bát Đảo lại biến sắc mặt.

Tôn Tế Thành bỗng hỏi y:

– Ông có thấy tôi dùng thủ pháp gì đánh ra cú quyền đó không?

Dĩ nhiên là Khâu Bát Đảo nhận ra, Tôn Tế Thành vừa đánh ra là y đã nhận ra ngay, bất kể khí thế hay là kỹ xảo hay là công lực, đều trên tay y xa.

Y còn nói năng được gì?

Tôn Tế Thành nói:

– Một quyền mất mạng, gan phổi đều tan tành, đấy chính là sát thủ của Oản Như Thái Sơn Khâu Bát Đảo đó, vì vậy, gã Tôn Tế Thành này dĩ nhiên là chết dưới tay của ông, chẳng có tý liên quan gì đến tôi, điểm đó ai ai cũng đều phải nhìn ra được.

Y rửa tay mình trong cái bồn làm bằng bạc, rồi dùng cái khăn lông trắng như tuyết lau khô tay, bỗng lại thở ra một hơi:

– Chỉ bất quá, mọi người chắc lấy làm lạ, tại sao ông lại đi giết Liễu Kim Nương làm gì?

– Liễu Kim Nương?

Khâu Bát Đảo thất thanh hỏi:

– Nàng ta cũng chết dưới tay tôi sao?

– Dĩ nhiên là vậy rồi.

Tôn Tế Thành làm ra vẻ ngạc nhiên lắm:

– Không lẽ ông không nhận ra nãy giờ sợi dây chuyền siết cổ nàng ta là của ai sao?

Khâu Bát Đảo ngẩn mặt ra.

Những chuyện xảy ra nãy giờ đã làm cho tinh thần y hoảng loạn quá mức, cho đến bây giờ y mới nhìn ra rõ ràng, sợi dây chuyền đeo cổ có miếng phỉ thúy đó chính là của y, của người vợ mất sớm giao cho

y, y trân trọng giữ gìn bấy lâu nay, những lúc thua bạc thê thảm nhất cũng không dám lấy ra gỡ.

Thậm chí ngay cả nhìn y cũng ít khi dám nhìn, bởi vì chuyện xưa quá ngọt ngào, và cũng quá bi thương, y không muốn chạm vào nó thêm lần nữa.

– Sao nó lại lọt vào tay ông vậy?

– Dĩ nhiên là ta có cái cách của ta.

Tôn Tế Thành cười mỉm:

– Ít nhất là ta có tới một trăm cách.

Bất kỳ ai cũng không thể không thừa nhận rằng, hạng người như Tôn Tế Thành đã muốn thứ gì rồi, nhất định sẽ lấy nó được vào trong tay.

– Tại sao tôi phải giết bọn họ?

– Dĩ nhiên là ông có cái lý do của ông.

Tôn Tế Thành nói:

– Một người đàn ông muốn giết một người đàn bà và một người đàn ông khác, ít ra cũng có một trăm lý do, cho dù ông nghĩ không ra được, người khác cũng sẽ nghĩ ra dùm cho ông.

Y cười lên một tiếng:

– Không chừng mỗi người nghĩ một cách khác nhau, không chừng chỉ cần năm chục người, là sẽ nghĩ ra được một trăm lý do, may mà bất kể người khác nghĩ ra lý do gì, cũng chẳng có liên hệ gì đến ông nữa.

Khâu Bất Đảo nhìn trừng trừng vào Tôn Tế Thành, nhìn trừng trừng một hồi lâu, rồi mới nói dần từng tiếng một:

– Tôi hiểu ông đang nói gì.

– Ông phải hiểu thôi.

Tôn Tế Thành nói:

– Hiện tại Tôn Tế Thành đã chết rồi, dĩ nhiên là ông cũng chẳng muốn sống thêm.

Y hững hờ nói tiếp:

– Ta bảo đảm với ông, người khác sẽ tìm cho ông một lý do tại sao ông muốn chết thôi, vì vậy, tôi đã chuẩn bị đầu đó hẳn hoi cho ông một ly rượu độc.

Do đó mà Tôn Tế Thành hiện giờ đã chết.

Tuy không ai có thể ngờ được y sẽ chết, nhưng quả thật y đã chết.

Trong cái đêm mười lăm tháng tư đó, cùng với gã vệ sĩ thống lãnh rất trung thành là Khâu Bất Đảo, người tình nhân ôn nhu nhất bí mật nhất của y là Liễu Kim Nương, chết trong một gian bí thất chưa từng ai phát hiện qua.

Dĩ nhiên là có rất nhiều loại tin đồn về cái chết của bọn họ, có điều bất kể người ta nói sao, đã không còn liên quan gì đến Tôn Tế Thành nữa.

Bởi vì y hiện tại đã thành ra người thiên cổ.

Cái đêm mười lăm tháng tư đó, y đã ra khỏi thành Tế Nam, vứt bỏ đi vô số sự nghiệp đang bùng nổ phát triển, cùng với gia tài ức vạn đó, cũng giống như một kẻ lãng tử đang vứt bỏ người tình nhân y chán ghét từ lâu nay, không một chút luyến tiếc thương xót.

Thất Tinh Long Vương

Hồi 2 Nguyên Bảo

Mười sáu tháng tư, trời đẹp.

Hôm nay cũng bắt đầu bình thường như mọi ngày, thời tiết khô ráo

xanh lơ mát mẻ, ngoài thành Tế Nam, hành khách không ngớt đi qua đi lại trên đường cái.

Có điều đối với một số người mà nói, có lúc một ngày bắt đầu cũng bình thường như mọi ngày, kết thúc lại hoàn toàn không giống nhau. Từ một phương diện khác mà nói, có những người bề mặt xem ra tuy cũng giống như những người bình thường khác, kỳ thực lại không hoàn toàn giống vậy.

Ngô Đào chính là hạng người đó.

Ngô Đào là một người rất bình thường, là một người làm ăn, cũng giống như hàng ngàn hàng vạn kẻ làm ăn bình thường khác, xem ra tuy rất là chân thật, nhưng thật ra không hề đồ một tý nào.

Ngô Đào con người không mập không ốm, cũng không được xem là anh tuấn, mà cũng không đến nỗi là khó coi, trên người mặc một bộ đồ chất liệu không thể xem là thượng hạng, nhưng rất bền bỉ chịu được bao nhiêu tháng năm giặt giũ, cưới một con lừa xem ra cũng rất nhẫn nại chịu khổ như y, y xem ra tuổi tác cũng đã lắm rồi, danh dự cũng đã được chút ít, nhưng hiện tại vẫn còn xông pha gió bụi đi trên đường cái, chỉ bất quá muốn cho bà vợ và con cái thêm được chút gì hay ho, cho tuổi già của mình được thêm chút gì thoải mái. Trên thế giới này không biết có bao nhiêu người cũng như vậy, nhưng y và những người đó chỉ có khác nhau một điểm, vào ngày mười lăm tháng tư trước khi trời lặn, thế giới này còn chưa có một ai gặp qua y.

Tuyệt đối không một ai đã gặp qua y, ngay cả một người cũng không. Chúng ta thậm chí có thể nói được rằng... lúc gã phú hào ức vạn tên Tôn Tế Thành còn chưa chết, cái gã làm ăn bình thường tên Ngô Đào này còn chưa xuất hiện ra thế giới này. Tuyệt đối chưa hề.

Phía ngoài một cái thành lớn, thế nào cũng có cái trấn nhỏ, trong trấn thế nào cũng có cái khách sạn.

Trong Liễu trấn ngoài thành Tế Nam cũng có cái khách sạn, Ngô Đào đang trú ngụ trong khách sạn đó, y vào khách sạn cái đêm mười lăm tháng tư.

Lúc đó trăng đã muốn lặn, cửa lớn ngoài khách sạn đã đóng chặt, y gọi cả nửa ngày mới có người ra mở cửa.

Bởi vì lúc đó cửa thành Tế Nam cũng đã đóng, y từ ngoại địa muốn vào thành Tế Nam, cửa thành kêu chắc là không mở, do đó y chỉ còn nước kêu cửa khách sạn.

... Y có phải thật là từ ngoại địa muốn vào thành Tế Nam không? Hay là vừa mới từ thành Tế Nam đi ra?

May mà chương quỹ tiểu bảo trong khách sạn đều chẳng ai có hứng

thú đi tìm hiểu những loại vấn đề như vậy, cũng chẳng ai đi chú ý cái vị khách này hôm sau ra ăn cơm, có chỗ nào không giống như hôm qua mới gặp lần đầu không.

Gã người làm nửa đêm bị y kêu dậy mở cửa, vốn không nhìn rõ mặt mũi y ra làm sao.

Đêm đó, y ở trong khách sạn làm chuyện gì cũng chẳng một ai hay biết.

Mười sáu đúng ngay vào ngày tụ họp buôn bán ở Liễu Trấn, sáng sớm là người ta đã lũ lượt kéo nhau từ bốn phương lại, đem theo gà vịt heo dê trái cây hoa tươi ngũ cốc mà họ đã tự lấy giống tự nuôi tự trồng trọt, để đổi lấy chút phần son, vài vốc lụa là kim chỉ và chút ít bạc vụn, đem về nhìn nét mặt tươi cười hơn hờ của vợ con.

Những tay ăn trộm vặt muốn thừa nước đục thả câu và những đứa ăn mày xin miếng ăn thừa, dĩ nhiên cũng đều không thể bỏ qua cái cơ hội lớn lao như thế này.

Lúc khách sạn mở cửa ra, quảng trường phía đối diện đã đông nghẹt những người đủ các thức các dạng, thậm chí còn có hai đám hý mã vĩ giang hồ, cũng đã đến nơi này, do đó mà trong trấn càng lộ vẻ nhiệt náo hơn lúc bình thường xa.

Ngô Đào cũng nhin không nổi muốn bước ra ngoài xem thiên hạ nhiệt náo.

Y phát hiện ra một điều rất tuyệt, mấy tên ăn mày đến nơi đây hình như cũng có quy cũ hay sao đó, toàn bộ đều yên yên tĩnh tĩnh phân chia đứng ở hai ba góc đường, người ta không cho, bọn họ cũng chẳng cần, người ta có cho thêm, bọn họ cũng không nói không rằng, ngay cả chữ cảm ơn cũng không buồn thốt ra.

Trong mỗi tùm ăn mày, đều có một hai tên tuổi tác có vẻ lớn, sau lưng đeo cái túi vải, ngồi tuốt đầu xa xa, bất kể ai được cho gì đều đem lại đưa cho mấy gã đó, rồi do họ phân phối cho những người khác.

Chẳng ai ngờ rằng cái nghề ăn xin cũng có quy cũ chế độ, ai ai cũng cảm thấy chuyện đó thật là thú vị.

Trong đó chỉ có một đứa bé ăn mày cặp mắt to to, là chẳng biết gì đến quy cũ cả.

Thằng bé này mặt tròn mắt lớn, cười lên còn có hai cái má lúm đồng tiền, gặp người ta là cười, cười là thò tay ra; cũng chẳng biết bởi vì mặt mày nó dễ thương làm cho ai cũng thích, hay là vì nó nhìn đúng người, thằng bé thò tay ra không có lúc nào là rút tay không trở lại.

Vì vậy, tiền nó xin được thì rất nhiều so với bất kỳ ai khác, có điều đồng tiền nào cũng đều lọt vào trong túi của nó.

Cái túi đã đầy ắp rồi, nó còn không ngót đi qua đi lại trong đám đông, có lần nó đụng phải Ngô Đào một cái muốn lộn ngược cả người lại. Ngô Đào chẳng cho nó lấy một đồng xu.

Y không phải là hạng người tùy tiện tiền bạc ra bố thí cho thiên hạ, tiền của y kiếm ra cũng rất khổ cực, hình như còn khó hơn thằng bé ăn mày này nhiều nữa là khác.

Y biết thằng bé ăn mày này cố tình đụng vào y, chỉ tiếc là thằng nhỏ còn trơn tuột hơn con cá lóc, đụng một cái đã bỏ chạy, chớp mắt là không còn thấy bóng hình đâu.

Dĩ nhiên Ngô Đào chẳng buồn rượt theo.

Y cũng chẳng phải là kẻ thích đi tìm phiền phức, tức giận chuyện không đâu, có điều bị đụng cho một cái, tâm tình hứng thú cũng theo đó mà đi đâu mất cả.

Do đó y về lại khách sạn, kéo con lừa của y ra, đánh lừa chạy thẳng về phủ Tế Nam.

Y đi về phủ Tế Nam thật.

Bất kể y có từ nơi đó ra hay không, đi về Tế Nam là chuyện không một chút giả tạo. Vào lúc giữa trưa, y quả thật đã vào tới thành Tế Nam.

Trong quảng trường, trống chiêng đang đánh lên inh ỏi, một cô bé mười bảy mười tám tuổi đầu thất hai bính tóc đang biểu diễn nhào lộn, cặp đùi vừa thẳng vừa rắn chắc làm như muốn nứt ra khỏi cái quần vải bông lúc nào không hay.

Do đó mà nơi này còn nhiệt náo hơn cả nơi nào khác, người lại xem hý tử bề đông đảo hơn mọi nơi khác.

Thằng bé ăn mày chui qua chui lại trong đám đông như một con cá lóc, ngồi chồm hổm trên mặt đất thở hồng hộc.

Nó biết cái lão tiểu tử đầu nhọn mặt hầm hầm kẹo kéo kia nhất định không rượt theo mình, không những vậy, tạm thời còn chưa phát hiện ra túi tiền đã bị dờn qua hầu bao người khác.

Cái túi tiền của lão tiểu tử thật không nhẹ, nó đựng một cái mà ít nhất cũng đựng ra được hai ba chục lượng bạc trắng phau.

Thằng bé ăn mày sưng mề toi trong bụng, cặp mắt to to của nó đang bị cặp đùi cô bé hai bính tóc hấp dẫn dính cứng vào đó.

Đợi đến lúc cô ta cầm cái đồng la lại xin “quý bà con cho vài đồng tiền”, thì thằng bé ăn mày vốn trước giờ chỉ biết cầu xin người ta bố thí đã biến thành ra kẻ rộng rãi, cũng móc trong người ra một nắm đồng tiền rải vào đồng la.

Cô bé bính tóc nhìn nó nhoẻn miệng cười, thằng bé ăn mày đầu óc choáng váng, đang tính móc thêm một nắm tiền nữa rải ra, hai bên

vai bỗng dưng đã bị người ta đè xuống.
Bị hai người đồng hành của nó đè xuống.
Hai tên ăn mày đè nó xuống, một người mặt rỗ, một người bị thọt, sức mạnh trên đôi bàn tay xem ra không nhỏ tí nào.
Tuy thằng ăn mày trơn tuột như cá, nhưng nó bị hai người túm lấy chẳng còn động đậy được một tý nào.
Nó chỉ còn nước giở cái bản lãnh giữ nhà của nó ra, chỉ còn nước nhìn bọn họ cười lên toe toét.
Bất hạnh là, hai gã đồng hành chẳng hề bị cái mặt tròn tròn cặp mắt to to má lúm đồng tiền của nó làm động lòng, không những không buông tay ra, ngược lại còn chụp ngay lấy hông nó, nhấc bổng nó từ mặt đất lên, nhấc nó ra khỏi đám đông.
Những người bên cạnh đều chú ý tập trung vào cặp đùi vừa dài vừa thẳng kia, chẳng ai buồn để ý đến chuyện nhàn rỗi của mấy tên ăn mày thối tha.
Trong quảng trường, chiêm trống lại đánh lên âm ỉ, một màn hý hấp dẫn khác lại sắp bắt đầu.
Thằng bé ăn mày thân thể cũng không thể nói là ốm o, xem mặt mày nó tuy chỉ có mười bốn mười lăm tuổi, nhưng nhìn thân hình cũng đã được đầu mười tám mười chín tuổi, có điều, bị hai gã ăn mày một rỗ một thọt đó chụp cứng trong tay, làm như chụp một con gà, hai bàn chân đều bị nhấc lên khỏi mặt đất.
Nó muốn cười, chỉ tiếc là cười không nổi.
Nó muốn la, chỉ tiếc là gã đại ca mặt rỗ đã móc một cục đất bùn lên, hung dữ nói cho nó biết:
– Mày mà la lên, tao sẽ bịt cái miệng mày lại bằng cục bùn này đó.
Cái miệng bị cục bùn đó nhét vào nhất định không phải là chuyện chơi, thằng bé ăn mày chỉ còn nước nhăn mặt khổ sở hỏi:
– Hai vị đại thúc, cháu có thắc mắc gì hai vị mà hai vị phải mất công đi đối phó với một đứa bé đáng thương như cháu đây?
– Chúng ta chẳng đối phó gì với mày cả.
Đại thúc chân chột cũng nghinh mặt lên, nhưng giọng nói còn có vẻ hòa hoãn:
– Chỉ bất quá muốn đem mày theo chúng tao lại đây một chút thể thôi.
– Đi một chút? Đi đâu?
– Đi gặp cữu cữu.
– Cữu cữu? Cháu từ nhỏ không cha không mẹ, ở đâu lọt ra cữu cữu vậy?
Thằng bé ăn mày hình như sắp khóc đến nơi:

– Hai vị đại thúc, cháu xem hai vị nhất định đã làm người rồi.
Hai vị đại thúc chẳng hề ngó ngang gì đến nó, tiếng chiêm trống trong quảng trường cũng đã càng lúc càng xa dần.
Bọn họ đi đến một sườn núi của một hòn núi nhỏ phía sau thị trấn.
Trên sườn núi có một cây cổ thụ lớn xanh rì, dưới cây cổ thụ có một hòn đá xanh, trên hòn đá có một người mặc bộ đồ màu xanh.
Một bộ đồ rất cũ và rách nát, không những vậy còn vá vúi đủ chỗ, nhưng lại giặt giũ rất sạch sẽ.
Người cũng rất sạch sẽ.
Gương mặt sạch sạch sẽ sẽ, không những không có tí biểu tình gì, thậm chí còn không có chút máu, xem ra giống hệt như một người đã chết.
May mà hiện tại là ban ngày, nếu giữa đêm mà gặp phải một người như vậy, không chết ngất luôn thì cũng nhảy cẫng lên cao ba thước.
Người áo xanh hình như không thấy bọn họ lại, cứ mãi nghiêng nghiêng cái đầu, vênh vênh cái mặt, nhìn đắm đắm về phương trời xa xa, phảng phất như đang trầm tư, mà cũng phảng phất như đang nhớ lại chuyện xưa nào đó vừa ngọt ngào vừa bi thương, đang nghĩ về một người nào đó vĩnh viễn không thể nào quên được.
Có điều, gương mặt trắng xám của y vẫn còn không có tí biểu tình gì, cặp mắt vẫn lạnh lùng băng giá như người chết.
Hai gã mặt rỗ chân thọt tuy đã đến ngay trước mặt y, mà không dám thở mạnh ra một tiếng.
Cái gan của thằng bé ăn mày bình thời cũng không phải là nhỏ, bây giờ nó cũng bị dọa cho không dám mở miệng ra.
Một hồi lâu thật lâu, người áo xanh mới mở miệng ra, y chỉ nói có ba tiếng:
– Buông nó ra.
Hai gã ăn mày lập tức bỏ hai bàn tay to lớn như hai gọng kềm kia ra, thằng bé ăn mày đại khái thở phào ra được một hơi, lúc đó nó mới phát hiện ra cái ống tay bên trái của người áo xanh phất phơ trống rỗng, vắt vào thắt lưng vải màu xanh bên hông, sau lưng còn có đeo một cái chõng tui vải không, hình như có tới bảy tám cái, ít nhất cũng là năm sáu cái.
Bên cạnh hòn đá cũng có một cái túi vải, xem ra phồng phồng lên, không biết đựng gì trong đó.
Một người chỉ cần có chút kinh nghiệm giang hồ, hiện tại ắt phải nhìn ra được, cái người áo xanh cụt tay này chính là một trong những tay đại trượng lão địa vị cực cao, thân phận cực kỳ tôn quý của Cái Bang, thiên hạ đệ nhất đại bang thế lực ra tới biên thù, đệ tử bày bố

ra khắp bốn bề.

Có điều, thằng bé ăn mày nhìn không ra.

Quy cũ nó không hiểu, nhân sự nó cũng chẳng hiểu, chuyện đáng phải hiểu nó không hiểu, chuyện không nên hiểu nó lại hiểu không ít. Trừ cái tài trộm gà bắt vịt giả cưỡi lộ má lúm đồng tiền làm vẻ khả ái xin tiền người khác ra, nó còn hiểu được chuyện ngấm đùi đàn bà. Người áo xanh cụt tay vẫn còn đang dõi ánh mắt ra phương trời xa, nhưng y bỗng hỏi thằng bé:

– Mày có biết tao là ai không?

Thằng bé ăn mày lắc đầu, tận mạng lắc đầu, nhưng chỉ trong chớp mắt lại biến ra thành gật đầu:

– Cháu biết ông là ai rồi.

Nó nói:

– Hai vị đại thúc này nói là đem cháu lại gặp cữu cữu, ông nhất định là cữu cữu.

Người áo xanh không hề phủ nhận.

Thằng bé ăn mày lại thở ra một hơi:

– Chỉ tiếc ông không phải là cữu cữu của cháu, người ta gọi ông là cữu cữu, chỉ bất quá là ngoại hiệu của ông thế thôi.

Người áo xanh cũng không phủ nhận.

Thằng ăn mày cười tít mắt lên, bởi vì nó phát giác ra, mình thông minh quá chừng, ngay cả cái vấn đề khó khăn như vậy cũng trả lời được như chơi.

Chỉ tiếc là vấn đề tiếp theo đó nó chẳng thể trả lời nổi.

– Mày có biết tại sao tao kêu bọn họ đem mày lại đây không?

– Tại sao?

Không trả lời được còn hỏi ngược lại, đó là phương pháp của những kẻ lâu năm trong giang hồ hay dùng.

Thằng bé láu cá này nó cũng hiểu được.

Người áo xanh rút cuộc quay đầu lại, đưa cặp mắt lạnh băng băng nhìn nó, lạnh băng băng nói ra mười tiếng:

– Bởi vì mày vi phạm bang quy của bản bang!

– Bản bang?

Thằng bé ăn mày lại không hiểu:

– Bản bang là bang gì?

– Cùng Gia bang.

Người trong giang hồ ai ai cũng biết Cùng Gia bang chính là Cái Bang, nhưng thằng bé ăn mày này lại chẳng biết.

– Ông làm rồi, cháu chẳng phải là người trong Cùng Gia bang.

Nó nói:

– Cháu có bản cùng thiệt, nhưng chẳng có nhà cửa, nếu mà có nhà cửa, không chừng cháu chẳng bản cùng tý nào!

– Dù cho mày không phải là đệ tử của bản bang thì cũng vậy thôi.

– Tại sao?

– Bởi vì khắp thiên hạ này, ai sinh sống bằng nghề ăn mày đều phải chịu quản hạt dưới quyền bản bang.

Giọng nói của người áo xanh tuy lãnh đạm, nhưng đượm đầy vẻ uy quyền tuyệt đối trấn áp lòng người.

Nhưng thằng bé ăn mày đã cười lên, không những cười thôi, còn cười khoái trá nữa, không những vậy, nó còn nói ra hai tiếng mà không ai có thể ngờ nó nói ra được, nó nói tỉnh bơ:

– Tái kiến.

Một người lúc nói tái kiến thường thường đều là đi mất tiêu... Có lúc muốn đi thật tình, có lúc không đi không được, có lúc làm ra vẻ muốn đi, nhưng hy vọng người ta giữ mình lại.

Thằng bé ăn mày này thì muốn đi thật, không những vậy, nói đi là đi ngay.

Chỉ tiếc là nó đi không được.

Nó còn chưa kịp bước tới một thước đất, hai bàn tay to lớn như hai cái gọng kềm đã kẹp ngay lấy nó.

– Máy ông muốn nắm cháu lại làm gì vậy?

Thằng bé ăn mày phản đối:

– Nơi đây chẳng phải là chuyện gì của cháu, cháu chẳng phải là người trong Cùng Gia bang của các ông, cũng chẳng phải là ăn mày.

– Mày không phải sao?

– Dĩ nhiên là không phải, cháu đã đổi nghề rồi.

– Đổi nghề làm gì?

– Làm ăn trộm.

Thằng bé ăn mày nói rất đàng hoàng chững chạc:

– Cho dù các ông là tổ tông của hết cả ăn mày, các ông cũng không xen được vào chuyện của thằng ăn trộm như cháu đây.

Nó nói nghe cũng có đạo lý lắm, chẳng ai nói được là nó không có đạo lý.

Người áo xanh cụt tay vẫn còn đưa ánh mắt nhìn ra xa xa, y chỉ hững hờ nói cho thằng bé biết rằng:

– Người khác không xen vào được, nhưng tao xen vào được.

– Tại sao?

– Bởi vì ta không phải người khác. Bởi vì ta mạnh hơn người khác. Bởi vì ta lợi hại hơn người khác.

Những câu trả lời đó, người áo xanh chẳng nói ra lời.

Y không muốn nói, không phải nói, cũng không cần nói, không nói ngược lại còn hay hơn là nói.

Y chỉ bắt quá chỉ vào cái túi vải phồng phồng để một bên hòn đá xanh:

– Mà lại nhìn thử xem.

Người áo xanh nói:

– Xem thử trong đó đựng thứ gì.

Thằng bé ăn mày đã muốn lại xem thử từ lâu.

Tuy nó biết trong túi vải chắc hẳn không có thứ gì hay ho để xem, xem xong đối với nó cũng chẳng có gì tốt, nhưng cái tính hiếu kỳ của nó giống như con bọ chét đang bò quanh bò quắt trong trái tim nó.

Dĩ nhiên là nó phải lại xem, không xem không được.

Xem xong rồi, con bọ chét trong tim nó không những không chịu đi, mà bỗng dưng còn biến thành cả trăm con, cả ngàn con, cả vạn con, không những đang bò trong trái tim nó, mà còn bò lên trái mắt, bò lên lỗ chân lông, bò trong mạch máu, bò trong cốt tủy của nó.

Bò cả toàn thân trên dưới mỗi chỗ có thể bò được là cứ bò, bò cho nó muốn đâm muốn chửi muốn khóc muốn mửa.

Thật ra, những món đồ trong cái túi vải đó cũng chẳng có gì đặc biệt, chỉ bắt quá là những món ai ai cũng gặp mỗi ngày mỗi giờ mỗi phút. Cái túi vải chỉ bắt quá đựng vài cái mũi, vài cái tai, vài cánh tay thế thôi.

Đây là thế giới của con người.

Mỗi người ai cũng có mũi, có tai, có tay.

Mỗi người chỉ cần y còn sống trên thế giới này, không những vậy còn không bị mù, thì trừ những lúc y ngủ ra, giờ nào phút nào cũng sẽ thấy những thứ đó, có muốn không thấy cũng khó khăn lắm.

Có điều, những thứ đó không có thứ nào là nên được đựng vào trong túi vải.

Người áo xanh lạnh lùng nói:

– Tọc mạch chuyện riêng tư người khác sẽ bị cắt đi cái mũi, ăn trộm tiền tài của người khác sẽ bị cắt đi chân tay, dùng bạo lực hiếp dâm đàn bà con gái người ta sẽ bị giết không tha, bất kể có là đệ tử của bản bang hay không đều như vậy cả.

– Ai dính ước quy cũ này vậy?

– Tao đây.

– Ông có bao giờ nghĩ rằng mấy cái quy cũ của ông đặt ra có hơi tàn nhẫn không?

Thằng bé ăn mày hỏi:

– Không những vậy, ông chẳng có quyền gì bắt người ta theo quy cũ

cả.

– Không có?

– Không ai nói cho ông biết điều đó sao?

– Không!

Thằng bé ăn mày thở ra:

– Hiện tại rất cuộc có người nói cho ông nghe rồi đó, cháu khuyên ông mau mau đổi mấy cái quy cũ đó đi một chút.

Người áo xanh quay đầu lại, lạnh lùng nhìn nó một hồi, rồi bỗng nói:

– Cái vận khí của mày còn tốt lắm đó.

– Tại sao?

– Bởi vì mày còn bé, nếu không lúc này mày đã chết dưới tay tao rồi. Ánh mắt của y lại quay về hướng chân trời xa, chẳng còn ngó ngang gì tới thằng bé, y chỉ hững hờ phân phó một câu:

– Chặt đi nó một cánh tay.

Thằng bé ăn mày cong giò lên chạy, chạy thật là nhanh.

Một đứa bé như nó, lúc nào cũng chuẩn bị phải chạy trốn, cho dù không có bản lĩnh gì khác, đã chạy cũng không đến nỗi gì chậm.

Nó vừa chạy vừa la bài hãi lên:

– Có phải tại ông chẳng còn cánh tay trái, do đó mà hy vọng chặt hết tay trái của người khác không?

Nó dám la kiêu đó là vì nó đã chắc mẩm phía sau còn chưa có ai rượt theo.

Phía sau không có, nhưng phía trước có.

Chẳng biết từ lúc nào, người áo xanh bỗng dưng đã đứng trước mặt nó, cặp mắt vẫn còn chẳng thèm nhìn đến thằng bé, y chỉ hững hờ nói:

– Sau này tuy mày chỉ còn một cánh tay, nhưng chỉ cần mày chịu học làm người tốt, mày vẫn cứ sống khỏe ra đó, không những vậy còn sung sướng hơn cả lúc còn đủ hai cánh tay.

Thằng bé ăn mày tận mạng lắc đầu:

– Không được, không được, bất kể ra sao, hai cánh tay phải hơn một cánh tay, ông không được chặt cánh tay của cháu.

Nó đang la làng cứu mạng, phía sau sườn núi bỗng có người đang chạy như bay lại, phía sau lưng, hai bính tóc đen nhánh đang bay ngược lên.

Cô chạy cũng không chậm, bởi vì cô có cặp đùi dài rắn chắc khỏe mạnh.

Cô vừa chạy, vừa la lớn:

– Nó chỉ bắt quá là đứa bé con, các ông tha cho nó lần này đi.

Người áo xanh chau mày lại, hỏi cô bé có bính tóc:

– Cô là ai vậy?
– Tôi không quen biết gì tới nó, chỉ bắt quá thương tình nó thế thôi.
– Cô thương tình nó? Sao cô không thương tình cái người bị nó ăn trộm đi mất bao tiền?
Người áo xanh lạnh lùng hỏi:
– Bao tiền đó không chừng là cả gia tài của y, cha mẹ vợ con đều nhờ vào đó mà sống, sao cô không thương tình bọn họ?
Cô bé có bính tóc ngần mặt ra, ấp úng:
– Không chừng là vậy, chỉ bắt quá, ông nên hỏi cho rõ ràng mới phải.
– Ta không cần hỏi.
Ánh mắt của người áo xanh bỗng lộ vẻ oán độc không sao tả xiết:
– Thà giết oan một trăm mạng, cũng không tha làm một mạng nào.
– Nhưng...
Cô bé có bính tóc còn chưa kịp nói hết câu, bỗng dưng bị một người kéo qua, kề con dao nhỏ vào cổ họng.
Người làm chuyện đó lại chính là thằng bé ăn mày mà cô chạy học tốc lại cứu mạng.
Nó đưa con dao kề vào cổ họng của cô bé có bính tóc:
– Nếu các ông không thả tôi đi, tôi giết ngay cô ta, thế thì coi như cô ta chết dưới tay các ông đó.
Nó hỏi người áo xanh:
– Làm hại người vô cớ sẽ bị tội gì? Có phải là chặt đi hết hai tay hai chân không?
Người áo xanh không chút phần nộ, gương mặt cũng không biến đổi, thậm chí ngay cả suy nghĩ cũng không, y lập tức nói ngay:
– Mày đi đi.
Do đó mà thằng bé ăn mày đi ngay, đem theo hai cánh tay hoàn chỉnh và cô bé có bính tóc đi ngay một lượt.
Đi xuống sườn núi xong, đi ra khỏi Liễu Trấn, lại đi thêm một khúc đường xa thật xa nữa, đi tới cánh đồng rộng trước mặt một khu rừng già, thằng bé ăn mày chắc chắn là tuyệt đối không còn ai rượt theo mình sau lưng rồi, nó mới buông tay ra.
Cô bé có bính tóc lập tức xoay người lại đưa cặp mắt mỹ lệ nhìn nó hẳn học, nói giọng thật hung dữ:
– Mi có phải là người không?
– Dĩ nhiên.
Thằng bé ăn mày cười hi hi trả lời:
– Từ đầu tới chân.
– Nếu đã là người, tại sao lại đi làm chuyện như vậy? Tại sao lại đối xử với ta như vậy?

Cô bé có bính tóc quả thật là giận quá chừng, thằng bé ăn mày thì lại cười càng khoái trá, nó hỏi ngược lại cô:

– Thế cô lại nơi đây không phải là muốn cứu tôi đấy sao?

– Dĩ nhiên là vậy.

– Thế thì hiện tại cô đã cứu được tôi rồi, đã được như nguyện ước rồi đó.

Thằng bé ăn mày nói:

– Tôi làm chuyện gì không đúng?

Cô bé có bính tóc bị nó hỏi ngớ mặt ra, không có cách gì mà không thừa nhận rằng lời nó nói quá có lý.

Thằng bé ăn mày lại hỏi cô:

– Hiện tại cô tính cảm ơn tôi ra sao đây?

– Cảm ơn anh?

Cô bé có bính tóc nhin không nổi muốn la làng lên:

– Anh còn muốn tôi cảm ơn anh?

– Dĩ nhiên là cô nên cảm ơn tôi.

Thằng bé ăn mày nói rất đàng hoàng chững chạc:

– Người áo xanh cụt tay đó tài năng xuất chúng, vũ công cao cường không biết chừng nào mà kể, không những vậy còn là một gã quái vật, nếu tôi mà không nghĩ ra được cách đó, làm sao cô cứu tôi ra khỏi được tay của hắn?

Cô bé có bính tóc lại không có gì để nói.

Thằng bé ăn mày càng nói càng có đạo lý:

– Cô cứu tôi không được, trong lòng sẽ lấy làm đau đớn, tôi cho cô sung sướng, giúp cô được chuyện khó khăn như vậy, sao cô còn không cảm ơn tôi?

Cô bé có bính tóc bật cười, cô cười như một đóa hoa trắng đang nở rộ trong rừng:

– Cái thằng quỷ nhỏ này, mi thật là lắm trò quỷ quái.

– Nếu cô tự mình nghĩ không ra, tôi cũng có ý kiến giúp cô được.

Thằng bé ăn mày nói:

– Lại ý kiến quái quỷ gì đây?

– Giúp cô tìm cách cảm ơn tôi.

– Cách gì? Anh nói đi.

Cô bé có bính tóc chớp mắt, cô thật tình muốn nghe thử thằng quỷ nhỏ đang nghĩ ra quái chiêu gì.

Thằng bé ăn mày háng giọng lên hai tiếng, nghinh mặt, rồi ra vẻ nghiêm trang nói:

– Chỉ cần cô để tôi hôn lên cái miệng nho nhỏ kia của cô một cái, xem như cô đã cảm ơn tôi rồi đó, chúng ta coi như huề.

Cặp má của cô bé có bính tóc hồng lên như ráng chiều, thằng bé ăn mày xem ra có vẻ như muốn gì làm đó thật.

– Mi dám, mi dám lại hôn ta, ta sẽ...

– Cô sẽ làm sao?

Cô bé có bính tóc còn biết làm sao, cô chỉ còn nước chạy, chạy thật là nhanh, phía sau lưng cô, hai cái bính tóc lại bay ngược lên, hai cái thắt nơ hình bướm trông giống hệt như hai con bướm màu đang bay lượn trong bụi hoa.

Thằng bé ăn mày cười lên ha hả, cười gập cả lưng lại không đứng thẳng lên nổi.

Hiện tại đã tháng tư rồi, xuân đã về lại nhân gian.

Rừng dâu dày đặc, dày đặc như mưa xuân, như sầu xuân.

Thằng bé ăn mày không rượt theo cô bé có bính tóc, nó thích mấy con bướm đẹp xinh xinh, nhưng nó không muốn gập lại gương mặt trắng bệch như xác chết kia.

Trong rừng an toàn hơn là nơi đó nhiều.

Nó vừa dí đầu vào khu rừng, tính tìm một chỗ cháng ba cây cổ thụ nào rậm rạp nhất, leo lên đó ngủ một lát.

Nào ngờ, nó còn chưa tìm ra cây cổ thụ nào, đã có người tìm đến nó.

Có năm người đến tìm nó, từ bốn phía vây quanh lại, vây nó vào chính giữa.

Năm gã đại hán đen thui dữ dằn, dáng điệu hung hăng bá đạo, xem ra tuy không giống những tay vũ lâm cao thủ mình mang tuyệt kỹ, nhưng nếu muốn giết một đứa nhỏ như thằng bé ăn mày này, không hề là một chuyện gì khó khăn lắm.

Một gã có cục bướu thật lớn trên cổ, hiển nhiên là lão đại trong bọn, trong tay cầm ngược một thanh ngư đao, nhìn thằng bé ăn mày cười hung dữ:

– Tiểu huynh đệ, quy cũ giang hồ chú có hiểu không vậy? Yểm huynh đệ đã nhắm đúng con dê béo kia, sao chú lại đi giành mất vậy?

– Dê béo? Dê béo chỗ nào lại vậy?

Thằng bé ăn mày lộ vẻ ngạc nhiên:

– Tôi còn chưa đụng tới cả dê ốm, tôi giành con dê béo của mấy ông hời nào?

– Tay dính mùi thơm của cải, gập mặt ít ra cũng chia một vài phần, chú còn không hiểu quy cũ đó sao?

– Tôi không hiểu.

Thằng bé ăn mày nói:

– Ít nhất là tôi chưa tắm rửa đâu đã được năm ba ngày rồi, toàn thân

trên dưới thối tha chết người, còn nói gì mùi thơm của cải?

Nó kéo áo mình lên ngửi ngửi, lập tức nhăn mũi, chau mày lại:

– Thối quá, thật là thối chết người, các ông không tin lại đây ngửi xem.

Gã có bấu nổi giận lên:

– Thằng này giỏi, mày đang làm bộ hồ đồ đấy.

Cổ tay gã lắc một cái, ánh đao lóe lên, đám huynh đệ của gã lập tức nhôn nhao trợ oai:

– Đánh thằng nhỏ vương bát đản này gục xuống trước rồi tính sau, xem nó ham tiền hay ham mạng sống?

Thằng bé ăn mày rút cuộc đã hiểu ra:

– Thì ra các ông là cường đạo đấy, các ông lại đây cướp tiền cướp của.

Nó thở ra một hơi:

– Cường đạo cướp của, lại nhắm ngay thằng ăn mày mà cướp, cái thứ cường đạo này cũng thật là hiếm thấy.

Gã có bấu hét lên một tiếng, đang sắp sửa vung đao xông lại, thằng bé ăn mày lập tức xua tay:

– Ông đừng có tức giận, ông mà tức giận cái bấu nó sẽ phình lên, không chừng nó còn lớn hơn cả cái đầu của ông, chẳng phải là chuyện chơi đâu.

Nó lại đưa mặt ra cười, lòi hai cái má lúm đồng tiền:

– Chỉ cần ông đừng tức giận, ông muốn gì tôi cũng đưa.

– Yểm huynh đệ cái gì cũng không thích, chỉ thích có mỗi tiền bạc trắng phau phau, có tức giận gì cũng đều tiêu ráo cả.

– Tiền bạc tôi không có, tôi đưa các ông nguyên bảo có được không?

– Được.

Gã có bấu chuyển từ giận dữ sang vui vẻ:

– Dĩ nhiên là được.

– Các ông muốn lớn, hay muốn nhỏ?

– Dĩ nhiên là lớn chứ, càng lớn càng tốt.

– Thế thì dễ thôi.

Thằng bé ăn mày cười nói:

– Cái gì khác tôi không có, nguyên bảo tôi có một cái, không những vậy còn lớn chết người luôn.

Nó bỗng nằm lăn ra mặt đất, đưa tay ôm lấy đầu:

– Nguyên bảo đây này, các ông mau mau lại mà lấy.

Mọi người chẳng thấy cả cái bóng của nguyên bảo đâu, giành nhau hỏi:

– Chỗ này có nguyên bảo gì đâu?

– Nguyên bảo là tôi đây, tôi chính là nguyên bảo đây.

Thằng bé ăn mày chỉ vào mũi mình:

– Nguyên bảo bự thế này các ông còn chưa muốn sao?

Lần này gã có bươu đã nổi giận thật tình, cái bươu trên cổ hình như muốn lớn lên thật, chỉ nghe gã mắng lớn lên:

– Cái thằng tiểu vương bát đản, mi dám chọc đến tổ tông của mi?

Lần này gã nhảy chồm lại thật, thanh ngư dao trên tay đưa lên cao cao, chỉ cần chém xuống một cái, thân hình của thằng bé ăn mày sẽ có thêm một cái lỗ hủng, cái mạng nhỏ xíu ít nhất cũng mất đi hết một nửa!

Bọn huynh đệ của gã cũng cùng xông lại, có trùy có dao nhọn có búa đều nhắm vào thân hình thằng bé ăn mày đánh vào, thân thủ tuy có bề không được nhanh nhẹn lắm, vũ khí trong tay cũng chẳng phải là thứ những tay vũ lâm cao thủ chuyên xài, hai ba lần cũng dư sức chẻ thằng bé ăn mày ra làm tám mảnh.

Thằng bé ăn mày sợ muốn chết luôn, sợ đến toàn thân run rẩy, có điều cặp mắt của nó lại chẳng có tí gì là sợ hãi.

Chính trong tích tắc đó, phía ngoài rừng hình như lóe lên bốn năm tia hàn quang, trong đó có một tia sáng bạc lóe sáng lên nhất, có điều cũng không thấy rõ ràng lắm.

Bởi vì chúng nó thật tình bay lại quá nhanh, cặp mắt người thường không cách nào thấy rõ.

Hàn quang vừa lóe qua là biến mất, năm gã đại hán đã ngã gục xuống.

Năm người đồng thời ngã xuống, ngã xuống là nằm yên luôn đó, vĩnh viễn không còn đứng dậy nổi!

Hàn quang lấp lóe, ám khí trí mạng.

Năm gã đại hán tráng kiện như trâu, ngay cả một tiếng la thảm thiết cũng không phát ra nổi đã táng mạng ngay tại chỗ.

Cái thứ ám khí đó thật tình quá nhanh, quá chính xác, quá kinh sợ.

Người phát ra thứ ám khí đó chắc chắn phải là một tay tuyệt đỉnh cao thủ trong vũ lâm, hạng cao thủ như vậy, tìm khắp thiên hạ cũng tìm không ra quá mười người, lúc này, ít ra cũng đã có hai người lại.

Bởi vì hàn quang bay lại từ hai phía khác nhau, màu sắc cũng không giống nhau.

Tuyệt đỉnh cao thủ như thế, làm sao lại đồng thời xuất hiện ở nơi đây? Không lẽ bọn họ đặc biệt lại để cứu thằng bé ăn mày sao?

Hàn quang đã tắt lịm, bóng người đã biệt tăm.

Thằng bé ăn mày chẳng thấy hàn quang gì cả, có điều bất kể ra sao, cái mạng nhỏ xíu của nó coi như đã xin lại được, nó phải cảm kích

lắm mới đúng.

Gió thổi qua lá cây, khu rừng trống vắng im lìm.

Nó bỗng dựng từ mặt đất nhảy nhồm dậy, không những ngay cả một vẻ mặt gì cảm kích còn không có, mà còn tức giận muốn chết đi được, tức giận đến nỗi mặt mày đỏ cả lên:

– Thằng vương bát đản nào đã cứu ta đó?

Nó còn đang mắng lớn:

– Ai bảo chúng mày lại cứu ta? Không lẽ chúng mày cho rằng tao còn không đối phó nổi ngay cả mấy tên cường đạo đệ bát lưu này hay sao?

Người ta cứu nó, nó lại chửi ngược lại người ta.

Nếu có ai muốn chọn một thằng lưu manh không biết thế nào là phải trái, trừ thằng bé ăn mày này ra còn ai vào đó nữa bây giờ?

May mà người cứu nó đã đi đầu mất, nếu không e rằng đã bị nó chọc giận cho chết ngất.

Nếu không có thính giả, cho dù mình có nói chuyện có hát hò có mắng chửi, đều chỉ là những chuyện vô duyên mệt người thôi.

Thằng bé ăn mày cũng thấy mình càng chửi càng vô vị, không những vậy còn mệt cả mình mẩy, nó lại muốn đi tìm cây cỏ thụ nghỉ ngơi một giấc, rồi kiếm cách xử lý năm cái xác chết kia.

... Cho dù bọn họ có là thứ cường đạo đệ bát lưu đi, cũng chẳng thể để cho bọn họ chết đi rồi còn không có cả một cái quan tài để chôn.

Lần này nó tìm được một chỗ trên cây cỏ thụ thật lý tưởng, đang tính chuẩn bị tìm cách leo lên, nó vừa quay người đi, cho nên không thấy sau lưng nó đang xảy ra chuyện gì, nó cũng không ngờ được, năm cái xác chết đó lại còn có một cái tự nhiên sống lại.

Người chết rồi không sống lại được, nhưng chết đi không phải là năm người, mà là bốn người.

Gã có bấu vồn chưa chết, thằng bé ăn mày vừa quay người đi, thi thể của gã lập tức bắt đầu động đậy.

Cũng không biết lý do tại sao, tuy gã bị trọng thương như vậy, nhưng động tác ngược lại biến thành cực kỳ linh xảo, linh xảo hơn cả lúc nãy xa.

Thằng bé ăn mày đã bước lại trước cây cỏ thụ.

Gã có bấu đưa cặp mắt đầy những tia máu trừng trừng nhìn nó, cái bấu trên cổ bỗng dựng từ từ đỏ lên, từ đỏ biến thành tím, từ tím biến ra sáng rực, sáng như thủy tinh trong suốt màu tím.

Chính trong tích tắc đó, thân hình của gã bỗng nhảy lên, như một con báo đang chồm tới, chồm tới thằng bé ăn mày.

Thân thủ động tác của gã đã biến thành hoàn toàn không giống như

một tên cường đạo đệ bát lưu nằm mộng có thể làm được, thậm chí ngay cả đệ thất lưu, đệ lục lưu, đệ ngũ lưu, đệ tứ lưu, đệ tam lưu cũng không làm nổi, thậm chí ngay cả tên cường đạo đệ nhị lưu cũng không làm được, thân thủ của gã bỗng dưng đã biến thành đệ nhất lưu.

Tuy gã đã bị trọng thương, nhưng hiện tại gã phần chấn xôn tới đánh ra chiêu đó, bất kể tốc độ khí thể chiêu thức công lực, tất cả đều đã là đệ nhất lưu.

Thanh ngư dao của gã tuy lúc bị ngã xuống đã rút ra khỏi tay, nhưng song quyền cứng như thép của gã còn đáng sợ hơn là đao thương.

Đầu nắm tay của gã có gân xanh nổi lên từng sợi, ngay cả những sợi gân xanh cũng đã biến thành màu đỏ tím, tím đến rục lên, rục lên muốn trong suốt.

Chỉ cần người nào có chút nhãn quang, đều phải thấy rõ cú quyền đó sức lực ngoại gia cương mãnh cơ hồ đã đạt đến mức đăng phong. Chẳng may là thằng bé ăn mày này nhìn không ra, nó không hề thấy gì cả, cặp mắt của nó đâu có mọc sau lưng.

Điều may mắn duy nhất là, nó còn có đôi tai rất linh mẫn, còn có thể nghe được tiếng gió gào rú từ nắm quyền đó đánh ra.

Tiếng gió rít lên, thân hình của nó đã lặn ra mặt đất, lặn ra khỏi ba bốn trượng xa.

Chỉ nghe có tiếng “Khách thích” vang lên, cây cổ thụ to bằng cái bát hải uyển đã bị gã có bươu đánh cho một quyền đổ xuống.

Thằng bé ăn mày sợ ngẩn cả mặt ra, nó chưa bị thương gì cả, toàn thân trên dưới đều không bị chút mảy may thương tích, có điều mồ hôi lạnh đã thấm ra đầy cả mình mẩy.

Hiện tại, nó mới biết, người này không phải là tay đệ bát lưu, mà là đệ nhất lưu. Bất kể gã làm chuyện gì đều không phải là đệ bát lưu, này giờ gã chỉ bất quá giả đồ thể thôi.

Một tay cao thủ đệ nhất lưu, nhất định sẽ không kết giao huynh đệ với những tay đệ bát lưu, bọn huynh đệ của gã nhất định cũng là đệ nhất lưu.

Đem vũ công đệ nhất lưu giả trang thành đệ bát lưu là một chuyện nguy hiểm dường nào, lúc này nếu gã không nhanh nhẹn, làm sao gã còn sống đến bây giờ?

Hiện tại rốt cuộc nó đã hiểu ra, rốt cuộc đã hiểu ra nó không nên mắng chửi người ta.

Cái mà người ta không hiểu được là, những tay vũ lâm cao thủ đệ nhất lưu này tại sao lại muốn đi giả trang thành ra vẻ ngốc nghếch

vụng về nằng nặc đòi chia tang vật với thằng bé ăn mày? Không những vậy, còn muốn lấy mạng thằng bé, ai mà biết đó là chuyện như thế nào?

Thất Tinh Long Vương

Hồi 3 Cờ hoa

Mười sáu tháng tư, buổi chiều.

Đổi Tổng Trường Sinh mà nói, hôm nay bắt đầu cũng chẳng khác gì những ngày bình thường khác, có điều ăn xong cơm trưa rồi, lão bèn gặp phải một chuyện quái đản mà cả đời lão trước giờ chưa bao giờ gặp.

Tổng Trường Sinh là chủ cửa hàng của một tiệm bán... quan tài duy nhất ở Liễu Trấn, không chừng dân cư ở Liễu Trấn sinh hoạt đều rất đạm bạc đơn giản, do đó mà sống lâu hơn những người khác, cho nên cái tiệm của lão làm ăn không được phát đạt lắm, kiếm tiền có lúc không đủ để ăn mặc, nào ngờ, hôm nay lão vừa ăn cơm trưa xong, là bắt được một món hàng lớn.

Lúc đó lão đang nằm sau quầy chủ cửa hàng ngủ trưa, con gió tháng tư thổi từ ngoài cửa sổ vào, thổi cho lão ta sượng rên cả mình mẩy. Cái bụng mình là, lão vừa mới chớp mắt đi bèn có người đánh thức lão dậy, không những vậy, người đánh thức lão lại là một tên ăn mày.

Bình thời, ăn mày lại xin trước cửa, lão ít nhiều cũng quăng cho họ vài ba đồng, có điều hôm nay, lão chẳng muốn chìa ra đồng nào cả. Nào ngờ cái thằng bé ăn mày còn ngược lại, móc trong người ra một đồng bạc vụn đưa cho lão.

Thằng bé ăn mày này không phải lại đây xin ăn gì cả.

– Tôi muốn mua quan tài, năm cỗ quan tài, ông xem bao nhiêu bạc đây có đủ chưa?

Tổng Trường Sinh thộn mặt ra đó.

Ăn mày xin ăn, chết đi được một manh chiếu rách che thân, đã là may mắn lắm, thằng bé ăn mày này lại đi mua quan tài, không những vậy, còn muốn mua những năm cỗ.

Tổng Trường Sinh làm nghề này làm đã được ba chục năm, chuyện quái đản như vậy trước giờ lão chưa bao giờ gặp phải.

Càng kỳ lạ hơn nữa là, đợi đến lúc năm cỗ quan tài đem chất lên xe rồi, theo thằng bé ăn mày đi một lượt tới chỗ rừng dâu ngoài thị trấn để thu xác, nơi đó lại chẳng có lấy một cái xác của ai chết cả.

– Không có người chết tại sao lại đi mua quan tài?

Lão đang tính hỏi thằng bé ăn mày chuyện gì thế này? Thằng bé ăn mày đã biến đi đâu mất, nó chịu bỏ rơi năm cỗ quan tài đã phí hơn hai mươi lạng bạc để mua, để lại đó cho lão.

Nếu thằng bé ăn mày có ý muốn lại trêu chọc gì lão, hai mươi ba lạng bạc đó đâu phải là chuyện chơi.

Tổng Trường Sinh nghĩ hoài nghĩ không ra.

Càng làm cho lão thêm nghĩ không ra nữa là, lão vừa đem năm cỗ quan tài về lại tiệm, lại có người đến mua quan tài.

Lần này đến mua quan tài, vẫn là một gã ăn mày, không những vậy còn mua ngay năm cỗ quan tài.

Gã ăn mày này mặt mày rõ chẳng rõ chịt, xem ra còn hung dữ hơn thằng bé ăn mày nhiều.

Tổng Trường Sinh không dám hỏi gã điều gì khác, có điều lão không thể không hỏi:

– Liệm xác ở đâu vậy? Muốn đem năm cỗ quan tài này đem đi đâu?

Gã khất cái mặt rõ nghinh mặt lên nói cho lão biết:

– Đây là chuyện bí mật.

Giọng của gã rất nghiêm trang:

– Nếu người biết ai chết, từ rày về sau, chỉ e không có ngày nào được sống cho yên lành đâu.

Nói xong câu đó, gã bèn tìm một cỗ xe lớn tự mình đem quan tài đi mất. Tổng Trường Sinh sợ quá ngay cả một câu nói cũng không dám thốt ra.

Tối đó, cả đêm lão không thể nào ngủ được.

Mấy cái thi thể trong rừng dâu tại sao lại chẳng thấy đâu? Thằng bé ăn mày mua quan tài cũng nghĩ không ra như Tổng Trường Sinh.

Lúc nó đi, thi thể rõ ràng là vẫn còn nằm trong rừng, không những vậy đều đã chết cả.

Gã có bấu đánh ra cú quyền đó đã dùng hết tiềm lực còn lại trong người của gã, làm như vốn đã chuẩn bị chết cùng một lúc với nó, vì vậy, đánh xong một quyền vào thân cây cổ thụ xong, gã cũng đã kiệt lực mà chết.

Còn thi thể của bốn người kia thì đã lạnh băng cứng ngắt từ lâu.

Nó không hề muốn mua quan tài cho bọn họ.

Mấy người đó vốn lại tranh giành tiền của lấy mạng của nó mà, tiền bạc của nó làm ra đâu có dễ, nó tình nguyện đem đi mua kẹo mua

bánh mua rượu mua thịt, thậm chí còn tình nguyện đem bỏ vào cái đồng la của cô bé có bính tóc đuôi dài kia.

Nhưng nó vẫn còn cứ bỏ tiền ra đi mua quan tài.

Một người chỉ cần còn sống đó, sẽ không khỏi làm những chuyện mà chính y không hề tình nguyện làm.

Thằng bé ăn mày dĩ nhiên là không suy đoán ra được ai đem những thi thể đó đi đâu, nó lại càng không nghĩ ra được gã ăn mày mặt đỏ cũng đến chỗ Tổng Trưởng Sinh mua năm cỗ quan tài.

Nó đang nghĩ đến chuyện mau mau ra xa khỏi cái chốn thị phi này.

Khoảng chừng chiều tối, nó bèn đến phủ Tế Nam, đi lòng vòng trên đường cái hai lượt, rồi gặp Ngô Đào.

Hai người này hình như có duyên với nhau lắm thì phải.

Những thi thể trong rừng dâu là do người áo xanh dời đi, từ dưới gốc cây dời tới chỗ lùm cây rậm rạp nhất trong rừng.

Dời cái lúc thằng bé ăn mày đi mua quan tài.

Người áo xanh không hề bỏ qua thằng bé, y vẫn đang theo dõi nó sát rạt, nhưng còn chưa chịu ra tay.

Thằng bé ăn mày mua quan tài trở về, phát hiện thi thể không còn thấy đâu, cũng không hề đi tìm thêm.

Nó đã mua quan tài giùm cho mấy người đó, đã làm tận tình hết chuyện của nó, bất kể thi thể của bọn họ bị ai dời đi, chuyện đó không còn là chuyện của nó nữa, đối với chuyện đó nó hoàn toàn chẳng còn chút hứng thú.

Người áo xanh đối với năm cái xác chết lại rất có hứng thú, y sai bọn thuộc hạ mua năm cỗ quan tài đem lại, bỏ xác chết vào chõ đi, ngược lại y lại thả thằng bé ăn mày chẳng theo dõi nữa.

Năm người này có liên hệ gì đến y? Tại sao y đi thu xác giùm cho bọn họ? Tại sao y bỗng dưng thả thằng bé ăn mày?

Thuộc hạ của y trước giờ chưa hề dám hỏi y chuyện gì, y cũng không chuẩn bị giải thích gì với bọn họ, y chỉ phát ra mệnh lệnh đơn giản:

- Lần sau có gặp thằng bé đó bất kỳ nơi nào, đừng có động đến nó nữa.

Gương mặt trắng bệch của y hình như lộ vẻ thật trầm trọng:

- Đem năm cỗ quan tài này vào phủ Tế Nam ngay bây giờ.

Lúc thằng bé ăn mày gặp Ngô Đào, năm cỗ quan tài cũng vừa được đưa vào thành.

Đêm, đối với nhiều người mà nói, đêm nay không giống với các đêm khác.

Phố xá ở phủ Tế Nam cũng vắng vẻ hơn lúc bình thời nhiều, có rất

nhiều cửa tiệm bình thời buôn bán rất nhiệt náo, bây giờ tất cả đều mới sáng đã đóng cửa hàng lại, ngay cả chuyện buôn bán đã được hẹn mấy ngày trước với mấy người bạn hàng quen đều từ chối không tiếp.

Hai nhà vốn đã có hẹn làm tiệc ở Đại Tam Nguyên bây giờ cũng phải bị ép phải dời lại ngày khác.

Không ai biết tại sao. Chưởng quỹ và những người làm việc ai nấy đều thủ khẩu như bình.

Manh mối duy nhất là, những cửa tiệm đó, tất cả đều thuộc về tay cự phú ước vạn khắp nơi gần xa đều biết tiếng là Tôn Tế Thành, phía ngoài căn nhà phòng vệ nghiêm ngặt của họ Tôn, thỉnh thoảng còn có những gã đại hán thân thủ nhanh nhẹn tráng kiện mặt mày khấn trương cười ngửa chạy qua chạy lại.

Lúc thằng bé ăn mày gặp Ngô Đào, Ngô Đào đang ngồi ăn tối trong một tiệm ăn không lớn không nhỏ, xem ra dáng điệu có vẻ buồn buồn không vui lắm, phía trước mặt y có bày hai mâm thức ăn và một bình rượu còn chưa đựng tới.

Thằng bé ăn mày đứng trước mặt y cả nửa ngày, bỗng hạ quyết tâm muốn lại bầu bạn với y, nói chuyện giải muộn giùm y, luôn tiện giúp giùm y thanh toán hai mâm thức ăn và bình rượu.

Chỉ tiếc là cái lão tiểu tử đầu nhọn mặt hầm hầm kia hoàn toàn không muốn nhận lấy ơn của nó, y chẳng thèm ngó ngang gì đến nó, hình như y không thấy có người như nó đang đứng trước mặt mình.

Thằng bé ăn mày bật cười, lộ ra hai cái má lúm đồng tiền.

Nó tuyệt đối chẳng phải hạng người bỏ qua hai mâm thức ăn và một bình rượu dễ dàng như vậy.

Lão tiểu tử này tuy tầm mắt cũng hạn hẹp như cái bầu của lão, nó tin rằng mình vẫn cứ có cách đối phó được với y.

Do đó nó bèn ngồi xuống ngay trước mặt lão tiểu tử, sau đó mới hỏi:

– Có phải cái bao tiền của ông bị đánh mất rồi phải không?

Câu nói đó nó đã khảo lự kỹ càng đầu vào đó, bắt Ngô Đào không thể nào không để ý đến nó.

Ngô Đào quả nhiên trúng kế, y lập tức quay đầu lại hỏi nó:

– Sao mày biết bao tiền tao bị mất?

– Dĩ nhiên là tôi biết.

Thằng bé ăn mày hỏi ngược lại:

– Ông có muốn tôi tìm lại cái bao tiền đó cho ông không?

Nó đang nói câu đó, thuận tay rút lấy đôi đũa trong hộp đũa ra, tùy tiện gấp lên tai heo tim heo ruột heo gan heo, mỗi thứ gấp lên hai miếng.

Ngô Đào chỉ còn nước nhìn nó ăn.
Mấy thỏi bạc trong cái bao tiền đó đủ dư sức mua nguyên cả con heo lớn.

– Mày tìm được cho tao cái bao tiền thật sao?

– Không sai chút nào.

– Chừng nào mới tìm cho tao được?

– Ngay bây giờ đây.

Thằng bé ăn mày nói:

– Hiện tại tôi tìm ngay ra đây.

Nói xong mấy câu đó, mâm thức ăn kia, một tu bánh nhân thịt cũng đã bị nó ăn hết mất một nửa.

Ngô Đào dĩ nhiên là phải mau mau hỏi:

– Bao tiền của tao đâu?

– Bao tiền của ông ở ngay đây.

Đôi đũa trên tay thằng bé ăn mày không dừng lại tí nào, tay trái của nó móc bao tiền ra:

– Có phải của ông không?

– Không sai, của tao đây.

Sai thì không sai, chỉ tiếc là bao tiền đã trống lỗng. Ngô Đào cũng chỉ tổ mừng hụt.

– Cái bao tiền của tao đáng lý ra là có hai mươi ba lạng ba tiền ba phân trong đó mà.

– Tôi biết.

Thằng bé ăn mày hỏi hả ăn thịt ăn bánh uống rượu:

– Tôi chỉ chịu tìm giùm cho ông cái bao tiền, tôi có chịu tìm tiền cho ông đâu.

– Tiền đâu?

– Tiền đã bị tôi tiêu mất sạch rồi.

Thằng bé ăn mày không để cho Ngô Đào kịp nổi giận lên, nó lại giành nói:

– Tôi dám cá, ông tuyệt đối không sao ngờ được, tôi làm cách nào tiêu sạch.

Tiền đã tiêu hết rồi, có tức giận lên cũng không làm gì được, Ngô Đào chỉ còn nước lắc đầu thờ ra:

– Hai mươi ba lạng bạc, tao tiêu ít nhất cũng mất một tháng, mày làm sao mà tiêu sạch ngay vậy?

– Tôi mua mấy món đồ.

– Mua mấy món đồ gì?

– Mua năm cỗ quan tài.

Ngô Đào ngay cả thờ ra cũng không còn muốn nổi, nhìn thằng bé ăn

mày kinh ngạc, gương mặt y lộ vẻ như vừa đập bãi cút chó:

– Mua quan tài làm gì?

Y nhin không nổi phải hỏi.

– Tôi lấy tiền của ông vốn là để làm chuyện tốt giùm cho ông.

Thằng bé ăn mày nói:

– Táo xảo, tôi gặp trên đường năm cái xác chết, vì vậy tôi mua năm cỗ quan tài thu xác họ giùm cho ông, tích giùm cho ông chút công đức.

Nó lại thở ra một hơi:

– Những thứ cơ hội như thế vốn chẳng phải lúc nào cũng gặp, vậy mà dùng một cái đựng phải vào ông, xem ra vận khí của ông thật không sai tí nào.

Ngô Đào trừng mắt há họng, cũng không biết là nên cười hay nên khóc, hay cắn cho thằng nhỏ này một cái.

Hết cả nửa ngày, Ngô Đào mới thở ra được uất khí trong người, y cười khỏ nói:

– Xem ra vận khí của tao quả thật con mẹ nó tốt quá chừng đi.

Cái lão tiểu tử này vậy mà cũng biết mở miệng văng tục.

Thằng bé ăn mày bật cười.

– Tôi biết ngay ông là kẻ hiểu biết lắm mà.

Nó còn cố ý chọc cho y tức lên:

– Sau này nếu như có cơ hội như thế, tôi cứ làm giùm hết cho ông.

Hình như nó quyết tâm chọc cho lão tiểu tử này tức muốn điên lên mà.

Ngô Đào trừng mắt nhìn nó, nhìn cả nửa ngày, bỗng dưng đập mạnh xuống bàn một cái, lớn tiếng nói:

– Đem rượu ra đây.

Y phân phó điểm tiểu nhị:

– Lấy cho ta năm cân Liên Hoa Bạch thượng hảo, rồi thêm năm thứ đồ nhắm rượu, phải là thứ tốt, không sợ mắc tiền.

Lần này, thằng bé ăn mày cũng giật nảy mình lên.

Lúc này người ta cứ tưởng nó điên, bây giờ nó cứ tưởng cái lão tiểu tử keo kiệt này phát điên, nếu không tại sao lại bỗng dưng biến ra rộng rãi hào nhoáng thế này.

Rượu vừa lên, y uống liền một lượt ba ly, rồi đặt ly xuống cười ha hả lên ba tiếng, vỗ vào ngực lớn tiếng nói:

– Đã quá đã quá, lâu quá rồi tao chưa uống rượu đã như thế này.

Y còn rót giùm cho thằng bé ăn mày một ly lớn:

– Nay, mày cũng bồi tao uống vài ly, muốn ăn thứ gì cứ việc kêu họ đem lên, hôm nay chúng ta cứ việc ăn một bữa cho đã.

Thằng bé ăn mày vội vàng cầm ly lên đổ rượu ngay vào miệng. Máy gã điên chẳng có lý luận gì cả, cứ nghe theo lời bọn họ là tốt nhất, nếu không, không chừng còn bị ăn đòn.

Uống xong ba ly rồi, Ngô Đào bỗng hỏi nó:

– Mày có biết tại sao hôm nay tao khoái trá lắm không?

– Không biết.

– Tại vì mày.

Ngô Đào cười lên ha hả:

– Chính là mày làm cho tao khoái, trước giờ tao chưa hề gặp thằng nhỏ nào lưu manh như mày.

Thằng bé ăn mày cũng cười lớn:

– Một thằng lưu manh như tôi chắc chắn là hiếm thấy rồi.

Hiện tại, y đã thấy ra lão tiểu tử này không hề bị điên gì cả, chỉ bất quá bình thường ăn tiêu dè xẻn chừng mực quá độ, vì vậy mà phải tìm cơ hội cho mình phóng túng chút đỉnh, cho mình có dịp thoải mái chút đỉnh.

Trong hoàn cảnh đó, một người có điên rồ chút đỉnh cũng là chuyện thiên kinh địa nghĩa thôi.

Ngô Đào lại uống thêm ly rượu nữa, bỗng lại đập mạnh xuống bàn thêm cái nữa:

– Máy thằng vương bát đản kia thật không phải thứ gì hay ho.

Y nói:

– Nếu mà không gặp mày, tối nay chắc chắn là tao bị chúng nó chọc cho tức ngủ không muốn nổi.

– Máy tên vương bát đản đó là ai?

– Đều là mấy con rùa con ở tiệm vải Tường Thái.

Ngô Đào đã nổi giận lên thật:

– Tao đã sai người đưa thư lại đặt mấy xấp vải ở Sơn Đông, rõ ràng là ước hẹn hôm nay giao hàng, thế mà hôm nay chúng nó đóng cửa hàng lại, trong tiệm không có lấy một bóng ma, tao kêu rất cổ hợm chẳng có đứa nào nghe cả.

Thằng bé ăn mày cũng đập mạnh một cái xuống bàn:

– Máy tên vương bát đản đó thật là vương bát đản, chúng mình đừng thèm để ý đến nó, lại đây! Uống rượu uống rượu.

Ngô Đào khoái chí trở lại:

– Đúng! Chúng mình đừng thèm để ý đến nó, lại đây, uống rượu uống rượu.

Chỉ tiếc là tửu lượng của bọn họ không cao lắm, thêm hai ly nữa lọt vào bụng, cái lưỡi đã muốn chẹt cả miệng, gương mặt đỏ bừng lên như mặt trời, nói năng làm như trong miệng đang ngồm ngoàm một

quả trứng gà.

Có điều đầu óc của bọn họ hình như còn tỉnh táo lắm, Ngô Đào hỏi thằng bé ăn mày:

– Tao họ Ngô, tên Ngô Đào, mày tên gì?

– Tôi tên là Nguyên Bảo.

Thằng bé ăn mày nói:

– Cái thứ mà ai ai cũng ham lắm đó.

– Nguyên Bảo.

Ngô Đào cười lớn:

– Cái tên này con mẹ nó thật là hay quá chừng!

o O o Lúc bấy giờ, người áo xanh đã vào thành Tế Nam.

Năm cỗ quan tài để trên xe kéo đưa lại, kéo xe không phải là lừa ngựa, mà là người.

Môn hạ Cái Bang tuyệt đối không hề cưỡi ngựa ngồi xe hay ngồi kiệu, bởi vì đệ tử Cái Bang bất kể làm chuyện gì đều chỉ nhờ vào chính mình, đổ mồ hôi của mình, dùng sức lực của chính mình.

Hai gã mặt rỗ và thọt chân đẩy chiếc xe gỗ, người áo xanh chậm chậm đi phía sau bọn họ, cặp mắt trống trống không không nhìn ra xa xa, người của y tuy ở đây mà tim của y phảng phất như ở thế giới nào khác, cái thế giới mà trước giờ chưa có ai được đặt chân vào.

Bọn họ đi trên những con đường nhỏ tối tăm không người.

Mặt trăng tròn vạnh. Có điều, ngay cả ánh trăng cũng chiếu không tới nơi đây, chiếc xe kéo cũ kỹ bị quan tài đè xuống kêu lên cọt két, không khí đầy những mùi ô uế dầu khói, gương mặt người áo xanh xem ra càng thêm vẻ đáng sợ.

Rốt cuộc, y muốn đem năm cỗ quan tài này tới nơi nào? Dem lại làm gì?

Không ai biết, cũng không ai dám hỏi.

Bánh xe đang chuyển động trong làn bụi xám, người đẩy xe đang đổ mồ hôi trong con gió lạnh.

Thình lình, bảy tám cây trường thương từ trong bóng tối đâm ra, chẹn cứng lấy bánh xe, bảy tám mươi gã đại hán vận kinh trang từ trong bóng tối ủa ra, bao vây chung quanh chiếc xe kéo không còn động đậy nổi, thân thủ của mỗi người đều rất nhanh nhẹn kiêu hãnh, những thanh khoai đao bên hông đã được rút ra khỏi vỏ, ánh đao lóe sáng lạnh lẽo dưới ánh trăng.

Người áo xanh đi rất chậm, y đã bị ngăn ra khỏi vòng vây, gã mặt rỗ biến hẳn sắc mặt, mỗi hột mụn trên gương mặt hình như đang phát ra ánh sáng.

Có điều, gã vẫn đứng yên không động đậy.

Gã đã nhìn ra được kẻ chân chính đáng sợ không phải là những người đó, trong mắt gã, mấy thanh đao trong tay bảy tám gã đại hán kia cộng hết lại cũng không bằng cái ly rượu của một người khác. Người khác đó được người ta đẩy lại, y ngồi trên một cái ghế làm bằng gỗ tử đàn được người đẩy lại.

Chiếc ghế gỗ đầy được, chỉ vì hai bên có đặt hai bánh xe, trong tay người đó có cầm một ly rượu, chỉ vì y đang uống rượu.

Nơi đây đã chẳng phải là chỗ uống rượu, hiện tại cũng chẳng phải là lúc uống rượu, chẳng ai lại ngồi trên cái ghế sai người đem lại nơi đây để uống rượu.

Người này lại cứ muốn làm như thế, không những thế, còn có vẻ lại đây chỉ là để làm có bao nhiêu đó chuyện, trừ ly rượu trên tay ra, y chẳng có hứng thú gì đến chuyện khác.

Bên cạnh chiếc xe lăn của y còn có một người đứng đó, một người hoàn toàn tương phản với y.

Y thì y phục hoa lệ, dáng điệu lười lãm, gương mặt lúc nào cũng có nụ cười ôn hòa, còn người kia thì giống hệt như một cây thương, tùy thời tùy lúc đều có thể phóng ra đâm vào trái tim người ta.

Người đó vừa đi đến trước xe kéo, bèn lạnh lùng nói:

– Ta họ Liên, tên là Liên Căn, những người này đều là thuộc hạ của ta, tùy thời đều có thể chết cho ta.

Lời nói của y trực tiếp đơn giản, bức xúc người ta:

– Do đó mà ta cũng có thể tùy thời tùy lúc muốn các người chết.

Gã mặt đỏ còn cười lên được:

– May mà chúng ta chẳng muốn người khác chết, mà chính mình cũng chẳng muốn chết.

Gã nói:

– Chúng ta chỉ bắt quá là hai gã ăn mày bần cùng.

– Ta nhìn ra được.

– Trong người chúng ta đã chẳng có tiền, trên xe cũng chẳng có của cải gì, chỉ bắt quá có năm cỗ quan tài.

Gã mặt đỏ nói:

– Trong quan tài cũng chẳng có bảo ngọc gì, chỉ bắt quá có vào cái tử thi thế thôi.

Gã lại thở ra:

– Vì vậy, chúng ta thật tình nghĩ không ra tại sao các vị lại đi tìm chúng ta làm gì.

– Chúng ta muốn mượn vài món đồ đem về xem thử.

– Chúng ta có gì giao được cho các người?

– Quan tài.

Liên Căn nói:

- Chính là năm cỗ quan tài trên xe kéo.
- Năm cỗ quan tài này xem được lắm sao?
- Quan tài không có gì đáng xem, người chết cũng không có gì đáng nhìn.

Liên Căn nói:

- Đáng xem, chúng ta không xem, không đáng xem, chúng ta ngược lại cứ muốn xem.
- Người nhất định phải xem?
- Nhất định!
- Không thể không xem?
- Không thể.

Liên Căn gằn giọng nói:

- Cho dù Long đầu Tiêu đường chủ Cái Bang của các người có ở đây, chúng ta cũng không xem không được.

Gã mặt đỏ lại thở ra một hơi:

- Thế thì hiện tại người cứ kêu mấy tên kia chết cho người đi!

Liên Căn biến sắc mặt, chầm chậm đưa bàn tay ra, y bỗng xoay ngược bàn tay lại chụp một cái, thanh cương đao trong tay một gã đại hán đứng phía sau đã bị y cầm trong tay, hai bàn tay y bẻ quặt lại, bẻ thanh đao thành hai khúc.

Người ngồi trên chiếc xe lăn uống rượu này giờ, bấy giờ mới mở miệng ra:

- Hảo công phu, hảo công phu.

Y mỉm cười nói:

- Ngay cả người của Ưng Vương ở Hoài Nam cũng e không có mấy ai bì lại được ông.

Liên Căn cười nhạt:

- Bọn họ vốn có bì lại được với ta đâu.

Y dùng hai ngón tay kẹp lấy nửa thanh đao gãy, bỗng dựng vung bàn tay, ánh đao lóe lên bay xẹt ra, rồi không còn thấy đâu, chỉ nghe “phập” một tiếng, nửa khúc đao đã cắm ngập vào trong quan tài.

Gã mặt đỏ chẳng thay đổi sắc mặt gì cả, y chỉ hững hờ nói:

- May mà người nằm trong quan tài đã chết rồi, có chịu thêm vài nhát đao cũng chẳng quan hệ gì.
- Hẳn chết rồi, nhưng người còn chưa chết.

Trong tay Liên Căn vẫn còn nửa khúc đao:

- Cái này tặng cho người.

Câu nói ấy vừa thốt ra xong, giữa y và gã mặt đỏ bỗng có thêm một người.

Một người áo xanh mặt mày trắng bệch, làm như mới bị gió thổi rớt vào vậy.

Liên Căn thoái lui nửa bước, gần giọng hỏi:

– Người là ai?

Người áo xanh hình như không nghe y nói gì cả, cũng chẳng thấy có y đứng đó, cứ chầm chậm rút trong người ra một lá cờ, một lá cờ rất nhỏ, gắn vào cán cờ làm bằng thép màu đen dài khoảng sáu bảy tấc.

... Cây cờ hoa chút xíu đó không lẽ là thứ vũ khí giết người gì của y?

Bàn tay cầm đao của Liên Căn đã thấy có mồ hôi lạnh rướm ra, bàn tay cầm đao của mọi người đều có mồ hôi lạnh rướm ra.

Bất kỳ ai cũng thấy ra được, người áo xanh này cho dù chỉ dùng một cành cây thôi cũng đủ đã giết được người rồi.

Y không giết người.

Y chỉ đưa cây cờ nhỏ vấy lên một cái, rồi cắm xuống quan tài.

Năm cỗ quan tài, năm lá cờ nhỏ.

Cắm xong năm lá cờ nhỏ, y bèn bỏ đi, gã mặt rỗ và gã thọt chân cũng theo y đi luôn, bỏ lại năm cỗ quan tài mà bọn họ này giờ có liều mạng cũng không chịu buông ra.

Mấy gã đại hán cầm đao lập tức bước qua một bên nhường đường. Bọn họ chỉ muốn quan tài, không muốn người, quan tài đã để lại rồi, chẳng ai muốn tìm thêm chuyện phiền phức, làm xong sớm về sớm uống rượu tắm rửa ngủ nghỉ, ít ra cũng tốt hơn là liều mạng với nhau trong cái ngõ hẻm tối tăm.

Chẳng ai ngờ là bọn họ chịu đi, có điều bọn họ đã đi thật, chỉ để lại năm cây cờ cắm trên quan tài.

Tại sao bọn họ làm như vậy?

Chẳng ai có thể nghĩ ra được, chẳng ai buồn ngồi để bụng suy nghĩ.

Con hẻm dài tối thui, ánh trăng bàng bạc mờ mờ, cơn gió lạnh lạnh, Liên Căn bỗng vùng tay lên:

– Đi!

Y nói:

– Đem quan tài theo.

Bốn gã đại hán tra đao vào vỏ, tranh nhau lại đẩy xe, chỉ đi có hai bước, bỗng dừng ngừng lại, làm như trúng phải ma pháp gì không bằng, bốn người bốn cặp giò bỗng bị bàn tay ma quái vô hình dùng tám cái đinh đóng xuống mặt đất, ngay cả động đậy một chút thôi cũng không được.

Ánh mắt của bốn người đều dính vào cùng một nơi.

Đều dính vào một lá cờ.

Bấy giờ bỗng có một cơn gió thổi qua, thổi tung lá cờ nhỏ lên, lá cờ

nginh gió mở ra, trên mặt thêu đầy những đóa hoa đủ màu, dưới ánh trăng bàng bạc xem ra vô cùng đẹp để bắt mắt.

Liên Căn giận quá, chuyển động thân hình như gió lại.

Trước giờ y dùng quân pháp điều độ thuộc hạ, mệnh lệnh phát xuất ra không bao giờ có ai dám vi kháng.

Chỉ nghe một loạt tiếng động thật dòn vang lên, mặt mày bốn gã đại hán lập tức sừng đỏ cả lên.

Bọn họ không dám phản kháng, cũng không dám tránh né, bọn họ không hề bớt tôn kính sợ hãi Liên Căn.

Có điều, bọn họ lại càng không dám lại đụng vào năm cỗ quan tài.

Bàn tay sắt của Liên Căn lại giơ lên lần nữa, nắm lấy cánh tay một gã đại hán, bắt kể cánh tay đó có vạm vỡ tới đâu, trong bàn tay của y cũng sẽ biến thành mềm như tro bột.

Mệnh lệnh của y phát ra trước giờ chưa hề phải cần đến lần thứ hai, y muốn dùng hành động để chứng minh cái điểm đó.

Tiếng động của xương cốt vỡ vụn ra trong gió lạnh càng làm người ta nghe muốn lạnh cả gáy, người bị bóp gãy xương la lên thảm thiết như chó sói tru.

Ánh mắt lạnh băng sắc bén của Liên Căn đang nhìn một lượt qua mấy gã đại hán, y hỏi từng tiếng một:

– Có tên nào lại đẩy năm cái cỗ quan tài này không?

Không ai bước lại.

Ngay cả một người cũng không.

Người ngồi trên chiếc xe lăn rút cuộc cũng đặt ly rượu xuống, thở ra một hơi dài:

– Không xong rồi.

Y nói:

– Cho dù ông có giết bọn họ, cũng không tới đâu cả, vẫn chẳng có ai dám lại động vào mấy cỗ quan tài.

Liên Căn quay phắt đầu lại, nhìn y lộ vẻ giận dữ, hần học hỏi:

– Tại sao?

– Bởi vì bọn họ đều nhận ra được lá cờ trên quan tài.

Người ngồi trên xe lăn nói:

– Ba mươi năm nay, trong vòng tám trăm dặm chung quanh phủ Tế Nam, chẳng ai dám động tới cây cờ hoa của Điền thái gia.

Liên Căn cười nhạt:

– Động vào rồi thì sao?

– Tôi cũng chẳng biết rồi thì sao.

Người ngồi trên chiếc xe lăn nói:

– Tại sao ông không tự mình lại thử xem.

Gân xanh trên trán của Liên Căn đang nổi u lên từng sợi:

– Ta cũng đang muốn thử đây.

Xe kéo vẫn còn nằm ngay trên đường, quan tài vẫn còn nằm trên xe, năm lá cờ vẫn còn đang tung bay trong gió.

Liên Căn bước từng bước một lại, gân xanh trên mu bàn tay đang nổi lên như những con rắn độc.

Y tính lại rút lá cờ ra thật.

Với công phu và thần lực trên đôi bàn tay thép của y, cho dù thân cổ thụ còn có thể nhỏ hết cả rễ lên như không.

Nhưng y nhỏ không được mấy lá cờ hoa nhỏ đó.

Bàn tay y vừa thò ra, đã có một lão già mặc áo đen ốm nhách sói đầu như chim ưng đứng ngay trước xe kéo, đưa bàn tay khô đét như vuốt gà ra, chụp nhanh như điện vào bàn tay thép của y.

Gương mặt của Liên Căn lập tức nhăn nhó lại, tuy y vẫn còn đứng thẳng đó như cây thương, mồ hôi lạnh đã chảy tong tong như hạt đậu từ trên mặt xuống.

Lão già đầu sói lạnh lùng nhìn y, lạnh lùng hỏi:

– Người chính là tổng quản của Tôn Tế Thành, biệt hiệu là Thần Dao Ưng Vương đó phải không?

– Chính là ta.

Giọng nói của Liên Căn đã ảm ớ vì đau đớn:

– Ta chính là Liên Căn đây.

– Thế thì người đã sai lầm rồi.

Lão già nói:

– Người đã làm đến hai chuyện.

– Sao?

– Thứ nhất, người không nên đụng vào lá cờ này.

– Còn chuyện thứ hai?

– Thứ hai, người coi công phu của mình có hơi quá cao một chút.

Lão già hững hờ nói:

– Công phu của người so với người của Ưng Vương ở Hoài Nam còn thua xa lắm.

Nói xong câu đó, trong cơn gió lạnh lẽo lại nghe có tiếng xương cốt vỡ vụn vang lên.

Liên Căn rú lên một tiếng thê thảm, thân hình tung lên, giống hệt như một cây thương đang bị người ta ném ra.

Thuộc hạ của y thoái lui cũng không chậm, chỉ còn thừa người ngồi trên xe lăn, còn đang nhàn nhã ngồi đó, vừa vỗ tay vừa cười nói:

– Lão vương mạnh nhất, giỏi thật.

Trong con hẻm tối lại còn có thêm một người cũng vỗ tay cười lớn:

– Không ngờ Trịnh đại chương quỹ của Đại Tam Nguyên cũng có nhãn lực cao siêu quá, chỉ nhìn qua đã nhận ra ngay công phu của Vương lão thúc, thật là quá giỏi.

Người này tuổi tác không lớn lắm, nhưng thân hình lại rất cao lớn, tuổi tác của y cũng không nhỏ, nhưng lúc cười lại như đứa con nít. Mặt mũi của y cũng không thể nói là dễ nhìn, mắt hí, miệng rộng, mũi lệch, mặt tròn quạnh, cười là mắt nhắm tít lại không thấy đâu, có điều đáng điều cũng không làm cho người ta chán ghét.

Người này cũng ngồi trên một chiếc xe trang bị hai bánh xe, cũng như Trịnh Nam Viên vậy, tự mình đẩy xe cho mình, tự mình đẩy mình ra ngoài ánh sáng.

Trịnh Nam Viên Trịnh đại chương quỹ bật cười lên:

– Thì ra là Điền đại thiếu gia.

Y ngồi trên xe lặn cúi rạp người xuống:

– Đại thiếu gia, ông mạnh giỏi chứ?

– Đại chương quỹ, ông mạnh giỏi?

– Sao đại thiếu gia cũng kiếm đâu ra được cái ghế thế này vậy?

– Tôi học của ông đấy.

Điền đại thiếu gia của Hoa Kỳ môn nói:

– Trước giờ tôi vốn đang kiếm một cái ghế như thế này.

– Có điều, tôi nhớ rõ Điền đại thiếu gia mới hai hôm trước còn sinh long hoạt hổ, hơn hai mươi mấy bậc thang cửa tiệm chúng tôi chỉ hai ba bước đã nhảy lên đến nơi.

– Cặp giò của tôi trước giờ vốn rất hữu dụng, nếu không lão gia tử nhà tôi tại sao lại kêu tôi là Điền kê tử.

– Thế thì tại sao đại thiếu gia lại muốn ngồi lên cái ghế như thế này?

Trịnh Nam Viên lại hỏi.

– Bởi vì tôi lười.

Điền Kê Tử nói:

– Tôi thấy dùng hơi sức để đi đường xem ra có vẻ phí lắm.

Trịnh Nam Viên lại cười lớn lên, hai người cùng cười hả hê với nhau.

– Đại chương quỹ cũng vì năm vị quý khách của chúng tôi mà lại đây sao?

– Quý khách? năm vị quý khách nào?

– Có cờ hoa của lão gia tử chúng tôi, chính là quý khách của chúng tôi rồi, bất kể còn sống hay đã chết đều như nhau.

Hoa Kê Tử vừa cười vừa hỏi:

– Đại chương quỹ có thể để chúng tôi đem họ đi không?

– Xin mời.

Trịnh Nam Viên lập tức tự dời xe mình ra khỏi lối đi.

Y rất biết điều, y tự mình dời mình ra trước, cho khỏi chắn lối đi của Điền đại thiếu gia.

Nào ngờ Lão Vương tiên sinh đã gọi y lại:

– Chờ một chút.

Trịnh Nam Viên vừa quay đầu lại, cặp ưng trảo oai chấn giang hồ của lão tiên sinh đã đặt ngay giữa mặt mày và cổ họng y.

Lúc này, bóp nát bàn tay thép của Liên Căn trong tích tắc cũng là đôi bàn tay này, chỉ cần lão dùng sức một chút, bất kỳ cổ họng của ai cũng đều bị chọc lũng.

Trịnh Nam Viên còn không thềm chớp lấy nửa con mắt, y chỉ hững hờ hỏi:

– Chuyện gì?

– Người có biết ai chết trong quan tài không?

– Không biết.

– Tại sao người đòi năm cỗ quan tài này?

– Bởi vì trong nhà đại lão bản của chúng tôi tối nay có xảy ra chuyện quái sự.

Trịnh Nam Viên nói:

– Do đó, chỉ cần người nào mới đến phủ Tế Nam hôm nay, bất kể là sống hay chết, chúng tôi đều muốn xem thử là ai.

o O o Lúc bấy giờ, Ngô Đào đã thắm say, say ngất, say như nê, say nhoài ra cái quán nhỏ đó.

Thằng bé ăn mày tên Nguyên Bảo thì đang ngồi bên cạnh y, ngẩn mặt ra nhìn y, tự mình cũng không biết là mình say hay tỉnh.

... Trong cái tình cảnh như tối nay vậy, đối với một người vừa tới phủ Tế Nam mà nói, say vậy không chừng lại còn hay hơn tỉnh nhiều.

o O o Khắp nơi đều chất đầy những cây gỗ khổng lồ đem lại từ các nơi, không khí đầy những mùi thơm thanh thoảng của gỗ bào.

Mọi người đều biết chung quanh phụ cận tám trăm dặm, chẳng còn nơi nào bán gỗ lớn cho bằng tiệm Sâm Ký, nhưng ít có ai biết rằng, nơi đây cũng là một trong những phân đà của môn hạ phái Hoa Kỳ.

Phía sau quảng trường chất đầy gỗ đó, có một cái nhà chứa vừa cao vừa rộng, chiếc xe kéo đã bị tách ra thành những phiến gỗ mục, năm cỗ quan tài thì được dời vào trong nhà chứa.

Trên cái bàn đóng bằng gỗ, có để một cái đèn, một mâm thịt, một mâm rượu và ba bộ đĩa bát, trong bàn chỉ có hai người ngồi.

Cặp mắt sắc bén như chim ưng của Thốc Ưng lão vương đang nhìn lom lom vào người đối diện là Điền Kê Tử:

– Người tin cái gã họ Trịnh kia chỉ bất quá là một tay chường quỹ trong tửu lâu đó thật sao?

- Tôi không tin.
- Thế thì người không nên đòi ta thả gã ra.
- Ông muốn giữ gã lại làm gì?

Điền Kê Tử mỉm cười hỏi:

- Mời y lại đây uống rượu sao?
- Ít ra ta cũng thử công phu của gã tới mức nào.
- Ông chẳng cần phải thử.

Điền Kê Tử nói giọng rất khẳng định, y lại nói tiếp:

- Công phu của y nhất định không thua gì chúng ta.

Thốc Ưng không mở miệng nói gì nữa, tròng mắt bỗng thu nhỏ lại, lão ta bỗng nghiêng người nhảy lên, dùng một bàn tay hộ thân, nhảy ra khỏi cửa sổ.

Bên ngoài không có người.

Người nhảy vào nhẹ phiêu phiêu từ một cửa sổ khác, gương mặt trắng bệch như xác chết, ánh mắt vĩnh viễn như đang nhìn về nơi nào xa xăm, tấm áo màu xanh đã giặt giũ muồn bạc cả màu, ống tay áo vắt vào một bên hông.

Điền Kê Tử nhìn y, rồi lại nhìn năm cổ quan tài, lắc đầu thở ra rồi cười khỏ:

- Tại sao người cứ lại chiếu cố công chuyện làm ăn của chúng ta hoài vậy?

Người áo xanh hỏi ngược lại:

- Tại sao người không thử hỏi mấy người đó, tại sao lại cảm thấy hứng thú với mấy cổ quan tài?
- Ta có hỏi qua.

Điền Kê Tử nói:

- Y chỉ nói trong nhà đại lão bản của họ hôm qua có xảy ra chuyện quái sự.

- Tại sao người không hỏi thử xem chuyện quái sự gì?

- Ta chẳng cần hỏi, bởi vì ta đã biết rồi.

Điền Kê Tử nói:

- Nhà bọn họ hôm qua có ba người chết.

- Ba người nào?

- Một là đầu não bọn vệ sĩ hộ viện Khâu Bất Đảo, một là nàng cung nga về vườn nổi tiếng xa gần về tài xảo thủ thần châm Liễu Kim Nương.

Điền Kê Tử nói:

- Còn người nữa là đại lão bản của bọn họ Tôn Tế Thành.

- Tôn Tế Thành cũng chết luôn?

Người áo xanh cũng rất kinh ngạc:

– Làm sao mà chết?

– Nghe nói chết vì ngón thần quyền Thiếu Lâm của Khâu Bất Đảo, một quyền đã bị táng mạng.

– Còn Khâu Bất Đảo?

– Một ly rượu thùng ruột chết tươi.

Điền Kê Tử nói:

– Nghe nói chất độc trong rượu đủ giết một doanh trại.

– Ai hạ độc trong rượu?

– Không chừng là Tôn Tế Thành, không chừng là Liễu Kim Nương, không chừng là chính Khâu Bất Đảo.

Điền Kê Tử nói:

– Ba người bọn họ đều rất có thể là người hạ độc, và cũng đều có lý do muốn lấy mạng đối phương.

Y cười khổ:

– Ít nhất ta cũng kiếm giùm cho bọn họ được bảy tám chục lý do, có điều chân tướng ra sao, chỉ e có trời mới biết.

Người áo xanh trầm mặc, trầm tư.

Thốc Ưng đã trở về lại, đang đứng bên cạnh y, cặp mắt bén ngót đang nhìn vào mạch máu lớn sau cổ y, cặp ưng trảo cũng xúc tích đầy chân lực.

Người áo xanh hình như chẳng có cảm giác gì, một hồi thật lâu mới chậm chậm hỏi:

– Bọn họ chết ở chỗ nào?

– Chết trong tòa mật thất của Tôn Tế Thành.

– Có ai biết được nơi đó không?

– Không.

– Do đó cũng chẳng có ai có thể hạ độc được.

– Đúng vậy.

Điền Kê Tử lại bổ sung:

– Mật thất nằm trong phòng ngủ, tối qua mấy tên vệ sĩ trực bên ngoài phòng ngủ thấy Tôn Tế Thành và Khâu Bất Đảo cùng bước vào trong rồi, nơi đó bên không còn ai ra vào nữa.

Ánh mắt người áo xanh bỗng lóe lên một tia sáng bén nhọn như ánh đao:

– Trong tình huống đó, cái chết của ba người chỉ có một đường giải thích.

Y nói:

– Giết nhau vì tình, đồng quy ư tận.

– Ta cũng nghĩ thế. Điền Kê Tử nói:

– Mọi người cũng đều nghĩ thế.

– Nếu bọn họ đã giết nhau như vậy, chẳng còn ai khác là hung thủ nữa, thế tại sao thuộc hạ của Tôn Tế Thành lại tra xét những người lạ lại phủ Tế Nam hôm nay?

Người áo xanh hỏi:

– Không lẽ còn có bí mật gì khác trong đó?

Câu hỏi ấy đã đánh trúng vào chỗ yếu của câu chuyện, giống hệt một thanh khoái đao chém ngay vào chỗ bẫy tặc của con rắn độc.

Thất Tinh Long Vương

Hồi 4

Lão già chơi đàn tam huyền

Mười sáu tháng tư, đêm.

Một cuộc kiểm soát nghiêm ngặt đang tiến hành trong đêm tối, số người động viên nhiều hơn hẳn số người quan phủ Tế Nam điều động xa, tổ chức bộ phận bao gồm những tay vệ sĩ gia đình của Tôn Tế Thành, mấy người làm việc trong các cửa tiệm của y, và anh em bạn bè của những người đó, ai ai cũng rất rành rẽ với tình hình trong phủ Tế Nam, mỗi địa khu mỗi quán trà quán rượu khách sạn kỹ viện, đều nằm trong phạm vi kiểm soát của họ.

Lúc bảy giờ, cái người say nát bét như nê là Ngô Đào đã được người làm trong quán đem ra để ngủ yên trong một cái phòng nhỏ phía sau.

Nguyên Bảo vẫn còn chưa đi, bởi vì nó cũng say, say thật, hai người đều say bất tỉnh nhân sự, mửa bừa bãi ra cả một nhà.

Người phụ trách điều tra địa khu này là đệ nhị chưởng quỹ của tiệm Khai Nguyên Tiền Hiệu, tên là Dương Khắc Đông.

Người này tinh minh mẫn cán, ăn nói rất giỏi, có điều gặp phải một gã tửu quỹ như Ngô Đào, y cũng không có cách gì hơn, ngay cả một câu hỏi cũng không hỏi ra nổi.

Chỉ bất quá, một gã tửu quỹ như Ngô Đào, vốn không có gì là đáng để ý, một người đang có công chuyện gì bên thân, nhất định sẽ không bầu bạn với một thằng ăn mày uống rượu cho thành ra thể thống như vậy.

Vì vậy Dương Khắc Đông quyết định bỏ qua hai người này.

Do đó y đành phải tiếp tục điều tra hoài hoài, xem kiểu này, tối nay không còn cách gì về nhà ngủ nghề được, cô vợ mới cưới của y ắt

hắn là đang chống mắt lên nằm trên giường chờ y cả đêm nay. Trong bụng y bất giác ngấm ngấm cần nhần, bởi vì y cũng chẳng hiểu, Tôn đại lão bản rõ ràng là chết vì chuyện tình cảm, hung thủ cũng đã sợ tội mà tự tận rồi, cái người chủ trì chuyện kiểm soát này tại sao còn muốn y đi lãnh lấy tội vạ làm gì?

Càng làm cho y không hiểu được là, những người lạ đến phủ Tế Nam hôm nay, tại sao lại có liên hệ gì đến cái chết của Tôn đại lão bản?

Điều đó, chẳng ai nghĩ ra nổi, vì vậy mà người áo xanh hỏi câu đó tuy đúng vào chỗ yếu điểm, cũng bằng như không hỏi.

Điền Kê Tử đứng dậy, vỗ vào năm cổ quan tài, hỏi ngược lại y:

– Trong này có người chết thật sao?

– Thật vậy.

– Người chết là bạn bè của ông?

– Không phải.

– Thế thì người chết là ai?

– Tôi cũng không nhận ra.

Người áo xanh nói:

– Ngay cả một người cũng không.

Điền Kê Tử thộn mặt ra.

– Ông cũng không nhận ra?

Y hỏi người áo xanh:

– Thế thì ông đem họ lại đây làm gì?

– Đem lại giao cho ông.

Điền Kê Tử kinh ngạc nhìn y, con mắt hầu như muốn lọt ra khỏi tròng:

– Ông mua năm cổ quan tài này, bỏ năm xác chết ông không hề biết mặt vào, chỉ để đem lại đây giao cho tôi?

– Đúng vậy.

Điền Kê Tử hình như muốn ngất xỉu ra ngay mặt đất, y vội vàng chạy lại uống một ly rượu lớn, cái ngum cuối cùng xem tý nữa là sặc ra mũi.

Sau đó y nhin không nổi cười lớn lên:

– Nếu tôi mà không biết ông là ai, nhất định tôi đã đá ông một phát ra khỏi cửa.

Có điều, người áo xanh tuyệt đối không phải là kẻ điên, y cũng không say.

Xem ra y còn thanh tỉnh hơn cả đại đa số người trên thế gian này, nhìn cái dáng điệu đó của y, Điền Kê Tử cũng hết muốn cười nổi, nhưng y nhin không nổi phải hỏi:

– Ông đem bọn họ lại đây giao cho tôi làm gì?
 Thái độ của người áo xanh lại càng nghiêm nghị:
 – Tôi muốn ông xem thử họ là ai? Tại sao mà chết?
 Quan tài vốn chưa được đóng đinh hết xuống.
 Nhìn năm người chết trong quan tài và vết thương trí mạng của họ, sắc mặt của Điền Kê Tử biến hẳn đi, biến thành ra nghiêm trang, không những vậy, còn rất kinh dị.
 Người áo xanh hỏi y:
 – Ông thấy được gì?
 Điền Kê Tử lắc đầu, không ngớt lắc đầu, một hồi thật lâu mới lẩm bẩm:
 – Tôi nhìn không ra, tôi không chắc lắm.
 Y bỗng vỗ mạnh tay một cái, kêu một gã thanh niên trẻ tuổi toàn thân trên dưới ăn mặc xem ra rất tươm tất lại hỏi:
 – Lão gia tử đâu rồi?
 – Sáng sớm nay, lão gia tử không được mấy vui, một mình ra ngoài mất rồi, cũng không cho ai đi theo.
 Gã thanh niên trẻ tuổi nói:
 – Chẳng ai biết lão nhân gia đi đâu.
 Chưởng môn nhân đương đại của Hoa Kỳ môn, vũ lâm tiền bối anh hùng Điền Vịnh Hoa Điền lão gia tử trong lòng không được vui, thường thường sẽ kiếm nơi nào không ai biết, lại ở đó một mình cho yên thân.
 Có điều người khác tuy không biết, Điền Kê Tử thế nào cũng biết, người áo xanh đã hỏi y:
 – Ông đem tôi lại đó được không?
 – Ông không lại đó được, chẳng ai lại đó được, có điều lần này...
 Điền Kê Tử nhìn năm xác chết trong quan tài, thở ra một hơi dài:
 – Lần này xem ra chỉ có nước phá lệ thôi.
 Người áo xanh chậm chậm đứng dậy, y bỗng quay đầu lại, đối diện với Thốc Ưng lão vương này giờ vẫn nhìn dính cứng vào sau cổ y, hững hờ nói:
 – Ông chọn chỗ không tốt lắm.
 – Chỗ nào?
 Người áo xanh chỉ vào sau đầu mình một cái:
 – Nơi này không tốt, không tốt vô cùng.
 Thốc Ưng đang biến sắc mặt, đồng tử đang thu nhỏ lại.
 Lúc này lão nhẩy ra khỏi cửa sổ, hực hực một lần, trong bụng đã có ý tức giận người áo xanh một tay này lắm, Hoài Nam Tam Vương vốn không có người nào là dễ chịu.

Bàn tay lão lại tụ kinh lực vào, lão lạnh lùng hỏi người áo xanh:

– Chỗ đó có gì là không tốt?

– Bởi vì lúc này ông đề khí thủ thế, đại khái là đang chuẩn bị dùng chiêu Bác Hồ thức trong Thần Ưng Thập Tam Trảo của Ưng Trảo Môn các ông ra đối phó ta.

Thốc Ưng lão vương cười nhạt:

– Ta dùng chiêu đó đối phó ngươi, là đã đề cao ngươi lắm rồi đó.

– May mà ông chưa sử dụng chiêu đó ra thật, nếu không...

– Nếu không rồi sao?

Gương mặt người áo xanh vẫn còn không có tí biểu tình gì, ánh mắt của y hình như lại nhìn ra xa xa, bàn tay còn lại bỗng nhẹ nhàng đánh ra, từ một phương vị không ai có thể tưởng tượng được đánh ra, đánh tới nửa chừng, tư thức bàn tay bỗng chuyển đi.

Y chưa đụng đến Thốc Ưng lão vương, có điều lão vương hình như đã bị y đánh cho một tát tai này nữa, gương mặt ồm nhách đen thui bỗng biến thành xám ngoét, một hồi thật lâu lão mới hỏi người áo xanh:

– Ngươi là ai?

– Ta họ Tiêu.

Người áo xanh nói:

– Tiêu trong chữ “kiếm khí tiêu tiêu”.

Lão vương bất giác thoái lùi nửa bước:

– Ngươi chính là đường chủ của Hình Đường mới lập ra của Cái Bang tên là Tiêu Tuấn?

– Đúng vậy.

Người áo xanh nói:

– Chính là ta.

Bấy giờ, Ngô Đào và thằng bé ăn mày Nguyên Bảo còn đang ngủ trong căn phòng nhỏ phía sau quán rượu, ngủ say như chết.

Có một con hẻm cụt, vừa ngắn vừa hẹp vừa thối vừa dơ dáy, đến mùa hè, bao nhiêu ruồi nhặng ở thành Tế Nam toàn bộ đều tập trung lại ở đó.

Trừ ruồi nhặng ra, còn có một số người cũng tập trung vào nơi đó.

Những người dưới mắt người khác xem ra cũng không khác gì ruồi nhặng nhiều lắm.

Hai bên con hẻm cụt đó có mười mấy gian nhà gỗ, cung ứng rượu chè trai gái đắt giá nhất cho cả thành phố trong đủ mười hai tiếng đồng hồ liên tục trong ngày, đến tối là trong không khí sặc đầy đủ các mùi xú uế và đủ các thứ thanh âm hỗn tạp.

Có điều tối hôm đó, trong cái góc xa xa tối tăm nhất trong hẻm, trong

căn nhà gỗ cũ kỹ tàn tạ nhất, có những tiếng đàn tam huyền đượm đầy vẻ cổ lão mà thể lương vang ra.

Nghe đến tiếng nhạc đó, mỗi người trong hẻm đều biết, cái lão khách cổ quái của Đại A Thơ đã lại.

Tên của Đại A Thơ nguyên trước là Vân Tước, không những nhỏ nhắn xinh xắn mỹ lệ như con chim vân tước, mà còn có giọng ca ngọt ngào cũng như con chim vân tước.

Chỉ bất quá, đó đã là chuyện xưa cách đây ba mươi năm rồi.

Ba mươi năm vô tình bào mòn của tuế nguyệt, đã làm cho cái vị giai nhân tuyệt sắc khuynh quốc khuynh thành năm xưa biến thành một người đàn bà thật đáng thương.

Những nét nhăn trên mặt bà ta càng nhiều chùng nào, những người khách lại tìm bà ta càng ít chùng đó, mấy năm sau này, trừ lão già cổ quái kia ra, bà ta đã chẳng còn người khách nào khác.

Có điều, bà ta chẳng còn nơi nào khác để đi, vì vậy đành như một đóa hoa cúc tàn tạ khô héo nằm kẹt ở trong góc hẻm u ám, đợi chờ trong cơn gió lạnh điều linh.

Bà ta còn sống đó, không chùng cũng vì bà ta còn có một người khách trung thành như vậy.

Một lão già thích chơi đàn tam huyền.

Không ai biết thân phận của lão, cũng chẳng ai buồn hỏi, mọi người đều gọi sau lưng lão là “tiểu lão đầu của đại a thơ”.

Lão già đang đánh đàn tam huyền, tiếng nhạc cổ lão thể lương, phối hợp với giọng ca buồn bã ảm ớ của Đại A Thơ.

Căn phòng cũ kỹ âm u đượm đầy vẻ u sầu không sao tả xiết, một nỗi u sầu không biết làm cách gì khuyên giải, nhưng lại mang đậm nét yên tĩnh không sao nói được.

Bởi vì tuổi tác bọn họ cũng đã quá già nua, mỹ nhân thì đã về chiều, anh hùng thì cũng đã đầu bạc, bao nhiêu hoan lạc vinh diệu thích thú trong cuộc sống, đều đã hoàn toàn không còn dính líu gì đến họ.

Bọn họ chẳng còn phải vì những chuyện đó mà đi tranh giành đánh nhau với người khác.

Lão già đang nhàn nhã đánh đàn tam huyền dưới ngọn đèn, lắng tai nghe bà ta ngồi bên cạnh ca lên nhỏ nhỏ những tiếng bi ai, đêm dài đằng đẵng, còn cách mặt trời mọc xa lắm, gương mặt hằn vò số những nét nhăn do bao nhiêu năm thống khổ và kinh nghiệm cay đắng tạo nên, bỗng lộ ra vẻ của một đứa bé đang nằm ngủ ngon trong lòng mẹ.

Chỉ có những lúc ở đây, lão mới có cái cảm giác như vậy.

Chỉ có những lúc ở đây, lão mới có thể chân chính được nghỉ ngơi. Bởi vì nơi đây chẳng có ai nhận ra lão, chẳng ai biết lão chính là Điền Vịnh Hoa, một tay Kỳ Hoa trong Tứ Đại Kỳ Hoa nổi danh khắp thiên hạ năm xưa.

Người khác tuy không biết, Điền Kê Tử thể nào cũng biết.

Lão già bỗng thả cây đàn tam huyền xuống, thở ra một hơi:

– Ta biết ngay cái thằng nhỏ đáng ghét kia sớm muộn gì cũng mò lại nơi đây.

– Thằng nhỏ đáng ghét kia là ai?

Đại A Thơ hỏi.

– Trừ thằng con bảo bối của ta ra còn ai vào đó nữa?

Đại A Thơ bật cười, dưới ánh đèn mờ mờ, nụ cười của bà ta phảng phất còn đượm mấy phần phong tư của năm xưa.

Bà ta lại hỏi lão gia tử:

– Sao ông biết đại thiếu gia đã đến đây?

– Ta mà không biết thì còn ai biết?

Lão gia tử kêu ngạo nói:

– Thế giới này còn có chuyện gì mà lão nhân gia ta đây còn chưa biết?

– Có chứ.

Điền Kê Tử đứng ngoài cửa ửng thanh trả lời:

– Con dám cá, nhất định là có.

Y cười hi hi nói:

– Con dám cá với ba là ba nhất định không biết con còn đem ai lại nữa.

– Mà còn đem ai lại nữa?

– Một người sống, năm người chết.

Điền Kê Tử nói:

– Người sống thì lại thăm ba, người chết thì mời ba lại thăm họ thôi.

O O O Phía sau căn nhà gỗ cũ kỹ đó là một cái tường cao, sau cái tường cao đó là một cái nhà ma nổi tiếng trong thành.

Căn nhà thường hay có ma quấy làm náo.

Vườn sau của căn nhà ma cỏ mọc hoang vu rậm rì, rong rêu đầy cả đường đi, năm cổ quan tài đã bày saün ở cái đài bát giác chính giữa vườn, hai cái đèn dầu đang leo lét trước gió, xa xa nhìn lại trông hệt như lửa ma.

Ngày mai chắc chắn sẽ có người đồn nơi này lại có quỷ hiện nữa.

Điền Kê Tử và Tiêu Tuấn cầm cây đèn đứng hai bên lão gia tử, ánh đèn chiếu vào xác chết trong hòm, và cũng chiếu lên gương mặt lão.

Gương mặt của lão gia tử cũng biến hẳn đi, lão bỗng quay đầu lại,

nhìn lom lom vào Tiêu Tuấn:

– Năm người này là do người đem lại đây?

– Vâng.

– Người gặp bọn họ ở đâu?

– Trong một khu rừng...

Tiêu Tuấn dùng lời đơn giản nhất, kể lại chuyện đã qua, y biết Điền lão gia tử trước giờ ghét nghe người ta lải nhải dài dòng nói hoài không hết.

Điền lão gia tử giống tai nghe y nói, cặp mắt thì dính chặt vào gương mặt của gã có bướu, đợi Tiêu Tuấn nói hết lời, lão mới thở ra một hơi thật dài, nói với gã có bướu chẳng còn nghe được ai nói gì nữa:

– Ngươi Quả Châu, hai mươi năm nay không gặp, nào ngờ trái châu ngươi đeo trên cổ đã lớn bằng như trái cầu kia.

Điền Kê Tử nhìn Tiêu Tuấn, Tiêu Tuấn nhìn Điền Kê Tử, hai người đồng thời cùng mở miệng hỏi một cách kinh ngạc:

– Người này là tên đại đạo Ngưu Tam Quả từng hoành hành ở Quan Đông năm xưa thật đấy sao?

– Chính là gã ta.

Lão gia tử nói:

– Trên đầu đeo trái châu, eo lưng đeo thanh đao, thanh đao treo cái đầu, Ngưu Quả Châu chính là gã ta. Ngưu Tam Quả cũng là gã ta.

Lão gia tử lại nói tiếp:

– Hai mươi năm trước, bất kể ai muốn lại bắt gã, cái đầu bèn bị gã lấy treo lên thanh đao.

– Gã có phải là bạn bè của lão gia tử không?

– Không phải.

Điền lão gia tử nói:

– Chỉ bất quá, ta cũng chẳng thể xem là đối đầu của gã.

– Vũ công của gã cao tới mức đó sao?

– Vũ công của gã không chừng còn cao hơn cả truyền thuyết một chút, cũng chẳng phải ác liệt như trong truyền thuyết.

Điền lão gia tử nói:

– Cho dù gã có uống hết ba trăm cân rượu mạnh, cũng không đi tranh giành gì hai chục lạng bạc từ một thằng bé ăn mày, lại càng không đi giả đồ làm một tên cường đạo đệ bát lưu.

– Nhưng gã làm vậy thật mà.

– Nhất định là gã vì chuyện gì khác.

– Vì chuyện gì?

– Thằng bé ăn mày đó nhất định chẳng phải là thằng ăn mày tầm thường nào khác.

Lão gia tử nói:

- Không chừng nó chẳng phải là đũa ăn mày nữa là khác.
- Cái gã buôn bán bị nó ăn trộm mất bao tiền, cũng rất có thể không phải là dân làm ăn thật.
- Rất có thể.

Tiêu Tuấn bỗng hỏi Điền Kê Tử:

- Ông có tìm được bọn họ không?
- Chỉ cần họ còn đâu trong thành, nhất định sẽ tìm được.
- Chừng nào mới tìm được?
- Nếu hiện tại bắt đầu tìm, trời sáng chắc là tìm ra.
- Thế thì tốt nhất ông mau mau sai người đi tìm là vừa.

Thất Tinh Long Vương

Hồi 5

Ngân Điện

Mười bảy tháng tư, trước bình minh.

Ba mươi hai tên đệ tử đắc lực được Điền Kê Tử phái ra, đã phân ra liên lạc với những người trong nhà họ Tôn đã có nhiệm vụ kiểm soát ba mươi hai địa khu tối hôm đó, đã hỏi họ trong lúc tra xét cả đêm hôm qua, có gặp hai người tên Ngô Đào và Nguyên Bảo hay không. Đệ tử môn hạ của Hoa Kỳ môn thâm nhập vào mọi tầng lớp trong phủ Tế Nam, những người có nhiệm vụ kiểm soát tối hôm qua dĩ nhiên trong đó cũng có huynh đệ của bọn họ.

Trước khi trời sáng, bọn họ đã liên lạc được với nhị chương quỹ của tiệm Khai Nguyên Tiền là Dương Khắc Đông, lập tức biết ngay được tin tức của hai người đó.

Lúc bảy giờ, Ngô Đào và Nguyên Bảo còn đang ở trong căn phòng nhỏ phía sau quán rượu ngáy pho pho, còn Điền Kê Tử thì đang trong cái vườn ở căn nhà ma, dùng một cái kềm bằng bạc kéo mấy thứ ám khí nằm trong thân thể chỗ yếu hại của xác chết ra, để trên một cái khay bạc.

Kềm bạc và khay bạc đều không bị đổi màu, ám khí nhất định không tẩm thuốc độc, chúng nó làm chết người là ở chỗ chính xác, lực lượng và tốc độ.

Năm thứ ám khí đều rất nhỏ, có điều cái nào cũng xuyên thấu y phục của người chết, xuyên thấu da thịt, cắm sâu vào trong xương cốt.

Điền Kê Tử phải mất nhiều thì giờ lắm mới lôi được chúng nó ra. Ám khí để trong khay đang chiếu lấp lánh, trong đó có ba cây màu sắc đen tuyền, như một cây đinh.

Còn hai cây kia màu bạc, nhưng còn sáng hơn cả cái khay làm bằng bạc nguyên chất nữa.

Ánh mắt của mọi người đều hướng về năm món ám khí để trên khay, ánh mắt ai nấy đều lộ vẻ nghiêm trọng.

Một hồi thật lâu, Điền lão gia tử mới thở ra một hơi thật dài:

- Không ngờ, thật không ngờ.

Lão lắc đầu than thở:

- Không ngờ hai lão quái vật đó vẫn còn chưa chết, còn xuất thủ được vậy, thảo nào mà Ngưu Tam Quả thân thủ đường đó mà cũng tránh không khỏi.
- Đó cũng không chừng vì ngay cả Ngưu Tam Quả cũng không ngờ được họ M lại đến, không những vậy, còn đang toàn thần chú ý đối phó với thằng bé ăn mày, do đó mới bị độc thủ của bọn họ.
- Không chừng là như vậy.

Điền lão gia tử nói:

- Không chừng Ngưu Tam Quả muốn tránh cũng tránh không nổi.

Lão cầm lên một cây ngân châm, rồi lại thở ra:

- Đã mười tám năm nay ta chưa thấy qua món ám khí này, có điều ta còn nhớ rõ, mười tám năm trước, bọn họ chỉ cần xuất thủ là chưa một ai tránh né được, cho đến lúc cuối cùng, trong trận chiến ở mé biển Đông Hải.
- Trận đó ra sao?

Điền Kê Tử hỏi.

- Lần đó, rốt cuộc bọn họ đã bị bại trận dưới tay một người.

Điền lão gia tử nói:

- Sau trận đó, giang hồ chẳng còn ai nghe tới tin tức vợ chồng bọn họ nữa.
- Có phải lão nhân gia đang nói tới Vô Thanh Phích Lịch Vân Trung Lôi, và bà vợ của lão là Ngân Điện tiên tử?

Điền lão gia tử bỗng dưng nổi giận lên, lão trừng mắt nhìn thẳng con lớn tiếng nói:

- Mày biến thành ra ngu ngốc hồi nào thế? Trừ vợ chồng bọn họ ra, còn ai phóng được Phích Lịch châm và Ngân Điện châm?

Điền Kê Tử vẫn còn cười như thường, y vừa cười vừa nói:

- May mà có lúc con cũng biến ra thành thông minh, chuyện người khác nghĩ không ra, con lại ngược lại nghĩ ra được chút đỉnh manh mối.

– Chuyện gì? Mạnh mới chuyện gì? Mà cứ nói!

– Thằng bé ăn mày kia nhất định không phải là kẻ tầm thường, nhất định là kẻ khó đối phó, vì vậy mà Ngưu Tam Quả và cái lũ tử đảng của y mới cố ý giả trang làm hạng cường đạo đệ bát lưu, muốn cho thằng bé ăn mày sợ ý khinh địch, dễ bề đắc thủ.

Điền lão gia tử còn chưa tan hết cơn giận, lão còn đang nghinh mặt lên tức tối, nhưng Tiêu Tuấn thì đang gật đầu.

Điền Kê Tử cười với y một cái, nói tiếp:

– Chỉ tiếc là Ngưu Tam Quả không ngờ rằng phía sau còn có hai người đang ngấm ngầm bảo vệ thằng bé ăn mày, lại càng không ngờ hai người đó lại là Ngân Điện Song Tiên đã từng nổi danh giang hồ mười tám năm về trước.

Tiêu Tuấn lập tức đồng ý:

– Có lý.

Điền lão gia tử thì đang la ầm lên:

– Có lý cái rắm thôi, đánh rắm thật thôi.

Lão nói:

– Hai lão quái vật đó chẳng có con cái gì, cũng chẳng có đồ đệ, lúc bọn họ thoái ẩn, thằng bé ăn mày đó còn chưa sinh ra, làm gì có liên hệ đến họ, tại sao bọn họ lại đi bảo vệ nó làm gì?

– Không chừng có người ủy thác bọn họ.

Điền Kê Tử nói:

– Không chừng có người nào khác sai bọn họ lại.

– Sai bọn họ lại?

Điền lão gia tử lại càng tức giận:

– Thiên hạ còn ai có đủ tư cách sai khiến bọn họ?

– Ít nhất cũng có một người.

– Ai?

– Cái người đã từng đánh bại bọn họ ở mé biển Đông Hải mười tám năm về trước.

Điền lão gia tử bỗng dưng hết còn tức giận, cũng chẳng nói năng gì nữa, lão bỗng tát nhẹ thằng con một cái bạt tai, rồi thở ra nói:

– Có lúc tao hy vọng mày ngu đi một chút thì tốt.

Điền Kê Tử cũng thở ra:

– Chỉ tiếc là con có muốn ngu cũng ngu không tới mức đó.

– Tại sao?

– Bởi vì con là con của Điền Tứ gia Hoa Kỳ mà.

Lão gia tử bật cười, cười lớn.

Chính lúc lão đang khoái trá đó, bỗng dưng lại vung tay ra tát cái nữa.

Cái tát đó không những còn mạnh hơn cái tát lúc nãy xa, mà còn nhanh cực kỳ.

Điền lão gia tử đánh đàn tam huyền tuy còn chậm hơn cả lão mù bán thuốc bên hồ Đại Minh, nhưng xuất thủ còn nhanh hơn đại đa số người trong giang hồ tới gấp ba lần.

Tránh được cái tát tai của lão thật tình không có mấy ai, may mà Điền Kê Tử là một trong những người đó.

Lão gia tử vừa tát ra, Điền Kê Tử đã nhảy vọt lên đầu cột của cái bát giác đình.

Tiêu Tuấn đột nhiên thò ngón tay ra, điểm bảy lần trên cái cột đình đầy bụi bặm, xong rồi lại họa một đường ngoằn ngoèo ngoèo ngoèo, sau đó mới hỏi dần từng tiếng một:

– Có phải là ông ta?

Giọng nói của Tiêu Tuấn hạ thấp xuống thành ra âm ớ:

– Đánh bại Lôi Điện song tiên ở Đông Hải có phải là ông ta?

Y chỉ bắt quá vẽ mấy cái chấm xem ra chẳng có ý nghĩa gì cả, nhưng Điền gia tử vừa thấy bảy cái chấm và cái đường cong, gương mặt lão đã lộ ra vẻ tôn kính chưa từng thấy trên mặt lão lần nào, làm như đang gặp một người xứng đáng cho lão tôn kính vậy.

Đương kim thiên hạ, được Điền lão gia tử tôn kính chẳng còn được mấy người.

Bảy cái chấm và một đường gạch cong đó là đại biểu cho một người như thế nào?

Tuy lão không nói ra một chữ nào, nhưng vẻ mặt của lão đã trả lời thay cho lão câu hỏi đó.

– Có thật là ông ta không?

Tiêu Tuấn chau mày:

– Thằng bé ăn mày đó lại có liên hệ gì với ông ta?

– Ất phải có một điểm quan hệ.

Điền Kê Tử giành nói.

– Tại sao?

– Nếu bọn họ không có tý liên hệ gì, thằng bé ăn mày đó cho dù bị chó hoang cắn chết trong mương rãnh, Lôi Điện song tiên cũng chẳng thèm nhìn đến nó nửa mắt.

– Nếu thằng bé ăn mày quả thật là môn nhân đệ tử của ông ta, tại sao nó lại đi ăn cắp bao tiền của một kẻ làm ăn buôn bán?

Thật ra, câu trả lời đó, y cũng đã nghĩ ra được:

– Bởi vì gã buôn bán đó cũng không phải là một kẻ buôn bán tầm thường.

– Có điều, tại sao thằng bé ăn mày đó biết được y không phải là kẻ

buôn bán tầm thường?

Tiêu Tuấn lại hỏi:

– Nếu y không phải là kẻ buôn bán tầm thường, y là ai bây giờ?

Điền Kê Tử cười cười:

– Ông không nên hỏi tôi những câu này!

– Tôi phải đi hỏi ai bây giờ?

– Đi hỏi chính bọn họ.

Điền Kê Tử nói:

– Tôi tin là bây giờ nên có tin tức của bọn họ về đây.

Y dám nói như vậy, bởi vì y đã thấy Lý Đồng trở về.

Lý Đồng là một trong những môn hạ đệ tử trong Hoa Kỳ môn năng cán nhất, và cũng chính là người y phái đi dò hỏi tin tức.

– Hai người mà Kê ca sai chúng tôi đi tìm đó, hiện tại đã biết chỗ bọn họ rồi.

Lý Đồng nói:

– Đó là Dương Khắc Đông nói cho biết đấy, tôi nghĩ chắc là không sai được.

– Bọn họ đâu rồi?

– Trong quán rượu của Triệu Đại Hữu.

– Hai người cùng một chỗ?

– Từ lúc chập tối đã ở chung một chỗ.

– Ở chung một chỗ làm gì?

– Liều mạng uống rượu, uống hai ba tiếng đồng hồ, cả hai đều say ngất ra đó, cho đến bây giờ vẫn còn nằm ngủ say như chết trong cái phòng nhỏ phía sau quán Triệu Đại Hữu, chỗ dành cho mấy tên tửu quỹ say rượu vào đó nằm.

Điền lão gia tử bỗng cười ruồi nói:

– Xem ra hai người một già một trẻ chẳng phải là kẻ ngốc, tối qua đến giờ, say xem ra tốt hơn là tỉnh nhiều, càng say càng tốt.

Tiêu Tuấn cười nhạt:

– Nếu bọn họ là kẻ mà chúng ta tưởng tượng, chỉ e là không phải thật tình say.

– Bất kể là say thật hay say giả, chúng mình lại đó xem rồi tính sau.

Điền Kê Tử nói:

– Tốt nhất là để một mình tôi đi.

Nhưng Lý Đồng đã chặn y lại:

– Tôi thấy chắc Kê ca không cần phải đi nữa.

– Tại sao?

– Bởi vì Vương lão gia sẽ đem bọn họ lại đây bây giờ.

Lý Đồng nói:

- Sao ông ta biết được bọn họ ở đâu?
- Lúc nãy ông ta đã hỏi tôi bên ngoài.
- Tại sao người phải nói ra?

Điền Kê Tử la ầm lên.

Lý Đồng cười khở:

- Kê ca cũng biết cái tính khí của Vương lão gia quá, ông ta hỏi tôi, làm sao tôi dám không nói?
- Ông ta đã đi được bao lâu rồi?

Điền Kê Tử lại hỏi.

- Đi cũng được một hồi rồi, hiện tại e đã đến căn phố của Triệu Đại Hữu.

Điền Kê Tử bỗng nhảy nhồm lên, lớn tiếng nói:

- Thôi khốn nạn rồi!
- Tại sao lại khốn nạn rồi?
- Thốc Ưng lão vương tính khí như củ gừng, gừng càng già càng cay, nếu ông ta nói ông ta muốn đem người về đây, bất kể người đó là say hay tỉnh, ông ta nhất định không đem về không được.
- Còn nếu người đó không chịu đi theo ông ta?
- Thì ông ta nhất định sẽ không xuất thủ không được.
- Còn nếu ông ta không phải đối thủ người đó?
- Thế mới là khốn nạn!

Nói xong mấy câu đó, Điền Kê Tử và Tiêu Tuấn cũng vừa đến quán của Triệu Đại Hữu.

Quán rượu của Triệu Đại Hữu phía trước phía sau phía trong phía ngoài đều đen thui thui, không có lấy một ánh đèn.

May mà Điền Kê Tử cũng có lần lại nơi đây, từng uống rượu, từng say rượu, cũng từng ngủ qua một đêm trong cái phòng dành cho những tên tửu quý say rượu nằm, do đó mà bọn họ đã tìm đến căn phòng đó thật mau mắn.

Trong phòng không có đèn, cũng không có tiếng động.

Điền Kê Tử thở ra, y cười khở nói:

- Xem kiểu này quả là khốn nạn thật!

Y không hề nói sai, quả thật là khốn nạn.

Trong phòng có người, chỉ có một người, Ngô Đào và Nguyên Bảo say mềm như đồng bần đã đi đâu mất không hình không bóng, Thốc Ưng lão vương tỉnh táo vô cùng thì lại ngã gục như đồng bần trong một góc.

Mười bảy tháng tư, buổi sáng.

Trong căn nhà chứa gỗ ở tiệm gỗ Sâm Ký, đã có ánh mặt trời chiếu vào bên trong, không cần phải đốt đèn lên, cũng có thể thấy rõ mặt

người.

Thốc Ưng lão vương, một trong ba tay đại cao thủ môn hạ của Ưng Trảo môn Hoài Nam, đang nằm thẳng cẳng ra trên một tấm ván tùng mới bào, tứ chi đã cứng đờ, da thịt trên khuôn mặt cũng cứng đờ.

Da thịt tuy đã cứng đờ méo mó biến hình, nhưng còn có thể thấy được nét kinh khủng sợ hãi của lão lúc lâm tử.

Thốc Ưng trước giờ vốn là tay cương ngạnh, Điền Kê Tử còn chưa gặp qua người nào làm cho lão sợ đến mức đó.

Có điều, hiện tại ai cũng thấy ra được, lần này lão sợ thật, sợ muốn chết luôn.

Điền Kê Tử đang than thở:

– Tôi có thể bảo đảm được, không phải ông ta sợ chết đâu, tôi biết ông ta trước giờ không hề sợ chuyện chết.

– Thế ông ta sợ gì?

– Sợ người đó.

Điền Kê Tử nói:

– Cái người tự xưng họ Ngô tên Đào đó.

Chẳng ai đã nghe qua cái tên Ngô Đào, Ngô Đào có phải là một kẻ đáng sợ không?

– Dĩ nhiên y chẳng phải tên là Ngô Đào thật.

Điền Kê Tử cười khở:

– Có quỷ mới biết được tên thật của y vốn là gì.

Thất Tinh Long Vương

Hồi 6

Ô Thần Tiên

Mười bảy tháng tư, buổi sáng.

Trong vòng một tiếng đồng hồ sau khi trời sáng, tất cả môn hạ đệ tử của Hoa Kỳ môn trong thành Tế Nam, và cả những tai mắt liên hệ đến họ, đều đã được cho xem một bức đồ họa, tiếp nhận một đạo chỉ thị.

Bức đồ họa là do mười một vị danh sư sinh sống bằng nghề vẽ chân dung trong thành vẽ ra, căn cứ vào chưởng quỹ và những người làm việc trong quán Triệu Đại Hữu miêu tả hình dung ra, họa hình hai nhân vật.

Một người trạc tuổi trung niên tên Ngô Đào, mặt nhọn, mắt hí, mũi

dài, miệng rộng, ăn mặc như một người khách thương ở ngoại địa vào.

Còn người kia là một thằng bé ăn mày tên Nguyên Bảo, mặt tròn mắt to, cười là tí mắt lại, má lúm đồng tiền, vẻ mặt rất là dễ thương.

Chỉ thị là thứ khẩn cấp thuộc loại Nhất Hiệu Hoa Kỳ, ra lệnh bọn họ phải phát động toàn lực đi điều tra hành tung của hai người đó.

Bởi vì ba ca bộ đầu của phủ Tế Nam cũng có nhận được mật báo, cái gã buôn bán tên Ngô Đào này, rất có thể là một trong những tên đại đạo đang bị thiên hạ các châu các phủ các huyện truy nã, thậm chí còn rất có thể là người đã ba lần lọt vào hoàng cung đại nội ăn trộm, danh tiếng dưới cặp mắt người giang hồ chỉ thua có mỗi Đạo Soái Lưu Hương, tên là Đại Tiểu tướng quân.

Trên chiếc bàn gỗ, có để một mâm tương, một mâm bánh lạc, một nồi thịt nấu thật nhừ, và một mâm lớn cơm chiên thập cẩm.

Điền lão gia tử trước giờ ăn sáng vẫn thế, lão vốn cho rằng, ăn sáng cho no nê, làm việc sẽ có đầy đủ tinh thần.

Nhưng hôm nay, lão ăn lại không nhiều lắm.

Hôm nay lão có tâm sự, không những vậy, còn có chút cảm khái trong lòng.

– Đại Tiểu Tướng Quân, lão tử họ Lý.

Lão nói:

– Người này quả thật là một kẻ gan lì, có bản lĩnh.

– Y tên Lý gì?

– Không biết.

Điền lão gia tử nói:

– Không ai biết cả.

Điền Kê Tử lại hỏi:

– Tại sao người ta lại gọi y là Đại Tiểu Tướng Quân?

– Bởi vì mọi người đều thừa nhận bản lĩnh của y chỉ thua có Sở Lưu Hương một chút, vì vậy mới gọi y là Tướng Quân.

– Đại Tiểu hai chữ đó lại ở đâu ra?

– Mỗi khi làm vụ án nào xong, y đều cười lên ba tiếng.

Điền lão gia tử than thở:

– Lúc đó người khác nghe thấy tiếng cười của y, có người còn sợ quá đái luôn ra trong quần thật.

– Rồi sau đó?

– Sau đó chẳng có gì nữa.

– Chẳng có gì nữa?

Điền Kê Tử không hiểu:

– Chẳng có gì nữa là nghĩa làm sao?

– Chẳng có gì nữa có nghĩa là chẳng có gì nữa.

Điền lão gia tử nói:

– Người khác nghe tiếng cười của y chạy lại, thì chẳng còn gì nữa.

– Chẳng còn gì nữa cái gì?

– Hoàng kim, châu báu, đồ cổ ngọc, đồ cổ họa, chỉ cần y muốn lấy, cái gì cũng chẳng còn.

Điền lão gia tử lại thở ra một hơi:

– Hơn mười năm về trước, ngay cả con người y cũng chẳng còn luôn, làm như một ly rượu đổ vào miệng mi rồi, bỗng dưng chẳng còn gì nữa.

– Còn đấy chứ.

Điền Kê Tử nói:

– Một ly rượu đổ vào miệng của con, sẽ lọt vào trong bụng con.

– Vẫn là chẳng còn gì cả.

Điền lão gia tử nói:

– Một ly rượu vào bụng mày rồi, sẽ biến thành nước tiểu, rượu thì chẳng còn gì cả.

Lão không cười, bởi đây không phải là chuyện cười.

Điền Kê Tử cũng không cười.

Y hiểu được ông già mình đang nói gì.

– Đại Tiểu tướng quân thất tung lâu năm rồi bèn biến thành Ngô Đào?

Điền lão gia tử bỗng quay người lại đi hỏi Tiêu Tuấn:

– Cái Bang hình đường vừa mới được sáng lập, trăm chuyện đang chờ, vạn chuyện đang đợi, người không nên lại đây mới phải.

– Vâng.

Có thể dùng một chữ để nói rõ ý mình, Tiêu Tuấn không hề dùng đến chữ thứ hai.

– Chỉ bắt quá người vẫn cứ lại.

– Vâng.

– Người vì chuyện gì lại đây?

Tiêu Tuấn suy nghĩ một lát mới trả lời:

– Vì Đại Tiểu tướng quân.

Y đang nói thực lời, trước giờ y chưa hề nói dối. Đối với điểm đó,

Điền lão gia tử ắt hẳn cũng cảm thấy thỏa ý.

– Dĩ nhiên là người vì y mà lại.

Điền lão gia tử nói:

– Ngươi Tam Quả dĩ nhiên cũng vì y mà lại, ta tin là hiện tại, rất nhiều người trong giang hồ đã biết y đang ở trong thành Tế Nam.

Điền Kê Tử lại chẳng còn hiểu đâu vào đâu:

– Nhưng mà Ngô Đào lúc trước có ở trong thành Tế Nam đâu.

– Y có ở trong thành Tế Nam, hay không ở trong thành Tế Nam, cũng đều không can hệ gì.

Điền lão gia tử nói.

– Tại sao?

– Bởi vì người khác vốn không phải đang muốn tìm y.

– Không phải y?

Điền Kê Tử hỏi:

– Là ai?

– Tôn Tế Thành.

Dĩ nhiên là Tôn Tế Thành.

Đại Tiểu Tướng Quân thất tung rồi, bèn hóa thân thành gã cự phú muôn vạn trong thành Tế Nam là Tôn Tế Thành.

Điền Kê Tử không phải là không nghĩ tới điểm đó.

Điền Kê Tử không phải là một kẻ ngu ngốc.

Y chỉ bất quá thích hỏi, chuyện gì y cũng muốn hỏi, rõ ràng là chuyện y đã biết rồi, có lúc y vẫn cứ muốn hỏi.

– Người khác nếu đã tìm Tôn Tế Thành, nếu đã hoài nghi Tôn Tế Thành là Đại Tiểu Tướng Quân, tại sao hiện tại còn hoài nghi Ngô Đào?

Điền Kê Tử lại hỏi:

– Không lẽ Ngô Đào và Tôn Tế Thành có gì liên hệ?

– Chỉ sợ có một điểm.

– Một điểm lớn hay một điểm nhỏ?

– Một điểm lớn, một điểm lớn thật lớn.

Điền lão gia tử nói:

– Chỉ sợ là lớn muốn chết đi được.

Lão lại than thở:

– Hiện tại chỉ sợ đã chết đi mất cả mấy mạng người rồi.

Ánh mắt của Tiêu Tuấn hình như lại nhìn về xa xăm, y nói chậm chậm từng tiếng một:

– Tôn Tế Thành đã chết rồi, người giết y cũng chết rồi, bọn môn hạ của y tại sao lại muốn đi lục soát thành Tế Nam?

Đây là câu hỏi vô cùng trọng yếu, câu hỏi cũ rích đã được rất nhiều người hỏi đi hỏi lại, và cũng là câu hỏi chưa ai có thể trả lời được. Có điều hiện tại đã không còn như vậy nữa.

Hiện tại, câu hỏi đó đã có người trả lời được, người trả lời được một câu hỏi như thế, cũng chỉ có Điền lão gia tử.

– Câu trả lời cũng rất là đơn giản.

Lão nói:

- Chỉ cần tám chữ là có thể nói rõ ra được.
- Tám chữ?
- Điền Kê Tử hỏi:
- Tám chữ gì?
- Tôn Tế Thành chưa hề chết bao giờ!
- Đây là câu nói thật kinh khủng, đại đa số nghe thấy đều không khỏi giật nảy mình lên. Điền Kê Tử và Tiêu Tuấn không phải là người trong đại đa số, bọn họ là thiểu số người trong đám thiểu số. Bọn họ đều không hề lộ vẻ kinh ngạc.
- Chỉ bất quá Điền Kê Tử vẫn còn đang hỏi:
- Y rõ ràng đã chết rồi, mọi người rõ ràng thấy thi thể của y đó, tại sao lại còn chưa chết?
- Người chết không phải là Tôn Tế Thành.
- Điền lão gia tử nói:
- Cái xác chết đó cũng không phải là của Tôn Tế Thành.
- Của ai?
- Là một người rất giống Tôn Tế Thành, rất có thể là của một người mà Tôn Tế Thành đã đặc biệt chọn ra chế tạo, chuẩn bị chết thế cho y lúc cần thiết.
- Chọn ra thì con hiểu, có điều chế tạo...
- Điền Kê Tử hỏi:
- Chế tạo có nghĩa là sao? Chế tạo cách nào?
- Trước hết, y tìm một người tương mạo vô cùng giống với y, thêm vào chút kỹ xảo lên khuôn mặt, chút công sức.
- Điền lão gia tử lại giải thích:
- Giang hồ truyền ngôn, ai cũng nói Đại Tiểu Tướng Quân và Hoa Thập Nương rất có giao tình với nhau, thuật dị dung gia truyền diệu tuyệt thiên hạ của Hoa Thập Nương, dĩ nhiên chắc y cũng có học chút ít.
- Sau đó, y bèn dấu người này trong mật thất, đợi đến lúc cần kíp đem ra chết thế.
- Đúng.
- Lúc cần kíp, có nghĩa là, lúc cái bí mật của y bị người ta phát hiện ra.
- Đúng.
- Y xiết cổ Liễu Kim Nương trước, dùng Thiếu Lâm thần quyền của Khâu Bất Đảo đánh chết người thế thân cho y, sau đó bèn cưỡng bách Khâu Bất Đảo uống thuốc độc tự tận, để người ta tưởng họ chết vì chuyện tình cảm.
- Đúng.

– Lúc trước, cho dù có người nghi ngờ y là Đại Tiểu tướng quân, có điều Tôn Tế Thành đã chết đi rồi, sẽ chẳng còn ai đi truy cứu chuyện này nữa.

– Đúng.

Điền lão gia tử nói:

– Sai rồi.

Điền Kê Tử cười khổ:

– Rốt cuộc là đúng hay là sai?

– Mày nói đúng, nhưng y làm sai.

Điền lão gia tử lạnh lùng nói:

– Y giết lầm người.

– Con lại tưởng y không sai lầm gì cả.

Điền Kê Tử nói:

– Liễu Kim Nương may cắt y phục cho y, mỗi bộ áo quần đều vừa đúng với tầm thước của y, đối với thân thể tứ chi cốt cách cấu kết con người y, rất là quen thuộc, vì vậy chỉ có nàng ta mới có thể phân biệt ra được người đó có phải là y hay không, bởi vì cốt cách cấu tạo mỗi người không giống nhau. Nếu con mà là y, con cũng sẽ phải giết Liễu Kim Nương thôi.

Điền lão gia tử bỗng dừng lại nổi giận lên, lão đánh mạnh xuống bàn một cái:

– Chỉ tiếc là mày không phải hấn, mày là thằng lưu manh, mày hiểu được gì, mày chẳng hiểu được cả đánh rắm.

Điền Kê Tử câm miệng lại.

Y nhìn ra được lần này, ông già mình đang tức giận thật, có điều, y không hiểu sao ông già bỗng dừng lại tức giận đến thế.

Vì vậy y không dám mở miệng ra nói gì nữa, người này giờ không mở miệng ra là Tiêu Tuấn, lại bỗng dừng mở miệng ra:

– Nhất định có một chỗ sơ hở.

Y chỉ nói có bảy chữ.

Thật ra, câu đó phải cần dùng đến ba bốn chục chữ mới nói rõ ra được, là kế hoạch đó của Tôn Tế Thành tuy rất chu mật, có điều trong đó chắc phải có một chỗ sơ hở, do đó mà người khác mới phát hiện ra, người chết không phải là y.

Y chỉ nói có bảy chữ, bởi vì y tin là lão gia tử nhất định hiểu ý của y muốn nói gì.

– Dĩ nhiên là có một chỗ sơ hở.

Lão nói:

– Nếu như có người tin rằng trên đời này còn có một tội án được bưng bít kín mít, nước chảy vào không lọt, người đó nhất định là một

thằng điên.

Tôn Tế Thành tự mình cũng rất có thể ngấm ngấm cảm thấy được chỗ sơ hở đó, vì vậy y mới nhin không nổi phải trở về lại xem thử.

Điền lão gia tử cười nhạt:

– Nhất định y cho rằng nơi đây là chỗ rất an toàn, tuyệt đối không ai ngờ được y sẽ về lại.

– Vì vậy mà y trở về.

Tiêu Tuấn nói:

– Vì vậy mà Ngô Đào mới xuất hiện trong thành Tế Nam.

Đấy chính là kết luận của bọn họ.

Có điều, Điền Kê Tử vẫn còn có vấn đề:

– Nếu Ngô Đào là Tôn Tế Thành, và cũng chính là Đại Tiểu Tướng Quân, thì thằng bé ăn mày kia lại là ai?

Điền lão gia tử sa sầm mặt không nói gì cả.

Tiêu Tuấn cũng không mở miệng.

Điền Kê Tử lại hỏi y:

– Nếu Nguyên Bảo và người mà ông nói đó có liên quan gì với nhau, tại sao nó lại đi chung với Ngô Đào? Không lẽ nó cũng biết Ngô Đào là Đại Tiểu Tướng Quân? Làm sao nó biết được chuyện đó?

Điền lão gia tử lại có vẻ muốn nổi giận lên:

– Mày hỏi gì hỏi hoài thế? Sao mày không đi hỏi chính thằng nhỏ đấy?

Điền Kê Tử thở ra:

– Con cũng muốn đi hỏi nó đấy chứ, chỉ tiếc là bất kỳ ai muốn tìm nó e cũng không dễ dàng gì tìm được.

– Tại sao?

– Nếu con là Ngô Đào, con giết lão vương rồi, nhất định cũng sẽ giết nó bịt miệng.

Điền Kê Tử nói.

Y nhìn len lén qua ông già mình, bỗng cười lên một tiếng:

– May mà con không phải là Ngô Đào, con chỉ bắt quá là một tên hồ đồ thế thôi.

Điền Kê Tử không phải là kẻ hồ đồ.

Y là người thông minh cơ cảnh, có đảm thức, phản ứng nhanh nhẹn, không những vậy còn rất có tài phán đoán, môn hạ huynh đệ trong Hoa Kỳ môn không ai là không bội phục y, bởi vì những phán đoán của y trước giờ hầu như chưa hề bị sai lầm lần nào.

Lần này, phán đoán của y cũng chắc chắn là mười phần chính xác, ngay cả Điền lão gia tử và Tiêu Tuấn cũng không có gì dị nghị.

Có điều lần này, bọn họ đã tính lầm.

Ngô Đào không hề giết Nguyên Bảo bịt miệng, không những vậy, hình như ngay cả chút ý định muốn giết nó cũng không có. Bọn họ cũng không hề chạy đi đâu cả. Hiện tại, bọn họ vẫn còn ở ngay trong Tế Nam, chỉ bất quá, không ai có thể tìm được tới họ thế thôi. Cho dù một người còn tinh minh gấp mười lần Điền Kê Tử, cũng nhất định không thể nào ngờ tới rằng bọn họ lại tới một nơi như thế. Không ai có thể ngờ được, bọn họ lại đi núp vào trong một chỗ như vậy.

Tế Nam là một cái thành xưa, và cũng là một cái thành nổi danh, phủ huyện đã mở từ lâu, dân cư đông đúc trù mật. Chỗ vệ môn của tri phủ phủ Tế Nam kiến trúc thật hùng vĩ, khí thế so với đa số các phủ huyện khác còn muốn lớn lao hơn nhiều. Nhà lao của phủ Tế Nam kiến trúc vô cùng kiên cố, cấm vệ nghiêm mật, người bị nhốt trong lao muốn thoát ra, còn khó hơn là lên trời. Muốn thoát ra tuy khó còn hơn lên trời, muốn chui vào có phải cũng khó như vậy không?

Chưa có ai đi mãi cứu kỹ lưỡng vấn đề đó. Có ai nguyện ý vô duyên vô cớ nhốt mình vào trong lao ngục làm gì? Cũng có người nguyện ý, ít nhất là có hai người. o O o Tòa nhà lao nào cũng đều có một mặt âm u, nhà lao ở phủ Tế Nam cũng không ngoại lệ.

Tù phạm bị nhốt trong nhà lao này, chỉ cần nghe tới ba chữ “ổ thần tiên” là đã sợ kinh khủng ngay cả đũng quần cũng muốn ướt đầm ra. Ổ thần tiên dĩ nhiên không phải là ổ của thần tiên, cũng không phải là chỗ thần tiên lại.

Ổ thần tiên là một phòng giam đáng sợ nhất trong nhà lao phủ Tế Nam, chỉ có những tay ác quỷ khả ố nhất mới bị bắt giam vào trong đó.

Hiện tại, bị tù trong ổ thần tiên, là hai tên tử tù đang chờ ngày phán quyết xử tử, không những tội án lớn như núi rồi, mà tính tình cũng là thứ cùng hung cực ác.

Cái ngày mười sáu tháng tư trước bình minh lúc trời tối nhất đó, bọn họ bỗng bị người thức tỉnh từ trong mộng dậy, bỗng phát hiện ra trong căn phòng giam u ám như mồ quỷ kia, có thêm hai người nữa. Bọn họ nhìn không rõ khuôn mặt của hai người đó, chỉ thấy được trong đó có một người khá cao lớn.

Tử tù mừng rỡ, bọn họ ngỡ rằng bè lũ của mình đã lại cứu bọn họ ra. Trong bóng tối, cái hình ảnh cao lớn đó cũng rất khách khí nói cho bọn họ biết:

– Tôi lại đưa các ông ra đây.

– Đưa bọn ta đi đâu?

Tử tù càng mừng rỡ.

Người đang nói càng khách khí:

– Cỡ hạng người như hai vị đây, trừ mười tám tầng địa ngục ra, còn có nơi nào khác nữa?

Tử tù vừa kinh hãi vừa phẫn nộ, đang tính nghiêng người nhảy lên, có điều toàn thân trên dưới đều đã bị cầm chế.

Cái bóng người đó chỉ thò ngón tay ra, là đã chế ngự hết cả bọn họ.

Bọn họ bình sinh giết người vô số, tính tình cũng rất là ương ngạnh, có điều đứng trước mặt một người như quỷ mỵ vậy, làm như đã biến thành hai con bọ chết thối tha.

Bọn họ đang toát mồ hôi ra đầm dề, hỏi người đó:

– Bọn ta có thù gì với người không?

– Không.

– Có oán?

– Cũng không.

– Nếu đã không có thù có oán gì, tại sao lại mạo hiểm vào đây lấy mạng chúng ta?

Câu trả lời của đối phương làm hai gã tử tù không thể nào ngờ được, nghe rồi khóc cũng không xong, cười cũng không nổi, chết cũng không nhắm được mắt.

Người này ban đêm xông vào nhà lao giết bọn họ, cũng chỉ vì:

– Chúng ta muốn mượn tạm nơi này ngủ một giấc.

Cái người như quỷ mỵ đó dĩ nhiên chính là Ngô Đào. Đứng sau lưng y nhìn y giết người, trừ Nguyên Bảo ra cũng không phải là ai xa lạ.

Điều duy nhất làm người ta không hiểu là, Nguyên Bảo không hề bị Ngô Đào bó lại đem đến đây.

Nguyên Bảo tự mình đi theo y lại đây.

Trong căn phòng tối tăm của Triệu Đại Hữu, sau khi dùng một thứ thủ pháp không thể nào tưởng tượng được, đánh chết tay cao thủ Ưng Trảo môn ở Hoài Nam chỉ trong một tích tắc, y bèn dùng một bàn tay chụp Nguyên Bảo ném ra cửa sổ.

Có điều, Nguyên Bảo còn chưa kịp rút xuống đất, bỗng dưng đã được y dùng một tay chụp lấy.

Sau đó Nguyên Bảo bèn phát hiện ra mình bỗng dưng đã ra tới bảy tám tầng mái ngói.

– Mẹ ời.

Nguyên Bảo la làng lên:

– Ông làm cách gì mà luyện được ra được một thân công phu như

vậy? Rốt cuộc ông là người hay là quĩ?

– Có lúc là người, có lúc là quĩ.

Ngô Đào hững hờ trả lời:

– Có lúc nửa người nửa quĩ, có lúc không phải người không phải

quĩ, có lúc ngay cả chính tao cũng không biết mình là thứ gì.

Cái giọng hững hờ đó của y phảng phất đượm vẻ bi thương không sao nói được, may mà Nguyên Bảo hình như không nghe ra.

Bất hạnh là, Nguyên Bảo hình như có nghe ra chút ít.

Thằng bé ăn mày này hình như biết rất nhiều những chuyện nó không nên biết, do đó nó bèn hỏi:

– Hiện tại, có phải ông muốn giết tôi để bịt miệng đây không?

– Giết mày để bịt miệng?

Ngô Đào cười nhạt:

– Mày biết gì? Tại sao tao phải giết mày để bịt miệng?

– Ít nhất tôi cũng biết ông đã giết người.

– Giết người rồi sao?

Giọng của Ngô Đào lại đượm vẻ bi thương:

– Trên đời này, giết người có phải chỉ một mình tao đâu?

Nguyên Bảo nhìn y, bỗng thở ra một hơi.

– Thật ra, tôi cũng biết, lão đó không phải bị ông giết chết.

– Sao?

– Lão ta sợ quá mà chết.

Nguyên Bảo nói:

– Ông vừa xuất thủ đã bóp nát hai cái vuốt gà của lão, nói nhỏ bên tai lão một câu, tôi bèn nghe lão đánh rắm một lượt mấy cái, lập tức ngửi thấy mùi thối rùm.

Nguyên Bảo lại nói:

– Tôi có nghe người ta nói, người nào sợ quá mà chết cũng đều như vậy.

– Mày biết cũng nhiều chuyện quá đấy.

– Tôi còn biết là lão đó vốn đã đáng chết lắm.

– Tại sao?

Ngô Đào hỏi.

– Lão chẳng biết ông là ai cả, chỉ bắt quá muốn đem ông về hỏi mấy câu thế thôi, có điều, lão vừa vào tới nơi đã muốn dùng trọng thủ bóp nát bốn chỗ khớp xương trên người ông.

Nguyên Bảo nói:

– Hạng người như vậy, bình thường làm chuyện gì chắc chắn là vừa hung dữ vừa ác độc, không chừng cũng nên chết đi là vừa.

Ngô Đào nhìn lom lom vào thằng nhỏ cả nửa ngày, trên mặt tuy

không có tí biểu tình gì, ánh mắt lại lộ ra vẻ gì đó không ai nhìn ra nổi hoặc giải thích nổi.

– Mà đi đi.

Y nói:

– Đi mau thôi.

– Tôi không đi, tôi cũng không đi được.

– Tại sao?

– Người khác đã tìm được đến ông rồi, dĩ nhiên cũng biết chuyện tôi và ông ở cùng một chỗ.

Nguyên Bảo nói:

– Hiện tại ông đi xong chuyện ông, tôi chẳng biết ông đi đâu, nếu tôi bị bọn họ chụp được, còn không bị họ đánh cho sống đi chết lại mới là lạ.

Nó kéo ống tay áo của Ngô Đào:

– Vì vậy, tôi chỉ còn nước theo ông, không những vậy, còn đeo cứng theo ông.

Ngô Đào lại nhìn lom lom vào nó thêm nửa ngày, rồi mới hỏi:

– Mà có biết tao là ai không?

– Không biết.

– Tao không phải là kẻ buôn bán tầm thường như bao người khác.

– Tôi cũng không phải là thằng bé ăn mày tầm thường như bao người khác.

– Mà không muốn biết tao là ai sao?

– Tôi muốn, nhưng tôi không muốn cho ông biết tôi là ai.

Nguyên Bảo nói:

– Vì vậy, chỉ cần ông đừng hỏi tôi, tôi cũng chẳng hỏi ông.

– Mà đi theo tao cũng chẳng có gì hay ho cho mày đâu.

Ngô Đào nói:

– Tao mà là người, chắc không phải là người tốt, cho dù tao là quỳ, cũng là một con ác quỳ.

Giọng nói của y lại biến ra lạnh lùng hung bạo:

– Tao chỉ bắt quá muốn lợi dụng mày qua cho hết đêm nay, tao cũng thấy ra được, mày có chút lai lịch, gặp lúc cần kíp còn có thể lợi dụng gia thế của mày đi uy hiếp người khác.

– Tôi biết.

Nguyên Bảo nói tỉnh bơ:

– Tôi hoàn toàn hiểu chuyện đó.

– Mà đi theo tao, không những phải chịu khổ chịu nạn chịu tức chịu tội với tao, không chừng tao còn đưa mày lên đỡ một đao nữa.

– Tôi biết.

– Mà y không hỏi hận sao?
– Đây là tôi nguyện ý mà, tại sao lại hỏi hận?
Nguyên Bảo bỗng dưng cười lên một tiếng:
– Huống gì không chừng tôi cũng lợi dụng ông, người khác chém lại một đao, rốt cuộc ai là người có bản lĩnh lợi dụng được đưa người kia lên đỡ một đao, hiện tại còn khó nói được lắm.
Ngô Đào không cười.
Y vốn đang tính cười lên, nhưng y không cười.
Nguyên Bảo lại hỏi y:
– Hiện tại ông đang tính đi đâu?
– Đại khái là đi ngủ một giấc, lấy lại tinh thần.
Ngô Đào nói:
– Bất kể làm chuyện gì, cũng phải cần có đầy đủ tinh thần.
Y cười nhạt:
– Người khác nhất định cho rằng tao sẽ chạy trốn thực mạng như một con chó hoang, tao cứ làm cho chúng nó kinh ngạc một phen.
– Ngủ là chuyện tốt.
Nguyên Bảo nói:
– Chỉ bất quá, trong thành Tế Nam còn có chỗ nào cho ông ngủ được một giấc thật ngon?
– Có một chỗ bọn họ nhất định sẽ không tìm tới, bởi vì không ai có thể ngờ được tao sẽ tới đó.
Ngô Đào nói rất chắc ăn.
– Không ai ngờ tới được?
– Không ai.
– Có một người.
Nguyên Bảo nháy mắt:
– Ít nhất còn có một người có thể nghĩ tới được.
– Ai?
– Tôi.
Ngô Đào nhìn nó lom lom:
– Mà y có biết tao đang nói chỗ nào không?
Nguyên Bảo tủm tỉm cười, lộ ra hai cái má lúm đồng tiền:
– Không những tôi biết nơi đó chỗ nào, tôi còn biết nơi đó vào dễ mà ra rất khó.
Do đó mà Nguyên Bảo bèn đi theo Ngô Đào vào ổ thần tiên.

Thất Tinh Long Vương

Hồi 7

Kéo tơ

Mười sáu tháng tư, giữa trưa.

Trong thành Tế Nam vẫn còn đang lục lọi tìm kiếm Nguyên Bảo và Ngô Đào, càng lúc càng có nhiều người chú ý vào chuyện này, bởi vì Hoa Kỳ môn và quan phủ đều đặt ra tiền thưởng rất cao, đủ để cho bất cứ ai ăn xài thoải mái trong cả mấy năm trời.

Nhưng đối tượng bọn họ đang lùng lại đang nằm trong ổ thần tiên ngủ say sưa, xem ra ngủ thật tình rất say sưa.

Có thể ngủ được trong hoàn cảnh như vậy, trừ hai người đó ra, chỉ e khó tìm ra thêm người thứ ba.

Bảy mươi chín cửa tiệm nhà họ Tôn, tiệm nào trước cửa lớn cũng có tờ giấy trắng trên đề mấy chữ “Giỗ kỵ, tạm nghỉ năm hôm”, cái chết bất ngờ của Tôn đại lão bản, ai ai cũng đều hay biết, không cần phải giữ bí mật.

Bí mật chân chính phải cần giữ, là Tôn đại lão bản hãy còn chưa chết.

Đại Tam Nguyên tửu lâu dĩ nhiên cũng không mở cửa, có điều Trịnh Nam Viên vừa giữa trưa đã hối hả chạy lại, bởi vì y biết trên lầu có ba vị quý khách tới, những vị quý khách y không thể không tiếp đãi. Người lại là cha con tay đại hào Điền lão gia tử trong Hoa Kỳ môn ở Tế Nam và Tiêu Tuấn với một tham vọng quyết tâm chinh đồn Cái Bang, một tay lập ra hình đường, làm thiên hạ vũ lâm phải chấn động, một tay nắm đại quyền sinh sát trong bang.

Trịnh Nam Viên cất bước lên lầu.

Y chẳng phải là một kẻ tàn phế, y ngồi xe lăn chỉ vì y bị bệnh phong thấp, cái bệnh đã hành hạ y bấy nhiêu năm nay.

Lúc y lại, trên bàn tiệc đã bày sẵn một mâm rượu thịt thật là tinh trí, quý khách cũng đều đã có mặt tại bàn tiệc.

Rượu có ba loại, Vân Phong cương mãnh, Mao Đài ở Quý Châu vừa thanh vừa cay xé lưỡi, Nữ Nhi Hồng ở Giang Triết ôn hòa thuần mỹ mà có hậu.

Trong ly kim bôi vẫn còn chút rượu bồ đào còn lại hôm qua Tôn đại lão bản còn chưa uống hết, bây giờ đang dùng nước giếng trấn đó, trong ly còn có đọng mấy hạt nước.

Điền lão gia tử uống mỗi thứ mỗi ly, uống xong rồi mới nói:

– Chúng ta lại không phải để uống rượu đâu.

Lão có thể nói được giọng đó.

Một người thân phận đã đến mức hạn nào đó rồi, tùy tiện nói năng ra sao, người khác chỉ có nước ngồi nghe.

Lão nói năng thông thường không dễ nghe tý nào, có lúc làm người ta cười dở khóc dở, có lúc làm người ta giật nảy mình lên, có lúc còn muốn chết người.

– Chúng ta cũng không lại đi đám tang nữa.

Lão lại nói:

– Bởi vì ta và người đều biết Tôn đại lão bản chưa hề chết.

Câu đó đã muốn chết người rồi.

Trịnh Nam Viên vẫn chẳng có phản ứng gì, chỉ bắt quá rót một ly rượu bồ đào, vào ly rượu để trước mặt lão, vừa đúng đầy tràn, một giọt cũng không thiếu, một giọt cũng không dư, một giọt cũng không rót ra ngoài.

Bàn tay của y vẫn còn vững lắm.

Điền lão gia tử tí mắt lại nhìn y.

– Các người lục lạo hết cả thành tối hôm qua, chẳng phải đi tìm cái tên đại lão bản giả chết mà còn chưa chết kia, bởi vì lục cái kiểu đó nhất định không thể nào tìm ra được người.

Điền lão gia tử nói:

– Tìm kiểu đó chỉ có thể moi ra mấy tên tửu quý, mấy tên ăn trộm hạng gốc thôi.

Lão nói:

– Các người làm như vậy chỉ bắt quá là muốn để cho Tôn Tể Thành biết, các người đã phát hiện ra, người chết đó không phải là y.

Trịnh Nam Viên đang lắng tai nghe, làm như một đứa học trò đang nghe ông thầy giảng Tứ Thư Ngũ Kinh mà chẳng hiểu gì ráo.

Do đó, Điền lão gia tử không uống rượu, lại phải uống thêm ba ly nữa, con của lão cũng bồi lão uống ba ly.

– Chúng ta lại đây, chỉ muốn hỏi người một chuyện.

Điền lão gia tử lúc nào hỏi cũng ở chỗ cốt lõi:

– Làm sao các người biết được người chết không phải là Tôn Tể Thành?

Trịnh Nam Viên cười ruồi:

– Câu đó đáng lý ra phải do chúng tôi lại hỏi lão gia tử mới phải.

– Có điều bây giờ ta đang hỏi người.

– Tôi có thể không nói được không?

– Không được.

– Thế thì tôi sẽ nói từ đầu.

Trịnh Nam Viên trước hết cũng rót cho mình ly rượu, nhấp nhấp một

ngụm, sau đó mới bắt đầu kể:

– Bọn vệ sĩ trong phủ của Tôn đại lão bản chia làm sáu ban, phân biệt do Liên Căn và Khâu Bất Đảo suất lĩnh, mới gần đây, tôi bỗng phát hiện ra bọn vệ sĩ do Khâu Bất Đảo suất lĩnh liên tiếp bị thay thế luôn tới mười ba người.

Điền lão gia tử biết y không hề nói những chuyện vô ích không liên quan, vì vậy, lão không bỏ qua bất cứ chi tiết gì.

– Người bị thay thế là ai? Người thay thế là ai?

Điền lão gia tử hỏi.

– Người bị thay thế là những tay cự bộ đắc lực nhất, người thay thế là những tên hành tung nguy bí, mặt mày lạ hoắc chưa hề xuất hiện trong chốn giang hồ, tuổi tác còn chưa quá ba mươi.

– Người có đề cập chuyện đó với Tôn Tế Thành không?

– Không.

Trịnh Nam Viên nói:

– Có điều, lúc ông ta thỉnh linh chết đi, tôi lập tức nghĩ đến chuyện cái chết của ông ta có thể liên quan đến mười ba người đó.

– Lúc đó bọn họ còn chưa bỏ đi sao?

– Còn chưa.

Trịnh Nam Viên nói:

– Do đó, tôi bèn kêu lại tất cả những tay cự bộ mà Khâu Bất Đảo đã đổi lúc trước, thêm vào mười ba người khác nữa, bảo bọn họ hai người đối phó một người, đi đối phó với mười ba tên lạ mặt lai lịch không rõ ràng đó, bất kể chết sống, đem bọn họ trở về đây.

– Người làm đúng quá.

Điền lão gia tử lộ vẻ khen ngợi, rồi lão lại hỏi:

– Kết quả ra sao?

– Mấy người tôi sai đi trong phút chốc đã trở về lại.

Trịnh Nam Viên uống cạn hết rượu trong ly:

– Tất cả hai mươi sáu người đều trở về cả.

– Hiện tại bọn họ đâu cả rồi?

– Hiện tại đều ở trong hầm trữ rượu phía dưới lầu.

– Mỗi người đều có ở đo, đều không ai bỏ đi cả?

– Hai mươi sáu người đều không đi đâu cả.

Trịnh Nam Viên hứng hờ nói:

– Chỉ e vĩnh viễn không còn đi đâu nữa cả.

Vĩnh viễn không đi đâu nữa cả, chỉ có một hạng người.

Người chết.

Trong hầm rượu âm u, tử thi được một lớp chăn trắng phủ lên, xếp hàng còn ngay ngắn hơn cả những thùng rượu.

Trịnh Nam Viên đi sau lưng Điền lão gia tử.

– Tôi vẫn còn chưa liệm xác bọn họ, bởi vì tôi đã nghĩ đến chuyện mời lão gia tử lại xem bọn họ từ lâu.

Y vén tấm chăn phủ trên xác chết ra, ánh đèn leo lét trong hầm rượu chiếu lên nét mặt vì kinh khủng mà nhăn nhúm lại, một cánh tay bị bẻ gãy quặt lại chỗ khớp xương.

Khuỷu tay bị bóp vỡ nát, cổ họng cũng bị bóp vỡ nát.

– Mỗi người đều chết in hệt như nhau.

Trịnh Nam Viên nói:

– Hai mươi sáu người đều in hệt như vậy.

Gương mặt của Điền lão gia tử bỗng biến thành thật nghiêm trọng.

Trịnh Nam Viên lại nói:

– Bóp vỡ khuỷu tay và cổ họng của bọn họ dĩ nhiên cũng không phải là một người, dùng sức cũng không giống nhau, dùng thủ pháp thì lại hoàn toàn như nhau.

Y nói:

– Thủ pháp này vừa độc ác vừa kỳ quái mà hữu hiệu, khác hẳn với chiêu thức của các môn các phái khác trong giang hồ.

Điền lão gia tử bỗng hỏi y:

– Người chưa từng thấy qua thủ pháp thế này bao giờ cả?

– Tôi chưa từng thấy qua.

Lão gia tử nói dần từng tiếng một:

– Ta đã thấy qua.

Gương mặt của lão càng lộ vẻ nghiêm trọng, lão không để cho Trịnh Nam Viên mở miệng, đã nói tiếp:

– Hiện tại ta mới hiểu ra, tại sao Tôn Tế Thành lại bỏ hết cả gia tài ước vạn, giả chết bỏ chạy thực mạng như vậy.

Trịnh Nam Viên dĩ nhiên muốn hỏi:

– Tại sao ông ta làm vậy?

– Bởi vì nhất định y cũng đã phát hiện ra mười ba tên lạ mặt hỗn nhập vào trong đám vệ sĩ, không những vậy, nhất định còn suy đoán ra được lai lịch của họ.

Điền Kê Tử nhin không nổi cũng chỏ miệng vào hỏi:

– Không lẽ y cũng bị những người này dọa cho bỏ chạy sao?

– Hừ.

– Nếu y là Đại Tiểu Tướng Quân thật, tại sao lại bị người ta dọa cho bỏ chạy được?

Điền Kê Tử hỏi:

– Lý Tướng Quân mà còn sợ ai?

Điền lão gia tử trừng mắt lên, tức giận nói:

– Sao mày biết được y không hề sợ người nào khác? Mày là con sâu trong bụng của y sao?

Điền Kê Tử lại hết dám mở miệng ra.

Trịnh Nam Viên không hề hỏi tới lai lịch của mười ba người và thủ pháp bọn họ đã sử dụng, cũng chẳng hỏi tại sao Điền lão gia tử xác định được Tôn Tế Thành bị họ dọa cho bỏ chạy.

Y chỉ bình tĩnh nói tiếp cho xong chuyện của y:

– Lần này tôi hành động bị thất bại quá, mất luôn hành tung của mười ba tên đó.

Trịnh Nam Viên nói:

– Liên Căn biết được chuyện này, bèn cực lực chủ trương điều động tất cả mọi người lục soát, muốn tìm cho ra bọn họ.

Điền lão gia tử cười nhạt:

– May mà các người còn chưa lục ra được bọn họ, nếu không, cái hầm rượu này dù cho có lớn gấp ba lên, cũng e không đủ chứa bao nhiêu đó người chết.

– Bất kể ra sao, cái ý của tôi chỉ bất quá muốn nói cho lão gia tử biết rằng, không phải vì bọn tôi đã biết người chết không phải là Tôn đại lão bản, cũng không phải vì bọn tôi phát hiện ra người chết là kẻ thế thân cho ông ta.

Trịnh Nam Viên vẫn còn bình tĩnh nói:

– Tối hôm qua bọn tôi lục soát khắp thành, chỉ bất quá muốn tìm mười ba người đó.

Y không giống Tiêu Tuấn, y nói chuyện trước giờ rất kỹ càng, để nói cho rõ một chuyện, thậm chí còn không tiếc nói đi nói lại mấy lần. Hiện tại, y đã nói ra rõ ràng chuyện của y, do đó hiện tại y cũng muốn hỏi những câu hỏi của mình:

– Lão gia tử làm sao biết được, người chết không phải là Tôn Tế Thành, mà là kẻ thế thân cho ông ta?

Nếu Điền lão gia tử mà là người không biết điều thật, dĩ nhiên lão có thể từ chối trả lời câu hỏi đó, nếu lão muốn từ chối, chẳng ai có thể cưỡng ép gì được lão.

May mà Điền lão gia tử có lúc cũng rất biết điều, người khác giải thích cho lão rất rõ ràng đầu vào đó, lão cũng không mặt mũi nào nghênh mặt lên từ chối trả lời người ta.

Lão chỉ hỏi Trịnh Nam Viên:

– Có phải người cũng muốn ta nói từ đầu?

– Tốt nhất là vậy.

Do đó Điền lão gia tử cũng rót một ly rượu, rồi bắt đầu kể:

– Ta đã hoài nghi Tôn Tế Thành chẳng phải bổng dưng bị chết đi

như vậy, có điều ta vốn không có cách gì chứng minh được người chết không phải là y, cho đến tối hôm qua, ta mới có cơ hội chứng thực được điều đó.

– Cơ hội gì?

Trịnh Nam Viên hỏi.

– Có phải Tôn Thế Thành ra khỏi Đại Tam Nguyên tửu lâu vào buổi chiều mười lăm tháng tư?

– Vâng.

– Hôm đó có phải y ăn một tô cánh gà ở đây? Và nhắm rượu bằng mấy hạt tòng tử, uống mấy ly rượu bồ đào các người đem về từ Ba Tư?

– Đúng vậy.

Trịnh Nam Viên lại cười khở:

– Không ngờ Điền lão gia tử lại rõ ràng từng mỗi cử động ở nơi này như vậy.

Điền lão gia tử chẳng thềm để ý đến vẻ châm chọc trong lời nói của y, lão tự mình nói hết câu:

– Lúc y chết đại khái là khoảng chừng hoàng hôn, sau khi chia tay với người đại khái chỉ một tiếng đồng hồ.

– Sao lão gia tử lại xác định được điểm đó?

– Diệp Lão Nhân khám nghiệm thi thể trong phủ Tế Nam là bạn của ta.

Điền lão gia tử nói:

– Người chắc cũng biết lão là tay lão luyện trong cái nghề đó, hai mươi năm nay lão đã khám nghiệm không biết bao nhiêu tử thi, phán đoán của lão dĩ nhiên là không sai lầm.

– Có điều, chúng tôi không hề mời quan phủ lại khám nghiệm tử thi.

Trịnh Nam Viên nói:

– Diệp lão tiên sinh cũng chưa hề khám qua thi thể của Tôn đại lão bản.

– Lão đã xem qua.

– Xem qua lúc nào?

– Sau hoàng hôn hôm qua, lúc các người điều động nhân lực đi lục soát trong thành.

– Lúc đó, thi thể của đại lão bản còn nằm trong phòng ngủ của y.

– Đúng vậy.

– Diệp lão tiên sinh làm sao đến được phòng ngủ của đại lão bản?

Trịnh Nam Viên hỏi tới.

– Ta đem lão lại.

Trịnh Nam Viên chẳng hỏi gì nữa, Điền lão gia tử bất kể muốn đem

người nào lại đâu, đều không phải là chuyện gì khó khăn.

Huống gì, lúc đó, bọn họ đã đem hết toàn lực phái các tay hảo thủ trong nhà họ Tôn ra ngoài, huống gì, trong bọn vệ sĩ gia đình, chắc không khỏi có những huynh đệ của Hoa Kỳ môn trong đó.

Điền lão gia tử lại nói:

– Diệp Lão Nhãn phán đoán ra giờ khắc Tôn Tế Thành bị chết rồi, ta bèn nghĩ đến một vấn đề.

– Vấn đề gì?

– Một người ăn thứ gì vào trong bụng rồi, phải mất bao nhiêu thời gian mới biến thành ra phân?

Đây là một vấn đề thật tuyệt, nó cũng là vấn đề trọng yếu vô cùng.

– Căn cứ vào kinh nghiệm của Diệp Lão Nhãn, đồ ăn nằm trong bụng một tiếng đồng hồ còn chưa hoàn toàn bị tiêu hóa thành phân.

Điền lão gia tử nói:

– Máy loại đồ ăn như hạt tòng tử lại càng khó bị tiêu hóa.

Lão nói nhanh ra kết quả:

– Trong bụng tử thi đã chẳng có cánh gà bào ngư, cũng chẳng có hạt tòng tử khô gì cả, ngược lại còn có những thứ trước giờ Tôn Tế Thành chẳng chịu ăn bao giờ, như thịt nạc cá.

Cái kết quả đó làm sao tra xét cho ra?

Điền lão gia tử tuy không nói ra tình hình lúc đó ra sao, nhưng mỗi người ai cũng có thể tưởng tượng được ra.

Tuy mỗi người ai ai cũng tưởng tượng được ra, chẳng có ai nguyện ý đi nghĩ đến chuyện đó thật.

Chỉ bất quá, gương mặt của Trịnh Nam Viên đã không còn cái vẻ ôn hòa bình tĩnh như lúc nãy, y lạnh lùng hỏi:

– Ngay từ lúc đầu, lão gia tử đã hoài nghi người chết không phải là ông ta?

– Đúng vậy.

– Tại sao lão gia tử hoài nghi như vậy?

Ánh mắt của Trịnh Nam Viên lóe lên sắc bén như lưỡi đao:

– Đại lão bản chúng tôi và Điền lão gia tử không phải là hai kẻ thâm giao, tại sao lão gia tử lại quan tâm đến chuyện sống chết của ông ta như vậy?

Điền lão gia tử cũng biến sắc mặt.

Điền Kê Tử cũng phát hiện ra ông già mình biến sắc mặt, biến sắc như lần đầu y đề cập đến Liễu Kim Nương vậy.

Có điều Điền lão gia tử vẫn trả lời câu hỏi đó.

– Dĩ nhiên là ta phải quan tâm, dĩ nhiên là ta phải hoài nghi.

Lão lớn tiếng nói:

– Bởi vì ta đã biết Tôn Tế Thành là Lý Đại Tiểu, mười tên Khâu Bất Đảo cũng không bằng một ngón tay của Đại Tiểu Tướng Quân, làm sao y lại bị Khâu Bất Đảo đánh cho một quyền chết đi được?

Đây là câu trả lời rất hợp lý, không ai có thể bắt bẻ gì được, cho dù có biết rõ ràng đó chỉ là câu nói trớ, nhưng chẳng ai có thể bắt bẻ được.

Cho dù có biết Điền lão gia tử còn có nguyên do gì khác không nói ra, cũng chẳng có ai dám hỏi.

Có điều, Trịnh Nam Viên còn muốn hỏi câu hỏi khác:

– Hôm nay tôi cũng nghe trong thành người ta đang đồn, quan phủ và lão gia tử đang lục soát tìm một gã tên Ngô Đào, bởi vì có người mật báo, người này rất có thể là danh chấn thiên hạ năm xưa Tam Tiểu Kinh Hồn Lý Tướng Quân.

– Ta nghĩ chắc người cũng nghe cái tin đó.

– Có phải ý lão gia tử muốn nói là, Ngô Đào chính là Tôn Tế Thành, Tôn Tế Thành chính là Lý Tướng Quân, Lý Tướng Quân chính là Ngô Đào?

Trịnh Nam Viên đã hỏi phức trở lại cái tính cẩn thận kỹ lưỡng của y, đồng một câu hỏi, mà y dùng ba cách khác nhau hỏi tới ba lần.

Điền lão gia tử trả lời rất đơn giản:

– Đúng vậy.

– Đây thật tình là chuyện làm cho người ta khó tin được quá.

Trịnh Nam Viên than thở:

– Tôn Tế Thành tuy sinh hoạt không thể gọi là bình thường, nhưng cũng có quy luật, không những mỗi ngày đều lộ diện trước mặt thiên hạ, trước giờ cũng không trốn tránh gì ai, bao nhiêu năm nay, trước giờ không có ai hoài nghi gì đến ông ta, thật tình tôi nghĩ không ra, tại sao lão gia tử bỗng dưng lại phát hiện ra ông ta là Đại Tiểu Tướng Quân?

Điền lão gia tử cười nhạt:

– Người cho là người biết cái bí mật đó chỉ có mỗi mình ta? Người nghĩ xem Tiêu đường chủ vì lý do gì lại đây?

Lão nói chỉ có mỗi một câu hỏi hột, đã đưa cái vấn đề lão không muốn trả lời chuyển qua cho Tiêu Tuấn.

Trịnh Nam Viên quả nhiên hỏi tới ngay:

– Tiêu đường chủ làm sao phát hiện ra được?

Tiêu Tuấn hững hờ nói:

– Bản bang đệ tử khắp đầy thiên hạ, chuyện nhỏ chuyện lớn gì trong giang hồ, bản bang cho dù không phải là người duy nhất biết được, cũng nhất định không phải là kẻ cuối cùng.

Câu trả lời đó thật không thể nói là một câu trả lời, mà cũng không thể nói được, đó không phải là câu trả lời.

Người trong giang hồ, ai ai cũng biết, tin tức của Cái Bang trước giờ vốn rất linh thông, nhưng còn tin tức đó họ lấy đâu ra, thì chẳng có ai biết được.

Có điều y còn có một câu hỏi khác:

– Hai vị làm sao có thể xác nhận được, Ngô Đào chính là Tôn đại lão bản?

– Tôn Tế Thành giết kẻ thế thân của y, một quyền là chết ngay, phé phủ đều bị tổn thương, sử dụng chiêu sát thủ của Oản Như Thái Sơn Khâu Bất Đảo, cũng in hệt như Khâu Bất Đảo vậy, cũng đã khổ luyện thứ quyền pháp đó được ba bốn chục năm nay.

Điền lão gia tử nói:

– Chỉ có điểm duy nhất không giống là, nội lực hàm chứa trong chiêu quyền đó, còn có một lực lượng cực kỳ âm nhu.

Điền lão gia tử xác định:

– Lực lượng của Thiếu Lâm quyền thuộc hạng dương cương, đệ tử Thiếu Lâm nhất quyết không thể có ai sử dụng được cái sức âm nhu tới mức lưu hỏa thuần thanh như vậy.

Kiến thức của Điền lão gia tử phong phú lịch lãm, vũ công tri thức uyên bác, thiên hạ không ai bì kịp. Đạo kiếm binh khí quyền chưởng ám khí của các môn các phái trong thiên hạ, lão đều có biết qua chút ít.

Lão nói gì, Trịnh Nam Viên chỉ có nước ngồi nghe.

– Thốc Ưng lão vương trong Tam Vương ở Hoài Nam, chính là chết dưới tay của Ngô Đào.

Điền lão gia tử nói:

– Y giết lão vương đã sử dụng Ưng Trảo công của Hoài Nam, thủ pháp chiêu thức không sai biệt gì với lão vương, chỉ bất quá, lúc y sử dụng Ưng trảo, cũng dùng cái kinh lực âm nhu đó.

Ưng Trảo cũng là thứ dương cương, môn hạ đệ tử Hoài Nam cũng không có ai luyện qua kinh lực âm nhu.

Điểm đó cũng không cần phải nói ra lại, mọi người ai ai cũng đều biết.

Điền lão gia tử lại nói:

– Thi thể của hai người này, ta đã tự mình kiểm nghiệm qua, tuy ta đã là một lão già, cặp mắt già nua vẫn còn chưa bị hoa, chuyện ta nhìn ra được, thiên hạ còn chưa có ai nói ta nhìn lầm.

Không ai nói gì, cũng không ai dám nói gì.

Điền lão gia tử cuối cùng bèn hỏi Trịnh Nam Viên:

– Sử dụng được công phu của người khác đã từng khổ luyện mấy chục năm để đi đối phó lại chính họ, còn có thể sử dụng vũ công thuộc loại dương cương rồi thêm vào tý kinh lực âm nhu, hạng người như vậy, thiên hạ còn có mấy người?

– Hình như không có mấy người!

– Trừ cái vị tự xưng là Lão Tử Tính Lý Đại Tiểu Tướng Quân ra, người nói ra được còn có người thứ hai nào nữa không?

Trịnh Nam Viên cảm miệng lại.

Y nói không ra, ngay cả một người cũng không.

Điền lão gia tử nói:

– Người nói không ra, do đó ta mới dám nói được, Ngô Đào chính là Tôn Tế Thành, Tôn Tế Thành chính là Lý Tướng Quân, Lý Tướng Quân chính là Ngô Đào.

Đấy chính là kết luận.

Vì vậy, Trịnh Nam Viên chẳng còn câu hỏi gì để hỏi thêm, nhưng Tiêu Tuấn còn có một câu.

Câu hỏi mà y hỏi thường thường làm cho người ta khó trả lời.

– Hiện tại, Ngô Đào đã biết chúng ta phát hiện ra bí mật của y, không những vậy, còn đang tìm y.

Tiêu Tuấn hỏi:

– Bước tới nữa, y sẽ làm gì?

Điền Kê Tử bỗng cười lên một tiếng:

– Câu hỏi đó, ông không nên hỏi bọn tôi.

Y nói:

– Ông nên đi hỏi chính y đấy chứ.

o O o Mười bảy tháng tư, buổi chiều.

Trời đẹp, ánh mặt trời chiếu xuống mọi nơi, tuy không chiếu được vào trong căn phòng giam ẩm thấp nhỏ bé mà thôi tha muốn chết người kia, ít ra cũng còn có chút dư thừa lọt vào.

Nguyên Bảo đã tỉnh dậy, nó đang mở cặp mắt to của nó ra nhìn nhìn.

Chẳng ai biết nó đang nhìn gì.

Cái chuyện nó thấy, cả đời nó còn chưa thấy qua, cũng không muốn thấy qua.

Hiện tại, tuy nó đã thấy rồi, nó vẫn còn chưa tin lắm.

Nguyên Bảo đang nhìn hàng trăm hàng ngàn con nhện con chuột con thằn lằn con bọ cạp con nhặng con bọ chét hôi hám.

Con nhện chết con chuột chết con thằn lằn chết con bọ cạp chết con nhặng chết con bọ chét hôi hám chết.

Trước giờ nó không hề tưởng tượng ra được một căn phòng đá nhỏ như thế lại có bao nhiêu thứ đó ở trong cùng một chỗ.

Nơi đây quả thật là có những thứ đó, không những vậy, vốn còn đang sống nhẩn nháy nhót lằng quăng.

Có điều, đụng đến gã Ngô Đào đang nằm ôm đầu ngủ kia, còn sống lập tức đã biến thành chết ngay đơ ra.

Bất kể là nhện là chuột là thần lằn cũng thế, là rắn độc là bọ cạp là bọ chét hôi hám cũng thế, chỉ cần đụng phải thân hình của Ngô Đào, lập tức bỗng dựng nẩy lên một cái, rớt xuống đất, chẳng còn động đậy lấy mấy may.

Nguyên Bảo không những đang nhìn, nó còn đang đếm.

Chết một con, tính một con, hiện tại nó đã đếm tới số một trăm tám mươi chín.

Con số đó vốn chẳng tý gì là kinh khủng, có điều hiện tại nó đã đếm tới toàn thân đang nổi da gà lên.

Ngô Đào thì vẫn còn đang ôm đầu ngủ say, ngủ say như chết vậy.

Trong phòng giam không biết còn có bao nhiêu con bọ con vật quái lạ nào xuất hiện, ngoài phòng giam thỉnh thoảng lại vang lên tiếng giầy tòi lói, tiếng la thảm thiết khóc lóc, tiếng la hét mắng chửi đánh đập.

Những tiếng động nó nghe và những gì nó thấy đều làm cho nó muốn buồn mửa.

Nó đã sắp chịu không muốn nổi rồi.

Ngô Đào muốn ngủ đến chừng nào mới chịu tỉnh dậy?

Nguyên Bảo quyết tâm đánh thức y dậy, nó không dám kêu, nó chỉ đưa tay ra đẩy vào người y, có điều bàn tay nó vừa đụng vào người Ngô Đào, lập tức bị dội ngược trở ra, chấn động nguyên cả nửa người nó muốn tê dại đi.

Người này quả thật là một quái nhân, con người còn chưa có gì gọi là đáng sợ, nhưng vũ công thì thật là quá kinh khủng.

Nhưng Nguyên Bảo chẳng sợ y tý nào, nó còn cầm một con chuột chết lên, ném lại trước mũi y.

Phách một cái, cái mũi của một người đã bị con chuột chết đánh trúng vào.

Không phải mũi của Ngô Đào, mà là mũi của Nguyên Bảo.

Con chuột chết bị dội ngược lại, chính trúng vào mũi của nó.

Nguyên Bảo đã tức giận lên, hình như đã muốn la làng, may mà Ngô Đào đang ẹo cái lưng, Nguyên Bảo lập tức trừng mắt hỏi y:

– Ông làm vậy là có ý gì thế?

– Thế nào là có ý gì thế?

– Sao ông lấy con chuột chết đánh vào mũi tôi?

– Mày lấy con chuột chết đánh vào mũi tao? Hay tao lấy chuột chết

đánh vào mũi mày?

– Tôi có thể đánh ông, nhưng ông không được đánh tôi.

Nguyên Bảo nói năng vẫn còn rất đàng hoàng chừng chặc.

Ngô Đào ngồi dậy, nhin không nổi hỏi:

– Tại sao mày đánh tao được, còn tao đánh mày không được?

– Bởi vì ông là người lớn, tôi là con nít.

Nguyên Bảo càng nói càng có lý:

– Không những vậy, ông đang giả đồ ngủ, dĩ nhiên là tôi phải kêu ông dậy, còn tôi có ngủ đâu, sao ông đánh tôi làm gì?

Ngô Đào hình như muốn cười, nhưng y không cười.

– Tại sao mày muốn kêu tao dậy? Tại sao không ngủ nơi này thêm chút nữa?

– Tôi ngủ không được nữa.

– Tại sao lại ngủ không được?

Ngô Đào hỏi:

– Chỗ này có gì không tốt?

– Cái gì cũng không tốt.

– Mày muốn đi?

– Muốn.

Nguyên Bảo nói:

– Muốn lắm.

– Mày còn muốn trở lại không?

– Có vương bát đản mới trở lại.

Nguyên Bảo càng nói càng tức giận:

– Chỗ này chẳng phải là nơi con người trú ngụ, ngay cả vương bát đản cũng nằm không yên.

Ngô Đào bỗng đứng bật dậy nói:

– Được!

– Được?

Nguyên Bảo lại hỏi:

– Được có nghĩa là gì?

Câu đó vừa hỏi xong, nó đã biết Ngô Đào muốn nói gì, bởi vì nó đã thấy Ngô Đào đang gồng hai cánh tay lên, đã nghe một loạt tiếng động như pháo trúc vang lên từ trong thân thể của y.

Sau đó là ầm lên một tiếng lớn.

Cái phòng giam làm bằng đá khối, nhỏ hẹp ầm thấp này, bỗng dựng như gặp phải trời long đất lở, từng khối từng khối đá nặng cả mấy trăm cân, bỗng dựng nứt ra, bay bỗng lên trời.

Đá bụi còn đang bay mịt mù trời đất, Nguyên Bảo bỗng cảm thấy cả người mình như đang đăng vân giá vụ bay lên, nó nghe Ngô Đào

đang nói:

– Chỗ này nếu ngay cả Vương Bát Đản còn nằm không yên, thì để nó lại đây làm gì?

Thất Tinh Long Vương

Hồi 8

Bảo đao không buông xuống được

Mười sáu tháng tư, trước hoàng hôn.

Phòng giam kiên cố nhất trong nhà lao nổi tiếng là thành đồng vách sắt trong thành Tế Nam, bỗng dưng nổ tung ra một cách thần bí, để kiến trúc gian phòng lao đó, người ta đã đặc biệt vận tải về từ núi hoa cương, những tảng đá nặng hơn mấy trăm cân, bây giờ toàn bộ đã bị một thứ lực lượng gì đó mà cho tới bây giờ người ta còn chưa tìm ra, làm nứt vỡ tan tành, trong đó có một khối đá bị chấn bay ra tới ngoài hai chục trượng, làm sập đi hai gian phòng để củi phía sau vệ môn, và một gốc quế đã được ba trăm năm.

Hai tên tử tù trong nhà giam cũng bị chết thảm thương thần bí, căn cứ vào kiểm nghiệm của người khám nghiệm tử thi là Diệp Lão Nhãn, cái chết của hai người xảy ra vào lúc trời đang sáng, trước lúc phòng giam bị nổ tung ra xa lắc.

Không ai biết bọn họ vì sao mà chết, lại càng không ai biết được phòng giam vì sao bị nổ tung.

Tuy quan phủ muốn dìm chuyện này đi không cho ai biết, có điều, còn chưa đến nửa tiếng đồng hồ sau đó, tin tức liên quan đến chuyện đó đã bị đồn ầm ra khắp thành Tế Nam.

Điền lão gia tử không chừng không phải là người đầu tiên nghe đến chuyện đó, ít nhất lão cũng biết sớm hơn đại đa số những người khác một chút.

Tin tức truyền lại, lão còn đang ngủ trưa, vừa nghe tin lão đã lập tức kêu Cái Bang hình đường đường chủ là Tiêu Tuấn đang tá túc trong phòng khách, cùng với đứa con lớn của lão là Điền Kê Tử lại sánh phòng bên cạnh phòng ngủ của lão.

Bọn họ cũng biết lý do tại sao lão kêu mình lại.

Lúc bảy giờ, tuy Điền lão gia tử còn chưa kịp nghỉ trưa, lão ăn cơm trưa còn có uống chút rượu, nhưng bây giờ lão đã hoàn toàn tỉnh táo.

- Có phải các người đã nghe nói chuyện đó rồi phải không?
- Vâng.
- Điền lão gia tử chỉ vào khối đá vụn mà môn hạ đệ tử của lão vừa mới vào để trên bàn:
- Đây chính là hòn đá được dùng để kiến tạo căn phòng giam, nó vốn là những viên đá nặng tới năm ba trăm cân. Chất đá thô mà cứng, vốn dày chừng khoảng một thước năm tấc, bề ngang cũng khoảng chừng đó.
- Điền lão giả tử móc một nắm bụi phấn trên phiến đá lên, dùng hai ngón tay vò vò mấy cái.
- Đây là loại đá rất khó kiếm, tuy chất đá có dở hơn đá hoa cương một chút, độ cứng cũng không dưới bao nhiêu, dù cho để một gã thợ nề tráng kiện lại dùng trùy đập, cũng phải tốn cả nửa ngày mới đập vỡ ra.
- Điền Kê Tử lại bắt đầu đặt ra câu hỏi của y:
- Cái này đâu phải bị trùy đập vỡ ra?
- Không phải.
- Điền lão gia tử lại nói:
- Nghe lão Triệu đang trực hôm nay ở phòng giam nói, phòng giam tự dưng bị nổ tung ra, bao nhiêu đá khối đều bay tứ tung chỉ trong một tích tắc.
- Lão hỏi Điền Kê Tử:
- Có cái thiết trùy nào lớn như vậy dưới gầm trời này không?
- Không.
- Dưới gầm trời này không có, trên trời chắc cũng có.
- Điền lão gia tử nói:
- Nếu ta là một tên hồ đồ, không chừng ta sẽ cho là quỷ thần đã tiêu hủy cái phòng giam.
- Lão lại thở ra:
- Có điều, ta không phải là một tên hồ đồ, ta biết ngoài quỷ thần ra, còn có một thứ lực lượng có thể làm được chuyện đó.
- Dĩ nhiên là Điền Kê Tử muốn hỏi:
- Còn có lực lượng gì nữa?
- Sức người.
- Điền lão gia tử nói:
- Sức người có lúc còn lớn hơn mây tưởng tượng nhiều lắm.
- Hạng người nào mà có sức lực cỡ đó?
- Điền Kê Tử thể nào cũng có những câu hỏi phối hợp khéo léo với ông già mình.
- Hạng người đó dĩ nhiên không nhiều, trước mắt chỉ có mỗi một

người.

– Người đó là ai?

Điền lão gia tử lại nổi nóng lên, lão trừng mắt nhìn thẳng con hỏi:

– Có phải mày không biết người này thật sao? Có phải mày là thằng ngu si như vậy sao?

Điền Kê Tử không phải kẻ ngu si. Y đã đoán ra được người đó là ai từ lâu.

– Người khác muốn bắt y bỏ vào trong nhà giam, còn y thì đã tự mình lại nhà giam trước.

Điền Kê Tử cười khở:

– Gã tiểu tử này thật cũng có một sáo.

– Y không phải là tiểu tử, y là đại tướng, y là Đại Tiểu Tướng Quân.

Điền lão gia tử nghinh mặt lên:

– Y cũng không phải chỉ có một sáo, ít nhất y cũng có tới bảy tám trăm sáo.

Lão chỉ vào mũi con mình gằn giọng:

– Mày nhất định ráng mà nhớ cái điểm đó, không thì mày chết chắc!

– Vâng.

– Mày nhất định phải nhớ lấy, bất kể ai khinh thường Đại Tiểu Tướng Quân đều khó mà sống lâu.

– Vâng.

Điền Kê Tử nói:

– Lão gia tử nói câu nào, trước giờ con chưa hề quên lần nào.

Tiêu Tuấn rút cuộc cũng mở miệng ra:

– Lão gia tử có thể xác định được, chuyện này là do y làm chắc chắn?

– Nhất định là y.

Điền lão gia tử nói giọng chắc như đinh đóng cột:

– Trừ y ra không còn ai khác.

Lão khẳng định như vậy được, là vì lão có chứng cứ.

– Dương kim thiên hạ, chỉ có y mới có thể phối hợp chí dương chí cương ngoại lực với chí âm chí nhu nội lực, và cũng chỉ có thứ công phu thiên địa nhật nguyệt âm dương hổ tương đó, mới có thể phát ra oai lực lớn lao được như vậy.

– Nếu y vì sợ hãi mà phải giả chết chạy trốn, thậm chí còn không ngại trốn vào trong phòng giam không thấy mặt trời, tại sao lại đột nhiên đem công phu độc môn sử dụng ra, để hành tung của mình bị bại lộ ra vậy?

Đây cũng là một vấn đề rất khẳng định, Điền Kê Tử là người hỏi câu đó.

Điền lão gia tử suy nghĩ một hồi mới trả lời:

– Bởi vì hành tung của y đã bại lộ rồi, y cũng đã biết người ta khám phá ra người chết không phải là y, y núp trong phòng giam đó, chỉ vì y muốn bảo dưỡng tinh thần thể lực cho đầy đủ.

Câu nói ấy vừa thốt ra, Tiêu Tuấn và Điền Kê Tử đều biến sắc, ánh mắt cũng lộ vẻ khác lạ.

Bọn họ đều đã hiểu được cái ý của Điền lão gia tử.

... Đại Tiểu Tướng Quân làm vậy, chắc chắn là muốn bảo dưỡng tinh thần để cùng đối đầu của y chém giết một phen.

Trận chiến thảm liệt thế nào chỉ cần nghĩ tới đã biết được.

Điền lão gia tử lại thở ra một hơi, lão rút dưới bàn ra một bình rượu còn hơn nửa, tu một ngụm, rồi mới thông dong nói:

– May mà đối đầu của y không phải là ta.

– Nếu không phải là lão gia tử, thì chắc không phải là con luôn.

Điền Kê Tử hình như cũng thở phào ra một hơi.

– Dĩ nhiên là không phải mày.

Điền lão gia tử cười nhạt:

– Mày còn chưa xứng đáng.

– Ai xứng đáng?

Điền Kê Tử hỏi:

– Có phải là người đã giết thuộc hạ của Trịnh Nam Viên hai mươi sáu người không?

– Chẳng phải chỉ là một người, mà một đám người, một tổ chức.

Điền lão gia tử nói:

– Hồn nhập vào trong đội vệ sĩ của Khâu Bất Đảo đều là người trong tổ chức, vì vậy, ngay cả thủ pháp giết người cũng đều một kiểu.

– Thứ thủ pháp đó thật là đáng sợ.

– Có phải mày cũng tính đi tìm bọn họ thử một phen?

Điền lão gia tử cười nhạt:

– Nếu vậy, thì chỉ sợ mày sẽ lập tức vĩnh viễn thật sự ngồi trong cái xe lăn bảo bối của mày cả một đời đấy.

Ánh mắt của Tiêu Tuấn hình như lại nhìn về xa xăm, hình như lại đang nghĩ đến chuyện vĩnh viễn không ai suy đoán nổi, y bỗng nói:

– Không chừng tôi cũng không xứng đáng.

– Không xứng đáng làm gì?

– Không xứng đáng làm đối thủ của Đại Tiểu Tướng Quân.

Tiêu Tuấn hững hờ nói:

– Chỉ tiếc là tôi nhất định phải làm.

... Đây có phải vì giữa y và Đại Tiểu tướng quân có thù hận gì lớn lao không thể hóa giải nổi? Hay là vì có ẩn tình gì trong đó?

Điền Kê Tử lần này lại không hỏi gì cả, cả đời y, chuyện y không muốn làm nhất là dò la điều riêng tư của người khác.

Tiêu Tuấn bỗng hỏi y:

– Tại sao ông không hỏi tôi?

– Hỏi gì?

– Hỏi tôi tại sao lại muốn cùng Đại Tiểu Tướng Quân một phen quyết chiến?

– Tôi vẫn biết ông vì y mà lại đây.

– Tại sao ông không hỏi tại sao tôi muốn lại?

Điền Kê Tử cười ruồi, tuy y không muốn cười, cũng không phải thật tình muốn cười, rốt cuộc y có vẻ như đang cười:

– Tôi nên hỏi ông ra sao đây?

Ánh mắt của Tiêu Tuấn lại hướng về xa xa, một hồi thật lâu y mới trả lời:

– Tôi còn có tay, tôi còn có mạng sống, được quyết chiến một phen với Đại Tiểu Tướng Quân, cũng xem là không uổng một đời, sống cũng có gì là vui? Chết cũng có gì là buồn? Thế nào là phải? Thế nào là không phải?

Y chậm chậm đứng dậy:

– Hiện tại, tôi chỉ hy vọng tôi là kẻ tìm ra được y trước tiên.

– Ông tìm được y không?

– Không chừng cũng tìm ra được.

Tiêu Tuấn nói:

– Bởi vì tôi cũng đã hiểu được chút gì con người của Khâu Bất Đảo.

– Sao?

– Cái nhược điểm của người đó là đánh bạc.

Tiêu Tuấn nói:

– Muốn lợi dụng y, chỉ có thể từ phương diện đó mà tiến hành, vì vậy, hỗn nhập làm một trong mười ba tên vệ sĩ dưới tay y, nhất định là quen biết y trong sòng bạc.

Thật ra, câu nói đó không diễn đạt ra hết cái ý của y muốn nói, Điền lão giả tử thì đã than thở, lão nhìn thẳng con của mình nói:

– Nếu mày có được một nửa phần thông minh của Tiêu đường chủ, tao đã cao hứng lắm rồi.

Tiêu Tuấn không nghe câu nói đó.

Chỉ trong một tích tắc, người của y đã ra tới bức tường cao sau cái sân phía ngoài sảnh phòng.

Điền Kê Tử bỗng hỏi:

– Y tìm được thật sao? Tìm bằng cách nào?

– Mười ba người đó lợi dụng được Khâu Bất Đảo hỗn nhập vào

trong đội vệ sĩ của Tôn Tế Thành, Tôn Tế Thành là Đại Tiểu Tướng Quân, là đầu đầu của bọn họ, nếu Đại Tiểu Tướng Quân muốn tìm bọn họ, y làm sao đi tìm?

Điền lão gia tử hỏi ngược lại.

– Bắt đầu từ sông bạc.

– Hiện tại, Đại Tiểu tướng quân đã quyết tâm đánh một trận, dĩ nhiên là đang đi tìm bọn họ.

Điền lão gia tử lại hỏi:

– Tiêu Tuấn muốn tìm y, phải đi đâu tìm?

– Cũng nên lại sông bạc tìm.

Điền lão gia tử thở ra một hơi:

– Lần này mày cũng hiểu ra được, đại khái là không ngu lắm.

Điền Kê Tử cũng thở ra một hơi:

– Có điều, nếu con mà được bằng một nửa thông minh của Tiêu đường chủ, lão gia tử không chừng lại không vui vẻ.

– Tại sao?

Điền Kê Tử uống một hơi cạn bình rượu ông già mình uống còn thừa:

– Bởi vì con còn nhớ lão gia tử đã từng nói với con, người nào thông minh quá thường thường đều sống không lâu.

Triệu Đại Hữu là một quán ăn nhỏ, có điều lại rất nổi tiếng, nổi tiếng hơn cả đại đa số các đại tửu lâu.

Lão bản của quán Triệu Đại Hữu người không lớn cũng không mập, thậm chí còn không phải họ Triệu.

Vừa lớn vừa cao vừa mập vừa họ Triệu không phải là lão bản, mà là tửu bảo, cái tên Triệu Đại Hữu là từ cái vị tửu bảo này mà ra, rất nhiều người cứ tưởng gã là lão bản, còn lão bản là tửu bảo.

... Quán ăn này chắc gì đã không bằng đại tửu lâu, thân phận của tửu bảo chắc gì đã thấp hơn lão bản, chỉ cần xem làm việc ra sao thôi, thế giới này, rất có nhiều chuyện cũng đều như vậy.

o O o Mười sáu tháng tư, khoảng hoàng hôn.

Triệu Đại Hữu hôm nay không mở cửa, bởi vì Triệu Đại Hữu tối hôm qua bận rộn cả nguyên đêm, hôm nay cần phải nghỉ ngơi.

Tửu bảo cần nghỉ ngơi, lão bản chỉ còn nước nghỉ ngơi, tửu bảo mà không chịu làm việc nữa, quán ăn đành phải dẹp tiệm.

Vì vậy lúc tửu bảo muốn ngủ nghỉ, cho dù nhà bếp có bị hỏa hoạn, y vẫn còn cứ ngủ say sưa, chẳng ai có cách gì kêu y dậy nổi.

Có điều, hôm nay y bị người ta đánh thức, y dậy ngay lập tức, ngay cả đánh rắm cũng không dám đánh một cái.

Bởi vì hôm nay người kêu thức y dậy, là hai gã tiểu quý một lớn một nhỏ tối hôm qua, cũng là hai người mà Hoa Kỳ môn và quan phủ

đang truy nã.

Những hạng người đó nhất định không thể nào đắc tội được, nếu không, không chừng cũng như lão vương trong Hoa Kỳ môn vậy, chết trong đám cú t đái vung vãi trong quần vì sợ quá.

Vì vậy bọn họ muốn gì, y bèn đưa ngay ra, không để chậm trễ một giây phút.

Triệu Đại Hữu tuy lớn lối, nhưng không lớn gan lắm.

Hai người này muốn dọn ra tám đĩa đồ ăn lớn, tám đĩa trái cây, hai chục cái bánh bao, còn thêm nguyên thùng rượu Liên Hoa Bạch thượng hảo hạng, không những vậy còn ăn sạch sành sanh, làm như ăn xong bữa cơm đó là chẳng còn bữa nào khác nữa.

Hai người này rõ ràng có phải là đang ăn cơm đâu, bọn họ đang liều mạng mà.

Ngô Đào đang liều mạng ăn, Nguyên Bảo cũng đang liều mạng ăn.

Có điều, Nguyên Bảo đã có vẻ ăn không muốn nổi nữa, trước giờ nó chưa từng gặp ai ăn bằng được tới một nửa của Ngô Đào.

– Ngủ cho ngon mới có tinh thần, ăn cho no mới có sức lực.

Ngô Đào nói:

– Cho dù mày chỉ bắt quá phải đi gánh phân, cũng phải cần bảo dưỡng tinh thần khí lực, bắt kể mày đi làm chuyện gì cũng vậy.

– Hiện tại ông ăn đã no chưa?

Nguyên Bảo hỏi Ngô Đào.

– Hình như đã được bảy tám phần rồi.

– Ông có phải đi gánh phân không?

– Không.

Ngô Đào nói:

– Trước giờ ta chỉ có ba chuyện không biết làm.

– Ba chuyện?

– Chơi cờ, thêu hoa, gánh phân.

Nguyên Bảo không cười, nó chỉ tròn xoe cặp mắt to của nó ra nhìn y, rồi lại hỏi:

– Trừ chuyện ăn cơm và uống rượu ra, ông còn làm được chuyện gì?

– Mày xem tao còn làm được chuyện gì?

– Giết người!

Nguyên Bảo nói:

– Tôi xem ông bảo dưỡng tinh thần là muốn đi giết người.

Ngô Đào bỗng dưng cười lớn.

Bình thời, y rất ít cười, đã cười là cười lớn lên, làm như khoái chí muốn chết luôn.

Có điều trong tiếng cười của y cứ đượm một vẻ gì đó như châm chọc mà bi thương.

Không những vậy, thường thường đang cười bỗng ngừng ngang.

Y bỗng hỏi Nguyên Bảo:

- Mà có tin là người chết có lúc cũng sống lại không?
- Tôi không tin.
- Mà sẽ tin ngay bây giờ đây.
- Tại sao?

Ngô Đào rót một ly rượu Liên Hoa Bạch lớn, uống cạn một hơi:

- Bởi vì hiện tại sắp có một kẻ đã chết sống lại rồi đây.

Nguyên Bảo cũng trừng mắt nhìn y cả nửa ngày, nó cũng rót một ly rượu lớn, uống cạn rồi hỏi y:

- Ông chính là người đã chết sắp sống lại đó sao?
- Đúng vậy.

Ngô Đào thừa nhận:

- Tao chính là người chết đây.
- Nhưng ông đã chết đâu.
- Mà nói sai rồi.

Ngô Đào nói:

- Mà phải nói là, Ngô Đào còn chưa chết.
- Ông không phải Ngô Đào?

Nguyên Bảo nhin không nổi hỏi.

- Có lúc phải, có lúc không phải.
- Lúc không phải là Ngô Đào, thì ông là ai?
- Là một người đã chết.

Ánh mắt của Ngô Đào bỗng như có lân quang lấp lánh:

- Một người chết sắp sống lại ngay bây giờ.

Nguyên Bảo bỗng cười lên một tiếng:

- Tôi không hiểu.

Nó nói:

- Thiên cổ gian nan duy nhất tử, ông đã khổ sở lắm mới chết được, tại sao còn muốn sống lại?

- Bởi vì có người không muốn để tao chết.
- Ai không muốn để ông chết?
- Kẻ thù.

Ngô Đào lại uống cạn một ly đầy:

- Kẻ thù giết hoài không hết.
- Nếu đã là kẻ thù của ông, tại sao lại không để ông chết?
- Bởi vì tao còn sống, thì có lợi hơn là chết.

Ngô Đào nói:

– Cũng bởi vì bọn họ cảm thấy lần trước tao chết có hơi nhanh quá, vì vậy còn muốn tao chết chậm chậm thêm lần thứ hai.

Y hững hờ nói tiếp:

– Chỉ tiếc là lần này, bất kể người nào muốn tao chết, e rằng cũng không được dễ dàng quá như vậy.

Nguyên Bảo bỗng đập mạnh xuống bàn một cái:

– Được! Tôi tán thành.

– Tán thành chuyện gì?

– Tán thành chuyện lần này ông không muốn chết dễ dàng như vậy.

Nguyên Bảo nói:

– Muốn chết, ít nhất cũng phải giết vài đứa kẻ thù giết không hết đó rồi tính sau.

Ngô Đào lại cười lớn lên, đập mạnh vào vai Nguyên Bảo một cái:

– Được, tao thích lắm.

– Thích gì?

– Thích mày.

Ngô Đào rót cho Nguyên Bảo một ly đầy:

– Thêm vài năm nữa, mày nhất định cũng sẽ thành một trang hảo hán, tao kính mày một ly.

Nguyên Bảo không uống, nó hỏi y:

– Hiện tại không lẽ tôi không phải là một trang hảo hán sao?

– Mày là hảo hán đó.

Ngô Đào lại uống cạn một ly khoái trá:

– Hiện tại mày đã là một trang hảo hán rồi đó.

Y đặt ly rượu xuống, cầm đôi đũa lên, lấy đũa gõ vào bình rượu, cất tiếng ca:

– Uống không hết rượu trong ly, uống không hết lời ca biệt ly, buông không xong thanh bảo đao, lên không được lầu cao, đổ không hết máu anh hùng, giết không hết bao nhiêu kẻ thù.

Tiếng ca bi tráng thể lượng bỗng dừng ngắt ngang, Ngô Hào gầm lên một tiếng:

– Đi!

Tiếng gầm vừa chưa dứt, đôi đũa trong tay y đã song song bắn ra, phập một tiếng, cắm vào trong tấm cửa gỗ.

Quán còn chưa buôn bán, cửa lớn còn chưa mở, đôi đũa xuyên qua cửa rồi bay thẳng ra ngoài.

Ngoài cửa có hai tiếng rú thể thảm vọng vào, còn có người đang hét lớn:

– Đúng là hán, đúng là hán rồi.

– Đã biết là ta đây, tại sao còn chưa bước vào?

Không ai bước vào, không ai dám bước vào.

Ngô Đào bỗng đứng bật dậy, kéo lấy tay Nguyễn Bảo:

– Chúng nó không vào đây, mình đi ra.

Cửa vẫn còn đang đóng chặt.

Ngô Đào hình như không thấy cửa vẫn còn đang đóng, y bước mạnh tới, chỉ nghe âm lên một tiếng lớn, tấm cửa gỗ đã vỡ tan tành thành mảnh vụn bay đi tứ tán.

Ngoài cửa, con đường dài vắng tanh, người qua lại đã né tránh ở đằng xa, bởi vì cái quán ăn chút xíu này đã bị bao vây luôn mấy tầng. Có hai người đang rên rỉ được đồng bạn vác đi, mỗi người trên vai bị một chiếc dũa cắm xuyên qua.

Một cây dũa tầm thường lọt vào tay Ngô Đào, lại xuyên qua được tấm cửa gỗ, cắm sâu vào xương cốt người ta, cắm vào cùng một bộ vị trên thân thể của hai người đó, cách trái tim của hai người đều cùng một khoảng cách.

Làm như lấy tay đo rồi cắm vào vậy.

Bọn họ đều chưa chết, không phải vì mạng của họ lớn.

Bọn họ còn chưa chết, chỉ bất quá bởi vì Ngô Đào trước giờ chưa bao giờ muốn lấy mạng những hạng người đó.

Cái điểm đó, Nguyễn Bảo cũng nhìn ra được.

Có điều nó không hiểu, một người làm sao có thể cách một tấm cửa dày tới ba tấc lại phóng cặp dũa cắm vào cùng một bộ vị trên thân thể của hai người khác nhau.

... Không lẽ y nhìn thấy được qua một tấm cửa gỗ sao?

Điều này chẳng thể nào có thể xảy ra, nhất định không thể nào.

... Không lẽ y chỉ căn cứ vào hơi thở của bọn họ mà suy ra được bộ vị trên thân thể?

Điều đó cũng không thể nào xảy ra, có điều không phải là nhất định không thể nào.

Chuyện chỉ cần có một chút nào có thể được, là có người có thể làm được, cũng không chừng chỉ có một người có khả năng làm được.

Cái điểm người bình thường nhìn không ra cũng nghĩ không tới đó, trừ Nguyễn Bảo ra, lại còn có người cũng nhìn được ra.

Trong đám người bao vây đó, bỗng có người đang vỗ tay.

– Mắt nhìn không thấy, nghe hơi thở biện biệt vị trí, hoa bay lá ngắt, cũng có sức xuyên thấu ván gỗ.

Người này nói:

– Không ngờ rằng trên đời này còn có hạng công phu cao tuyệt đến mức đó, nếu mà tôi không tận mắt chứng kiến, chỉ có con cháu rùa đen mới tin nổi.

Người này nói năng thật tuyệt.

Nửa câu đầu y nói năng rất là văn nhã, vô cùng vô cùng văn nhã, chỉ có bậc tiền bối nho hiệp, tông chủ một phái mới nói ra được như vậy. Nửa câu sau chẳng còn văn nhã tý nào, nhất là khúc chót, như hét một tên lưu manh nói ra vậy.

Người nói câu đó cũng rất tuyệt.

Y mặc quần áo vừa rộng vừa lớn, cái áo bào làm bằng vải gai, hai mươi cái nút áo, nhiều nhất cũng chỉ cài có năm sáu cái, phía dưới còn lòi ra một đôi giày đã mòn rách.

Có điều, eo lưng y thì đeo một cái thắt lưng chỉ có bậc vương công quý tộc, đại thiếu gia giàu sang, phú hộ phát tài mới xài được, cái thứ thắt lưng làm bằng hoàng kim có dát hai ba chục viên trân châu bảo thạch.

Mặt mũi y không dễ coi tý nào, xem ra lại cũng chẳng khó coi lắm.

Tuổi tác của y cũng không nhỏ, thân thể rất cao lớn, lúc cười lại như một đứa bé.

Nguyên Bảo cảm thấy người này thật thú vị, không những vậy còn phát hiện ra Ngô Đào cũng cảm thấy người này thật thú vị.

... Những người đáng ghét thế nào cũng làm cho người ta chán ghét, người thú vị thế nào cũng làm cho người ta cảm thấy thú vị.

Cái đạo lý đó tuy giống như “trứng gà không phải trứng vịt” đơn giản như vậy, có người lại vẫn cứ thích đi làm những chuyện làm người ta chán ghét.

Người này từ trong đám người đó bước ra, vẫn còn tươi cười, vừa cười vừa nói với Ngô Đào:

– Vũ lâm cao thủ nổi danh thiên hạ, tôi cũng đã thấy qua không ít, hôm nay được thấy công phu tới mức đó của các hạ, tôi mới có thể thật tình là mở rộng tầm mắt ra.

Y cố ý thở ra:

– Chỉ tiếc là tôi còn có chỗ hơi ảm ức.

– Sao?

– ảm ức là, cho tới bây giờ, tôi còn chưa biết phải xưng hô các hạ ra làm sao?

Người này nói:

– Phải là Ngô tiên sinh, hay là Tôn đại lão bản?

Y lại cười cười:

– Không chừng tôi nên gọi các hạ một tiếng Lý tướng quân mới phải.

Ngô Đào hỏi ngược lại:

– Ta phải xưng hô người thế nào đây?

– Tôi thì không sao.

Người này cười nói:

– Dù ông có gọi tôi là con cháu rùa đen cũng đều không sao cả. Nguyên Bảo bồng bật cười lên, lộ ra hai cái má lúm đồng tiền thật sâu:

– Nếu ông là vương bát đản, ông già của ông là gì bây giờ? Là vương bát?

Trong đám người, đã có kẻ giận dữ la hét lên, nhưng người này đã xua tay dẹp bọn họ xuống, y vẫn còn tươi cười nói:

– Chú gọi ta là Vương Bát Đản, chưa chắc ta nhất định là Vương Bát Đản, người không gọi là Vương Bát Đản, ngược lại rất có thể là đại vương bát, hoàn toàn là hai chuyện khác nhau.

– Có lý.

Nguyên Bảo hỏi y:

– Rốt cuộc ông là Vương Bát Đản hay không vậy?

– Ta xem ra có giống vậy không?

– Không giống.

Nguyên Bảo chớp mắt:

– Xem ông nhiều nhất cũng chỉ giống hỗn đản là cùng.

Người này cười lớn, cười thật là khoái trá, ngay cả chút tức giận cũng không thấy đâu.

– Chú xem ra cũng không giống nguyên bảo lắm.

Y nói:

– Cho dù có giống một chút, cũng chỉ bất quá giống cái thứ hồi xưa còn nhỏ ta hay dùng bột nhồi nhồi thành, không những vậy còn bị nhão nữa.

Nguyên Bảo cũng cười lớn, cũng chẳng lộ vẻ gì tức giận:

– Một đằng là nguyên bảo bằng bột nhão, một đằng là hỗn đản thứ trung cấp không lớn không nhỏ, thì ra chúng mình đều như nhau, chẳng phải cái thứ gì tốt đẹp cả.

– Chú là thứ tốt đẹp, ta chẳng là thứ gì cả.

Người này cũng chớp mắt:

– Ta là người.

Ngô Đào nãy giờ vẫn nhìn lom lom vào y, bỗng cất tiếng hỏi y:

– Có phải người họ Điền không?

– Đúng.

Người này chỉ còn nước thừa nhận, bởi vì y xác thực là họ Điền.

– Người chính là con trai của Điền Vịnh Hoa, Điền Kê Tử?

– Chính là tôi.

– Tại sao nãy giờ người không chịu nói ra?

– Tôi còn chưa biết ông là ai, tại sao lại để cho ông biết tôi là ai?

Điền kê Tử nói.

– Người biết cũng nhiều chuyện lắm rồi.

Ngô Đào nói:

– Ta biết cũng nhiều chuyện lắm rồi.

– Ông biết được chuyện gì?

– Biết ta là người các người muốn tìm.

– Ông biết được chuyện gì nữa?

– Biết người là người muốn lại đây tìm ta.

Ngô Đào nói.

Ánh mắt của y đang loang loáng:

– Ta cũng biết trong thất lạng của người có một thanh nhuyễn đao có thể cứng có thể mềm, cắt được lông hồng sợi tóc, trong người còn có mười ba cây Phi Hoa Kỳ năm xưa Điền Vịnh Hoa nhờ đó mà thành danh.

Điền Kê Tử thở ra một hơi, cười khổ hỏi:

– Thiên hạ còn có chuyện gì ông không biết không?

– Có một thứ.

– Thứ gì?

– Người lại đây tìm ta, ta chính là người người đang tìm, thất lạng của người có đao đó, thò tay là có thể rút ngay ra.

Ngô Đào lạnh lùng nói:

– Tại sao người còn chưa xuất thủ?

– Bởi vì tôi không xứng đáng.

Câu nói đó có người thà chết cũng không chịu nói ra, Điền Kê Tử thì vừa cười vừa nói tỉnh khô, y còn nói:

– Ngay cả ông già tôi còn nói tôi không xứng đáng là đối thủ của ông, làm sao tôi dám xuất thủ?

– Tại sao người lại đây?

– Tôi chỉ bất quá muốn lại đây xem ông là một người như thế nào thế thôi.

Điền Kê Tử nói:

– Chỉ tiếc là đối thủ chân chính của ông đã đi tới một nơi khác trước rồi, nếu không y cũng đã đến đây.

– Y là ai?

– Tiêu Tuấn.

Điền Kê Tử nói:

– Lòng dạ như sắt đá, xuất thủ như lôi điện, đường chủ Hình đường mới thiết lập của Cái Bang, Tiêu Tuấn.

Ngô Đào cười nhạt:

– Người cho rằng y xứng đáng làm đối thủ của ta?

– Chính y cũng có nói y rất có thể không xứng đáng.

Điền Kê Tử thở ra:

– Chỉ tiếc là y phải thử, không thử không được.

– Tại sao y không lại tìm ta?

– Y đã đi tìm ông rồi, đi cả nửa ngày.

– Đi tìm ở đâu?

– Y tính đúng là ông sẽ lại sông bạc tìm những người đã mua chuộc Khâu Bất Đảo.

Điền Kê Tử nói:

– Hiện tại không chừng đang ở sông bạc chờ ông ở đó.

– Tại sao người không lại đó?

Điền Kê Tử lại thở ra:

– Bởi vì tôi ngốc hơn người ta, những chuyện đó tôi tính không ra được, vì vậy tôi chỉ còn nước ngồi nhà đợi, không ngờ người ngu có cái phúc của kẻ ngu, y tìm không ra ông, trong khi tôi ngược lại ngồi chờ lại có ông đây.

Mấy tiếng cười lớn của Ngô Đào, bi tráng mà ngừng ngang đột ngột, e rằng ít có ai không nghe thấy được.

Nguyễn Bảo bỗng hỏi y:

– Mình có đi không?

– Đi đâu?

– Lại chỗ sông bạc.

Nguyễn Bảo nói:

– Tôi còn chưa thấy qua một sông bạc chân chính ra làm sao.

Ánh mắt của Ngô Đào lại loang loáng sáng rực, y hững hờ nói:

– Mà sẽ biết ngay bây giờ đây.

Nguyễn Bảo lập tức lộ vẻ hờ hững, hình như nó chẳng biết tý gì về chuyện đang có bao nhiêu kẻ thù, bao nhiêu sát cơ đang chờ đợi ở sông bạc.

Hình như nó cũng quên baúng mắt Tiêu Tuấn là kẻ đáng sợ dường nào.

Nó chỉ nghĩ đến chuyện mau mau lại đó, không những vậy còn thúc dục:

– Mau mau lại đó con mẹ nó đánh vài ván.

Điền Kê Tử cũng khoái chí lên:

– Được, ta đem các người đi.

Y nói:

– Nếu chú không có tiền đánh, ta có thể cho chú mượn.

– Ông có tiền?

– Dĩ nhiên là có.

Điền Kê Tử nói:

– Cả nắm cả nắm lớn.

Y còn móc trong người ra một nắm lớn, chỉ tiếc đều là những đồng teng, bạc vụn.

– Nắm tiền của ông chỉ có bao nhiêu đó thôi sao?

Nguyên Bảo lộ vẻ thất vọng rõ ràng.

– Đây là cả gia tài sản nghiệp của ta, chú còn chê ít sao?

Nguyên Bảo cười khổ lắc đầu:

– Xem ra, cái người nhiều tiền như ông cũng không khác gì lắm cái thằng bé ăn mày như tôi.

Điền Kê Tử bỗng nghinh mặt lên, lộ vẻ nghiêm trang nói:

– Tài sản của một người không nên nhiều quá, phải là tay trái lấy vào, tay phải tiêu xài ra, mới thanh toán được sảng khoái, thanh toán xong rồi không còn lo lắng suy tư, lại càng thoải mái vô cùng.

– Có lý.

Nguyên Bảo hoàn toàn tán đồng.

– Một người tài sản mà nhiều quá, tiêu thì tiêu không hết, cho người ta thì đau lòng, lại sợ bị ăn trộm ăn cướp, lại sợ bị lừa gạt, lại sợ người khác lại mượn, chết rồi đem đi không được cả một xu, chuyện đó không thoải mái tý nào.

– Có lý.

– Chỉ cần tiêu được sảng khoái, chính là kẻ có tiền.

Điền Kê Tử nói:

– Vì vậy, ta là kẻ có tiền.

– Ông nhất định là vậy.

– Vì vậy mà cái người có tiền là ta đây, tài sản không nhiều, chỉ có bao nhiêu đó, đã chẳng sợ bị trộm bị cướp, cũng chẳng sợ bị ai lại mượn.

Điền Kê Tử nói:

– Vì vậy, chỉ cần chú mở miệng ra, ta cho chú mượn ngay.

Có người chịu cho mình mượn tiền, thế nào cũng là chuyện đáng mừng, nào ngờ Nguyên Bảo lại đâm ra cẩn thận kỹ lưỡng, nó hỏi

Điền Kê Tử:

– Ông có cần đồ thế chân không?

– Không cần.

– Có đánh tiền lời không?

– Cũng không luôn.

Điều kiện giao dịch như vậy đã là hiếm lắm, Nguyên Bảo còn muốn hỏi thêm câu nữa:

– Tôi còn có thể không trả lại cho ông được không?

– Có thể.

Nguyên Bảo trả lời sảng khoái vô cùng, không những vậy, chỉ trong phút chốc, nó đã thu sạch hết tài sản của Điền Kê Tử về của mình. Cái người mượn tiền như vậy đã khó thấy, người cho mượn tiền chỉ e càng khó kiếm ra.

Có điều, hai người đều rất sung sướng.

– Nếu ta mà là Tôn đại lão bản, chúng mình sẽ chẳng còn sung sướng như thế này.

Điền Kê Tử nói:

– Bởi vì nếu ta mà có bao nhiêu đó tiền như y, nhất định sẽ không đưa hết cả tài sản của ta ra cho chú mượn, chú cũng không dám lại hỏi mượn ta.

Nguyên Bảo cười lớn:

– May mà ông không phải là Tôn đại lão bản, ông chỉ bất quá là một tên hỗn đản không lớn không nhỏ thế thôi.

– Không sai tí nào.

Thằng bé không cần phải mượn tiền đánh bạc, bởi vì bọn họ lại sòng bạc xong, chơi bài với nhau không dùng tới tiền bạc.

Bọn họ chơi bằng sinh mạng.

Thất Tinh Long Vương

Hồi 9

Đánh cuộc vào người, không đánh cuộc vào mạng người

Mười bảy tháng tư, đèn đêm đã được thắp lên, vừa mới được thắp lên, một trăm chín mươi sáu cái đèn lồng đỏ lóe thủ công tinh vi.

Dương đại lão bản ở Như Ý Đồ Phường trước giờ vốn là kẻ rất giãng cứu, không những vậy, còn cho rằng, đại đa số người ta thích tìm những chỗ có đèn đuốc sáng rõ mà lại, cho dù có bỏ đi chút tiền ra, cũng thà bỏ ra ở những chỗ có đèn đuốc sáng rõ.

Vì vậy, tuy lão sư phụ trách vấn đề trang hoàng sòng bạc cho rằng chỉ cần nhiều lắm là tám chín chục cái đèn lồng trong đại sảnh là quá đủ, Dương đại lão bản kiên trì muốn để một trăm chín mươi sáu cái. Y không hề sai lầm.

Tiền đầu nhập của Như Ý Đồ Phường còn hơn mười tám sòng bạc khác trong thành cộng lại nhiều.

Dương đại lão bản là người trước giờ ít làm chuyện sai lầm, hiện tại,

y cũng chẳng cần phải làm chuyện gì khác.

Dạo sau này, chuyện duy nhất y muốn làm là ngồi trong nhà chờ tiền bạc chạy vào, nếu không có bạc thì vàng cũng được không sao.

Ánh sáng từ một trăm chín mươi sáu cái đèn đã quá đủ, dưới ánh đèn như vậy, ngay cả nét nhăn bên khóe mắt của một người đàn bà ba mươi lăm tuổi khéo léo điểm trang, cũng đều có thể thấy được rõ ràng trước mắt.

Nhưng Tiêu Tuấn hình như chẳng thấy thứ gì cả.

Trong sòng bạc có đủ các thức các dạng người ta, có kẻ dễ nhìn, cũng có kẻ không dễ nhìn.

Trong sòng bạc thường hay có đủ các thức các dạng sự việc xảy ra, có thứ thích thú, cũng có thứ không thích thú.

Tiêu Tuấn không hề thấy gì cả.

Trong sòng bạc dĩ nhiên có đủ các thức các dạng cách đánh bạc, đủ các thức các dạng người ta, họ lại đây cũng chỉ muốn đánh một hai ván, cho dù biết tùy thời tùy lúc đều có thể thua luôn bà vợ, cũng muốn đánh một ván.

Tiêu Tuấn không hề đánh ván nào.

Không ai biết y lại đây làm gì, cũng không ai dám hỏi y.

Gương mặt y quá đáng sợ, dưới ánh sáng của một trăm chín mươi sáu cây đèn lồng, lại càng đáng sợ hơn.

Dưới thứ ánh sáng đó, gương mặt của y xem ra như muốn trong suốt.

Đèn vừa mới thắp lên, Điền Kê Tử đã đem Ngô Đào và Nguyên Bảo lại.

Người trong Như Ý Đồ Phưởng dĩ nhiên đều nhận ra mặt Điền Kê Tử.

Y không hề là một kẻ chính nhân quân tử không ăn không nhậu không trai gái không cờ bạc.

Y là bạn thân của Dương đại lão bản.

Làm cái nghề như thế, muốn đứng vững chân ở thành Tế Nam này, nhất định phải là bạn bè của Hoa Kỳ môn, nếu không, cái gian đại sảnh có một trăm chín mươi sáu cái đèn lồng này ít nhất cũng đã bị đập vỡ đi mất một trăm chín mươi sáu lần rồi.

Vì vậy lúc Điền Kê Tử bước vào, y rất là oai vệ. Bất kể là kẻ trước giờ có quen biết gì với y không, đều muốn cất tiếng chào hỏi y.

Được chào hỏi với Điền Kê Tử nhất định là chuyện rất có mặt mũi, được gọi y bằng hai tiếng Kê ca, lại càng thêm có mặt mũi nữa.

Những người có mặt mũi hình như không ít lắm, một đám đông người đang bu lại chào hỏi y:

– Kê ca, hôm nay đang tính chơi món gì đây?

– Hôm nay ta không lại đánh.

Điền Kê Tử lắc đầu:

– Hôm nay ta đặc biệt có đem hai người bạn lại đây chơi vài ván. Hai vị này đều là quý khách của ta.

Người được Điền Kê Tử xem là quý khách, dĩ nhiên phải là kẻ rất có mặt mũi, Ngô Đào và Nguyên Bảo tuy không có vẻ giống lắm, mọi người cũng không thể không nhìn bọn họ bằng cặp mắt khác.

Tiêu Tuấn không hề thấy ai.

Y không thấy bọn họ, bọn họ hình như cũng không thấy y.

Y vĩnh viễn hình như đang sống ở một thế giới khác, nhìn thấy đều là những chuyện ở trong một cái thế giới khác.

Bọn họ thấy là những hàng hàng sòng bài cửa.

Bài cửa là trò chơi rất được, chỉ cần không thua là quá được rồi.

Chỉ có một điều đáng tiếc là, đánh mười ván, thua chín ván.

... Không chừng không phải chỉ thua có chín ván.

– Hai vị thích chơi bài gì?

– Bài cửa.

Do đó, hai vị quý khách của Kê ca bèn lập tức được đem lại một sòng bài cửa lớn nhất ở đó.

– Hai vị thích đặt cửa nào?

– Thiên môn.

Do đó, người đang đặt cửa Thiên môn bèn lập tức nhường vị.

Nhà cái không phải là người làm trong sòng bài.

Người làm trong sòng bài nhất định không được chơi, nếu không, cái sòng bạc này rất có thể cũng bị thua hết cả luôn.

Sòng bài chỉ có ăn tiền huê hồng.

Người làm cái là một gã bụng bự, bự muốn chết người, bao tiền cũng lớn chết người, cái đầu cũng không nhỏ.

Không phải là thứ oan đại đầu, làm sao có thể làm được nhà cái trong Như Ý Đồ Phưởng?

Nguyên Bảo đặt ngay cả hết tài sản của Điền Kê Tử xuống, sau đó bèn ngẩng đầu lên nhìn nhà cái.

Nó hy vọng nhà cái cũng nhìn nó, ít nhiều gì cũng lộ vẻ khâm phục nó chút đỉnh, khâm phục khí thế và cái vẻ hào nhoáng của nó.

Ý nghĩ duy nhất của nhà cái hiện giờ là tát cho thằng bé ăn mày một cái rớt ra ngoài, và mời những người lúc nãy còn đặt tiền ở cửa Thiên môn đã thua luôn mấy bận về lại.

Chỉ tiếc là y không dám.

Chẳng ai dám vô lễ như vậy với bạn bè của Kê ca.

Nhà cái chỉ còn nước gieo xúc xắc lên, gieo ra ba điểm, cửa Thiên môn đi trước, nhà cái lấy lá bài thứ ba.

Lá bài thứ ba lại là cặp Mai Hoa Báo Tử, nếu không có thằng bé ăn mày lại náo bài, nhà cái lá bài đó ít nhất cũng ăn cửa Thiên môn một ngàn lượng bạc, lá bài chỗ cửa trống là Lan Ổ Nhị.

Nguyên Bảo thua ván đó, thua sạch sành sanh.

Trên bàn, chỉ còn có cửa Thiên môn còn chưa đặt tiền xuống, mọi người đang đợi, nhà cái cũng đang đợi, gương mặt lộ vẻ cười dỡ khóc dỡ chờ nó đặt tiền xuống.

Thứ duy nhất nó có thể đặt xuống là chính người nó.

Điền Kê Tử bỗng hỏi nó:

– Tại sao chú không đặt chú xuống đó? Không lẽ chú quên mình là một cục nguyên bảo sao?

Nhà cái ngó mặt ra.

Kê ca đã nói như vậy, nếu thằng bé ăn mày này nằm lăn ra đó thật, tự cho mình là cục nguyên bảo, thì làm thế nào bây giờ?

Không ngờ lần này, Nguyên Bảo lại lắc lắc đầu, nói:

– Tôi không làm như vậy được.

– Tại sao?

– Bởi vì cái cục nguyên bảo này của tôi trị giá quá nhiều, e bọn họ trả không nổi.

Nhà cái thở phào một hơi, mọi người cũng thở phào một hơi, nhưng

Điền Kê Tử lại cứ muốn hỏi:

– Lần này chú muốn đánh bao nhiêu?

– Tôi muốn đánh bằng vàng.

– Vàng?

Thằng bé ăn mày toàn thân trên dưới ngay cả một dát vàng nhỏ cũng không có, ngay cả Điền Kê Tử cũng nhìn không nổi phải hỏi:

– Vàng ở đâu?

– Đâu gần đây, nơi nào cũng có.

Nguyên Bảo nói rất đồng dặc:

– Khi nào tôi muốn lấy, tùy thời tùy lúc đều có sẵn.

– Chừng nào chú chuẩn bị lấy?

– Hiện tại được rồi.

Nguyên Bảo sải bước ra ngoài:

– Các người chờ tôi một chút, tôi về ngay bây giờ.

Ai chịu chờ nó?

Ai mà tin nổi nó đem vàng đi? Ai mà tin nổi nó đem vàng về lại?

Nhà cái tươi cười nói:

– Hiện tại Thiên môn để không đó, có ai muốn đặt vào chơi vài ván?

Ngô Đào bỗng đứng dậy nói:

– Ta đây.

Y nói:

– Ta lại đánh một ván, người đi đi.

Nhà cái cười không muốn nổi:

– Tại sao lại muốn tôi đi?

Ngô Đào hững hờ nói:

– Bởi vì cái thứ ta đánh cuộc đây, người bồi không nổi, cũng thua không nổi.

Nhà cái ngẩn mặt ra. Bỗng nghe có tiếng người nói sau lưng:

– Người đi đi, ta lại thế.

Y quay đầu lại, bèn thấy ngay gương mặt như xác chết trắng bệch muốn trong suốt, giống hệt như một xác chết đã để đông lạnh được đầu ba tháng rồi.

Còn ai muốn chọc vào hạng người này.

Nhà cái đi ngay, hai cửa thượng và hạ cũng đều đi luôn, nhưng lại tiếc không muốn đi đâu xa.

Mọi người đều thấy ra được, hai người này đánh với nhau nhất định sẽ có màn hay ho đẹp mắt.

Điền Kê Tử dĩ nhiên lại càng không đi đâu, bởi vì chỉ có một mình y biết, hai người đó không những đánh một trận rất hay ho, mà còn hay ho đến chết người.

Chỉ có điều đáng tiếc là, y còn chưa biết được, ai lấy mạng của ai.

Một trăm chín mươi sáu cái đèn lồng hình như trong tích tắc đồng loạt trung vào gương mặt của hai người.

Gương mặt của hai người này, xem ra thật giống như mặt của hai xác chết.

Ngô Đào giữ Thiên Môn, Tiêu Tuấn làm cái.

– Người đã lại, ta cũng đã lại.

Tiêu Tuấn nói:

– Người muốn chơi, ta bồi người.

– Tốt lắm.

– Ta bồi có nổi không?

– Người bồi nổi.

Ngô Đào nói:

– Ta muốn đánh cuộc đây, chỉ có người bồi nổi.

– Người muốn bồi gì? Bồi mạng?

– Bồi mạng, người có mấy mạng?

– Một mạng.

Tiêu Tuấn nói:

- Một mạng đã quá đủ.
 - Không đủ.
 - Tại sao không đủ? Bất kể lúc trước người có bao nhiêu mạng, hiện tại không phải chỉ còn một hay sao?
 - Cũng vì chúng ta chỉ có một mạng, vì vậy không đủ.
- Ngô Đào nói:
- Vì vậy chúng ta không thể đánh cuộc.
 - Tại sao?
 - Bởi vì chỉ cần thua một lần, vĩnh viễn không thể gỡ lại được.
- Ngô Đào nói:
- Đánh như vậy chẳng có gì thích thú, mà cũng không dả tay.
 - Người muốn đánh ra sao?
 - Trước giờ ta chỉ đánh cuộc vào người, không đánh cuộc vào mạng người.
 - Đánh cuộc vào người?
- Tiêu Tuấn không hiểu:
- Đánh cuộc vào người với đánh cuộc vào mạng người có gì là khác nhau?
 - Hai thứ đó khác nhau chứ.
- Ngô Đào nói:
- Chúng ta chỉ có một mạng để đánh cuộc, có điều, chúng ta có thể có nhiều người để đánh cuộc.
 - Người người muốn đánh cuộc không phải là chính người?
 - Dĩ nhiên là không phải.
 - Người muốn đánh cuộc vào ai?
 - Vào gã này.
- Ngô Đào thò tay ra chỉ vào một người tóc đen mặt xanh mặc áo xám tro:
- Lần này, chúng ta đánh cuộc vào gã trước, ai thắng, gã này thuộc về người đó.
- Gương mặt người mặc áo xám tro vốn đã xanh lè, hiện tại đã biến thành xanh như cỏ tươi.
- Nhưng gã vẫn còn đang đứng đó không động đậy.
- Điền Kê Tử bỗng cười lớn lên:
- Đánh như vậy thật tuyệt, thật là quá tuyệt vời, đánh đi đánh lại chẳng có liên quan gì đến mình, thua cũng là người khác, cho dù thua chết luôn cũng chẳng quan hệ.
 - Có quan hệ.
- Ngô Đào lạnh lùng hỏi y:
- Nếu người thua, người có chắc là bắt được gã đó lại đây bồi cho ta

không?

– Không.

Điền Kê Tử thừa nhận:

– Tôi không chắc.

– Thế thì nếu người thua rồi làm sao?

Điền Kê Tử không nói gì nữa.

Ngô Đào lại hỏi Tiêu Tuấn:

– Còn người?

Tiêu Tuấn cũng không mở miệng, y gieo xúc xắc, chia bài ra, một lá bài là bốn điểm, lá kia là thập.

Muốn có thập cũng không phải là chuyện dễ dàng, lần này Tiêu Tuấn gieo xuống một cái đã đụng ngay lá bài.

Điền Kê Tử bỗng nhảy dựng lên, la lớn với gã mặc áo xám tro:

– Chạy mau, chạy mau, người ta đã đánh thua người vào tay người khác rồi đó, người còn không mau mau chạy.

Người áo xám tro không chạy, không những không chạy, ngược lại, còn bước lại, bước tới trước mặt Ngô Đào, gương mặt xanh lè còn lộ vẻ cười cợt, chỉ bất quá, nụ cười làm người ta muốn rợn tóc gáy cả lên:

– Có phải ta đã bị thua về tay người rồi?

Gã hỏi Ngô Đào như thật.

– Đúng vậy.

– Thế thì bây giờ ta đã là của người rồi đó, người thu vào đi thôi.

Người khác vô duyên vô cớ lấy gã ra đánh cuộc, gã còn cho rằng đó là chuyện thường tình, ngay một chút gì tỏ vẻ không bằng lòng cũng không có, còn kêu người ta thâu mình vào.

Điền Kê Tử nhìn muốn thộn mặt ra.

Cả đời y chưa bao giờ thấy chuyện gì tuyệt như vậy, bất kỳ ai cũng đều chưa thấy qua.

Càng tuyệt nữa là trong đám người đó còn có mười hai người ăn mặc cũng như người áo xám tro, đồng thời bước ra, cũng toàn bộ bước tới trước mặt Ngô Đào, dùng một giọng điệu giống nhau nói:

– Thế thì người thâu bọn ta vào luôn đi.

– Ta chỉ thắng có một người, làm sao thâu hết cả bọn các người?

– Chúng ta chính là một người.

Mười ba người mặc áo xám tro đồng thanh nói:

– Chỉ bất quá, bọn chúng ta chỉ có khác người bình thường một điểm thế thôi.

– Có gì khác?

– Người khác chỉ có một mạng, ngay cả người cũng chỉ có một

mạng.

– Còn các người?

Ngô Đào hỏi:

– Các người có bao nhiêu mạng? Mười ba mạng?

– Chúng ta có chín trăm chín mươi chín mạng.

– Chín trăm chín mươi chín mạng đều là một người?

– Đúng vậy.

Ngô Đào thở ra một hơi:

– Bất cứ ai có bao nhiêu đó mạng đều không sợ chết cả.

Mười ba người áo xám tro đều đồng thời gật đầu, rồi bỗng đồng thời xuất thủ.

Bọn họ đều dùng tay trái, có điều bọn họ đều không có bàn tay trái. Bàn tay trái của mười ba người đều bị chặt cụt, gắn lên một lưới kèm thép hình dạng quái dị, xem ra vừa kỳ lạ, vừa xấu xí, vừa ác độc, vừa linh hoạt.

Không ai thấy kịp bọn họ thò tay trái ra, cũng chưa ai đã từng thấy qua thứ vũ khí như vậy, hiện tại, mười ba người đồng thời xuất thủ, lại càng đầy vẻ quái dị kinh khủng không sao nói được.

Chiêu thức của mười ba người đánh ra đều rất đơn giản, hình như đều dùng một chiêu thức, có điều mỗi người đánh vào mỗi bộ vị, đều rất quái dị, phối hợp với nhau cũng rất tuyệt diệu, mười ba cái kèm đánh tới làm như được điều khiển bởi cùng một cơ quan, mười ba người giống như một bộ máy tinh vi phức tạp.

Ánh hàn quang lóe lên, mười ba cái kèm chia ra đánh vào gót chân trái phải, đầu gối trái phải, cổ tay trái phải, khuỷu tay trái phải, bả vai trái phải, Thiên Linh, sau cổ và cổ họng của Ngô Đào.

Chỉ trong một tích tắc đó, những khớp xương chỗ yếu hại trên người Ngô Đào đều đã bị bọn họ phong tỏa không còn đường thoái lui.

Nếu y là một người bằng gỗ, lập tức sẽ bị gãy ra thành mấy khúc, y mà là một người bằng đá, lập tức sẽ bị gãy nát.

Cho dù y là một người bằng sắt, cũng chịu không nổi những cái kèm đó xiết vào.

Bất kỳ ai cũng đều cho rằng y đã chết chắc. Có điều, chẳng ai biết được rốt cuộc y có chết hay không.

Bởi vì chính trong cái tích tắc đó, một trăm chín mươi sáu cái đèn lồng trong đại sảnh bỗng đồng thời tắt phụt.

Đại sảnh đang sáng rực rỡ huy hoàng bỗng biến thành một màn đen tối, không những nhìn không thấy năm đầu ngón tay, ngay cả mười ba cái kèm loang loáng hàn quang cũng chẳng còn thấy đâu.

Có những người thích bóng đêm.
Có người chỉ ở trong bóng tối mới có thể làm những chuyện bình
thời họ không muốn làm hoặc không thể làm hoặc làm không được.
Có người chỉ có thể trong bóng tối mới suy nghĩ được.
Trong lịch sử loài người, nhất định có những triết lý kế hoạch cao
siêu huyền ảo được nghĩ ra trong bóng tối.
Nhưng bóng tối vẫn là thứ rất đáng sợ.
Loài người đối với bóng tối vĩnh viễn lúc nào cũng có cảm giác sợ hãi
không sao giải thích được.
Trong bóng tối, đám người trong Như Ý Đồ Phưởng đang kinh sợ la
hét chạy tứ tung, có điều chỉ trong chốc lát đã yên tĩnh lại.
Bởi vì, một trăm chín mươi sáu cái đèn lồng trong đại sảnh, lập tức
có ba mươi sáu cái sáng lên lại.
Đèn vừa sáng lên, mọi người bèn phát hiện ra, mười ba người áo
xám tro đã không còn thấy đâu.
Ngô Đào cũng không còn thấy đâu.
Ba mươi sáu cái đèn nữa đang được thắp lên, mọi người bèn nghe
gã quản sự trong sòng bài lớn tiếng tuyên bố:
– Dương đại lão bản đã chuẩn bị sẵn một trăm thùng rượu ngon,
một trăm bàn thức ăn để các vị áp kinh, những người đến đây hôm
nay, đều là quý khách của Dương đại lão bản, không thu đồng nào.
Một trăm chín mươi sáu cái đèn lồng toàn bộ đã được thắp lên rồi,
mọi người đã thấy có người bắt đầu lũ lượt đem đồ ăn rượu thịt vào
trong đại sảnh, đồng thời cũng thấy thằng bé ăn mày lúc nãy vừa ra
khỏi, đang mang một cái túi vừa lớn vừa nặng chạy vào.
Không ai có thể chỉ trong một tích tắc đồng thời đánh tắt một trăm
chín mươi sáu cái đèn lồng.
Chẳng ai biết được, đèn làm sao mà tắt, chẳng ai biết được mười ba
người áo xám tro và Ngô Đào làm sao bỗng dưng biến mất. Chẳng ai
biết được bọn họ đi đâu.
Có điều, ai ai cũng thấy Nguyên Bảo đang xách cái bao bước vào,
bình một cái, ném nó lên sòng bài.
Chỉ nghe bình lên một tiếng lớn, bất kỳ ai cũng đều nghe ra được, cái
thứ đồ gì đó trong bao nặng vô cùng, hình như là nặng cỡ như vàng
vậy.
Thằng bé ăn mày này đem vàng về đánh thật sao, bao nhiêu đó
vàng, nó lấy từ đâu ra?
Tiêu Tuấn vẫn còn đang ngồi ở đó, tư thế ngồi vẫn còn in hệt như lúc
đèn chưa bị tắt, gương mặt cũng giống như lúc trước khi đèn tắt,
không một tí biểu tình, làm như chẳng có chuyện gì đã xảy ra.

Từng thùng từng thùng rượu ngon, từng bàn từng bàn thức ăn thượng hạng, đã được bắt đầu đem ra.

Điền Kê Tử đang lắc đầu thờ ra, lẩm bẩm trong miệng:

– Gã này nhất định là có cái máu mời khách, có cái bệnh sợ giàu.

Nguyên Bảo vừa thả cái bao xuống đã nghe cái câu không ai hiểu được đó, nó lập tức nhin không nổi hỏi ngay:

– Máu mời khách là ý nghĩa gì?

– Có nghĩa là một người khoái mời khách khoái đến mức độ điên cuồng luôn.

– Còn bệnh sợ giàu?

– Có nghĩa là người này sợ giàu quá nhiều tiền quá, cho nên ráng liều mạng mời khách lại.

Điền Kê Tử than thở:

– Đền tất vốn chẳng có liên quan gì đến y, y cũng muốn mời khách ăn uống.

– Người này là ai?

– Trừ Dương đại lão bản nơi đây còn ai nữa?

– Tốt.

Nguyên Bảo đưa ngón tay cái lên:

– Ông Dương đại lão bản này quả thật có cái dáng của một đại lão bản, tôi rất thích ông ta.

Điền Kê Tử lại thờ ra một hơi:

– Tốt nhất là chú đừng có thích y.

Nguyên Bảo dĩ nhiên muốn hỏi:

– Tại sao?

– Bởi vì, nhất định y sẽ không thích chú tý nào.

– Sao ông biết ông ta sẽ không thích tôi?

Điền Kê Tử vốn đang tính nói gì đó, nhưng nửa chừng y bỗng đổi lời:

– Bạn của chú bỗng dưng không thấy đâu, chú ngay cả hỏi cũng không hỏi một câu, cỡ hạng bạn bè như chú, còn ai mà thích cho nổi?

– Hiện tại, tuy ông ta không thấy đâu, có điều nhất định ông ta sẽ trở lại, hiện tại, tôi cần gì phải hỏi?

Nguyên Bảo nói giọng rất chắc chắn:

– Đợi ông ta về lại rồi, tôi hỏi cũng không muộn.

– Chú lầm rồi.

Điền Kê Tử nói cũng rất chắc chắn:

– Cái ông bạn đó của chú sẽ không về lại đâu.

– Tại sao?

– Nếu một người đã chết rồi, làm sao còn trở lại đâu được?

Nguyên Bảo cười lớn, cười muốn gập cả lưng lại:

– Sao ông lại nghĩ là ông ta chết được? Nếu ông đó mà chết đi được, thiên hạ hơn một nửa đã chết đi mất từ lâu.

Đợi nó cười xong, Điền Kê Tử mới hỏi nó:

– Chú cho rằng ông ta nhất định không chết được? Nhất định sẽ trở lại?

– Nhất định.

– Trong bao của chú đây có gì vậy?

– Dĩ nhiên là vàng.

– Chú có muốn đánh cuộc với ta không?

Điền Kê Tử hỏi Nguyên Bảo:

– Đánh cuộc vào bao vàng của chú đó.

– Toàn bộ tài sản của ông đã đem cho người khác mượn, nếu ông thua, ông đền bằng gì bây giờ?

– Đem người ra đền.

– Tốt.

Nguyên Bảo nói:

– Tôi đánh cuộc với ông, nếu nửa tiếng đồng hồ nữa, ông ta còn chưa về lại, tôi thua.

Điền Kê Tử cũng cười lớn:

– Thế thì chú thua chắc rồi.

Thất Tinh Long Vương

Hồi 10

Ngôi sao đệ nhất

Mười bảy tháng tư, đêm.

Đêm càng khuya, ánh đèn càng sáng, trong đại sảnh của Như Ý Đồ Phưởng đầy những mùi rượu mùi thịt mùi cá mùi son phấn đàn bà, đủ các thức các dạng mùi thơm hỗn hợp lại một chỗ, ngược lại hình như lại làm biến ra thành mùi hôi thối.

Trên thế giới này, có rất nhiều chuyện cũng đều như vậy.

Nguyên Bảo vỗ nhè nhẹ lên cái bao lớn nó mới đem về.

– Mà có nghe gì không, cái vị Kê tiên sinh này nói rằng tao đã thua chắc rồi, tao khổ sở trăm bề mới đem mà về tới đây, mà phải tìm trăm phương ngàn kế đừng để tao thua mà ngay như vậy.

Cái bao không nghe nó nói gì, nhưng Điền Kê Tử thì nghe.

– Ta không phải là Kê tiên sinh, ta là Điền tiên sinh.

– Kê tiên sinh cũng tốt, Điền tiên sinh cũng tốt, trước sau cũng sai không bao nhiêu.

– Sai không bao nhiêu?

Điền Kê Tử hỏi:

– Tại sao lại sai không bao nhiêu?

– Trước sau gì, kê cũng bị người ta ăn, điền kê cũng bị người ta ăn.

Nguyên Bảo cười hì hì trả lời y:

– Hiện tại, tôi muốn đi ăn thịt gà đây, ăn gà không tốn tiền không phải là lúc nào cũng có mà ăn.

– Chú chờ một chút.

– Tôi chờ không nổi nữa rồi, tại sao lại phải chờ?

– Bởi vì ta còn có hai chuyện muốn nói cho chú nghe.

Điền Kê Tử nói:

– Chú phải ráng mà nhớ trong bụng.

– Được, ông nói đi, tôi nghe đây.

– Điền kê và kê không giống nhau.

Điền Kê Tử nói cho Nguyên Bảo biết:

– Ít nhất có ba chỗ không giống nhau.

– Ba chỗ nào?

– Điền kê có bốn chân, kê chỉ có hai. Điền Kê biết nhảy, không những vậy vừa cao vừa xa, kê không biết.

Điền tiên sinh nói:

– Có điều, kê biết sinh trứng, điền kê thì không biết.

– Có lý.

Nguyên Bảo vỗ tay:

– Không ngờ ông thật là một kẻ có học vấn, tôi phục ông.

– Vì vậy, sau này chú nên thường thường lại thỉnh giáo ta, rồi chú cũng sẽ học được thành ra kẻ có học vấn vậy.

– Điền tiên sinh, xin hỏi ông chuyện thứ hai ông muốn nói cho tôi biết là chuyện gì vậy?

– Ngàn vạn lần không được tùy tiện tin lời người khác.

Điền Kê Tử nói:

– Nếu có người nào ở ngoài chạy loạn xạ vào đem theo cái bao, nói rằng đó là bao vàng, chú trăm ngàn lần không nên tin lời họ.

Bảo Ngọc nhảy dựng lên, giống hệt như con điền kê nhảy, la làng lên như một con gà trống bị cắt cổ:

– Ông không tin tôi? Ông không tin trong bao này có vàng sao?

Không lẽ tôi giống một kẻ nói xạo lắm sao?

– Thật tình chú giống lắm đấy.

Điền Kê Tử mỉm cười nói:

– Thật tình chú quá giống đi.

Nguyên Bảo nhìn y trừng trừng, nhìn trừng trừng rất là tức giận, có điều nó bỗng tự mình bật cười lên.

– Thật tình tôi có hơi giống đó, có lúc tôi xem kính cũng thấy mình có hơi giống.

Nguyên Bảo nói:

– Nếu có ai cho rằng tôi không hề biết gạt người ta, người đó nhất định là hơi ngốc.

– Ta không ngốc, vì vậy, ta phải xem thử cái bao của chú một chút.

– Được, ông cứ xem.

Nguyên Bảo bằng lòng tỉnh bơ, không những vậy, còn đưa bao lại tận trước mặt Điền Kê Tử.

Trong bao không có vàng, ngay cả một dát vàng cũng không có.

Trong bao là một đồng sắt vụn.

Điền Kê Tử bật cười:

– Mấy thứ này là vàng đấy sao?

Nguyên Bảo không cười, nó nói rất chững chạc:

– Dĩ nhiên là vậy rồi, toàn bộ là vàng hết, mười phần đúng chóc là vàng, đồ thật đúng trăm phần trăm.

Điền Kê Tử nhìn nó, gương mặt lộ vẻ như một chú rể mặt mày hí hửng bước vào động phòng bỗng dưng đập phải bãi cứt chó.

– Chú có mắc phải bệnh không?

Y hỏi Nguyên Bảo:

– Có phải mắc bệnh thần kinh gì không vậy?

– Tôi không bệnh gì cả, cũng chẳng điên gì, nhưng tôi có một ngôi sao.

Nguyên Bảo vẫn còn trả lời rất chững chạc:

– Vì thế, cái bao đồ này không chừng chỉ bất quá là bao sắt vụn, có điều lọt vào tay tôi, nó biến thành bao vàng, vàng thật trăm phần trăm.

– Chú có một ngôi sao?

Gương mặt của Điền Kê Tử càng thêm tuyệt:

– Một ngôi sao gì?

– Một ngôi sao phúc tinh.

– Phúc tinh?

Điền Kê Tử hình như không còn xem thẳng nhỏ là điên rồi nữa, y còn hỏi nó:

– Phúc tinh từ đâu ra?

– Từ trên trời rơi xuống.

Nguyên Bảo nói:

– Thiên hàng phúc tinh, điểm thiết thành kim.

Điền Kê Tử bỗng đổi hẳn sắc mặt, y cũng biến ra nghiêm trang hỏi:

– Chú có thể cho ta thấy cái ngôi sao đó không?

– Được.

Nguyên Bảo sờ soạng trong người một hồi, cũng móc ra được một cái ngôi sao, chỉ tiếc rằng đó chỉ bất quá là một tấm gỗ có hình ngôi sao năm cạnh, hai bên đều có khắc chữ.

Chẳng ai thấy rõ được trên đó khắc chữ gì, chỉ thấy Điền Kê Tử đưa hai tay ra cầm lấy nhìn nhìn, rồi lại đưa qua cho Tiêu Tuấn nhìn nhìn, Tiêu Tuấn cũng biến hẳn sắc mặt, y cũng cầm hai tay đưa miếng gỗ trả lại cho Nguyên Bảo.

Nguyên Bảo nhẩn nha hỏi Điền Kê Tử:

– Ông xem đó là thứ gì vậy?

– Là một ngôi sao.

Điền Kê Tử nghiêm trang nói:

– Ngôi sao phúc tinh.

Nguyên Bảo dùng cái ngôi sao đó điểm xuống cái bao một cái, rồi hỏi Điền Kê Tử:

– Cái bao này là thứ gì?

– Là bao vàng.

Điền Kê Tử nói:

– Vàng thật trăm phần trăm.

Nguyên Bảo cười tươi:

– Thế thì hiện tại, tôi đi ăn thịt gà được chưa?

Một bao sắt vụn tại sao bỗng dưng lại biến thành ra vàng được? Tại sao Điền Kê Tử cũng thừa nhận nó là bao vàng?

Cái ngôi sao đó rốt cuộc là thứ gì? Tại sao lại có cái ma lực điểm thiết thành kim vậy? Không ai biết được.

o O o Phần lớn các sòng bài đã được bày dọn lại, người thua muốn gỡ, người thắng muốn ăn thêm.

Kẻ đánh bạc đang lúc đánh bạc, bất kỳ chuyện gì cũng chẳng có ảnh hưởng đến họ.

Thế giới này cũng chẳng có chuyện gì ảnh hưởng được đến khẩu vị của Nguyên Bảo.

Nó đang bắt đầu ăn lấy ăn để, không ăn chùa không ăn, ăn thứ gì không trả tiền, trước giờ nó chưa hề đi sau ai, cho dù người khác có nói nó thua chắc rồi, không những vậy, còn thua cả vàng thật nữa, nó cũng cứ ăn cái đã.

Điền Kê Tử đã bắt đầu khâm phục nó rồi:

– Thằng bé này quả thật là một tay quả quyết, cầm là cầm chắc lên, đặt là đặt ngay xuống, xem ra dù nó có bị thua sạch cũng chẳng màng gì.

Ánh mắt của Tiêu Tuấn phảng phất như lại bắt đầu hướng về xa xa, y bỗng lạnh lùng nói:

– Thằng bé không thua, ông thua rồi.

Người bị thua quả nhiên là Điền Kê Tử.

Y quay đầu lại, bèn thấy người y chắc đã chết rồi là Ngô Đào đang đi thong dong từ ngoài vào, toàn thân trên dưới ngay cả một miếng da cũng không hề bị sây xước, ngay cả tóc tai cũng không bị mất đi sợi nào.

Nhưng đầu tóc của Điền Kê Tử lại rụng đi mất vài chục sợi.

Gặp phải những chuyện y nghĩ không ra, y bèn đưa tay lên đầu gãi mãi, một mặt gãi đầu, một mặt hỏi Ngô Đào:

– Ông làm sao về được?

– Hình như là đi về chứ sao.

Ngô Đào nói:

– Dùng cặp giò của ta bước về đây.

– Còn những người kia?

– Những người kia nào?

– Những người lúc nãy muốn dùng kèm bẻ gãy hết bao nhiêu khớp xương trên người ông đó.

– Bọn họ cũng có về đây.

– Bọn họ đang ở đâu?

Điền Kê Tử không hiểu:

– Sao tôi không thấy?

Ngô Đào hững hờ nói:

– Bởi vì người của bọn họ không toàn bộ trở về đây, mỗi người chỉ bắt quá về lại một chút thể thôi.

Một người làm sao về lại chỉ một chút? Điền Kê Tử càng không hiểu, có điều y cũng lập tức hiểu ngay.

Trong tay Ngô Đào cũng có cầm một cái bao, đợi y mở cái bao ra, Điền Kê Tử bèn hiểu liền.

Trong bao có đựng mười ba cái kèm, chính là những cái kèm hình dáng kỳ lạ trong tay mười ba người đó.

Đây là vũ khí giết người của bọn họ, cũng là thứ vũ khí phòng thân của họ, dĩ nhiên bọn họ chẳng đi tùy tiện giao cho người khác, cũng giống như, chẳng ai đi chặt bàn tay của mình đưa cho người khác vậy.

Những bộ phận khác trên người bọn họ lại đi đâu mất? Chẳng ai

muốn hỏi thêm, cũng chẳng cần hỏi thêm.

Nguyên Bảo cười lớn, chạy lại đưa hai tay vừa xé thịt gà còn mỡ màng ôm lấy vai Ngô Đào, rồi hỏi ngược lại Điền Kê Tử:

– Ông xem ông ta đã chết chưa?

– Hình như còn chưa chết.

Điền Kê Tử cười khở:

– Người chết hình như không biết đi.

– Hiện tại có phải ông ta đã về lại không?

– Hình như vậy.

– Lúc này có phải ông muốn đánh cuộc với tôi?

– Đúng.

– Ông thua hay là tôi thua?

– Ta thua.

– Thua rồi thì sao?

Điền Kê Tử cười cười, bỗng hỏi ngược lại Nguyên Bảo:

– Lúc này có phải ta bảo chú, thua rồi sẽ bồi người cho chú?

– Đúng.

– Thế thì hiện tại, ta sẽ kiếm cách tìm một người lại bồi cho chú, ta cũng đâu có nói phải kiếm một người thế nào bồi cho chú.

Điền Kê Tử cười hì hì nói:

– Cho dù ta có kiếm một cô trọc đầu ghẻ lở vừa đui vừa mất rỗ vừa thối tha vừa dơ dáy vừa sún răng đem lại cho chú, bắt cô ta phải ngày ngày bầu bạn chú, đêm đêm bầu bạn chú, chú cũng ráng mà nhận, có muốn không chịu cũng không được.

Nguyên Bảo thộn mặt ra.

Nó mà cũng có lúc bị người ta gạt, đó cũng là chuyện làm người ta không ngờ, ít nhất chính nó cũng chưa bao giờ ngờ được.

Điền Kê Tử càng cười khoái trá:

– Tấu xảo, ta cũng có biết quanh đây có một cô nhỏ giống vậy, không những vậy, cũng tấu xảo, cô ta đang tìm một chú nhỏ như chú đây.

Hình như y cũng đang tính đi ra đem cô bé có thể dọa chết được người này về, Ngô Đào bỗng kêu y lại chờ một chút:

– Bởi vì có một chuyện ta cũng tấu xảo đang tính thỉnh giáo người một chút.

Điền Kê Tử lập tức đứng lại:

– Con người tôi, cái hay nhất là hay thích đi giúp người khác.

Y cười vẫn rất là khoan khoái:

– Ai có điều gì muốn thỉnh giáo tôi, thế nào tôi cũng sẽ chỉ giáo cho y ngay.

– Thế thì tốt lắm.

- Ông có chuyện gì muốn thỉnh giáo tôi?
- Đèn lồng nơi đây tất cả có một trăm chín mươi sáu cái?
- Ông không đếm sai, không sai lấy một cái.
- Một trăm chín mươi sáu cái đèn lồng, tại sao chỉ trong chớp mắt đồng thời tắt phụt đi?

Điền Kê Tử gãi gãi đầu suy nghĩ một lát:

- Dĩ nhiên chuyện này thật là kỳ quái, nhưng cũng không phải là chuyện không thể xảy ra.

Y nói:

- Nếu có chừng mười tay hảo thủ phóng ám khí, mỗi người đều đồng thời phóng ra chừng mười mũi ám khí, đèn sẽ tắt phụt cả ngay.

Y nói nghe rất có lý:

- Nơi này vốn là chỗ tàng long ngoạn hổ, cho dù có cả trăm tay hảo thủ ám khí, tôi cũng chẳng lấy làm kỳ lạ.

Ngô Đào không thể không thừa nhận y nói rất có lý, nhưng y bỗng tung người bay phiêu phiêu lên, tay trái tựa vào rường nhà, tay phải bứt một cái đèn lồng xuống, mọi người vừa mở miệng ra la hét tán thưởng, người của y đã phiêu phiêu hạ xuống, đưa cái đèn lồng lại trước mặt Điền Kê Tử:

- Nếu đèn bị ám khí đánh tắt đi, giấy dầu sẽ bị lủng.

Ngô Đào hỏi Điền Kê Tử:

- Người xem cái đèn lồng này có chỗ nào bị phá lủng lỗ không?
- Không.

Đèn vẫn còn đang sáng, trên tám mặt đèn đều căng cứng, chỉ cần có một lỗ thủng, lập tức sẽ nát tung cả ra, bất kỳ ai cũng đều thấy được điều đó.

Ngô Đào lại hỏi:

- Nếu đèn không bị thủng, có phải do ám khí đánh tắt đèn không?

Điền Kê Tử cười khò lắc đầu:

- Hiện tại, ông không cần phải thỉnh giáo tôi làm gì, bởi vì tôi cũng không biết tại sao đèn bị tắt nữa.

Ngô Đào hững hờ nói:

- Thế thì người nên lại thỉnh giáo ta đi.

Y bỗng dựng thò ngón tay ra búng lên trên đỉnh đèn một cái nhẹ, ánh đèn lập tức tắt phụt.

Mọi người nhìn thộn mặt ra, ngay cả Nguyên Bảo cũng không hiểu.

- Thế này là thế nào?
- Mấy cái đèn này đều do tay thợ nổi danh trong kinh thành là Tiền Nhị Ngai làm ra.

Ngô Đào nói:

– Tên của y tuy là Nhị Ngai, thật ra chẳng ngốc một tý nào cả, không những vậy, y còn có đôi bàn tay rất khéo, đèn y làm ra rất tinh vi, trên đỉnh có cơ cấu, chỉ cần đụng vào một cái, là trong cái chụp đèn có một cái nắp chụp xuống, chụp đúng lên tim đèn, đèn lập tức tắt ngay.

Ngô Đào lại nói:

– Trên cái móc câu treo đèn, cũng có đặt cơ cấu, trung tâm phát động cơ cấu là do một thanh bằng đồng nối với một cái tay cầm, một trăm chín mươi sáu cái đèn lồng, tổng cộng chỉ cần mười cái tay cầm là đủ, chỉ cần có mười người đồng thời kéo tay cầm, một trăm chín mươi sáu cái đèn lồng đều lập tức tắt phụt ngay.

Y lại hững hờ nói tiếp:

– Chỉ cần có tay là có thể kéo cái tay cầm đó, muốn tìm người như vậy, dù gì cũng dễ hơn là tìm những tay cao thủ ám khí bách phát bách trúng nhiều.

Nguyên Bảo nghe muốn xuất thân:

– Lúc nào rảnh tôi cũng muốn lại chỗ Tiền Nhị Ngai kiếm cái đèn như vậy vọc chơi.

– Có điều, muốn cho hết cả đèn nơi đây đồng thời tắt đi, cũng không phải là chuyện dễ dàng.

Ngô Đào nói:

– Ta nghĩ, đại khái chỉ có một người làm được chuyện này.

– Ai?

– Dương đại lão bản của nơi này.

– Không thể nào vậy đâu, nhất định không thể.

Điền Kê Tử lắc đầu:

– Tại sao y muốn làm chuyện như vậy?

– Muốn cho y làm một chuyện như vậy, chỉ có một người.

– Ai?

– Người.

Ngô Đào lạnh lùng nhìn Điền Kê Tử:

– Cả thành Tế Nam còn ai không biết Điền đại thiếu gia là bạn thân của Dương đại lão bản.

– Tôi...

Điền Kê Tử có vẻ ngơ ngác:

– Tại sao tôi lại đi làm chuyện như vậy? Tôi cũng chẳng điên, tôi nhờ y tắt hết đèn như vậy có gì tốt cho tôi đâu?

– Có chứ.

Ngô Đào nói:

– Ta mà chết đi, đối với bất kỳ ai cũng đều tốt cả.

– Đèn tắt hay không tắt với chuyện ông chết hay không chết có liên

quan gì đến nhau?

Điền Kê Tử hỏi:

– Tại sao phải đợi đến lúc tắt đèn ông mới chết được?

– Bởi vì chỉ đợi đến lúc đèn tắt thì Tiêu đường chủ mới có dịp tốt hạ thủ.

Ngô Đào nói:

– Quyền chưởng ám khí khinh công của y rất tinh vi, chỉ trong tích tắc đèn vừa tắt, nếu y dùng ám khí phóng vào chỗ yếu hại của ta, không phải là ta đã chết chắc rồi sao?

Y hững hờ nói:

– Ít nhất, người cũng cho rằng ta đã chết chắc.

Lúc đó, Tiêu Tuấn đang đứng đối diện với y, đường thoái lui của y đã bị phong tỏa bởi mười ba gong kèm sắt.

Lúc đó, nếu Tiêu Tuấn xuất thủ đánh vào chỗ yếu hại trước bụng và ngực của y, quả thật là y khó mà tránh khỏi.

Hạng cao thủ như Tiêu Tuấn, nhắm mắt lại cũng đủ đánh trúng huyết đạo chết người, huống gì mục tiêu của y chính ngay trước mắt, dĩ nhiên y đã nhìn kỹ càng chính xác từng bộ phận yếu hại trên người địch thủ, đèn tắt đi, đối với y lại càng có lợi.

Ngô Đào nói:

– Vì vậy, người đã cho y một cơ hội rất tốt.

– Y không chắc chắn nắm lấy cơ hội đó sao?

– Không chắc.

Ngô Đào nói:

– Không chừng y chẳng còn trẻ trung, trái tim không còn ác độc nổi, làm không được những chuyện như vậy.

– Nếu y làm vậy, có phải hiện giờ ông đã chết rồi không?

Ngô Đào bỗng ngẩng mặt cười lớn:

– Ta đã tung hoành giang hồ hai mươi năm nay, muốn lấy mạng ta không biết đã có bao nhiêu người, trong đó ít nhất cũng có mười chín vị cao thủ tương đương như Tiêu đường chủ, cũng có cơ hội tốt tương đương như vậy.

– Bọn họ đều không nắm được cơ hội để xuất thủ?

Điền Kê Tử hỏi:

– Trái tim của bọn họ cũng có đủ ác độc đấy, đều hiểu được "lương cơ nhất thất vĩnh bất tái lai", cơ hội như vậy, bọn họ làm sao bỏ qua cho được.

– Hiện tại bọn họ đâu hết rồi?

– Đều chết cả, mười chín người đều chết sạch sành sanh.

Ngô Đào hững hờ nói:

- Mãi đến lúc chết, bọn họ mới hiểu được một điều.
 - Điều gì?
 - Cơ hội tốt cho mình giết người ta, cũng là cơ hội tốt cho người ta giết mình.
- Ngô Đào nói:
- Người có thể giết người ta, tại sao người ta giết không được người?
 - Có lý.
- Điền Kê Tử than thở:
- Người trong giang hồ nếu ai ai cũng biết được cái đạo lý đó, người bị chết nhất định sẽ ít hơn nhiều lắm.

Thất Tinh Long Vương

Hồi 11

Chuyện kỳ ngộ của Nguyên Bảo

Mười bảy tháng tư, đêm càng khuya.

Đại đa số kẻ đánh bạc đều biết, cái sông bài lớn nhất trong Như Ý Đồ Phường là Thiên Tự Nhất Hiệu, lý do sông bài lớn nhất, không phải diện tích sông bài lớn, mà là đánh lớn.

Những người ngồi đánh ở sông bài đó, đều là thứ tai to mặt lớn.

Do đó, cái sông bài đó tuy so với những sông bài tài xỉu, bài cửu khác đều nhỏ, nhưng dưới mắt mọi người lại lớn nhất trong đó.

Thế giới này, có nhiều chuyện cũng giống vậy.

Trên mặt sông bài, thường thường có để những đồ vàng bạc, châu báu, vòng vàng, ngân phiếu, Điền Kê Tử bỗng dưng bỏ cái thất lưng và cái túi rách của y lên mặt sông bài.

– Trong thất lưng là một cây nhuyễn đao, trong cái túi là mười ba cây phi hoa kỳ.

Điền Kê Tử nói:

– Ai muốn cứ việc lại lấy.

Không ai hiểu ý của y muốn nói gì.

Điền Kê Tử nói:

– Những thứ này đều là vũ khí giết người, có điều, cả đời ta chưa bao giờ dùng chúng nó giết chết một ai, ta thật không muốn cái thứ này lẫn quẩn trong người.

Ngô Đào hững hờ nói:

– Có những người giết người vốn chẳng cần gì đến đao, tá đao sát nhân không phải là thuận tiện hơn sao?

Điền Kê Tử cười ruồi.

– Tôi cũng hy vọng ông có thể hiểu cho một điều, ít nhất cũng hiểu nó trước lúc lâm tử.

– Chuyện gì?

– Nơi đây quả thật có người muốn lấy mạng ông, không những vậy còn có bảy tám người muốn lấy mạng ông.

– Còn người?

– Chỉ có tôi mới không muốn.

Điền Kê Tử nói:

– Như nếu nơi đây chỉ có một người không muốn lấy mạng ông, người đó chính là tôi.

Y bỗng lớn tiếng nói:

– Kim lão tổng, ông nói có phải không?

Một người thủy chung vẫn ngồi trong một góc xa xa, quay lưng lại bọn họ, bỗng thở ra một hơi, chậm chậm quay người lại, cười khổ nói:

– Điền đại thiếu gia, tôi biết thế nào sớm muộn gì ông cũng kéo tôi ra thôi.

Người này ôm o nhỏ con, mặc một chiếc áo xám tro thật đơn giản, để bộ râu dê lơ thơ, bất kể lão ở chỗ nào, rất có thể chẳng có ai để ý đến lão.

– Các vị có biết ông ta là ai không?

Điền Kê Tử tự mình hỏi, tự mình trả lời:

– Các vị không chừng không nhận ra ông ta là ai, nhưng chắc các vị đã nghe qua, sáu tỉnh miền bắc có vị Thần Bộ, trong vòng mười năm, đã phá luôn tám trăm ba mươi lăm vụ án, mở kỷ lục không tiền khoáng hậu trong nghề lục phiến môn, thanh danh chấn động hai phái hắc bạch.

Y nhìn lão già râu dê cười ruồi:

– Người tôi đang nói đây là ông ta đây.

Điền Kê Tử nói:

– Ông ta chính là tổng bộ đầu của chín phủ năm châu mười tám đạo ở Lỗ Nam Lỗ Bắc, Trích Thủy Bất Lậu Kim Lão Tổng.

Y lại hỏi:

– Lấy thân phận của Kim Lão Tổng mà nói, nếu muốn một sòng bài tự đứng tắt hết đèn đi, có phải là chuyện khó khăn lắm không?

Không ai nguyện ý trả lời những câu hỏi đó, nhưng Kim Lão Tổng đã mỉm cười nói:

– Không khó, dĩ nhiên là không khó.

Điền Kê Tử bỗng lại lớn tiếng nói:

– Đồ đại hiệp, hiện tại có phải ông cũng nên ra mặt không?

Người này còn chưa ra mặt, mọi người đã biết Điền Kê Tử đang nói tới ai.

Đại hiệp hai chữ đó, nhất định không phải là tùy tiện muốn gọi là gọi, đại hiệp trong chốn giang hồ không có mấy người, Đồ đại hiệp hình như chỉ có một người.

Tật Ác Như Cừu Đồ Khứ Ác.

Đèn đã tắt lên lại, sòng bài đã được bày ra, có điều Điền Kê Tử la lên như vậy, người đang đánh bạc đã bu lại xem, chỉ có một bàn là còn đầy những người.

Hiện tại, người ta đang phân khai ra, một vị đại hán mặt vàng nhợt đang ngồi cao ngất ngưỡng trên ghế, chính là Đồ Khứ Ác.

... Những người đang xúm lại bên cạnh bàn đó không phải đang đánh bạc, chỉ bất quá là để bảo vệ cho lão thế thôi.

Điền Kê Tử vừa thấy lão đã bật cười lên, vừa cười vừa hỏi lão:

– Đồ đại hiệp lại lúc nào vậy?

– Ngay lúc đèn bị tắt.

Đại hiệp không thể nói láo, chẳng cần phải đợi Điền Kê Tử hỏi thêm, lão đã tự mình nói trước:

– Ta cũng làm tắt đèn được đấy, ta cũng muốn mạng người.

Đồ Khứ Ác gần giọng nói:

– Ta chỉ mong mấy tên phi đồ ác nhân trong thiên hạ toàn bộ chết tận chết tiệt.

– Hay.

Điền Kê Tử vỗ tay:

– Đồ đại hiệp quả thật không hổ danh là đại hiệp. Tôi xin bội phục.

Y bỗng lại lớn tiếng hỏi:

– Còn Đái tổng tiêu đầu đâu nhĩ?

Câu nói ấy vừa thốt ra xong, lập tức bên có một “người vuông” từ sau một bình phong bước ra.

Y không hề lùn.

Nhưng vai của y quá rộng, người lại quá hùng tráng, xem ra giống như hình vuông vậy. Tuy không phải là hình vuông đúng kiểu bốn chiều bằng nhau, nhưng cũng không sai đi nhiều lắm.

Trong giang hồ, hầu như ai ai cũng biết, tổng tiêu đầu của Thiên Cừu tiêu cuộc, Thiết Đả Kim Cương Đái Thiên Cừu một thân Đồng Tử công Kim Chung Trí Thiết Bố Sam, Thập Tam Thái Bảo hoành luyện, cơ hồ đã đạt đến mức hỏa hầu đao thương đâm vào không thủng.

Chỉ có những kẻ luyện thứ công phu đó mới hiểu được y đã bỏ ra cái giá lớn lao bao nhiêu, luyện nó khổ sở gian nan bao nhiêu.

– Ta chẳng bì được với Đồ đại hiệp, cũng chẳng có sức giết tận bọn đạo tặc trong thiên hạ.

Đái Thiên Cừu nói:

– Ta chỉ muốn cái mạng của mỗi một người.

Giọng của y ảm ớ, y luyện công đến nỗi mắt luôn cả giọng:

– Bởi vì tên này có mối thù bất cộng đái thiên với ta, ta sống là chỉ muốn cho hắn chết.

Người lâu năm trong chốn giang hồ đều biết y đang nói chuyện gì.

Hai mươi năm trước, Đái Vĩnh An, một tay võ nghệ cao cường can đảm nghị lực đã sáng lập ra Vĩnh Đa tiêu cuộc, chỉ trong ba năm đã làm nên tiếng tăm mà người khác cả ba chục năm còn không làm nổi, chỉ cần có cây cờ chữ An đi đến đâu, xe bảo tiêu sẽ không có ai dám đụng tay vào.

Có điều, có một lần, bọn họ nhận một món hàng lớn nhất từ đó đến giờ, vừa chưa kịp ra khỏi cửa lớn đã bị đụng tay vào rồi.

Đây là thứ hồng hóa cực kỳ quý trọng. Theo ngôn ngữ của bọn bảo tiêu, hồng hóa có nghĩa là châu báu. Chủ nhân đặc biệt cẩn thận, không dám rêu rao, vì vậy tối hôm đó đã đem hai cái rương đựng đầy châu báu lại tiêu cuộc.

Đái tổng tiêu đầu tự mình đôn đốc thủ hạ, trước mặt chủ nhân, đem hai cái rương vào trong một căn nhà bốn bề đều được niêm phong kín mít phía sau vườn, rồi lại sai người chia ra mấy ca luân phiên phòng thủ, rồi mới dọn tiệc mời chủ nhân, không những vậy còn vỗ ngực bảo đảm:

– Món hàng này nhất định không cách gì mất được.

Chính lúc y đang nói câu đó, bỗng nghe sau vườn có ba tiếng cười lớn kinh hồn nổi lên.

Đợi đến lúc Đái Vĩnh An chạy lại đó, căn nhà bị phong tỏa kín mít bốn bề đã bị chấn ngã, hai người tiêu sư và sáu gã triệu tử thủ đang phòng vệ phía ngoài đã bị điểm huyết nằm đó, hai cái rương thì không còn thấy đâu.

Câu chuyện này kết cuộc là:

Tiêu cuộc đóng cửa, Đái Vĩnh An ôm hận mà chết, bà vợ của y treo cổ tự tử, trước khi chết đổi tên đứa con độc nhất của mình thành Thiên Cừu, muốn y vĩnh viễn không được quên mối thù hận này.

Đái Thiên Cừu không bao giờ quên.

Kim Lão Tổng, Đồ Khứ Ác, Đái Thiên Cừu, thân phận của ba người đều không giống nhau, nhưng đều có chung một thứ lực lượng

không ai dám dễ dàng khinh thị.

Hiển nhiên bọn họ vì những nguyên do khác nhau mà lại đây, nhưng họ đều tìm cùng một người.

Điền Kê Tử nhìn Ngô Đào thờ ra:

– Ông xem, có phải là tôi không gạt ông chút nào cả không, có phải đối đầu của ông lại đây chẳng ít không?

– Lúc này người nói đã có bảy tám người lại.

Ngô Đào nói:

– Còn những người khác đâu?

– Người khác tôi không nói ra được.

– Tại sao?

– Bởi vì người khác, thân phận không giống như những vị này.

Điền Kê Tử nói:

– Ba vị này, một vị là đại hiệp, một vị là tổng tiêu đầu, một vị là tổng bộ đầu, đều là những chính nhân quân tử có nhà cửa có địa vị, tôi tuy có làm lộ tên bọn họ ra, trong bụng bọn họ cũng lắm là máng tôi lưu manh Vương Bát Đản, nhưng cũng chẳng làm gì đến tôi.

Điền Kê Tử lại thờ ra:

– Có điều, người khác thì không phải vậy, nếu trước lúc bọn họ muốn thò mặt ra mà bị tôi mời ra rồi, không chừng sẽ vì đó mà lấy cái mạng nhỏ xíu của tôi đi mất, tôi chỉ có một cái đầu, thật tình không muốn nửa đêm bị người ta lại chặt lấy đi làm bô đựng nước tiểu.

Cặp mắt của Nguyên Bảo này giờ không ngớt đảo quanh, nó bỗng hỏi Điền Kê Tử:

– Bọn họ lại đây rốt cuộc là tìm ai vậy?

– Tìm một vị tướng quân.

Điền Kê Tử nói:

– Tam Tiểu Kinh Hồn Lý Tướng Quân.

– Bọn họ lại tìm tướng quân làm gì?

Nguyên Bảo chớp mắt, cố ý hạ giọng xuống hỏi:

– Có phải là để xin làm lính không?

– Đại khái chắc là không đâu.

Điền Kê Tử nhin cười, cũng cố ý hạ giọng xuống nói:

– Cái vị tướng quân này hình như không phải là tướng quân thật.

– Không phải tướng quân thì là gì bây giờ?

– Là một gã đại đạo, một gã đại đạo đã ẩn tính mai danh đầu mười năm nay.

– Mười mấy năm nay chẳng ai tìm được y?

– Chẳng ai.

– Mười mấy năm nay chẳng ai tìm được y, hiện tại, bỗng dưng dùng

một cái, toàn bộ đều tìm ra cả, thế là thế nào?

Nguyên Bảo hỏi Điền Kê Tử:

– Ông không làm đấy chứ?

– Y không làm tí nào cả.

Đồ Khứ Ác bỗng nói với Nguyên Bảo:

– Tiểu bằng hữu, chú lại đây, ta có thứ này muốn cho chú xem thử.

Lấy thân phận của Đồ đại hiệp, tại sao lại đi làm quen với một thằng bé ăn mày, không lẽ vì cái ngôi sao trong người của nó?

Nguyên Bảo bèn bước qua, nó còn hỏi thêm:

– Cái thứ đó của ông có dễ nhìn không?

Thái độ của Đồ Khứ Ác rất ôn hòa, lão còn cười cười:

– Một lão già như ta, trong người làm gì có thứ gì dễ nhìn, chỉ bất quá là một phong thư thế thôi.

Lão rút một phong thư trong người ra thật, phong bì vốn đã được niêm kín bằng keo, trên phong bì có hàng chữ:

– Gởi cho Đồ đại hiệp Khứ Ác.

Phong thư này hiển nhiên vô cùng trọng yếu, không những vậy, nhất định là vô cùng cơ mật, đáng lý ra không nên để cho bất kỳ ai khác được xem.

Đồ Khứ Ác không hề là một kẻ khinh suất.

Có điều, lão đưa phong bì cho thằng bé ăn mày thật, không những vậy còn nói:

– Chú đọc xong rồi, cứ việc đọc ra cho mọi người cùng nghe không sao cả.

Nguyên Bảo chau mày:

– Ông không nên bắt tôi đọc, chữ trên thư tôi còn không biết có nhận ra được hết không.

May mà trong thư chỉ có mười bốn chữ, ngay cả đứa bé cũng không thể không nhận ra.

Nguyên Bảo bật cười, lập tức lớn tiếng đọc lên:

– Muốn tìm Tam Tiểu Lý tướng quân, mười lăm tháng tư lại Tề Nam.

Nó đọc xong rồi lại chau mày:

– Người này viết chữ thật xấu quá, tôi viết còn đẹp hơn cả y.

– Y cố ý viết như vậy đó.

Đồ Khứ Ác nói:

– Y không muốn người khác nhận ra nét chữ của mình.

– Ông có biết y là ai không?

– Không biết.

– Có ai biết không?

– Đại khái chẳng có một ai biết.

Đồ Khứ Ác nói:

– Có điều ta tin rằng không phải chỉ có mình ta là nhận được lá thư như thế này.

Nguyên Bảo lại lắc đầu nữa:

– Các người còn không biết ngay cả y là ai, tại sao lại đi tin lời của y?

Đái Thiên Cừu bỗng lớn tiếng nói:

– Bởi vì ta đã tìm cái gã họ Lý đã hai chục năm nay, chỉ cần có chút gì manh mối, ta đều không hề bỏ qua.

Câu nói đó thốt ra, cũng bằng như nói cho người khác biết, y cũng đã có nhận được một phong thư như vậy.

Y nhìn hằm hằm vào mặt Ngô Đào:

– Ta chẳng cần biết ai là người viết lá thư này, bởi vì hiện tại ta đã tìm ra người, người muốn động thủ nơi đây, hay ra ngoài kia?

Ngô Đào bỗng dưng cũng cười lên một tiếng:

– Thập Tam Thái Bảo hoành luyện công phu hiện tại rất ít người chịu luyện rồi, cái thứ công phu đó thật chẳng phải để cho con người ta luyện.

– Nhưng ta muốn luyện.

Đái Thiên Cừu gằn giọng nói:

– Cho dù ta đánh không lại người, ít ra cũng chịu đựng được hơn người, ta có bị người đâm mười quyền cũng chẳng ăn thua gì, còn người? Người chịu nổi ta một quyền không?

– Tại sao ta đi chịu người đâm một quyền làm gì?

Ngô Đào nhìn nhìn y, thở ra:

– Bất kể ra sao, một người đã luyện công phu thành ra thân thể như người, thật cũng là đáng thương, ít nhiều ta cũng cho người thử một chút.

Đái Thiên Cừu chẳng nói thêm lời nào, y hét lên một tiếng, bay bổng người lên.

Y không hề bay lại.

Bởi vì thân hình y vừa nhấc lên, bỗng có hai lá bài bằng xương bay tới, y vùng quyền đánh ra, lá bài bằng xương bèn bị đánh vỡ vụn tan tành.

Có điều thân hình của y cũng không bay đi đâu.

Lá bài bằng xương là từ cửa nhà cái của sông bài Thiên Tự Nhất Hiệu phóng lại, gương mặt của Tiêu Tuấn vẫn còn không có tí biểu tình, y hững hờ nói với Đái Thiên Cừu:

– Tốt nhất là ông không nên xuất thủ.

– Tại sao?

– Bởi vì ta không muốn mạo hiểm.

– Ông không muốn mạo hiểm?

Đái Thiên Cừu rống lên:

– Ta là người lại liều mạng, có phải ông đâu, ông mạo hiểm chỗ nào?

– Chính vì ông là người lại liều mạng, vì vậy ta mới là người mạo hiểm.

Đái Thiên Cừu nghe nói mà không hiểu gì, chẳng ai hiểu câu đó muốn nói gì.

– Ta không thể mạo hiểm để ông lại giết y.

Tiêu Tuấn lạnh lùng nói:

– Tuy ta biết chắc ông nhất định không phải là đối thủ của y, nhưng nếu ông may mắn thắng được y thì làm sao bây giờ!

– Tiêu đường chủ.

Gương mặt Đái Thiên Cừu đã tím sẫm lại:

– Rốt cuộc ông muốn nói gì vậy? Ta không hiểu.

– Cái ý của ta là, người này ông không được đụng vào.

Tiêu Tuấn nói:

– Chỉ cần ta còn chưa chết đi, không ai được đụng vào y.

Câu nói đó, nếu là người nào khác nói, Đái Thiên Cừu sẽ lập tức xông lại liều mạng ngay, có điều từ miệng của đường chủ hình đường của một đệ nhất đại bang trong thiên hạ nói ra, chẳng ai còn dám động tới, họ chỉ còn có thể hỏi:

– Tại sao?

– Bởi vì người này thuộc về ta.

Tiêu Tuấn nói:

– Nếu ta không tự tay giết y được, ta chết không nhắm mắt.

– Nếu tôi không tự tay giết hắn được, tôi chết cũng không nhắm mắt.

Đái Thiên Cừu rống lên:

– Tiêu đường chủ, ông có thể nhường cho tôi lần này được không?

Nguyên Bảo lại chỗ miệng vào:

– Tôi xem các ông tốt nhất là rút thăm đi.

Nó cười hì hì nói:

– Kim lão tổng, Đồ đại hiệp, Đái tổng tiêu đầu, Tiêu đường chủ, bốn ông cùng lại rút thăm, còn có ai khác muốn lại đây tham gia cũng được, ai rút trúng sẽ xuất thủ trước, thật ra, các người chẳng ai là đối thủ của ông ta, ai rút trúng cũng không quan hệ gì cả.

Điền Kê Tử lập tức vỗ tay tán tụng:

– Ý kiến hay lắm.

– Thật ra, tôi còn có ý kiến hay hơn thế nữa.

– Sao?

– Ta đi kêu cái vị có bệnh sợ giàu là Dương đại lão bản lại, tắt hết

đèn đi lần nữa, để bọn họ hợp sức đánh nhau trong bóng tối, thật ra, người khác cũng chẳng ai thấy gì, mà bọn họ cũng chẳng đổ mặt đâu.

Điền Kê Tử lại vỗ tay cười lớn:

– Cái ý kiến này mới là ý kiến thật hay.

Đèn tắt thật.

Cũng như lần trước vậy, một trăm chín mươi sáu cây đèn lồng trong tích tắc đồng thời tắt phụt đi.

Trong bóng tối, tiếng gió rú lên từ phía... Tiếng y phục phàn phật, tiếng ám khí xé gió, tiếng đao trong không trung.

Nguyên Bảo chỉ nghe Ngô Đào đang nói với mình:

– May mau chạy đi thôi.

Nguyên Bảo không chạy đi đâu, bởi vì nó chẳng còn chạy đi đâu được.

Chính cái lúc đèn đang bị tắt phụt đi, nó đã cảm giác được có ít nhất là ba người đang nhắm nó đánh tới.

Nó nhìn không ra ba người đó, nhưng nó biết ba người đó đều là tay vũ lâm cao thủ đệ nhất đẳng.

Nó né tránh được hai thế công, còn đánh trả được lại một người, nhưng còn người thứ ba thì đã chụp cứng mạch môn của nó.

Bàn tay của người đó lạnh như nước đá.

Sức bàn tay của y cũng thật kinh hồn.

Nguyên Bảo chỉ thấy nửa người đã bị tê dại, nửa người bên kia cũng không lấy đâu ra sức lực.

Sau đó, nó bèn bị người đó ném ra như ném trái banh lông, bay ra tuốt ngoài xa rồi lại bị một người khác chụp lấy.

Người chụp lấy nó cũng là người lúc nãy, bởi vì người này có mùi vị rất đặc biệt trong thân thể.

Cái mùi vị đó không phải là thường thường có thể ngửi thấy được.

Nguyên Bảo vận khí quả thật không tệ, chỉ trong thoáng chốc mà nó ngửi được tới hai lần.

Sau đó nó bèn bất tỉnh nhân sự luôn.

Lúc Nguyên Bảo tỉnh lại, cái mùi nó ngửi được hoàn toàn là một thứ mùi khác, một thứ mùi mà ngay cả người chết người phải, tim cũng muốn đập mạnh trở lại.

Trước giờ nó chưa hề ngửi qua cái mùi nào mê người như cái mùi này.

Sau đó, nó mới phát giác ra, mình không còn ở trong đại sảnh của sông bài tứ bề sát cơ ẩn phục gió rít toí bời nữa.

Nó đã nằm trên một cái giường lớn, một cái giường vừa mềm mại

vừa lớn, mùi hương tỏa ra là từ ở cái giường.
Cái bộ quần áo ăn mày của nó rất hôi thối, thối muốn chết người, nhưng nơi này lại chẳng người thấy mùi thối gì.
Bởi vì quần áo của nó đã chẳng còn thấy đâu, toàn thân trên dưới đều chẳng còn thấy gì.
Nó bỗng phát hiện ra mình đang nằm trần truồng trên giường, không những vậy, toàn thân còn được người ta tắm rửa sạch sẽ, in hệt một đứa hài nhi vừa mới sinh ra.
Nguyên Bảo sợ giật cả mình lên, nó sợ giật cả mình lên thật.
... Làm sao nó lại đến nơi đây? Ai đem nó lại đây? Nơi đây là chỗ nào?
... Cái người có đôi bàn tay lạnh như nước đá, cái mùi như người chết là ai?
Nguyên Bảo hoàn toàn không biết.
Tuy nó sợ giật nảy mình lên, nhưng lại không nhảy cẫng lên, bởi vì người của nó vẫn còn đang mềm nhũn, ngay cả chút sức lực cũng không có.
Chính cái lúc nó đang khóc dở dở đó, nó bỗng nghe có tiếng người đang cười.
Một đứa bé gái trạc chừng tuổi nó, không chừng còn nhỏ hơn nó chút xíu, thỉnh thoảng xuất hiện bên cạnh giường, nhìn nó cười ngật nghẻo, cười lên cũng có cặp má lúm đồng tiền như nó vậy.
Trừ mình nó ra, không chừng người khác đều thấy đứa bé gái đó cười lên còn khả ái hơn nó nhiều.
Nguyên Bảo vội vã kéo chăn đắp lại kín mít, đứa bé gái càng cười thích chí:
– Tôi có làm gì anh đâu, anh sợ gì?
Cô bé nói:
– Nếu anh sợ tôi nhìn thấy, thì lúc này tôi đã thấy rồi.
– Cô thấy rồi?
Nguyên Bảo giật nảy mình lên:
– Cô thấy gì?
– Cái gì cũng thấy cả.
Cô bé này nói:
– Lúc này tôi đã tắm cho anh một trận rồi.
Nguyên Bảo thộn mặt ra.
Nó nằm mộng cũng không ngờ được mình gặp phải một đứa bé gái như vậy, không những vậy, cô ta còn tắm cho mình nữa.
Chuyện này làm sao mà xảy ra vậy?

Thất Tinh Long Vương

Hồi 12

Bảy ngôi sao của Nguyên Bảo

Mười tám tháng tư, hoàng hôn.

Nguyên Bảo chẳng hề biết hiện tại là lúc nào nữa, cũng chẳng biết nơi đây là nơi đâu, lại càng không biết đèn tắt rồi, tình cảnh ở Như Ý Đồ Phường sẽ ra sao.

Mỗi chuyện nó đều muốn hỏi, nhưng nó không mở miệng ra, cô bé tấm giùm cho nó đã hỏi nó trước:

– Em biết mọi người đều gọi anh là Nguyên Bảo, có điều rất cuộc anh họ gì?

Tên gì? Nhà anh chỗ nào? Trong nhà còn có ai nữa? Đã lấy vợ chưa?

Cô hỏi liên tiếp bốn năm câu hỏi, làm như đang chuẩn bị xem tướng hỏi vợ giùm cho nó vậy.

– Tôi là Nguyên Bảo, tôi chỉ bất quá là một thằng bé ăn mày thế thôi. Nguyên Bảo nói:

– Một thằng ăn mày làm gì có nhà có cửa? Làm gì mà lấy được ai làm vợ?

– Anh nói xạo!

Cô bé nói:

– Anh nhất định chẳng thể là một thằng bé ăn mày, lúc này em tấm giùm cho anh, em đã thấy ra rồi.

– Cô làm sao thấy được?

– Da thịt anh trắng trẻo mềm mại, hai chân anh còn xinh xắn hơn cả đàn bà, làm sao lại là kẻ ăn mày được?

Cô bé cười ngặt nghẽo:

– Nếu anh cho rằng không ai chịu lấy anh, anh làm rồi đấy, em lúc nào cũng chịu lấy anh, lúc này anh nằm trong bồn tắm, em đã biết ngay em thương anh lắm rồi.

Những câu nói đó làm sao lại được thốt ra từ miệng một cô bé nhỉ? Nguyên Bảo cười khỏ.

– Có phải tôi nghe lầm không? Lúc này những câu đó không phải cô thốt ra, chỉ bất quá lỗi tại tôi có tật gì đó.

– Lỗi tại của anh chẳng bệnh tật gì cả, em có thể bảo đảm với anh, trên người anh từ trên xuống dưới chẳng có chỗ nào bệnh tật cả, mọi

thứ đều tốt như con bò mộng.

Cô bé còn đang cười:

– Em đã thấy rõ ràng, anh chẳng còn là thằng bé nữa, lấy vợ được rồi, cho dù có lấy hơn năm ba cô, cũng không có vấn đề gì.

Cô chẳng đỏ mặt, cô chẳng thấy có chút gì mắc cỡ cả.

Cô đang ngồi xuống mé giường, không những vậy, còn có vẻ sắp sửa như muốn chuẩn bị nằm ra đó.

Nguyên Bảo cũng không phải là đứa con trai hay bị mắc cỡ, lá gan nó cũng không nhỏ, có điều lúc này, nó chỉ còn nước mau mau né người vào trong góc giường, chỉ còn nước né tránh câu hỏi của cô bé cái mặt còn dày hơn cả nó.

– Hiện tại trời đã sắp sáng chưa?

Bên ngoài cửa sổ có chút ánh sáng, quả thật có chỗ giống trời sáng.

– Trời cũng sắp sáng rồi.

Cô bé nói:

– Nhiều nhất là sáu bảy tiếng đồng hồ nữa là sáng ngay.

– Sáu bảy tiếng đồng hồ nữa?

Nguyên Bảo giật bắn người lên:

– Không lẽ bây giờ trời còn tối? Không lẽ tôi đã ngủ đi mất cả nguyên ngày rồi sao?

– Không lẽ anh chẳng biết tí gì cả?

Cô bé lại bắt đầu cười:

– Em tắm cho anh, tắm mát cả tiếng đồng hồ mới tắm sạch người anh đó.

Cô lại đề cập tới chuyện đó, Nguyên Bảo vội vã đổi đề tài:

– Sao tôi lại đến đây?

Nó hỏi:

– Ai đem tôi lại vậy?

– Một người thật là kinh sợ kinh sợ, ngay cả quý cũng sợ ông ta.

Cô sợ thật.

Vừa nói đến người đó, cô ta đã hết cười nổi.

– Ông ta tên là gì?

– Em không nói được, đánh chết em cũng nói không được.

– Tại sao?

– Bởi vì ông ta nói em không được nói, nếu em mà nói ra, ông ta sẽ tùy thời tùy lúc cắt cái mũi của em đi cho mèo ăn.

Nguyên Bảo nhìn ra được cô đang nói thật, bởi vì hiện tại, gương mặt cô đã biến ra trắng nhợt.

Người đó kinh sợ ra sao, nó cũng đã được lãnh giáo qua.

Mãi cho đến bây giờ, nghĩ đến đôi bàn tay lạnh như nước đá và cái

mùi người chết đó, nó còn muốn nổi da gà cùng mình.

– Ông ta vừa xuất thủ đã chế ngự tôi ngay, rồi ông ta quăng tôi ra xa, rồi tự mình nhảy lại bắt lấy, hạng người như vậy còn ai không sợ!

Nguyễn Bảo lại thở ra:

– Chỉ bất quá, tôi nghĩ không ra tại sao ông ta đem tôi bỏ lại nơi đây, tại sao không quăng tôi vào rãnh mương nào cho xong?

– Bởi vì ông ta thích anh thật mà.

Cô bé bắt đầu cười trở lại:

– Nơi đây ít nhất cũng thơm hơn rãnh mương một chút chứ.

– Nơi đây là nơi nào? Cách Như Ý Đồ Phường có xa lắm không?

Nguyễn Bảo lại hỏi.

– Không xa.

– Không xa là bao xa?

– Tại sao anh cứ phải hỏi cho rõ ràng làm gì thế?

– Hiện tại tôi chẳng thể bước đi đâu một bước.

Nguyễn Bảo nói:

– Tôi đang tính nhờ cô đi hỏi giùm cho tôi một chút được không.

– Hỏi giùm chuyện gì?

– Tối hôm qua lúc đèn tắt đi rồi, nơi đó đã xảy ra chuyện gì?

– Em chỉ biết nơi đó có người đang giết người, cũng có người bị người giết, chuyện gì khác em chẳng biết tý nào cả.

Cô bé nói:

– Em cũng chẳng muốn biết.

Cô bỗng cười lên thật sung sướng:

– Có điều, nơi đây cách Như Ý Đồ Phường cũng không xa mấy, bởi vì nơi đây chính là Như Ý Đồ Phường.

Nguyễn Bảo thộn mặt ra.

– Nơi đây ở ngay phía sau cái đại sảnh mà anh đã có vào đó, nó là nhà của Dương đại lão bản, em là con gái nuôi của Dương đại lão bản, em họ Thái, người khác ai cũng gọi em là Tiểu Thái.

Nguyễn Bảo bật cười:

– Tiểu Thái là thứ thức ăn gì? Là đồ mặn hay đồ chay? Là đồ xào hay đồ đông lạnh?

Nó cười lớn:

– Vừa nghe đến tên cô, tôi đã đói bụng rồi, thức ăn gì tôi cũng có thể nuốt được vào bụng, ngay cả một con ngựa tôi cũng ăn được.

Lần này chẳng thấy Tiểu Thái cười, cô trừng mắt nhìn nó cả nửa ngày, bỗng đưa cái mặt trắng trẻo mềm mại của mình lại trước mặt nó:

– Được, anh ăn đi, em cho anh ăn đó.

Nguyên Bảo lại cười không muốn nổi.

Lần này nó cười không nổi, cũng không phải vì nó đang sợ cô bé chuyện gì cũng có thể làm được này.

Lần này nó cười không nổi, chỉ vì nó sực nhớ ra một chuyện, một chuyện vô cùng quan trọng.

– Lúc này cô tắm giùm tôi.

Nguyên Bảo hỏi Tiểu Thái:

– Cởi y phục giùm cho tôi có phải là cô không?

– Dĩ nhiên rồi.

Tiểu Thái làm dáng điệu như chịu không được vậy:

– Làm sao em chịu để cho ai khác cởi đồ anh ra!

– Áo quần tôi đâu?

– Đốt sạch rồi.

Tiểu Thái nói:

– Ngay cả mấy thứ đồ con nít chơi mực nát kia cũng đốt luôn cả.

– Cô nói gì?

Nguyên Bảo la lên:

– Sao cô đi đốt đồ của tôi?

– Tại sao em không đốt được? Mấy thứ đồ đồng nát gỗ vụn đó thôi cả nhà người ta, không lẽ anh còn muốn em giữ chúng nó lại như bảo bối sao?

Nguyên Bảo không nói được ra lời, gương mặt nó giống hệt như đang bị nuốt tám chín chục trái trứng gà trong miệng, miệng nó đang lảm bảm:

– Cô hại tôi chết rồi, cô hại tôi chết thật rồi.

Tiểu Thái nhè nhẹ thở ra một hơi:

– Chỉ tiếc là em còn chưa hoàn toàn chọc cho anh tức chết đi luôn.

Cô bỗng rút trong người ra một cái hà bao thêu hoa, như làm một trò ảo thuật:

– Anh xem cái này là gì đây?

Nguyên Bảo quả nhiên bỗng đứng sống lại, nó chụp ngay lấy cái hà bao, Tiểu Thái trề môi cười nhạt:

– Xem mặt anh cũng có vẻ là kẻ rộng rãi, làm gì mà xem cái hà bao đó quý giá dữ vậy?

– Cô không biết trong này có gì sao?

– Sao em biết được, em có xem qua đâu.

Tiểu Thái nói:

– Em chẳng có thói quen nhìn đồ của người khác.

– Cô thật là ngoan.

Nguyên Bảo đang vui vẻ trở lại:

- Cái thứ thói quen xấu đó dĩ nhiên là cô chẳng có rồi.
- Có điều nếu anh cho em xem, em cũng không từ chối đâu.
- Tôi cũng không hẳn muốn cho cô xem.

Nguyên Bảo lập tức nói:

- Tôi cũng biết chắc cô cũng không thèm nhìn, mấy thứ đồ trong người một tên ăn mày có gì đáng xem?
- Nếu em nhất định muốn anh cho em xem thì sao?
- Tôi biết cô chẳng làm chuyện đó đâu.

Nguyên Bảo nói:

- Cô không phải hạng người như vậy.
- Hiện tại em mới biết mình là hạng người như vậy.

Tiểu Thái nói:

- Em thật là đồ ngốc.

Cô cố ý thờ ra:

- Dù gì em cũng không đốt đi cái hà bao đó của anh, em cũng có thể đem nó đi chỗ nào khác, tại sao em phải giao trả lại cho anh? Không phải em là đồ ngốc sao?

Nguyên Bảo suy nghĩ một lát, rồi lại một lát nữa, nó bỗng nói:

- Cô nói đúng, tôi cho cô xem.

Trong hà bao cũng chẳng có bảo bối gì, chỉ bắt quá có bảy cái ngôi sao thế thôi.

Chẳng ai thèm bảy cái ngôi sao đó làm bảo bối, ngay cả đứa bé ba tuổi cũng chẳng thèm.

Bảy cái ngôi sao chẳng có tý gì là hay ho, tùy tiện nhìn thế nào, đều nhất định không thể nhìn ra nó có cái gì trị giá người ta xem là bảo bối. Nếu có người nào cho, chắc chắn chẳng có ai nhận, nếu người ta lượm nó đâu ngoài đường, nhất định sẽ ném nó ngay vào trong mương rãnh.

Bởi vì bảy cái ngôi sao đó chất liệu cũng chẳng phải là thứ gì tốt, trong đó tuy có một cái hình như làm bằng ngọc, sáu cái còn lại thì chẳng là gì cả, chỉ bắt quá là miếng gỗ mục nát cũ kỹ, còn có cái làm bằng miếng giấy dày cắt ra.

Có điều, mỗi cái ngôi sao đều có khắc chữ, Tiểu Thái còn chưa kịp nhìn rõ là chữ gì, Nguyên Bảo đã hỏi cô:

- Bây giờ cô đã xem xong chưa?
- Rồi.
- Cô thấy có gì đẹp đẽ không?
- Không.

Nếu đã chẳng có gì đẹp đẽ, Nguyên Bảo lập tức bèn thu vào trong túi, nó cười lộ hai cái má lúm đồng tiền ra:

– Tôi đã nói với cô rồi, mấy thứ đồ này của ăn mày chẳng có gì là hay ho mà.

Tiểu Thái cũng cười lộ hai cái má lúm đồng tiền thật sâu:

– Thế thì anh cho em một cái đi.

Cô cười thật ngọt ngào:

– Anh chỉ cần đưa cho em cái làm bằng gỗ mục đó là được rồi.

... Thiên hàng phúc tinh, điểm thiết thành kim, cô đã biết cái ngôi sao đó, có phải là cô cũng biết tối hôm đó tắt đèn rồi đã xảy ra chuyện gì? Nguyên Bảo muốn hỏi, nhưng chẳng hỏi.

Cái miệng của nó hình như đã bị người ta dùng kim khâu lại, ngay cả một tiếng cũng không thốt ra, bởi vì nó bỗng phát hiện ra, hiện tại có một người đang đứng đầu giường nhìn nó.

Người này đến lúc nào? Từ đâu đến? Nó hoàn toàn không hay biết.

Nó chỉ biết mới tức thì trong phòng còn không có ai khác, có điều, chỉ trong chớp mắt, người này đã đứng bên đầu giường của nó.

Người này là một người đàn bà, nhưng chẳng ai có thể nói được cô ta rốt cuộc là một hạng người đàn bà thế nào.

Trên thế giới này, một người đàn bà như cô ta không có nhiều.

Cái trán của cô ta có hơi rộng ra một chút, sọ đầu có hơi cao lên một chút, miệng cũng có hơi rộng một chút, làm cho cô ta xem ra có vẻ hơi nghiêm nghị, có vẻ khó thân cận.

Nhưng đường viền cặp môi của cô ta rất mềm mại, khóe môi có hơi chéo lên, phảng phất như đượm một nụ cười vừa ôn nhu vừa duyên dáng, làm người ta lại muốn lại thân cận.

Cặp mắt cô ta không lớn, nhưng vô cùng sáng, và đầy trí tuệ hiểu biết, làm người ta có cảm giác chuyện gì cũng có thể nói được trước mặt cô ta, bởi vì cô ta nhất định sẽ thông cảm.

Tuổi tác của cô ta đã không nhỏ lắm, cô ta cũng không thể gọi là rất đẹp.

Có điều, Nguyên Bảo nhìn cô ta nhìn muốn sững sờ, Tiểu Thái nhảy xuống khỏi giường lúc nào nó cũng không hay.

Không những vậy, trái tim nó đang đập mạnh, mạnh còn hơn lúc bình thường nhiều lắm.

Bất kể là trước đó, hay là sau này, trên thế giới này, nhất định sẽ không có người đàn bà thứ hai nào làm cho trái tim của Nguyên Bảo đập mạnh như thế nữa.

Chuyện gì khác trước giờ Nguyên Bảo không hề màng, bất kể chuyện gì xảy ra, nó cũng chẳng hề màng.

Người khác đối đãi nó, nhìn nó, làm gì nó, thế nào đi nữa nó chẳng hề quan tâm.

Nhưng đối với người đàn bà nó gặp lần đầu tiên này, ngược lại nó lại có vẻ có chút hơi quan tâm.

Nó không thể để cho người đàn bà này nhìn nó như một thằng nhỏ khù khờ ngu ngu ngốc ngốc, vì vậy, nó làm bộ thờ ra một tiếng:

– Sao lại thêm một người đàn bà nữa lại vậy? Không lẽ đàn ông ở đây trốn hết cả không dám gặp mặt tôi sao?

– Chú muốn ai lại đây gặp chú?

Giọng nói của người đàn bà này trầm và rất êm tai, cô ta giống như một nhạc sư đang ngồi đánh đàn tưởng nhớ đến người tình xa xăm nào.

– Dương đại lão bản.

Nguyên Bảo hắng giọng hai tiếng:

– Tôi rất muốn gặp Dương đại lão bản nơi đây.

Người đàn bà này cười cười, lúc cười khoe môi nhếch lên, trong nụ cười duyên dáng ôn nhu đó vẫn phảng phất cái vẻ gì u sầu, nhưng không phải thứ u sầu làm người ta cảm thấy đồng tình tội nghiệp.

– Chú đã gặp mặt Dương đại lão bản rồi đấy.

Người đàn bà này nói:

– Tôi chính là Dương đại lão bản đây.

Cô ta vừa cười vừa hỏi Nguyên Bảo:

– Có phải chú cho rằng, đại lão bản trên thế gian này đều phải là đàn ông cả?

Nguyên Bảo lập tức lắc đầu:

– Tôi chỉ bất quá nghĩ rằng, ít nhất cô cũng nên để cho tôi mặc quần áo vào trước, mời tôi ăn uống một phen cho no nê, rồi sẽ nói cho tôi biết, ai đem tôi lại đây.

Tiểu Thái không phục tý nào, cô giành nói:

– Tại sao chúng ta phải mời anh ăn uống? Anh là thứ gì mà chúng ta phải mời anh?

– Chẳng là gì cả.

Nguyên Bảo nói:

– Chỉ bất quá, nếu cô không mời tôi, ít ra cô cũng nên trả lại những gì cô nợ trước đã.

– Em đã nợ anh gì?

– Cô nợ tôi một lần tắm.

– Nợ anh một lần tắm?

Tiểu Thái không hiểu:

– Nghĩa là gì?

– Có nghĩa là nói rằng, cô tắm cho tôi một lần, nếu cô không mời tôi ăn, thì phải để tôi tắm lại cho cô một lần.

Nguyễn Bảo nghinh mặt lên, nghiêm trang nói:

– Tôi có phải là rau cải, cô muốn tắm là tôi phải để cô tắm, tôi là người, không phải là thứ tùy tiện tiện để cho người ta muốn tắm là tắm, cô tắm cho tôi được, dĩ nhiên tôi cũng tắm cho cô được.

Tiểu Thái nghe muốn thộn mặt ra, cô trừng cặp mắt lên, nhìn nó kinh ngạc.

– Anh nói có phải tiếng người không vậy? Có phải anh đang đánh rắm không?

Cô xoay qua Dương đại lão bản:

– Nương, mẹ xem thằng quỷ nhỏ này mặt có dày không? Nói cái giọng ngang ngang như vậy mà cũng nói được ra.

Dương đại lão bản cười duyên dáng:

– Anh ta xem ra cũng có vẻ ngang lắm đấy, có điều, con cũng không kém là bao nhiêu.

Tiểu Thái trề môi, tròng mắt cứ đảo quanh, làm như sắp khóc rồi.

Cô không khóc, bởi vì cô đã nghĩ ra được một lý do:

– Con là đàn bà, đàn bà trời sinh có thể ngang bướng được, anh ta làm gì mà được ngang bướng?

Nguyễn Bảo thở ra, lắc đầu cười khổ.

– Tôi phục cô lắm rồi, người nói được ra cái đạo lý đó, làm sao tôi không phục được?

Nó nói:

– Tôi cũng không muốn cô mời tôi.

Dương đại lão bản cười cười:

– Nó không mời chú, ta mời.

Nguyễn Bảo lại vui vẻ trở lại:

– Cô mới là người có mắt, một người khách như tôi, bình thời có mời cũng mời không được đâu.

Rượu thịt tinh mỹ bày đầy cả ra bàn, mỗi thứ đều là những món rất hợp khẩu vị với Nguyễn Bảo.

Nó đã đói đến độ muốn ăn luôn cả cái bàn rồi, có điều, nó chẳng động tới cả đôi đũa.

Nó cũng không dùng tay bốc đồ ăn.

Nó ngồi ngay chỗ đó chịu đói, và len lén nuốt nước miếng ừng ực.

Con nhỏ a đầu đứng sau lưng hầu hạ nhìn không nổi bèn hỏi nó:

– Cơm canh muốn nguội lạnh rồi, anh còn chờ gì nữa mà không ăn?

Nguyễn Bảo nói lớn:

– Hôm nay tôi là khách, có phải lại xin ăn đâu, chủ nhân không lại bồi tiếp, làm sao tôi ăn được?

Nó nói giọng rất kiên quyết:

– Tôi không ăn, có chết cũng không ăn.

Tuy toàn thân nó không có chút khí lực, nhưng cái giọng nó vẫn còn tốt lắm, tiếng nói của nó rất khó mà không có ai nghe.

Vì vậy nó bèn thấy Dương đại lão bản đang bước vào, gương mặt cô ta có hơi hồng hồng, làm như vừa mới tắm nước nóng xong, mái tóc dài đen nhánh tùy tiện búi lên một búi, cô ta đi chân trần, mặc một chiếc áo dài lụa mềm, có lúc phủ hết chân, có lúc bày ra cặp đùi. Cặp đùi của cô ta xinh xắn tròn lẳn mềm mại, như một khối ngọc được người thợ khéo bỏ hết tâm trí để gọt ra vậy.

Nguyên Bảo bỗng thấy trái tim của mình lại đập mạnh lên.

– Ta lại bồi chú đây.

Dương đại lão bản nói:

– Có điều, ta chẳng ăn gì được đâu, chỉ có thể bồi chú uống chút rượu.

– Chút rượu là bao nhiêu rượu?

Dương đại lão bản nhìn thẳng bé nửa lớn nửa nhỏ này, cô ta nhìn không nổi lại nở một nụ cười, nụ cười làm cô ta có vẻ trẻ hẳn.

– Chú uống rượu được thật sao?

– Tại sao cô không thử xem.

– Được.

Dương đại lão bản ngồi xuống:

– Chú uống bao nhiêu, tôi sẽ uống bấy nhiêu.

– Thật không?

– Tại sao tôi nói dối với chú?

– Chuyện gì cô cũng không nói dối với tôi?

Dương đại lão bản nhoẻn miệng cười nói:

– Người lớn không gạt con nít, người lớn mà đi gạt con nít không phải người tốt, chú xem tôi có phải là kẻ xấu xa không?

Nguyên Bảo lắc đầu, nói giọng rất nghiêm trang:

– Cô không phải người xấu, tôi cũng không phải là con nít.

Nó bỗng đổi đề tài câu chuyện:

– Cái gã xấu xa kia là ai?

– Gã xấu xa nào?

– Cái gã đem tôi quăng lại nơi này đó, còn làm tôi tê liệt cả người toàn thân không có chút sức lực.

Dương đại lão bản vẫy tay kêu con nhỏ a đầu ra ngoài trước, rồi rót cho Nguyên Bảo và mình mỗi người một ly rượu.

Cô ta uống một hơi cạn ly rượu.

Cái phong thái của cô ta uống, trông thật sang khoái, thật đẹp đẽ, cũng giống như con người của cô ta.

– Hai mươi năm trước, trong giang hồ có một tổ chức cực kỳ bí mật, có tên là Thiên Tuyệt Địa Diệt, bởi vì hai người sáng lập ra tổ chức đó, một người tên Thiên Tuyệt, một người tên Địa Diệt.

Dương đại lão bản nói:

– Bọn họ sáng lập ra tổ chức đó, chỉ có một mục đích.

– Mục đích gì?

– Truy lùng những tay đại đạo lọt khỏi lưới, không lùng ra hết không chịu ngừng tay.

– Cái tổ chức này cũng không xấu xa gì.

Nguyên Bảo nói:

– Tại sao trước giờ tôi chưa bao giờ nghe tới?

– Bởi vì chú sinh ra có hơi trễ.

Dương đại lão bản nói:

– Khoảng chừng mười tám năm trước, Quách Địa Diệt bỗng dưng bị thất tung, nghe nói đã chết về tay Đại Tiểu Tướng Quân, Cao Thiên Tuyệt cũng bị chặt gãy mất cánh tay trái, cái tổ chức đó vì thế mà tan tành mây khói.

Cô ta thở ra:

– Không ngờ gần đây, bọn họ lại xuất hiện trở lại ở Tế Nam, không những vậy, thanh thế còn mạnh hơn cả lúc trước.

Dĩ nhiên Nguyên Bảo muốn hỏi:

– Có phải bọn họ vì Lý tướng quân mà lại không?

– Dĩ nhiên là vậy.

Dương đại lão bản nói:

– Mười ba người bàn tay bị chặt gắn vào cái kèm sắt đó, đều là người của bọn họ.

– Cao Thiên Tuyệt cũng lại nữa sao?

Dương đại lão bản gật gật đầu:

– Thì chú bị lão ta đưa lại chỗ này đây, bởi vì lão ta không muốn chú dính líu tới chuyện thù hằn chém giết này, chú ở nơi này của ta, không những an toàn, còn không bị ai tìm ra được.

Nguyên Bảo lớn tiếng nói:

– Cái lão Cao Thiên Tuyệt này sao mà tuyệt quá, tại sao đi lo chuyện an toàn gì cho tôi, tôi có chết cũng chẳng thêm dính tới con người lão.

Dương đại lão bản đồng ý:

– Lão ta quả thật là con người rất tuyệt.

Cô ta nói:

– Người tuyệt, tình tuyệt, vũ công cũng tuyệt, cho dù Quách Địa Diệt sống lại, e rằng cũng chẳng còn là đối thủ của lão.

- Vì vậy, lão tổng tôi lại đây, cô chỉ còn nước lãnh vào.
- Nguyên Bảo cố ý cười nhạt:
- Tôi tin rằng cô nhất định không dám thả tôi ra.
- Quả thật là ta không dám.
- Dương đại lão bản chẳng hề phủ nhận tý nào:
- Ta còn chưa muốn chết.
- Nguyên Bảo thở ra:
- Thật ra tôi cũng đâu có muốn chết, ngay cả thằng bé ăn mày còn không muốn chết, huống hồ gì là đại lão bản?
- Nó lại uống thêm một ly rượu nữa, cũng uống kiểu ực một hơi cạn, sau đó mới hỏi cái chuyện nó muốn biết nhất:
- Tối hôm qua, trong sông bạc của cô, rốt cuộc ai đã giết ai?

Thất Tinh Long Vương

Hồi 13

Khúc tấu vô thanh

Mười tám tháng tư, đêm.

Lúc Nguyên Bảo đang ở trong phòng hoa của Dương đại lão bản thường thức ăn uống, thì Tiêu Tuấn cũng chính đang ăn, ở trong một quán ăn nhỏ bên đường leo lét bóng đèn dầu, ăn một bữa cơm gồm có hai quả trứng rán với mỡ heo.

Mọi người ai cũng cần phải ăn, bất kể họ có nguyện ý hay không, bởi vì nếu không ăn thì sẽ chết.

Thế giới này, có rất nhiều chuyện đều như vậy, bất kể mình có muốn hay không muốn cũng phải ráng mà làm.

Tiêu Tuấn trước giờ không kén ăn, chỉ cần thứ gì ăn được là y sẽ ăn, đa số thời gian y đều không biết thức ăn mình đang ăn đó có mùi vị gì, có lúc, ngay cả ăn thứ gì trong miệng y cũng chẳng biết đến.

Bởi vì y không giống như đa số người trong thế giới này, miệng của người ta đang mắc động đậy, đầu não bèn ít hoạt động đi.

Tiêu Tuấn thì không phải vậy.

Y đang ăn cơm thể nào cũng sẽ nghĩ đến rất nhiều chuyện, rất nhiều vấn đề, bây giờ chuyện y đang nghĩ, là một vấn đề vô cùng quái lạ.

Y đang mãi nghĩ đến chuyện:

– Tại sao mình còn chưa chết?

Từ tối hôm qua trở đi, y vẫn còn đang mãi suy nghĩ vấn đề đó, bởi vì

quả thật y phải chết chắc đi rồi.

Trong cái tích tắc lúc đèn trong Như Ý Đồ Phường tắt đi lần thứ hai đó, bàn tay y đã có thêm một thanh đoản kiếm dài một thước ba tấc, được danh sư dùng thép ròng phỏng theo thanh Ngư Tàng tạo ra.

Chỉ trong cái tích tắc đó, người của y đã lướt ngang qua một trượng ba thước, mũi kiếm đã đâm tới trước.

Cổ họng của Ngô Đào vốn phải ở chỗ mũi kiếm y đang đâm tới, y đã ước lượng khoảng cách bộ vị của hai người đầu vào đó kỹ càng.

Y chắc chắn mình tính toán tuyệt đối chính xác.

Động tác của y và tốc độ nhát kiếm đâm ra, cũng nhất định không chậm hơn bất kỳ ai.

Nhát kiếm đó của y dĩ nhiên còn có chiêu kế tiếp, một nhát đâm ra, trong vòng hai trượng đều bị oai lực nhát kiếm đó của y khống chế.

Y đã đem tất cả công lực trí tuệ kinh nghiệm và kỹ xảo của cả đời mình hoàn toàn phát huy ra nhát kiếm.

Có điều, nhát kiếm đó của y đã đâm vào khoảng không.

Trong cái phạm vi oai lực nhát kiếm đó đang đạt đến cực điểm, bao nhiêu thứ bỗng dừng biến thành khoảng không, không có gì cả, cái gì cũng không...

... Không có ánh sáng, không có sức lực, không có phản ứng, không có hiệu quả, cái gì cũng không có.

Trong cái tích tắc đó, cảm giác của Tiêu Tuấn là sảy chân rớt xuống lầu cao trăm trượng, rớt vào trong trạng huống trống không làm người ta vô cùng tuyệt vọng, ngay cả chút sức lực cũng không làm sao sử ra được.

Đáng sợ nhất chính là cái điểm đó.

... Cái lực lượng của y phẳng phất hình như cũng biến thành không, trong cái tích tắc đó, bỗng bị một thứ lực lượng thần bí không thể kháng cự, không thể tưởng tượng được, hoàn toàn rút hết thành trống không.

Trong cái tích tắc đó, ngay cả một đứa bé cũng có thể đánh y ngã được.

Trước giờ, y chưa hề có cảm giác nào như vậy.

Y biết mình đã gặp phải một đối thủ đáng sợ chưa từng có, đáng sợ hơn tất cả người nào y có thể tưởng tượng được trong ác mộng.

Lại càng đáng sợ hơn nữa là, y đã cảm giác được có người đáng đánh vào người mình một cú trí mạng.

Y hoàn toàn không có cách nào kháng cự, không có cách nào tránh né.

Bao nhiêu công lực và kỹ xảo y luyện mấy chục năm nay, kinh

nghiệm trí tuệ có được qua vô số trận quyết chiến sinh tử, đều biến thành không cả, hoàn toàn vô hiệu lực.

Trong cái tích tắc đó, chuyện duy nhất y làm được, chính là chết, chờ chết.

Tiêu Tuấn không chết.

Chính cái lúc cú đánh trí mạng đó đang ầm tới, sát khí bức người đang phong tỏa hô hấp và cử động của y, chính cái lúc y đã cho rằng mình đã tới lúc chết chắc chắn không nghi ngờ gì nữa, thành linh có người cứu y.

Dùng một bàn tay cứu mạng y.

Bàn tay đó như hết là gió, không ai biết gió từ đâu lại, cũng không ai biết bàn tay đó từ đâu lại.

Bàn tay đó bỗng từ một nơi xa xăm huyền bí không thể tưởng tượng không thể suy đoán được thò ra, bỗng chụp lấy vai y, chuyển cho y một thứ lực lượng thần bí không ai có thể tưởng tượng được.

Thân hình của y thành linh bốc cao lên, tránh ra khỏi cú đánh trí mạng kia.

Lúc y hạ người xuống, y chẳng còn biết mình đang ở đâu, chỉ nghe trong bóng tối có tiếng gió rú lên bốn phía.

... Tiếng áo quần phàn phật, tiếng ám khí xé gió, tiếng đao kiếm khua trong không trung, còn lẫn lộn với tiếng la hét kêu rú thê thảm bi thiết tàn bạo.

Không ai hình dung được cái thứ tiếng động y đang nghe hiện giờ là thứ tiếng động như thế nào.

Nếu người ta không tự tai mình nghe thấy, người ta không cách gì tưởng tượng được.

Nếu có người bất hạnh chính tai mình nghe được, thì cả đời người đó sẽ vĩnh viễn không sao quên được.

Tiêu Tuấn gần như muốn mửa ra rồi.

Y còn chưa mửa ra, bởi vì bao nhiêu tiếng động đó bỗng dừng trong tích tắc đã ngưng bật, sau ba tiếng cười lớn, bỗng dừng im bật.

Trời đất bỗng biến thành một màn yên lặng như chết, cái đại sảnh hoa lệ rực rỡ đầy sinh khí kia, thoáng chốc đã biến thành như một ngôi mồ.

May mà trái tim của Tiêu Tuấn còn đang đập.

Y chỉ có thể nghe thấy tiếng tim mình đang đập thùm thụp, thùm thụp, thùm thụp từng tiếng một, đập một hồi lâu, trong bóng tối bỗng có một điểm sáng hiện ra, ánh sáng của một cái đèn.

Đèn nằm trong tay của Điền Kê Tử.

Điền Kê Tử còn ngồi nguyên chỗ cũ, hình như chẳng hề động đậy

qua một tý, mà cũng hình như ngay cả động đậy cũng không động đậy được.

Bên cạnh y còn có thêm một người nữa.

Không biết từ lúc nào rồi, Điền lão gia tử đã ngồi trên chiếc ghế bên cạnh y, dùng một bàn tay gầy nhẹ nhẹ lên cái đàn tam huyền, cái đàn tam huyền chẳng còn tý âm thanh.

Đàn tam huyền vô thanh, bởi vì dây đã đứt.

... Đàn tam huyền vô thanh, lão già tuổi xế bóng, tam huyền tuy vô thanh, nhưng còn thê lương hơn cả thứ âm thanh nào trên đời này.

Bởi vì cái khúc lão đang đàn đó, chính là khúc đàn đám táng.

Khúc táng vô thanh, bởi vì lão vốn không phải cần người ta dùng tai để nghe.

Điền Kê Tử thắp cái đèn lên, cái đèn lúc nãy Ngô Đào đã lấy từ trên rường nhà xuống.

Đèn sáng lên, y mới thấy Tiêu Tuấn.

Nhưng Tiêu Tuấn không thấy y, Tiêu Tuấn đang nhìn những người đã ngã gục trên mặt đất.

Đái Thiên Cừu, Đồ Khứ Ác, Kim Lão Tổng đều đã ngã gục ra mặt đất, hô hấp đã ngưng bật, thi thể đã bắt đầu lạnh cứng lại.

Công phu của Đái Thiên Cừu đã khổ công luyện tập bao nhiêu năm nay, một thân công phu Thập Tam Thái Bảo Đồng Tử công, đã bị người ta phá hủy. Kim Chung Thiết Bó Sam đao thương chém không vào, không phải là phá không được.

Y cũng đang chảy máu, chảy từ sau lỗ tai trái chảy ra.

Chỗ đó chính là chỗ “trí môn”, là chỗ nhược điểm duy nhất trên thân thể y, cũng là cái bí mật lớn nhất của y.

Người luyện thứ công phu như y, nhất định sẽ không nói cho ai biết chỗ “trí môn” của mình nằm đâu.

Cái người giết y làm sao biết được bí mật đó của y?

Cái đại sảnh vốn cần phải có một trăm chín mươi sáu cái đèn để đốt sáng lên, bây giờ chỉ có một cái đèn đang sáng.

Ánh đèn thảm đạm, chiếu vào gương mặt trắng bệch của Tiêu Tuấn, chiếu vào tám cái xác chết đang nằm trên mặt đất.

Trừ ba người bọn họ ra, còn có năm người nữa cũng nằm chết ở đó, Tiêu Tuấn nhận ra được bốn người trong bọn, bốn người đó đều là tay cao thủ đệ nhất lưu đương thời trong vũ lâm, trong đó có đại hiệp, đại hào, đại đạo.

Bọn họ chắc chắn đến đây để lấy mạng người khác, hiện tại đều đã chết dưới tay người đó.

Nhìn thương thể của bọn họ, mỗi người đều bị một cú trí mạng, nhìn

nét mặt mỗi người, da thịt trên gương mặt đều nhăn nhúm lại vì sợ hãi quá độ.

Trước giờ, bọn họ không thể nào ngờ được rằng mình sẽ chết nhanh như vậy, thê thảm như vậy.

Điền Kê Tử bỗng thở ra một hơi:

– Tôi đang mãi đếm, từ lúc đèn tắt cho đến lúc tôi đốt đèn lên, tôi chỉ bắt quá đếm được từ một tới tám mươi tám.

Từ một đếm tới tám mươi tám, đếm một chút là đã tới ngay, khoảng thời gian đó không dài.

Chỉ trong khoảng thời gian ngắn ngủi đó, có thể lấy mạng tám vị cao thủ đệ nhất lưu đương thời trong vũ lâm, cái thứ vũ công đó thật vô cùng kinh sợ.

Kẻ sát nhân đã đi mất.

Ngô Đào đã đi mất.

Một cú trí mạng, giết luôn tám tay anh kiệt, cười lên ba tiếng, thông dong bỏ đi, thân thủ tới mức nào? Khí khái tới độ nào?

Điền Kê Tử nhìn nhìn Tiêu Tuấn, y lại thở ra thêm một hơi nữa:

– Tôi còn sống đây, chỉ vì lão gia tử đã lại, còn ông?

Y nói:

– Tôi ngờ người đầu tiên sẽ chết là ông chứ, sao ông còn chưa chết? Đây cũng chính là điều Tiêu Tuấn nghĩ hoài nghĩ không ra.

... Tại sao y còn chưa chết? Ai đã cứu mạng y? Tại sao muốn cứu y? o o o Rượu đã uống nhiều lắm rồi, Dương đại lão bản đã bắt đầu đỏ hồng cặp má lên, ánh mắt cũng sáng rực lên.

Cô ta than lên một tiếng nhỏ, nói với Nguyên Bảo:

– Do đó mà chúng ta đã chuẩn bị từ hôm nay trở đi, nghỉ việc nửa tháng, trang hoàng toàn bộ đại sảnh bắt đầu lại từ đầu.

Cô ta nói:

– Dân đánh bạc đa số rất mê tín, chỗ nào chết một lượt bảy tám mạng người như vậy, còn ai dám lại viếng nữa?

– Chết đi mất tám người, trừ Đái Thiên Cừ, Đồ Khứ Ác và Kim Lão Tổng ra, còn ai nữa?

– Ta cũng không rõ lắm.

Dương đại lão bản nói:

– Ta chỉ bắt quá có nghe, trong đó có một vị danh túc kiếm sĩ phái Vũ Đương tên là Chung tiên sinh, còn có một vị là sư thúc của Khâu Bất Đảo, cũng là một kẻ có thân phận tối cao trong đệ tử tục gia phái Thiếu Lâm.

Cô ta lại thở ra một hơi nói:

– Trong một thoáng chốc đã giết tám vị cao thủ, vũ công của người

này, cao cường tới mức nào, độc ác tới mức nào, thật ngĩ mà kinh sợ vô cùng.

Nguyên Bảo bỗng đập mạnh xuống bàn một cái:

– Tôi không tin được.

Nó nói lớn lên:

– Đánh chết tôi cũng không tin được.

– Chú không tin được chuyện gì?

– Tôi tuyệt đối không tin được bọn họ đều chết về tay Ngô Đào.

Nguyên Bảo nói:

– Ông ta không phải là một tay lòng dạ độc ác như vậy.

– Trừ y ra còn có ai bây giờ?

Dương đại lão bản nói:

– Trừ y ra còn ai có thứ công phu ghê hồn như vậy?

– Nếu tôi thấy được thi thể của tám người đó, không chừng tôi sẽ nhìn ra được.

– Chú sẽ nhìn ra gì?

– Nhìn ra kẻ sát nhân đó đã dùng thủ pháp gì, có phải là thủ pháp giết người của Ngô Đào không.

Nguyên Bảo nói:

– Lúc đó có ai thấy được gì đâu, bất kể ai đã giết người, đều có thể quy trách nhiệm vào một đầu Ngô Đào, cho y lãnh hết.

– Chú nói rất có lý.

Dương đại lão bản nói:

– Chỉ tiếc là chú không thể nào còn thấy được bọn họ nữa.

– Tại sao?

– Bởi vì lúc đó, Điền lão gia tử đã thu xác của bọn họ đem về.

Dương đại lão bản nói:

– Hiện tại xác của bọn họ đã được liệm vào hòm, quan tài đã đóng đinh, chẳng ai có thể thấy được nữa.

Cặp mắt to to của Nguyên Bảo bỗng dưng tí lại, bỗng biến thành như của một kẻ có nhiều tâm cơ:

– Tại sao Điền lão gia tử lại vội vã thu liệm xác của bọn họ như vậy?

Có phải là sợ người khác thấy được từ những vết thương trên người của bọn họ, rằng họ không phải đều chết về tay Ngô Đào? Có phải muốn bịt mắt thân thích đệ tử của tám người đó đi tìm Ngô Đào báo thù?

Dương đại lão bản bật cười, đưa cặp mắt ướm át như làn thu thủy nhìn Nguyên Bảo, rồi kính nó thêm một ly:

– Tuổi tác của chú tuy không lớn, tâm cơ quả thật không nhỏ, chuyện như vậy sao chú nghĩ ra được?

Cô ta nói:

– Lấy thân phận của Điền lão gia tử ra mà nói, làm sao lão ta lại đi làm một chuyện như vậy được?

– Tại sao lão ta làm không được?

Nguyên Bảo nói:

– Trong tám người đó, không chừng có hai ba người là đối đầu của lão, lão chính đang thừa cơ hội muốn giết bọn họ đi.

Nó suy nghĩ một hồi, lại nói tiếp:

– Tôi bị Cao Thiên Tuyết tổng lại đây, lúc đó lão ta cũng ở đó, người giết không chừng là lão, lấy vũ công của lão mà nói, muốn giết tám người đó cũng không khó gì, Điền lão gia tử không chừng là bạn bè gì thân của lão, không chừng còn có chỗ sợ lão ta, vì lão ta, Điền lão gia tử cũng làm được chuyện đó.

Dương đại lão bản lại nhìn nó đăm đăm cả nửa ngày, bỗng hỏi nó:

– Có phải chú chỉ có mười bảy mười tám tuổi thật không?

– Đại khái là chẳng trệt bao nhiêu.

– Ta xem chú nhiều nhất cũng chỉ mười bảy mười tám tuổi, nhưng có lúc ta lại cảm thấy chú như là một lão già bảy tám chục tuổi.

– Tại sao?

– Bởi vì chỉ có những lão già mới có cái bệnh đa nghi như vậy.

Nguyên Bảo cũng nhìn cô ta đăm đăm cả nửa ngày, bỗng hạ giọng xuống, nói nhỏ với cô ta:

– Cô có muốn tôi nói cho cô nghe một bí mật không?

– Bí mật gì?

– Thật ra tôi đã bảy tám chục tuổi rồi đó.

Nguyên Bảo nói rất nghiêm trang:

– Chỉ bất quá, trước giờ tôi bảo dưỡng rất kỹ càng, vì vậy xem ra còn trẻ hơn tuổi tác nhiều lắm.

Dương đại lão bản lại bật cười lên, cười muốn gập cả lưng lại, cô ta nói:

– Đã vậy thì, bà già ta đây lại càng muốn kính lão già nhà người thêm vài ly nữa.

o O o Người chết đã thu liệm, quan tài đã đóng đinh, căn nhà gỗ phía sau tiệm Sâm Ký lại có thêm tám cái quan tài.

Điền lão gia tử ngồi nơi đó từ sáng sớm, ngồi cho đến lúc trời tối, lão còn chưa ăn một hột cơm chưa uống một giọt nước giọt rượu nào vào bụng, cũng chưa thốt ra một lời nào.

Điền Kê Tử trước giờ chưa bao giờ thấy ông già mình tâm tình nghiêm trọng đến như thế.

Mãi đến lúc có người đem đèn vào rồi, đêm đã khuya lắm rồi, Điền

lão gia tử mới hỏi Điền Kê Tử:

– Mày đã thấy ra bọn họ tại sao chết không?

– Con có nhìn ra chút xiu.

Điền Kê Tử nói:

– Bọn họ hình như bị một người đánh một cú trí mạng, không những vậy, bị một người dùng một thứ thủ pháp thật kỳ quái, thành linh bóp nghẹt huyết quản và kinh mạch bọn họ trong tích tắc, làm như người ta lấy ngón tay dí tắt một cái mồi lửa vậy.

– Mày có nhìn ra người đó dùng thủ pháp gì không?

– Con nhìn không ra.

Điền Kê Tử nói:

– Con đã thấy rất nhiều người chết vì huyết quản và kinh mạch bị chẹn đứt, nhưng người này dùng thủ pháp hoàn toàn không giống vậy.

– Dĩ nhiên là mày nhìn không ra.

Điền lão gia tử thở ra một hơi:

– Bởi vì khắp gầm trời này, chỉ có một người có thể dùng thứ thủ pháp đó để giết người.

– Có phải là Lý tướng quân không?

– Không phải.

– Không phải y là ai bây giờ?

– Là một người còn đáng sợ hơn cả y.

Điền lão gia tử nói:

– Lòng dạ còn độc ác hơn, còn vô tình hơn, làm những chuyện còn đoạn tuyệt hơn cả y.

– Ai mà đoạn tuyệt quá vậy?

– Cao Thiên Tuyệt.

o O o Con đường nhỏ vắng vẻ, quán ăn đơn sơ, cây đèn dầu lò mờ, một lão già gương mặt già nua đen đúa vì dầu mỡ, nét mặt lộ vẻ đồng tình hỏi người khách vừa ăn xong chén cơm hai bát trứng là Tiêu Tuấn:

– Ông có muốn uống bát nước lã không? Không tính tiền đâu.

Tiêu Tuấn lắc lắc đầu, chậm chậm đứng dậy, gương mặt trắng bệch không có tí máu và không một tí biểu tình, thành linh lộ ra một vẻ vô cùng sợ hãi, vô cùng kinh khủng.

Nếu không chính mắt nhìn thấy, người ta nhất định không thể nào tin được gương mặt của một người lại có thể biến đổi được nhiều như vậy.

Lão già bán quán chính mắt mình trông thấy.

Lão nghĩ không ra, cái người khách cụt tay nói chuyện rất ít, ăn cơm

rất chậm này, tại sao bỗng dừng biến thành ra như vậy.

Có điều lão đã hiểu ngay liền sau đó.

Bởi vì lão vừa quay đầu lại, bèn thấy một người mà Tiêu Tuấn cũng đang thấy, một người mà ai thấy cũng đều sợ muốn nhảy dựng cả lên.

Cái quán ăn bần hàn nhỏ bé này, vốn chẳng có ma nào lảng vảng chung quanh, có điều bây giờ đã có một người ở đó.

Một người mặc quần áo toàn màu đen, áo choàng màu đen, khăn quần đầu màu đen, cặp mắt màu đen.

Không phải là thứ màu đen bình thường vẫn có.

Là thứ màu đen còn bóng hơn là đen tuyền, nồng còn hơn mực, đen hơn cả sắc trời trước bình minh làm cho người ta không cảm thấy dễ chịu tí nào đó.

Nhưng gương mặt của y lại trắng bệch.

Không phải là thứ màu trắng bình thường vẫn có, cũng không phải là thứ trắng bệch như gương mặt người chết của Tiêu Tuấn.

Gương mặt của y còn đáng sợ hơn cả người chết, gương mặt của y có màu trắng bằng bạc, làm như mang một cái mặt nạ màu bạc làm từ địa ngục đem về, trắng muốt bóng loáng.

Là cái thứ bóng loáng màu xám tro chớp chớp tối tối, làm như gương mặt của người sắp chết hồi quang phản chiếu vậy, tuy rất sáng, nhưng lại làm cho người ta cảm thấy vô cùng tuyệt vọng, vô cùng kinh khủng, vô cùng thương tâm.

Không ai biết người này lại lúc nào, từ đâu lại.

Không chừng chỉ có Tiêu Tuấn biết.

Hình như y nhận ra người này, y nhìn thấy người này như một đứa bé nhìn thấy yêu ma quỷ quái đầu trong cơn ác mộng, cổ họng của y hình như cũng bị yêu ma quỷ quái dùng đôi bàn tay vô hình bóp chặt cứng, một hồi thật lâu, y mới mở miệng ra:

– Là người.

– Ta đây.

Người này hình như mỉm cười, y nói:

– Không ngờ người còn nhớ ra được ta.

Dĩ nhiên Tiêu Tuấn còn nhớ.

Tuy y chỉ gặp qua người này một lần, nhưng y vĩnh viễn không bao giờ quên.

Tuy bất kỳ ai chỉ gặp qua người này lần đầu tiên là vĩnh viễn không bao giờ quên, có điều không ai có cái ấn tượng thống khổ rõ rệt sâu xa đối với người này như Tiêu Tuấn.

Đây là chuyện đã mười mấy năm trước.

Tiêu Tuấn nhớ rõ hơn bất kỳ ai, đây là một đêm trăng tròn cách đây mười ba năm ba ngày.

Tối đó, ánh trăng rõ như mặt gương, đêm mát lạnh như một lưỡi đao.

Một thanh đao y chưa hề bao giờ thấy qua, y chỉ thấy ánh đao lóe lên.

Có điều, chính cái lúc ánh đao lóe lên đó, cánh tay trái của y cũng đã bị người ta chém rớt xuống!

Tiêu Tuấn mãi đến bây giờ vẫn không biết người này là ai, lại càng không biết người đó chém mình cánh tay là vì lý do gì.

Trước tối hôm đó, y chưa hề gặp qua người này bao giờ, sau này y cũng không hề gặp lại, không ngờ người này bỗng dưng bây giờ lại xuất hiện trước mặt y.

Thất Tinh Long Vương

Hồi 14

Chiếc mặt nạ bạch ngân

Mười tám tháng tư, đêm khuya.

Đêm nay cũng có trăng, trăng cũng tròn, chiếc mặt nạ bằng bạch ngân đang lấp lánh dưới ánh trăng, xem ra không khác gì cái đêm trăng tròn đó mười ba năm về trước.

Mặt nạ không già được, cũng không biến được.

Có điều, người thì đã biến đổi.

Tiêu Tuấn đã từ một tên đệ tử trong Cái Bang biến thành đường chủ Hình đường nắm đại quyền sinh sát trong tay, y đã từ một kẻ thiếu niên huyết khí phương cương biến thành một kẻ thâm trầm lạnh lùng tàn bạo.

Nếu cánh tay của y không bị chặt đứt, y nhất định sẽ không biến thành như thế này.

Y còn chưa thấy cả mặt thật của người này, vậy mà người này đã cải biến cả một cuộc đời y.

Cái biến đổi đó là một may mắn hay là bất hạnh?

Chính y cũng không biết được.

Người ẩn núp phía sau cái mặt nạ bạch ngân và chiếc áo choàng màu đen, rốt cuộc là một người như thế nào? Tại sao lại đi chặt đứt cánh tay của y?

Tiêu Tuấn cũng không biết.

Mười ba năm nay, mỗi lúc trăng tròn, y đều gặp người này trong cơn ác mộng, mỗi lúc y bừng tỉnh, y đều ra mồ hôi dầm dề, và tự hỏi mình:

– Tại sao? Tại sao? Tại sao?...

Người duy nhất có thể trả lời câu hỏi đó hiện tại đang đứng trước mặt y như trong cơn ác mộng.

Chính trong tích tắc đó, áo quần y đã ướt đẫm mồ hôi, dính sát vào da thịt, ngay cả đầu lưỡi hình như cũng đã bị dính cứng, ngay cả một tiếng cũng không thốt ra được.

Người mang mặt nạ bạc đã ngồi xuống đối diện với chỗ y lúc nãy ngồi ăn, y hững hờ nói:

– Dĩ nhiên là người không quên được ta.

Y nói:

– Mười ba năm về trước, chém đi cánh tay của người trong đêm trăng đó chính là ta.

Giọng nói của y không phải ngụy bí khủng bố như con người của y, nếu chưa thấy qua con người của y, chỉ nghe giọng nói thôi, thậm chí người ta có thể cho rằng y là một người rất ôn hòa.

Đây là lần đầu tiên Tiêu Tuấn nghe được giọng nói của y.

Giọng của y trầm mà ôn nhu, y nói chuyện với Tiêu Tuấn mà như một người mẹ hiền đang ngồi bên cạnh giường đưa con hát cho nó nghe trước khi đi ngủ.

Có điều, y tùy thời tùy lúc có thể chặt đi cánh tay còn lại của Tiêu Tuấn.

– Mười ba năm trước, người chưa từng gặp ta bao giờ, ta cũng chưa từng gặp người, có điều, ta chặt đi của người một cánh tay, làm cho người bị tàn phế một đời.

Người mang mặt nạ bạc nói:

– Mười ba năm nay, ta chưa hề đi tìm người, dĩ nhiên người cũng không cách nào tìm được ta.

Y nói:

– Có điều, sau mười ba năm dài đằng đẵng, ta lại đây tìm người, người có biết là vì sao không?

Tiêu Tuấn lắc đầu.

Người mang mặt nạ bạc lại hỏi y:

– Người có muốn biết không?

Tiêu Tuấn gật đầu.

Người mang mặt nạ bạc chậm chậm xoay người lại:

– Nếu người muốn biết, người đi theo ta. Người không đi, ta cũng

không ép.

Chẳng ai biết y từ đâu lại, chẳng ai biết y sẽ đi đâu.

Nhưng Tiêu Tuấn đã đi theo y, y đi theo như một người bị trúng tà. Cho dù người đó có dẫn y đến địa ngục, không chừng y cũng sẽ đi theo.

Cái giọng của người này đối với y tựa hồ như có sức hấp dẫn lạ lùng.

Đây là lần đầu tiên y nghe giọng nói của người này, nhưng hình như y đã nghe nhiều lần lắm rồi vậy.

Tại sao vậy nhỉ? Tiêu Tuấn cũng không cách nào giải thích được.

o O o Đêm có sương mù, sương mù mê mẩn. Chiếc áo choàng màu đen bị gió thổi bay lật phất, người này xem ra giống hệt như một u linh trong sương mù.

Y đi trước, đi không nhanh lắm, Tiêu Tuấn đi ngay sau lưng y, cách nhau cũng không xa.

Tiêu Tuấn còn có kiếm.

Một thanh kiếm chế tạo đặc biệt để giết người, thứ đoản kiếm mà thích khách thời Chiến Quốc rất thích dùng để ám sát.

Nếu Tiêu Tuấn rút kiếm đâm, không chừng chỉ một nhát có thể xuyên qua trái tim từ sau lưng của người này.

Tiêu Tuấn không rút kiếm ra.

Tuy y chưa bao giờ đâm sau lưng người khác, người này phải là ngoại lệ.

Y cũng biết rằng dịp may mất đi, vĩnh viễn sẽ không trở lại, một cơ hội như vậy nhất định sẽ không đến lần thứ hai.

Bao nhiêu năm nay, y đã chờ một cơ hội như thế này, hiện tại, cơ hội đã đến, tại sao y còn chưa xuất thủ?

Trong sương mù lê thê bỗng có mấy chấm đèn mờ lung hiện ra, ánh đèn trên mặt nước dao động, mặt nước dưới ánh đèn dao động, mặt nước phẳng lì như mặt gương.

Tứ diện hà hoa tam diện liễu (Bốn bề sen nở ba bên là liễu) Nhất thành sơn sắc bán thành hồ (Một thành là non nước nửa thành là hồ) Người mang mặt nạ bạc đứng bên bờ hồ dưới một cây liễu rủ, lá liễu đang phất phơ trước gió, y bỗng quay người lại hỏi Tiêu Tuấn:

– Người có lên được chiếc thuyền đó không?

Tiêu Tuấn bỗng rút kiếm ra, chém thân liễu thành ba khúc, ánh kiếm lóe lên, mấy khúc cây bay ra, bay lên mặt hồ, khúc đầu cách bờ ba trượng, khúc thứ nhì năm trượng, khúc thứ ba bảy trượng.

Ánh kiếm vừa biến đi, người của Tiêu Tuấn đã ở trên khúc cây thứ nhất.

Khúc cây chìm xuống, người đã nhảy lên, mũi chân trái nhẹ điểm vào khúc cây thứ hai, chân phải đã nhẹ điểm xuống khúc cây thứ ba. Khúc cây chìm xuống rồi lại nổi lên, Tiêu Tuấn đã ở trên thuyền. Đây là thành tích của bao nhiêu năm luyện tập, y tự tin kinh công của mình có thể liệt vào trong mười tay cao thủ đệ nhất trong giang hồ.

Có điều, chân của y vừa chạm vào ván thuyền, người mang mặt nạ bạc đã ở trên thuyền, đang chậm chậm đi tới bức rèm trước cửa khoang.

Rèm đang đưa qua đưa lại trước gió, từng chuỗi châu ngọc đang đánh vào nhau, phát ra tiếng kêu như chuông thật dễ nghe.

Khúc cây liễu còn đang trôi nổi trên mặt nước, trái tim của Tiêu Tuấn thì đang chìm xuống.

Cả một đời y, chân chính thù hận chỉ có hai người, y sống, là chỉ vì muốn tìm hai người này để báo thù.

Hiện tại, y đã tìm thấy.

Có điều, hiện tại y cũng đã phát hiện ra, muốn đối phó với hai người này, y vẫn còn không có tỷ cơ hội nào, cũng không có tỷ hy vọng.

Hai người mặc áo xám tro đang đứng trước cửa khoang nhìn y, gương mặt như hạt đá xanh điêu khắc thành, chẳng có tỷ huyết sắc mà cũng chẳng có tỷ biểu tình.

Bọn họ dùng tay phải kéo rèm cửa lên, còn tay trái thì dấu trong tay áo, làm như không muốn bị người khác nhìn thấy bàn tay đó.

Bởi vì bàn tay đó chính là vũ khí bí mật của bọn họ, không những vậy là thứ vũ khí trí mạng, dùng để giết người, không phải để cho người ta nhìn.

Tiêu Tuấn đã thấy qua hạng người này.

Bọn họ đều có một cây kiếm sát đoạt mạng người, bọn họ đều có chín trăm chín mươi chín mạng sống.

Mạng của bọn họ đều thuộc về người mang mặt nạ bạc thần bí này, không nghi ngờ gì cả.

Khoang thuyền không lớn lắm, trang hoàng rất tinh nhã và hoa lệ, người mang mặt nạ bạc đã ngồi xuống, ngồi thong dong trên một chiếc ghế vừa rộng vừa mềm mại.

Một người mặc áo xám tro khác đang nấu trà cho y, dùng một cái lò nhỏ làm bằng đất sét tím hình dạng thật cổ kính, nước trong bình bằng đồng đang sôi sùng sục.

— Đây là nước suối Chúc Đột, một trong mấy con suối nổi danh trong thiên hạ, cả ngàn năm nay rồi còn chưa bị cạn.

Người mang mặt nạ bạc nói:

– Lấy nước suối đó nấu trà, màu, mùi, vị đều có thể không kém gì mấy con suối Kim Sơn đứng đầu thiên hạ.

Giọng nói của y càng ôn hòa, y đang nói đến một chuyện vô cùng phong nhã.

Nếu không phải vì gương mặt của y còn mang cái mặt nạ bằng bạc kinh khủng đó, bất kỳ ai cũng đều cho rằng y mời Tiêu Tuấn đến đây, chỉ bất quá muốn mời Tiêu Tuấn uống một chung trà ngon thế thôi.

– Trước giờ ta không hề uống rượu, chỉ uống trà, ta thích trà.

Người mang mặt nạ bạc lại nói:

– Người uống trà vĩnh viễn thanh tĩnh hơn người uống rượu nhiều.

Tiêu Tuấn đứng bên song cửa, ngắm cái bóng đen ngòm của núi Thiên Phật Sơn ở xa xa, y bỗng hỏi người mang mặt nạ bạc:

– Bàn tay của bọn họ ở đâu?

– Bàn tay của ai?

– Thì của những người đó.

Tiêu Tuấn nói:

– Những người có chín trăm chín mươi chín mạng đó.

Y lại hỏi:

– Rốt cuộc, bọn họ là những người có chín trăm chín mươi chín mạng, hay là chín trăm chín mươi chín người có một mạng?

Người mang mặt nạ bạc hờn nói:

– Người quan tâm đến mạng sống bọn họ, hay là quan tâm đến bàn tay của họ?

Y phảng phất như đang cười:

– Bất kể bọn họ có bao nhiêu người, bao nhiêu mạng, đều hoàn toàn như nhau.

– Như nhau? Tại sao lại như nhau?

– Bởi vì bọn họ đều thuộc về ta, cái mạng của bọn họ là của ta.

Người mang mặt nạ bạc nói:

– Tùy thời tùy lúc ta đều có thể sai bọn họ đi làm bất cứ chuyện gì, ta cũng tùy thời tùy lúc khiến bọn họ chết đi.

Giọng nói của y vẫn còn rất ôn hòa mềm mỏng:

– Bàn tay của họ cũng giống như người, đều là do ta chặt đi, bàn tay của từng mỗi người đều do ta chặt đi đấy.

Một người có thể dùng một giọng nói thật ôn nhu nói ra những chuyện kinh khủng như vậy, thật tình làm cho người ta không thể tưởng tượng nổi.

– Có điều bọn họ không giống người.

Người mang mặt nạ bạc lại nói:

– Tuy ta chặt đi bàn tay của bọn họ, bọn họ không hề thù hận ta.

– Sao!

– Bởi vì ta trả lại cho bọn họ một bàn tay, một bàn tay còn hữu dụng hơn cả bàn tay lúc trước.

Y bỗng phân phó người mặc áo xám tro đang nấu trà cho y:

– Sao người không cho Tiêu đường chủ xem thử bàn tay đó của người ra sao.

Người mặc áo xám tro lập tức đứng dậy, vén tay áo lên, chỉ vén lên một chút, vừa đủ để lộ cái kèm sắt ra.

Cấu tạo của cây kèm sắt phẳng phát có vẻ phức tạp tinh vi, chỉ tiếc là Tiêu Tuấn không nhìn thấy được gì nhiều.

– Đây không phải là bàn tay.

Tiêu Tuấn nói:

– Đây là cái kèm.

– Đây là một bàn tay.

Người mang mặt nạ bạc nói:

– Những chuyện gì bàn tay có thể làm được, bàn tay này cũng làm được.

Nước trong bình đang sôi, ly trà đang bày trên bàn.

– Sao người không rót giùm cho Tiêu đường chủ một ly trà?

Người mặc áo tro dùng cái kèm của y kẹp lại một cái, khéo léo cầm bình trà lên, rót cho Tiêu Tuấn một ly trà.

Trên nước trà có một cánh trà nổi lều bều, y lại dùng kèm kẹp vào một cái, khéo léo nhặt nó lên.

Y dùng “bàn tay” đó làm công chuyện, động tác khéo léo, nhất định không phải là ai ai cũng tưởng tượng nổi.

– Những chuyện người khác dùng tay không thể nào làm được, bàn tay này cũng có thể làm được.

Người mang mặt nạ bạc lại phân phó:

– Không chừng Tiêu đường chủ còn chưa tin, sao người không làm cho ông ta xem?

Cái kèm sắt cách lên một tiếng, cái quai bình trà bằng đồng lập tức bị kẹp đứt, làm như kéo cắt vào vải dễ dàng như vậy.

Lửa trong lò còn chưa tắt, người mặc áo xám tro đưa cái kèm sắt lại, cầm cục than đang rực lửa nóng hổi lên.

Người mang mặt nạ bạc hỏi Tiêu Tuấn:

– Người khác dùng tay làm được những chuyện này không?

Tiêu Tuấn cảm miệng lại.

Giọng nói của người mang mặt nạ bạc vang lên đầy kiêu ngạo:

– Bàn tay này không những làm được những chuyện đó, nó còn có thể kẹp vỡ ngay lập tức xương cốt người ta, kẹp cứng lưỡi đao của

người ta, mở khóa cửa phòng, cắt đứt xích sắt, nếu muốn treo người lên rường nhà, cũng có thể treo lâu hơn bất kỳ ai khác, bởi vì bàn tay này không biết mỏi, cũng không bị đứt đi.

Tiêu Tuấn không thể không thừa nhận được, những chuyện này quả thật không phải là những chuyện bàn tay bình thường của con người có thể làm được.

– Nếu có người nào muốn dùng tiểu cầm nã thủ bắt lấy mạch môn của bàn tay này, thì y sẽ phạm phải lỗi lầm trí mạng vô cùng, bởi vì bàn tay này không có huyết mạch, huyết đạo.

Người mang mặt nạ bạc nói:

– Nếu người cũng có một bàn tay như vậy, người dùng nó để cầm kiếm, nhất định cũng sẽ không có ai đoạt nổi thanh kiếm trong tay người.

Y lại hỏi Tiêu Tuấn:

– Người có muốn có một bàn tay như vậy không?

Tiêu Tuấn vẫn còn câm miệng lại, có điều, y đã không thể không thừa nhận được, lòng y đang bị xao động.

Người mang mặt nạ bạc chắc chắn đã nhìn ra được điểm đó:

– Tuy người không biết ta là ai, nhưng ta thì biết vô cùng rõ ràng về con người người.

– Sao?

– Người là một đứa trẻ mồ côi, còn chưa tới sáu tuổi, mẹ của người đã qua đời.

Người mang mặt nạ bạc nói:

– Người mãi đến giờ vẫn chưa thấy mặt phụ thân, ngay cả một lần cũng chưa.

Trái tim của Tiêu Tuấn đang nhói lên, làm như có người đang dùng cây kim đâm vào vậy.

Đây là bí mật y ẩn tàng trong tận đáy lòng mình, không ngờ hiện tại, lại bị một người không quen không biết vạch trần ra.

Người mang mặt nạ bạc lại nói:

– Từ nhỏ, người đã được tiền nhiệm bang chủ của Cái Bang bây giờ đã qua đời rồi là Đại Bi tiên sinh nuôi dưỡng, có điều, ngay cả ông ta cũng không đem thân thế của người nói ra cho người biết.

Gương mặt của Tiêu Tuấn biến hẳn đi, từ trắng bệch chuyển qua một lớp hồng nhạt:

– Sao người biết được những chuyện đó?

– Ta biết, dĩ nhiên ta biết.

Giọng nói của người mang mặt nạ bạc bỗng biến ra kỳ quái:

– Ta còn biết người hận nhất không phải là ta, mà là Lý Tiểu.

– Lý Tiểu?

– Tam Tiểu Kinh Hồn Lý Tướng Quân, Lý Tiểu.

Không ai biết được tên họ thật của Đại Tiểu tướng quân, ngay cả Tiêu Tuấn cũng là lần đầu tiên nghe đến.

– Ta biết người người hận nhất là hắn.

Người mang mặt nạ bạc nói:

– Bởi vì, tuy Đại Bi tiên sinh chưa hề đề cập qua thân thế của người, có điều chỉ cần nghe người khác đề cập đến Đại Tiểu tướng quân, là ông ta sẽ nổi cơn tức giận lên.

Đây là sự thật.

– Đại Bi tiên sinh chắc chắn là thống hận cái vị Đại Tiểu tướng quân này vô cùng, người cũng vậy.

Người mang mặt nạ bạc nói:

– Bởi vì ta biết, nhất định Đại Bi tiên sinh có nói cho người biết, cha mẹ của người đều chết dưới tay hắn, chết vô cùng thảm thương.

– Sao người biết?

– Ta biết, dĩ nhiên ta biết.

Giọng nói của người mang mặt nạ bạc lại càng thêm kỳ quái:

– Có rất nhiều chuyện người khác không biết, nhưng ta đều biết cả, có điều ta cũng có những lúc làm chuyện sai lầm.

Y thở ra một hơi thật dài, trong tiếng than hình như đượm đầy vẻ hối hận:

– Ta thật tình không nên chém đi cánh tay của người.

Người mang mặt nạ bạc nói:

– Ta làm vậy, chỉ vì ta xem người thành ra một người khác.

Y không để Tiêu Tuấn mở miệng:

– Hiện tại, ta đã biết mình sai lầm quá, vì vậy không những ta sẽ bồi thường cho người, trả lại cho người một bàn tay, mà còn cho người một cơ hội nữa.

– Cơ hội gì?

– Cơ hội phục thù.

Người mang mặt nạ bạc nói:

– Ta có thể cho người cơ hội chính tay mình giết chết Lý Tiểu.

Y nói rất chắc ăn, rất khẳng định:

– Không những vậy, ta còn có thể bảo đảm nhất định người sẽ giết được hắn.

Tiêu Tuấn lại câm miệng, nhưng y không còn cách nào bảo trì được trấn định và bình tĩnh y đã có trước giờ.

Y đứng dậy, rồi lại ngồi xuống, ngồi xuống rồi lại đứng dậy, sau đó bèn đi qua đi lại trong khoang thuyền trải đầy thảm Ba Tư mềm mại.

Y không muốn nhận lấy ân huệ của người mang mặt nạ bạc này, có điều y cũng không muốn bỏ qua cơ hội đó.

Y vĩnh viễn không thể nào quên được, lúc nghĩa phụ mình nhắc đến Lý Tiểu, giọng nói đầy vẻ bi phẫn thù hận và oán độc.

Đối với một người trong giang hồ mà nói, cái thứ thù hận không đợi trời chung đó, chỉ có thể lấy máu mới rửa sạch được.

... Không phải máu của kẻ thù, thì là máu của chính mình.

Tiêu Tuấn rút cuộc cũng dừng chân lại, đối diện với người mang mặt nạ bạc.

– Tại sao người muốn cho ta cái cơ hội đó?

– Bởi vì Lý Tiểu cũng là kẻ thù của ta.

Người mang mặt nạ bạc nói:

– Ta cũng có người thân chết dưới tay hắn.

Giọng nói của y bỗng biến hẳn, cũng biến thành như giọng của Đại Bi tiên sinh lúc đề cập đến Đại Tiểu tướng quân vậy, đầy những bi phẫn thù hận và oán độc.

– Nếu người đã thống hận y đến như vậy, tại sao không tự mình đi giết y?

Tiêu Tuấn hỏi.

– Ta chỉ muốn hắn chết, bất kể hắn chết về tay ai cũng vậy thôi.

Người mang mặt nạ bạc nói:

– Cho dù hắn bị chó hoang cắn chết cũng không sao cả.

Chiếc mặt nạ bạc sáng rực lên dưới ánh đèn, Tiêu Tuấn không thấy gương mặt thật của y, nhưng y đã phát hiện ra, thù hận giữa y và Lý Tiểu còn sâu xa hơn cả bất kỳ ai có thể tưởng tượng được.

– Ta cho người cơ hội này chỉ vì cơ hội của người tốt hơn là ta.

Người mang mặt nạ bạc nói.

– Tại sao?

– Bởi vì hắn chẳng xem người ra gì cả, hắn sẽ chẳng thèm đề phòng người, do đó người mới có cơ hội.

Người mang mặt nạ bạc nói:

– Bất kỳ ai muốn giết hắn, nhất định đều phải ở trong hoàn cảnh đó mới có thể có cơ hội, nếu không cho dù Sở Lưu Hương phục xuất, chỉ sợ cũng chẳng làm gì được tới sợi tóc của hắn.

– Còn người?

– Ta cũng không làm gì được.

Người mang mặt nạ bạc than thở:

– Trong vòng năm mươi chiêu, hắn có thể chém chết ta dưới lưỡi đao, cho dù hắn không dùng đao, tay không cũng có thể bẻ gãy đi cái đầu của ta.

Y nhất định không phải là một người khiêm tốn, y nói như vậy, dĩ nhiên là không giả rồi.

– Vì vậy, người đánh ra cú đầu tiên nhất định phải giết cho được hắn.

Người mang mặt nạ bạc nói:

– Nếu không người cũng chết không nghi ngờ gì cả.

Y nói giọng vô cùng khẳng định:

– Cái điểm đó, người nhất định phải nhớ rõ, có cơ hội là người phải xuất thủ ngay, xuất thủ là phải nhắm vào chỗ yếu hại, chỗ yếu hại một cú là chết.

... Có điều ta có được mấy phần cơ hội?

Tiêu Tuấn rất muốn hỏi, nhưng không hỏi. Cho dù chỉ có mấy phần thôi, y cũng phải nhất định thử.

– Cơ hội của người rất tốt.

Người mang mặt nạ bạc nói:

– Hắn đối với người khinh thị và sơ suất, đó là cơ hội tốt của người, hưởng gì, hắn tuyệt đối sẽ không ngờ được rằng người đã có thêm một cánh tay.

– Ta có thêm một cánh tay?

– Ta đã đáp ứng với người, ta muốn trả lại cho người một cánh tay.

Người mang mặt nạ bạc nói:

– Vì vậy, người cũng phải đáp ứng với ta, dùng cánh tay này để giết hắn.

Y cho Tiêu Tuấn một cánh tay, dĩ nhiên không phải là một cánh tay thật, cái y cho Tiêu Tuấn, cũng là một cái kèm sắt.

Cái kèm đặt vào một cánh tay sắt hai đốt có thể co giãn được, cánh tay sắt cấu tạo vô cùng tinh vi phức tạp, có điều, lúc sử dụng rất là tiện lợi.

Người mang mặt nạ bạc gắn cánh tay sắt vào chỗ cụt tay của Tiêu Tuấn:

– Bởi vì bắp thịt chỗ này còn chưa chết, người còn có thể đem chân khí nội lực vận dụng tới chỗ đó, phát động cơ quan trên cánh tay, sử dụng thanh đoản kiếm giết người của người.

Y lại bảo đảm với Tiêu Tuấn:

– Lấy sức thông minh và nội lực của người, thêm vào một chút kỹ xảo, trong vòng một tiếng đồng hồ, người có thể vận dụng nó như ý. Cánh tay hai đốt bằng sắt dùng sáu cây sắt ráp lại với nhau, thanh sắt không lớn, giấu trong tay áo, ống tay áo đó xem ra vẫn còn lòng thông như không có gì trong đó.

– Chỉ cần người chú ý một chút, Đại Tiểu tướng quân sẽ không phát

hiện ra.

Giọng nói của người mang mặt nạ bạc đầy vẻ hứng phấn:

– Do đó, đợi đến lúc cánh tay này của người bỗng từ trong ống tay áo đâm ra, là hẳn đã đến kỳ tận số.

Tiêu Tuấn không muốn dùng cái cách này để giết người. Nhưng cái người y muốn giết, y không cách nào không giết được, cơ hội lần này rất có thể là cơ hội duy nhất của y.

Hình như y hoàn toàn không có lấy được một chọn lựa, chỉ bất quá, có một chuyện y vẫn còn phải nhất định phải biết.

– Người là ai?

Tiêu Tuấn hỏi người mang mặt nạ bạc:

– Hiện tại có phải là lúc người nên nói cho ta biết, rốt cuộc người là ai?

– Thật ra, người cũng đã đại khái nghe tới tên ta từ lâu.

Người mang mặt nạ bạc nói:

– Ta chính là Cao Thiên Tuyệt.

o O o Cái đầu của Nguyên Bảo đã có chỗ muốn xoay vòng, cái lưỡi cũng có chỗ muốn đở, cặp mắt vốn không nhỏ của nó xem ra còn lớn hơn cả bình thường, nhưng trông mắt thì xem ra không còn linh động lắm.

May mà nó không nghĩ đến chuyện đảo quanh trông mắt làm gì, bởi vì nó chỉ dùng mắt để nhìn có mỗi một người.

Trong cặp mắt của nó, thế giới này đã chẳng còn ai, chẳng còn chuyện gì dễ nhìn hơn người này.

Dương đại lão bản từ lúc mười ba mười bốn tuổi đã bắt đầu bị người ta nhìn vào, cho đến ba mươi bốn tuổi vẫn còn luôn luôn bị người ta nhìn lom lom, đủ các thức các dạng kẻ đánh bạc kẻ sâu rọu kẻ háo sắc, nhìn cứng vào cô ta.

Bà ta đã quen bị người khác nhìn như vậy từ lâu.

Có điều, hiện tại hình như cô ta đã bị thằng tiểu quỷ này nhìn đến muốn sốt cả ruột.

– Chú nhìn gì vậy?

– Nhìn cô.

– Ta đã là bà già rồi, chú nhìn ta làm gì?

Nguyên Bảo cố ý thở ra một hơi:

– Tôi đã là ông già rồi, không nhìn bà già còn nhìn ai nữa?

Dương đại lão bản vốn không muốn cười, nhưng cũng nhin không nổi phải cười thành tiếng.

Bà ta bỗng dưng phát hiện ra, thằng tiểu quỷ này thật tình dễ thương quá.

Đây là một chuyện vô cùng nguy hiểm.

Một người đàn bà ba mươi bốn tuổi, một người đàn bà ba mươi bốn tuổi rất là cô đơn tịch mịch, nếu cảm thấy có một người đàn ông thật dễ thương, bất kể là thứ đàn ông gì, cũng bất kể người đàn ông đó tuổi tác lớn nhỏ, đều là chuyện vô cùng nguy hiểm.

Không những nguy hiểm, còn rất đáng sợ.

Nếu cô ta cũng như Cao Thiên Tuyết, cũng có một cái mặt nạ bằng bạch ngân, cô ta nhất định sẽ đeo ngay vào mặt.

Bởi vì cô ta đã phát hiện ra, thằng tiểu quỷ dễ thương này có chỗ nguy hiểm quá, thật tình cô ta không muốn để cho nó biết, cô ta đã cảm thấy nó thật dễ thương.

Chỉ tiếc là cô ta không có cái mặt nạ đó, không những không có cái mặt nạ bằng bạch ngân, mà cái mặt nạ nào cũng không có.

Vì vậy Nguyên Bảo lại hỏi cô ta một câu càng nguy hiểm hơn nữa, càng đáng sợ hơn nữa, Dương đại lão bản dĩ nhiên là giật nảy mình lên.

Thất Tinh Long Vương

Hồi 15

Đêm tối hồ Đại Minh

Mười chín tháng tư, trước bình minh.

Gió lặng sóng yên, trăng lặn sao mờ, nhưng ánh đèn đang rực rỡ.

Trong khoảng thời gian tối tăm trước bình minh, chỉ có ánh đèn là sáng nhất.

Bởi vì nó đang thiêu đốt chính mình, nó không tiếc đi thiêu đốt chính mình để chiếu sáng người khác.

Người cũng thế.

Một người nếu không tiếc đi thiêu đốt chính mình, bất kể y ở trong hoàn cảnh tối tăm đến đâu, cũng đều tương tự phát ra được ánh sáng.

Cao Thiên Tuyết, cái người này chính là Cao Thiên Tuyết.

Thiên Tuyết Địa Diệt, hãn tận sát tuyết.

Cái nhân vật thần bí chỉ có thể xuất hiện được trong truyền thuyết, hiện tại đang ngồi trước mặt y.

Tiêu Tuấn là đứa trẻ mồ côi. Lúc y ra đời, Cao Thiên Tuyết đã là nhân vật đáng sợ nhất trong giang hồ.

Bọn họ đáng lý ra phải không có liên hệ gì với nhau, có điều, hiện tại, mệnh vận của họ hình như đang bị một thứ nguyên nhân thần bí nào đó buộc chặt lại với nhau.

Cao Thiên Tuyết bỗng hỏi Tiêu Tuấn:

– Có phải người muốn gỡ cái mặt nạ của ta ra, xem thử ta là một người như thế nào không ?

– Ta vốn có cái ý muốn làm thế.

– Còn bây giờ ?

– Bây giờ ta hết còn muốn nữa.

Tiêu Tuấn nói:

– Bởi vì ta đã phát hiện ra một chuyện.

– Chuyện gì ?

– Tuy ta không thấy được mặt người, người cũng không thấy được mặt ta.

Tiêu Tuấn nói:

– Lúc này người đi trên đường, đi rất chậm, chính vì người không thấy gì cả.

Người khác cho dù muốn đeo mặt nạ, cũng sẽ làm hai cái lỗ thủng cho con mắt nhìn thấy.

Cái mặt nạ bằng bạch ngân này lại chỉ có một lỗ thủng, và không phải ở chỗ con mắt, mà là ở cái miệng.

Vì vậy, y có thể uống trà, nhưng y không thấy đường.

Chỉ có người mù mới mang cái thứ mặt nạ như vậy, Cao Thiên Tuyết danh chấn thiên hạ như vậy, tại sao lại biến thành một kẻ mù ?

Tiêu Tuấn không hề hỏi.

Y tin rằng câu hỏi đó xúc cập tới chuyện xưa vô cùng đau đớn của Cao Thiên Tuyết.

– Chính vì ta không thấy được người, vì vậy mà người không muốn thấy ta nữa.

Cao Thiên Tuyết hỏi:

– Có phải người cho rằng, như vậy mới công bình ?

– Đúng vậy.

– Thế thì ta sẽ nói cho người nghe điều nữa cũng không sao, còn có một chuyện nữa cũng rất công bình.

Cao Thiên Tuyết nói.

Tiêu Tuấn cũng không hỏi thêm đó là gì.

Y đã chú ý thấy được bàn tay trái của Cao Thiên Tuyết vẫn luôn luôn nằm trong áo choàng đen, không hề thò ra.

Hiện tại, Cao Thiên Tuyết bỗng đưa nó ra ngoài.

Y đưa ra cũng không phải là một bàn tay, cái y đưa ra là một cái kèm sắt bóng loáng màu bạc.

– Ta chặt cánh tay của người, bàn tay này của ta cũng bị người chặt đi.

Giọng nói của Cao Thiên Tuyết đượm đầy vẻ châm chọc mà bất kỳ ai cũng cảm thấy ra được cái thống khổ trong đó:

– Đây có phải là công bình lắm không ?

Tiêu Tuấn không trả lời, nhưng y hỏi ngược lại:

– Người chặt đi bàn tay của người, có phải là mặt mày giống ta lắm không, vì vậy mà người mới đi chặt tay ta ?

Cao Thiên Tuyết bỗng bật cười lên, cười lớn.

“Cười”, vốn là chuyện vô cùng khoan khoái, không những mình khoan khoái, mà cũng có thể làm người khác khoan khoái.

Có điều, mấy người áo xám tro thuộc hạ của y, mặt mày bỗng lộ vẻ kinh hoàng sợ hãi.

... Có phải vì bọn họ đều biết, tiếng cười của y không hề mang lại chút khoan khoái gì, có chăng là tai họa và bất hạnh.

Lòng bàn tay của Tiêu Tuấn cũng ướt đẫm mồ hôi lạnh.

Trong lòng y cũng có cái cảm giác kinh khủng không sao nói được, không phải vì trước giờ y chưa từng nghe qua giọng cười như vậy, mà là vì y đã từng nghe qua giọng cười đó rồi.

Y quả thật đã có nghe qua giọng cười đó.

Chính trong khoảng tích tắc đó, y bỗng nghĩ đến vô số chuyện, hình như rất thật, mà hình như chỉ bất quá là một cơn ác mộng.

Rốt cuộc là thật là mộng, chính y cũng phân biệt không ra.

Chính lúc đó, tiếng cười của Cao Thiên Tuyết bỗng ngưng bật, gương mặt của những người áo xám tro bỗng đanh lại, Tiêu Tuấn cũng bừng tỉnh lại.

Trong khoang thuyền, không một chút biến cố, hồ Đại Minh bên ngoài khoang cũng đang yên tĩnh bình lặng.

Có điều, trong lòng bọn họ đang cảm giác, mỗi chuyện giữa trời đất này hình như đã biến đổi đi, trong lòng mỗi người bỗng cảm giác được một áp lực nặng nề không thể hình dung được đang đè lên người họ.

Trong khoang thuyền không có gió, Cao Thiên Tuyết không động đậy, có điều chiếc áo choàng màu đen trên người y bỗng như ba đào dợn lên từng ngọn sóng.

Cái nắp trà bỗng bắn tung lên ba thước, “Ba” lên một tiếng, vỡ tan trong không trung.

Tiếp theo đó, “Bình” lên một tiếng, song cửa vốn đang mở bỗng dừng đóng lại, giấy dán trên song cửa cũng đột nhiên bị xé toang ra, từng mảnh từng mảnh bay vùn vụt trong không trung, giống như những con bướm bướm được triệu về từ địa ngục bởi những u linh.

Cây đàn thất huyền cầm để trên giá trong góc khoang, bỗng tinh tinh tang tang kêu lên, rèm cửa cũng đột nhiên réo rắt tiếng nhạc.

Sau đó lại soạt lên một tiếng, giây đàn thất huyền đã bị đứt đoạn, âm thanh ngưng bật, châu ngọc trên rèm rơi lả tả xuống mặt sàn khoang, hai gã áo xám tro phía ngoài cửa không còn thấy đâu.

Bên ngoài khoang cũng không có ai, không ai biết cái biến cố kinh hoàng này làm sao phát sinh ra.

Chỉ có Cao Thiên Tuyết biết.

– Hẳn tới rồi.

Cao Thiên Tuyết bỗng hít vào một hơi thật sâu, rồi nói từng tiếng một:

– Hẳn đã đến rồi.

o O o Dương đại lão bản mở trừng mắt, há hốc miệng, nhìn Nguyên Bảo kinh ngạc.

Cặp mắt của cô ta vốn không nhỏ, hiện tại hình như muốn lớn hơn bình thời gấp bội, miệng của cô ta tuy bình thời không lớn, hiện tại hình như có thể nuốt ngay được hai quả trứng gà.

Dương đại lão bản năm nay đã được ba mươi bốn tuổi, chuyện gì cũng đều đã từng trải qua không ít, có điều hiện tại xem ra giống hệt như một đứa bé gái đang bị người ta dọa cho sợ quá, không những là đứa bé gái, mà là đứa bé gái chỉ có bảy tám tuổi.

Câu nói Nguyên Bảo vừa thốt ra, quả thật làm cô ta giật nảy cả mình lên.

– Chú không nói gì cả, ta chỉ bắt quá tự mình nghe mình nói thế thôi, thật ra chú chẳng nói gì cả.

– Thật ra là tôi nói đó.

Nguyên Bảo nghinh mặt lên:

– Tôi đã nói rõ rõ ràng ràng câu đó, mỗi chữ đều nói rõ rõ ràng ràng.

– Có điều ta không nghe gì cả thật mà.

– Cô nghe rồi.

– Ta không nghe gì cả.

– Rõ ràng là cô đã nghe rồi.

– Rõ ràng là ta không nghe gì cả.

Dương đại lão bản nói.

Nguyên Bảo nhìn cô ta lom lom, bỗng dùng cái giọng của một người sắp bị chết đuối đến nơi, lập lại câu nói lúc nãy:

– Tôi muốn lấy cô làm vợ.

Dương đại lão bản lại giật nảy mình lên lần nữa, thật tình bị thằng tiểu quỷ dọa cho mất cả hồn cả vía:

– Trời đất ơi.

Giọng của cô ta hình như là tiếng rên rĩ:

– Trời đất ơi.

– Lần này cô nghe rõ chưa.

Nguyễn Bảo hỏi:

– Còn muốn tôi lặp lại thêm lần nữa không ?

– Ta van xin chú, chú làm ơn giùm.

Dương đại lão bản chẳng còn tý gì là đại lão bản nữa:

– Nếu chú còn nói thêm lần nữa, ta chỉ còn nước nhảy xuống sông.

– Tại sao muốn nhảy xuống sông ?

– Chú nói câu lúc nãy, ngay cả kẻ điếc ở năm khúc đường ngoài kia nhất định đều đã nghe rõ rõ ràng ràng.

– Như vậy có gì là không tốt ?

Nguyễn Bảo trừng mắt:

– Tôi nói trước giờ chưa hề sợ người ta nghe.

– Chú không sợ, ta sợ.

– Sợ gì ?

Nguyễn Bảo vỗ mạnh vào ngực mình:

– Có tôi đây, cô còn sợ gì nữa ?

Dương đại lão bản lại rên lên một tiếng, xem ra cô ta sắp bị ngất xỉu xuống gầm bàn.

– Chú có biết ta đã được bao nhiêu tuổi rồi không ?

Cô ta hỏi:

– Đại khái tuổi của ta đã đủ làm tổ mẫu của chú rồi đó.

Nguyễn Bảo gật đầu tỉnh bơ:

– Đúng đúng đúng, cô đáng làm tổ mẫu tôi rồi đó, tổ mẫu của tôi năm nay cũng chỉ bắt quá được một trăm lẻ một tuổi thôi.

Nó cố ý hỏi cô ta:

– Còn cô ?

– Tuy ta còn chưa già tới mức đó, cũng đã hơn ba mươi rồi, ít nhất cũng đủ làm mẹ của chú.

– Làm mẹ tôi ? Ha ha ha, ha ha ha.

– Ha ha ha là sao ?

– Ha ha ha có nghĩa là tôi sắp bị cô chọc cho tức chết đi được.

Nguyễn Bảo nói:

– Ngay cả tứ thơ của tôi cũng đã sắp ba mươi, cô muốn làm mẹ tôi, cô nói xem, có phải cô muốn chọc tức tôi không ?

- Ta không chọc tức chú.
- Thế thì tôi nói cho cô biết, ngay cả đại thơ của tôi cũng làm được mẹ của cô nữa.

Nguyên Bảo nói rất nghiêm trang:

- Cô lại nhà tôi, cô chỉ làm được một chuyện, đó là làm vợ của tôi, không những vậy, không làm vợ tôi không được.

Dương đại lão bản lập tức đưa hai bàn tay lên ôm lấy tai:

- Ta không nghe gì cả.

Cô ta nói:

- Chú chẳng nói gì cả, ta chẳng nghe gì cả.
- Được, thế thì tôi nói thêm lần nữa cho cô nghe.

Nó thật tình cất giọng lớn thật lớn, gấp đôi lúc nãy:

- Tôi muốn ...

Câu nói đó lần này nó nói chỉ có một nửa, bởi vì Dương đại lão bản đã chồm qua, dùng hai bàn tay lúc nãy ôm tai mình, chụp vào miệng nó.

Bàn tay của cô ta ấm áp và mềm mại.

Người của cô ta cũng mềm cả ra.

Bởi vì cô ta vừa chồm qua, Nguyên Bảo đã thừa cơ ôm lấy cô ta, cô ta muốn đẩy ra, nhưng đẩy không ra nổi.

- Chú này quý quá, chú không phải là thứ gì hay ho cả.
- Tôi vốn có phải là thứ gì đâu, tôi là người.

Nguyên Bảo nói:

- Tôi là một người đàn ông.
- Đàn ông chó chết, ít nhất ta cũng lớn hơn chú cả mười mấy tuổi.
- Chồng chị ba của tôi và chồng chị năm tôi đều lớn hơn chị tôi mười mấy tuổi.

Nguyên Bảo nói rất rành rọt:

- Đàn ông ba mươi tuổi lấy đàn bà mười mấy tuổi, đàn bà ba mươi mấy tuổi tại sao không lấy được đàn ông mười mấy tuổi ?

- Chú say rồi.

- Tôi không say.

- Rõ ràng là chú uống say rồi.

- Tôi không say, tôi không say ...

o O o “Hấn” là ai ? Ai đã lại ?

Trên mặt hồ Đại Minh phẳng lặng như mặt gương, bỗng có một làn sóng dợn lên rề ngang ra.

Một chiếc ghe nhỏ chạy nhanh như một mũi tên lại, xé ngang mặt hồ Đại Minh phẳng lặng như một lưỡi đao rạch ngang lớp lụa mềm.

Một người mặc áo xanh cao lớn, hai tay chấp sau lưng, đứng trước

mũi ghe, vạt áo dài nghinh gió thổi phàn phật.

Sao đã chìm, trăng đã lặn, hiện tại là lúc trời đất tối tăm mù mịt nhất, chẳng ai thấy rõ mặt mũi y ra sao, có điều người nào thấy y cũng có thể cảm giác được cái oai nghiêm khí độ trấn áp lòng người đó của y.

Trên chiếc ghe nhỏ không còn ai khác, không có người giương buồm, không có người chống sào, không có người chèo, không có người lái.

Nhưng ghe cũng đã đến nơi, đến nhanh hơn bất kỳ người nào có thể tưởng tượng nổi.

Cao Thiên Tuyết hạ giọng hỏi Tiêu Tuấn:

– Người có biết ai lại không ?

– Lý Tiểu!

– Đúng, chính là hắn.

Lý Tiểu, Tam Tiểu Kinh Hồn Lý Tướng Quân Lý Tiểu.

Dĩ nhiên, Tiêu Tuấn đã biết Lý Tiểu chính là Ngô Đào, có điều, hiện tại, cái bóng Ngô Đào trên người của người này đã biến đi đâu mất. Y đã hoàn toàn biến thành một người khác hẳn, bởi vì y chẳng còn phải dấu diếm thân phận của mình.

Cái bụng phệ của y đã biến đâu mất, bao nhiêu mỡ trên người y đã biến đi như một kỳ tích.

Cái trán nhọn đã biến ra rộng mà sáng sủa, gương mặt hằm hằm đã biến ra trắng trẻo mịn màng như bạch ngọc.

... Y có đúng là cái gã buôn bán bình phàm bị người khác trộm mất hầu bao mà không hay đó không ?

Tiêu Tuấn không tin được.

Y vốn không tin được trên đời này quả có cái thuật dịch dung thần kỳ đến mức đó, y cũng không tin được một người làm sao có thể thay đổi đến mức độ như vậy.

Có điều, hiện tại y không thể không tin.

Người này chính là kẻ y muốn giết, có điều trong chớp mắt đó, y đối với người này bỗng dưng sinh ra cái cảm giác vừa sợ hãi vừa ngưỡng mộ không sao nói được, cũng giống như một kẻ thiếu niên nhiệt tình gặp phải kẻ anh hùng thần tượng của mình.

Chính Tiêu Tuấn cũng không hiểu tại sao mình lại có cái cảm giác đó, có điều, y đã phát giác ra được một chuyện.

... Trong lòng y hình như vĩnh viễn lúc nào cũng có hai người đang đánh nhau, dùng hai thanh đoản đao đánh nhau, người này đánh qua một nhát, kẻ kia trả lại một nhát, nhát nào nhát nấy đều chém vào trái tim y.

Bởi vậy, lòng y vĩnh viễn lúc nào cũng đầy mâu thuẫn và thống khổ.

– Chỉ cần có cơ hội, người phải lập tức động thủ, động thủ là phải nhắm đúng vào yếu hại của hắn.

Tiêu Tuấn không hề quên câu dặn đi dặn lại của Cao Thiên Tuyệt.

Có điều, đợi đến lúc cơ hội vừa đến, y có xuất thủ được hay không ?

Ngay cả chính y cũng không chắc được.

Chiếc ghe nhỏ đang dao động trên mặt hồ, người đã lên đến thuyền của Cao Thiên Tuyệt.

Chính trong khoảng tích tắc đó, chiếc ghe của y phảng phất còn đang xa chiếc thuyền lớn nhiều lắm.

Hiện tại y đã vào trong khoang, Tiêu Tuấn rốt cuộc đã thấy rõ mặt mũi y ra sao.

Nét mặt của y rất rõ ràng, in hệt như một khối ngọc được đẽo thành, trán rộng, sóng mũi cao, khoe miệng thì lại đượm vẻ trêu chọc thế nào đó.

Cặp mắt của y sáng rõ mà oai nghiêm, nhưng có gì đó đầy vẻ ưu uất và bi thương.

Thân hình của y thẳng băng, như một cây tiêu thương.

Con người anh tuấn khí phái phong độ như y, đi tìm hết thiên hạ cũng tìm không ra được một người thứ hai.

Một người như vậy, tại sao lại có nét mặt ra chiều ưu uất thế kia ?

Không lẽ trong lòng y cũng có những mâu thuẫn những thống khổ như Tiêu Tuấn ?

Cao Thiên Tuyệt không hề thấy người này, y chẳng hề thấy ai, kỳ quái nhất là, y còn thấy nhiều hơn ai cả.

Lại càng kỳ quái hơn nữa là, người khác không ai thấy được mặt Cao Thiên Tuyệt, nhưng người này hình như lại thấy được.

Bọn họ đối diện với nhau, hồ tương nhìn nhau chăm chú, làm như hai bên đều nhìn thấy nhau vậy.

Chiếc mặt nạ bằng bạch ngân của Cao Thiên Tuyệt đang lấp lánh dưới ánh đèn.

Mặt nạ vốn không có tình cảm, không có biểu tình, có điều, hiện tại hình như cũng đang có biểu tình, một thứ biểu tình trừ hai người bọn họ ra không ai có cách gì hiểu được, ngay cả những tia sáng lấp lánh kia cũng đã biến thành những ngọn lửa đang thiêu đốt mãnh liệt.

Gương mặt của Lý Tướng Quân vốn đang có biểu tình, cũng là thứ biểu tình không ai hiểu nổi, có điều bây giờ bỗng biến thành hoàn toàn không một chút biểu tình, làm như bỗng đeo lên mặt một chiếc mặt nạ lạnh băng băng.

– Quả nhiên là người.

Lý Tướng Quân rót cuộc mở miệng ra:

– Ta biết ngay sớm muộn gì người cũng tìm được đến ta.

– Người lại đây tìm ta đấy chứ.

Cao Thiên Tuyệt hững hờ nói:

– Ta có đi tìm người đâu.

– Chúng ta đã gặp nhau đây, ai đi tìm ai chẳng còn phải phân biệt làm gì.

– Có phân biệt.

– Sao!

– Ta chẳng đi tìm người, cũng chẳng thấy người.

Cao Thiên Tuyệt nói:

– Ta đã nói rồi, cả đời ta vĩnh viễn không bao giờ muốn gặp lại người.

– Vì vậy người mới đeo cái mặt nạ thế này vào mặt mình.

– Đúng vậy.

– Nếu ta nhất định muốn thấy mặt người thì sao ?

Cao Thiên Tuyệt cười nhạt nói:

– Nhất định người không thấy được.

Lý Tiểu lạnh lùng nhìn y, thân hình bỗng dựng bay bổng ra ngoài.

Lý Tướng Quân này giờ vẫn chưa chú ý tới Tiêu Tuấn, ngay cả nhìn cũng không nhìn y lấy nửa mắt, làm như không biết trong khoang thuyền còn có một người như vậy tồn tại.

Nhưng Tiêu Tuấn thì này giờ đang chú ý đến bọn họ, chú ý về thay đổi của bọn họ, chú ý nghe bọn họ nói chuyện.

Y đang chờ cơ hội.

Tuy y không biết mình sẽ xuất thủ hay không khi cơ hội đến, nhưng y vẫn đang đợi.

Y không có cơ hội.

Lý Tiểu đang đứng yên lặng ở đó, chẳng có động tác gì, cũng chẳng phòng bị gì, như một người gỗ.

Nhưng cái người gỗ đó chắc chắn không nghi ngờ gì cả, là một người gỗ đã được điêu khắc đến mức tuyệt đối hoàn hảo. Mỗi nét điêu khắc đều tuyệt đối chính xác, mỗi đường nét đều không chút sai lầm, toàn thân trên dưới ngay cả một khuyết điểm cũng không có.

Vì vậy, tuy người này không có động tác gì, không hề phòng gì, nhưng toàn thân trên dưới không có gì có thể đánh được vào.

Động chính là bất động, bất động chính là động, lấy tĩnh chế động, lấy bất biến ứng vạn biến.

Đây chính là cảnh giới của “thiền”.

Cho dù Tiêu Tuấn có muốn xuất thủ, cũng tìm không ra đâu cơ hội,

có điều y lại phát hiện ra một chuyện quái lạ.
Hai người bọn họ với nhau, lúc trước chắc chắn là có biết nhau, không những vậy rất có thể là bạn bè rất thân nữa, có điều giữa hai người với nhau hình như lại có mối thù gì đó không ai có thể hòa giải nổi.
Rốt cuộc là thù hay là bạn ? Chẳng ai biết rõ.
Chính lúc đó, con người bất động của Lý Tướng Quân bỗng dưng đã động.
Không ai hình dung ra được cái động đó.
Động tác của y phảng phất rất chậm, nhưng lại nhanh đến mức người ta nhìn còn nhìn không rõ, động tác của y phảng phất rất vụng về, nhưng lại mềm mại linh động đẹp đẽ như chim phụng.
Cao Thiên Tuyệt thì nhất chí muốn đặt y vào tử địa, nhưng y thì không nghĩ đến chuyện đó.
Y chỉ muốn lấy cái mặt nạ bằng bạch ngân vừa xấu xí vừa mỹ lệ vừa thần bí vừa đáng sợ ấy xuống.
Cao Thiên Tuyệt tuyệt đối không cho y đạt được mục đích.
Cao Thiên Tuyệt cũng đã động.
Hai người đang tuyệt đối trong thế tĩnh, bỗng dưng đều động cả.
Động như gió, động như ba đào, động như liễu điều, động như mây trắng trong gió, động như gió qua đám liễu, gió qua đám mây.
Trái tim của Tiêu Tuấn đang chìm xuống.
Y vốn tự cho mình tuyệt đối có thể được coi là tay cao thủ hạng nhất trong giang hồ, người khác cũng nghĩ như y.
Hiện tại y mới biết điều đó sao buồn cười quá.
Vũ công của y so với hai người này, vốn không có chỗ nào để có thể so sánh được.
Trước giờ y không thể nào tưởng tượng được thế giới này lại có người luyện thành được cái thứ vũ công như vậy của họ.
Hiện tại chính mắt y đã trông thấy.
Làm sao y xuất thủ cho được, làm sao y có cơ hội gì để xuất thủ ?
Bóng người loáng thoáng, ánh đèn khi tỏ khi mờ.
Có điều, cái lúc tối tăm nhất trong ngày đã qua rồi, bình minh đang chiếu trên hồ Đại Minh.
Hai bóng người đang bay qua lại đuổi nhau bỗng chia ra, Lý Tướng Quân bỗng đến ngay trước mặt Tiêu Tuấn, nắm lấy cánh tay phải của y, cánh tay duy nhất của y.
Tiêu Tuấn không có lấy một cơ hội phản kháng, chỉ nghe Lý Tướng Quân hạ giọng nói với y:
– Chỗ này người không ở được, mau theo ta đi.

Câu nói đó còn chưa thốt ra xong, người của Tiêu Tuấn đã bay bổng lên, theo Lý Tướng Quân bay lướt ra ngoài.

Y không thể nào phản kháng được.

Có điều, trong cái tích tắc lúc bọn họ đang lướt ra đó, y bỗng thấy cơ hội đã đến.

Trong cái tích tắc đó, ánh bình minh yếu ớt đang chiếu lên lưng Lý Tướng Quân.

Cái lưng của y là một khoảng trống, đây là lần đầu tiên trong đời của y, y đã để chỗ trống của mình lộ ra trước mặt người khác, chắc chắn cũng là lần cuối cùng trong đời.

Y không ngờ Tiêu Tuấn lại xuất thủ, y không ngờ Tiêu Tuấn đã có thêm một cánh tay.

Tiêu Tuấn ngay cả suy nghĩ cũng không kịp suy nghĩ.

Y vừa thấy tấm lưng của Lý Tướng Quân dưới ánh bình minh, đã đâm thanh đoản kiếm kẹp trong cái kềm sắt ra, từ dưới nách trái của Lý Tướng Quân đâm chéo lên tim.

Cái động tác đó cũng giống như cái động tác của một người chạm phải than hồng lập tức rút tay lại vậy, hoàn toàn không có cảm nghĩ gì cả.

... Người này là kẻ thù của y, cơ hội lần này là cơ hội duy nhất của y, y nhất định phải chụp lấy cơ hội đó để xuất thủ.

Cái ý nghĩ đó đã mọc rễ từ lâu trong đầu, vì vậy ngay cả suy nghĩ cũng không, y đã tự động xuất thủ.

Rốt cuộc y đã nắm được cơ hội, bởi vì y đã có đủ kinh nghiệm, phản ứng cũng đã đủ nhanh.

Đây là kinh nghiệm y đã lấy được từ bao nhiêu trận chiến gian khổ, đã luyện được từ bao nhiêu kinh nghiệm thống khổ mà ra.

Y phải lấy làm thỏa ý nhất kiếm đó của mình lắm.

Có điều những ngày còn sống trong đời, mỗi khi y nghĩ đến chuyện này, trái tim của y lại cảm thấy nhói lên đau đớn.

Y đâm ra nhát kiếm đó, tuy đâm vào người Lý Tướng Quân, nhưng hình như đã đâm vào trái tim của y vậy.

Ánh kiếm lóe lên rồi vụt tắt.

Thân hình của Lý Tướng Quân vì đau đớn mà quần quai đi, người y bung lên ra khỏi lưới kiếm, quần quai đau đớn trong không trung.

Trong khoảng tích tắc đó, y đã xoay mặt lại đối diện với Tiêu Tuấn, bình minh chiếu trên gương mặt y.

Gương mặt y không có chút gì sợ hãi trước khi lâm tử, cũng không có tí gì phần nộ của kẻ bị ám toán, chỉ đầy vẻ thống khổ và bi thương.

Tiêu Tuấn thấy được mặt y lúc đó.
Về mặt của y lúc đó, Tiêu Tuấn vĩnh viễn không bao giờ quên được suốt cuộc đời của mình.
Máu tươi rớt xuống trên ván thuyền, người của Lý Tướng Quân đã rớt xuống hồ nước.
Bọt nước bay tung tóe lên, người y thì đã chìm xuống.
Trên mặt hồ những sóng nước lăn tăn dạt ra thành những vòng tròn, mỗi vòng đều đỏ hồng máu của Lý Tướng Quân.
Sóng nước còn chưa tan, Tiêu Tuấn đã nghe thấy tiếng cười của Cao Thiên Tuyệt.
Y nên cười lắm chứ.
Lý Tướng Quân rốt cuộc đã chết, chết do một tay y đã an bày kế hoạch, đáng lý ra, y phải đắc ý với mình lắm.
Có điều tiếng cười của y không hề có chút gì sung sướng đắc ý trong đó, tiếng cười của y tràn đầy những thống khổ và bi thương.
Đấy lại là vì lý do gì ?
Tiếng cười thâm thúy đó của y, Tiêu Tuấn suốt đời cũng vĩnh viễn không bao giờ quên được.

Thất Tinh Long Vương

Hồi 16

Kỳ ngộ của Dương Đại Lão Bản

Mười chín tháng tư, bình minh.
Ánh bình minh chiếu vào trong song cửa, vừa đủ để Dương đại lão bản nhìn thấy được gương mặt của Nguyên Bảo.
Nguyên Bảo đã say quá, chính lúc nó đang nói “tôi không say”, là cái lúc nó đã ngủ thiếp đi, ngủ như một đứa bé.
Nó vốn là một đứa bé, vừa thông minh, vừa nghịch ngợm, vừa dễ thương, vừa đáng ghét, cũng như đứa con trai cô đã từng cặp kè thời thơ ấu.
Cô gọi y là “Tiểu Ca”, y gọi cô là “Đệ đệ”, không những vậy còn xem cô thật tình là một đứa em trai nhỏ, từ sáng đến tối dẫn cô đi trèo núi trèo cây mắng người đánh lộn cười trêu rượt chó trộm gà bắt cá.
Bao nhiêu chuyện người lớn không cho con nít làm, không có thứ nào là y không đem cô theo làm. Bao nhiêu trò chơi của con trai, không có thứ nào là cô không biết.

Ngay cả chính cô cũng quên rằng mình là một đứa con gái.
Có một hôm mùa hạ năm đó, y lại đem cô tới con sông nhỏ mé khu rừng phía sau cái núi đi vọc nước.
Hôm đó trời thật là nóng, cô mặc cái quần vải mỏng mùa hạ, nước sông thật mát, hai người ở trong nước vừa la vừa cười vừa náo, áo quần của cô chơi một hồi ướt đầm hết cả.
Bộ quần áo ấy vốn đã dính sát vào người, ánh tà dương buổi chiều mùa hạ chiếu thật ấm lên người cô.
Cô bỗng phát hiện ra, y chẳng còn la còn náo gì nữa, bỗng dưng biến thành như một tên ngốc, đưa mắt mở to nhìn dính vào người cô.
Lúc đó, y mới phát hiện ra, cô không phải là một đứa con trai, không những vậy, mà còn đã lớn lắm rồi.
Cô bị y nhìn muốn hoảng cả lên.
Cô thấy thân thể biến hóa của y, cái biến hóa sợ chết đi được đó, cô muốn chạy, có điều cặp đùi bỗng dưng biến thành ra mềm nhũn.
Hôm đó bọn họ về nhà trời đã tối, trong nhà mọi người đều đã ăn cơm chiều.
Từ hôm đó trở đi, tuy y vẫn còn kêu cô là đệ đệ, có điều y chẳng còn đem cô đi chỗ nào con trai đùa giỡn nữa.
Từ hôm đó trở đi, cô đã biến thành người của y. Mãi đến lúc sau này y muốn đi giang hồ, y còn không cho cô đi theo mấy đứa con trai khác, muốn cô phải chờ y về.
Có điều trước giờ, y chưa bao giờ trở về lại.
Năm đó, cô chỉ có mười bảy tuổi, năm nay cô đã ba mươi bốn.
Mười bảy năm qua, cô chưa hề có người đàn ông thứ hai nào khác, cũng không có người đàn ông thứ hai nào làm cô động lòng.
Cô không thể nào ngờ được rằng, trải qua mười bảy năm dài đằng đẵng đó, cô lại gặp phải một đứa con trai như vậy, thông minh như vậy, nghịch ngợm như vậy, dễ thương như vậy, đáng ghét như vậy.
Cô đã động lòng lại.
Lúc này Nguyên Bảo ôm chầm lấy cô, trong người của cô bỗng có một luồng hơi nóng quen thuộc bùng dậy, giống hệt như cái buổi hoàng hôn mùa hạ hôm đó mười bảy năm về trước.
Nếu Nguyên Bảo còn chưa say còn chưa ngủ, sẽ có chuyện gì xảy ra bây giờ nhỉ?
Cô không dám ngay cả nghĩ tới.
... Cái thằng tiểu quý, tại sao lại muốn làm chuyện như vậy, tại sao lại muốn hại người ta như vậy?
Tuy chỉ bất quá là thán tư, trời hình như đã muốn nóng cả lên, nóng làm người ta không chịu được.

Cô đang ra mồ hôi nẩy giờ, cho đến hiện tại vẫn còn chưa hết. Cô không thể đợi thằng tiểu quý này tỉnh lại, cô không thể để thằng quý này lại đùa giỡn quẩn quít hại mình tiếp.

Một người đàn bà đã đến chừng này tuổi như cô, không thể nào còn đi làm chuyện hồ đồ như thế này được.

Cô rón rén nhặt đôi Kim Lâu hài dưới giường lên, rón rén đẩy cửa ra, rồi lại rón rén trở về, rón rén đắp lên người Nguyên Bảo cái chăn mỏng, rồi mới rón rén trở ra lại.

Mông lung trong vườn, không khí thật mát lạnh và ẩm ướt, sương mù như sữa còn chưa muốn tan đi, một người đang ngồi trên bậc thềm đối diện với cái hành lang dài, tay ôm cái gối, đưa cặp mắt to thật to nhìn cô.

– Tiểu Thái.

Dương đại lão bản giật nẩy mình lên:

– Con ngồi đây làm gì vậy? Tại sao bây giờ còn chưa đi ngủ?

Tiểu Thái chẳng thèm ngó ngang gì đến cô, cặp mắt to của cô đang nhìn không chớp vào cặp Kim Lâu Hài trong tay cô.

Cô bỗng hiểu ra con bé này trong bụng đang nghĩ gì.

... Con nhỏ này đã từ từ lớn lên, đã từ từ bắt đầu nghĩ bậy nghĩ bạ, càng nghĩ đến những chuyện không nên nghĩ đến, càng thích nghĩ đến, không những vậy còn nghĩ đến chỗ hư hỏng nhất.

Cô biết con bé này nhất định đang nghĩ đến chuyện đó, chỉ tiếc là cô không cách nào biện bạch gì được.

... Một người đàn bà ở trong phòng một người đàn ông cả đêm dài, mãi đến trời sáng mới đầu tóc rồi bù cầm đôi giày của mình đi ra, về mặt còn có mấy phần say sưa.

Cô còn có thể làm người ta nghĩ gì khác hơn? Cô còn có thể nói gì khác hơn?

– Mau về phòng ngủ đi con.

Cô chỉ còn nước tránh cặp mắt con nhỏ đang nhìn, ráng sức nói giọng thật bình tĩnh:

– Con nên đi ngủ lâu rồi mới phải.

– Vâng, con nên về phòng ngủ lâu rồi, nhưng còn mẹ thì sao?

Tiểu Thái nhìn cô lom lom:

– Tại sao cả đêm mẹ còn chưa về phòng?

Dương đại lão bản thốt không ra lời.

Tiểu Thái cười nhạt:

– Con khuyên mẹ mau mau mang dép vào, đi chân trần, coi chừng bị cảm lạnh đó.

Nói xong câu đó, con nhỏ bèn đứng dậy, đi một mạch không thèm

quay lại, làm như không muốn nhìn mặt cô ta chút nào.

Đêm xuân lạnh lẽo.

Dương đại lão bản đứng si ngốc ở thềm đá lạnh băng, lạnh từ chân lạnh vào tận trong lòng.

Cô không làm gì làm lỗi, không một tí làm lỗi, có điều cô biết, mình đã làm con nhỏ đau lòng.

Bình minh vừa ló dạng, sương mù còn chưa tan.

Cô thở ra một hơi dài trong bụng, đang tính quay trở về phòng, bỗng phát hiện ra, trong sân lại có một người đang nhìn mình, ngồi trên cái thềm đá chỗ Tiểu Thái vừa mới ngồi lúc nãy, ôm cái gối nhìn mình.

Chỗ duy nhất không giống là, người này không phải là một cô bé, mà là một ông già.

Một ông già đáng điệu cổ quái.

o O o Dương đại lão bản không nhận ra mặt lão già, trước giờ cô chưa bao giờ thấy một lão già nào cổ quái như vậy, không những thế, cô còn không nghĩ rằng mình có ngày sẽ gặp một người như vậy.

Lão già này xem ra không những già vô cùng, mà còn nhỏ bé vô cùng, có những chỗ xem ra còn già hơn bất kỳ ai khác, có chỗ xem ra còn nhỏ bé hơn bất kỳ ai khác.

Tóc tai của lão đã trụi gần hết sạch, chỉ còn thừa mấy sợi tóc bạc còn dính trên đỉnh đầu, làm như lấy keo dán lên vậy, bất kể gió mạnh bao nhiêu cũng khó mà lay động.

Hàm răng của lão cũng muốn rụng hết, trước sau trái phải đều muốn rụng hết sạch, chỉ còn thừa đâu cái răng, có điều cái răng đó không phải như bất kỳ cái răng nào vàng khè dơ dáy của một lão già.

Cái răng còn lại duy nhất của lão vẫn còn trắng vẫn còn sáng rỡ, trắng muốn sáng rỡ lên, sáng rỡ muốn phát ra ánh sáng.

Thật tình lão đã quá già quá già, có điều da mặt của lão vẫn còn giống như một đứa bé, vừa trắng vừa mịn, trắng hồng lên, mịn như đậu hủ.

Lão mặc trên người một bộ đồ màu đỏ, một bộ áo quần màu đỏ thêu kim tuyến quanh đường viền, chỉ có những tay đại thiếu gia con nhà phú hộ giàu nứt vách mới mặc ra đường dạo phố.

Một lão già như vậy, có tuyệt hay không?

Dương đại lão bản xem tí nữa đã phì cười.

Cô không bật cười ra, bởi vì chung quanh cái sân phía trước phía sau bên trái bên phải đáng lý ra tuyệt đối không thể có một người nào như vậy.

Có điều hiện tại rõ ràng đã có một người như vậy đang ngồi ở đó

nhìn cô, ánh mắt đầy vẻ tán thưởng nhìn cô, giống hệt như nét mặt của một chàng thanh niên hai ba chục tuổi đang nhìn cô vậy.

May mà trước giờ Dương đại lão bản rất trầm tĩnh, tuy không mang dép vào cũng rất trầm tĩnh, vì vậy, cô còn hướng về lão già gật đầu mỉm cười chào:

– Ông mạnh giỏi.

– Mạnh giỏi.

Lão già nói:

– Vô cùng mạnh giỏi, quá mạnh giỏi đi.

– Quý tính của ông? Đến đây có quý cán gì ạ?

– Ta chẳng phải tính Quý, đến đây cũng chẳng làm quý cán gì cả.

Lão già nói:

– Ta đến đây, chỉ để làm một chuyện không quý cán tý nào.

– Chuyện gì?

– Cô đoán đi.

Lão già chớp chớp mắt như con nít:

– Cô đoán ra, ta cúi đầu lạy cô ba ngàn sáu trăm cái.

Dương đại lão bản lắc đầu:

– Cúi đầu bao nhiêu đó lần mệt lắm.

Cô nói:

– Tôi không muốn ông cúi đầu, mà tôi cũng đoán không ra ông đến đây có chuyện gì.

– Dĩ nhiên cô đoán không ra.

Lão già cười lớn:

– Cô có đoán cả đời cũng không ra nổi.

– Thế thì sao ông không nói ra đi thôi?

– Ta nói ra cô cũng không chịu tin.

– Ông nói thử xem.

– Được.

Lão già nói:

– Ta đến đây, chỉ bất quá là vì mụ vợ ta muốn lột y phục cô ra, xem xét người cô một phen.

Dương đại lão bản bật cười.

Đáng lý ra cô phải tức giận lắm, có điều cô bật cười lên, bởi vì trước giờ cô chưa từng nghe ai nói chuyện hoang liêu như vậy.

Thật tình cô còn không nghĩ rằng mình đã nghe một chuyện như vậy.

Lão già thở ra một hơi:

– Ta biết cô sẽ không tin, ta đã biết nhất định là cô không tin.

Chính lúc lão đang thở ra đó, thân hình của lão đã bay lên, giống như một đứa bé bị người ta ném lên trời vậy, giữa không trung không

ngọt xoay vòng.

Dương đại lão bản không phải là kẻ dễ bị ăn hiếp.

Một người đàn bà được mọi người khẫu phục tâm phục gọi bằng đại lão bản, dĩ nhiên không phải là hạng người dễ bị bắt nạt.

Cô đã luyện qua võ công, vũ công luyện qua rất tạp nhạp, có thứ cô bái thầy để học, có thứ đàn ông vì muốn gần gũi cô, hoặc nịnh nọt cô, hoặc muốn làm cô khâm phục, dâng hiến ra cho cô như dâng đồ bảo bối.

Phi Hoa quyền, Song Bình quyền, Đường Lang công, Phi Phong Chỉ, Đại tiểu cầm nã, Ngũ Cầm Thất Biến, Tam Thập Nhị Lộ Đàm Thoái, Liên Hoàn Tỏa Tử Cước...

Vũ công của cô ít nhất cũng có tới ba bốn chục thứ, trước mặt lão già nhỏ thó kia, ngay cả một thứ cũng thi triển không ra nổi.

Giữa không trung vẫn còn có một người đang xoay vòng, nhưng người đang xoay vòng không phải là lão già, mà là Dương đại lão bản.

Chính cô cũng không biết tại sao mình lại bị tung lên trời xoay lòng vòng như vậy.

Cô thật tình không biết.

Cô chỉ biết thân hình lão già vừa hạ xuống là cô bị tung lên trời.

Sau đó cô bắt đầu xoay, xoay không ngừng giữa không trung, xoay muốn tới mịt trời đất.

Sau đó, cô chẳng còn biết gì nữa.

o O o Lúc đó, Nguyên Bảo cũng vừa tỉnh lại.

Nó vốn đang ngủ say như hòn đá vậy, cho dù bị người ta tát cho hai bạt tai, đá cho hai cái rớt vào rãnh mương cũng không tỉnh lại.

Có điều nó bỗng dưng tỉnh lại, lúc tỉnh lại, mặt trời đang chiếu ngay vào song cửa đối diện với nó.

Nguyên Bảo rên lên một tiếng, hời hả chụp cái gối ôm trùm lấy đầu.

Nếu mà chậm đi một chút, cặp mắt của nó làm như sẽ bị ánh mặt trời chết người kia chọc thủng, cái đầu của nó làm như cũng sẽ bị chẻ ra thành hai.

Một người lần đầu tiên uống rượu, lúc tỉnh dậy thình lình thấy ánh mặt trời chiếu đầy cả phòng, đại khái đều có một cảm giác tương tự.

Có điều không bao lâu sau đó, Nguyên Bảo đã chầm chậm thò đầu từ trong cái gối ra.

Bởi vì cặp mắt của nó còn chưa bị che trùm lại trước đó, hình như nó có thấy một người đang ở trong phòng.

Một người nhất định không phải là Dương đại lão bản.

Nó không nhìn lầm.

Người này mặc một tấm áo choàng màu đen, đeo một cái mặt nạ bằng bạch ngân bóng loáng, tuy trong phòng đầy ánh mặt trời, có điều người này xem ra vẫn còn giống như một bóng ma trong đêm tối.

Nguyên Bảo bật cười.

Trước giờ nó không bao giờ sợ những người đáng sợ, càng đáng sợ chừng nào, nó lại càng không sợ.

– Mặt ông đeo cái đồ quỷ đó lên trông thật thú vị.

Nguyên Bảo nói:

– Ông có thể cho tôi mượn tạm hai ngày đeo chơi, để tôi đi dọa người ta được không?

– Ta chẳng hề muốn dọa người.

Giọng nói của người này thật ôn hòa:

– Ta biết lá gan của người từ nhỏ đã lớn lắm.

– Ông biết ta là ai sao?

– Ta biết.

Nguyên Bảo lại bật cười nữa:

– May mà tôi cũng biết ông là ai, nếu không tôi bị thiệt thòi quá.

– Ta là ai?

– Ông chính là Cao Thiên Tuyệt.

Nguyên Bảo nói:

– Là người làm cho tôi toàn thân mềm nhũn không tí sức lực, rồi đem tôi tống lại cho người nơi đây.

– Đúng vậy.

Cao Thiên Tuyệt không hề phủ nhận:

– Chính là ta.

– Nếu ông đã biết ta là ai, tại sao còn dám đối xử với ta như vậy?

Khẩu khí của Nguyên Bảo bỗng dưng biến thành ra thật hung dữ:

– Không lẽ ông không sợ người nhà tôi lại tìm ông báo thù sao?

– Bọn họ không tìm ta đâu.

– Tại sao?

– Bởi vì bọn họ biết ta chỉ có ý tốt cho người thôi.

Cao Thiên Tuyệt nói:

– Ta tưởng chính người cũng nên hiểu điều đó.

– Chỉ tiếc là tôi chẳng hiểu gì cả.

– Chúng ta là hạng người vĩnh viễn không thấy mặt trời, không những vậy đã nên chết từ lâu rồi.

Cao Thiên Tuyệt nói:

– Người chúng ta mang đầy những hung họa cừu hận vĩnh viễn không bao giờ hóa giải nổi.

Giọng nói của y tuy ôn hòa, nhưng lại tràn đầy vẻ oán độc làm người ta muốn rợn tóc gáy:

– Bất kỳ ai gặp phải chúng ta đều không phải là chuyện hay ho cho họ, bởi vì chúng ta chỉ mang lại tai họa, máu tanh.

– Bọn ông?

Nguyên Bảo hỏi:

– Các ông là ai?

– Không chừng chúng ta không thể được xem là con người, chỉ bất quá là âm hồn quỷ sứ còn chưa tiêu tan.

Cao Thiên Tuyệt nói:

– Vì vậy, thật tình ta không muốn người bị cuốn vào trong chuyện thị phi của chúng ta.

– Ý của ông muốn nói là, ông không muốn tôi xen vào chuyện của ông.

– Đúng vậy.

Cao Thiên Tuyệt nói:

– Bởi vì thân phận của người không giống người khác, vì vậy ta đưa người lại nơi đây.

– Nếu không, chắc ông đã cắt cái đầu của tôi đi từ lâu.

– Ta chẳng cắt đầu người.

Cao Thiên Tuyệt hững hờ nói:

– Muốn giết người, chẳng cần phải cắt lấy đầu của y, giết người có đủ cách, cách đó là cách vụng về nhất.

– Ông giết người thường thường hay dùng cách gì?

Nguyên Bảo hỏi:

– Làm cho người ta đau đớn? Hay làm cho chính mình đau đớn?

Cao Thiên Tuyệt bỗng biến thành trầm mặc.

– Cái cách đó không tốt.

Nguyên Bảo lại nói:

– Bởi vì người ông muốn giết đã chết rồi, chẳng còn cảm thấy đau đớn gì nữa, người đau đớn nhất định phải là ông, chỉ có người còn sống mới cảm thấy đau đớn.

Cao Thiên Tuyệt không mở miệng ra, cũng không cử động, có điều tấm áo choàng trên người y đang phất phật lên như những làn sóng biển dữ dằn.

Nguyên Bảo lại nói:

– Có một hôm tôi rất sung sướng, làm như có cái bánh bao nhân thịt rớt từ trên trời xuống rớt vào miệng tôi vậy, thật là sung sướng muốn chết luôn.

Nó nói:

– Vì vậy, hôm đó, những người chung quanh tôi cũng đều rất sung sướng, quá sung sướng thôi.

Y lại thở ra:

– Đau khổ cũng như vậy, ông làm người khác đau khổ, trong lòng mình nhất định cũng không mấy vui vẻ gì.

Câu nói ấy còn chưa thốt ra hết, đã có một bàn tay lạnh như nước đá bóp chặt lấy cổ họng nó.

Lúc đó Dương đại lão bản cũng đã tỉnh lại.

Lúc cô tỉnh lại, cô không thấy có mặt trời, đầu cô không hề nhức, có điều cô cũng như Nguyên Bảo vậy, chỉ hy vọng mình vĩnh viễn còn chưa tỉnh lại, chỉ hy vọng mình chết quách đi cho xong.

Thất Tinh Long Vương

Hồi 17

Chúc mừng cô

Mười chín tháng tư.

Dương đại lão bản đã tỉnh lại, cô đã mở mắt ra, nhưng trước mắt vẫn là một màu tăm tối, chẳng thấy gì cả, hoàn toàn giống hệt như lúc còn nhắm mắt vậy.

Mình đã hôn mê bao lâu rồi? Bây giờ là mấy giờ? Nơi này là nơi nào? Lão già cổ quái kia tại sao lại đem mình lại đây?

Cô hoàn toàn không biết.

Cô chỉ biết trên người mình ít nhất có bốn chỗ huyết đạo trọng yếu bị người ta dùng thủ pháp độc môn nào đó thật đặc biệt điểm vào, tuy không tổn thương gì đến cân mạch khí huyết, nhưng cô chẳng động đậy được cả tới ngón tay.

Nếu lão già đó trẻ đi mấy tuổi, không chừng cô lập tức đã suy đoán lão có mục đích gì với cô, lập tức nghĩ ngay đến chuyện đó.

Có điều lão già này quá già, già đến độ có thể để cô tự an ủi lấy mình.

... Nhất định lão ta không làm chuyện này đâu, một người đàn bà như mình chắc lão chẳng có tí gì hứng thú, bởi vì nhất định lão chịu không nổi, lão già này cho dù có đi tìm đàn bà, chắc cũng đi tìm mấy đứa con gái không hiểu chuyện thôi.

Cô đang mãi an ủi mình theo chiều hướng đó, nhưng cũng cảm thấy mình nghĩ sao mà khả ố quá.

May mà cô còn nghe được.

Cô tỉnh lại còn chưa bao lâu, bèn nghe có tiếng hai người đang nói chuyện, người thứ nhất là một người đàn bà, cái giọng vừa the the vừa cao vừa như muốn hết hơi, làm như ai ai cũng là kẻ điếc.

Người thứ hai nói chuyện ấp a ấp úng, âm dương quái khí, chính là lão già quỉ sứ lúc nãy.

– Ông có đem con nhỏ đó về chưa?

– Dĩ nhiên là về rồi.

Lão già nói:

– Máy chuyện đó sai tôi đi làm, mả đào thành công, thò tay ra là được ngay.

– Tôi biết ngay ông thích ba thứ chuyện đó lắm.

Giọng của người đàn bà kia càng lên cao:

– Ông là thứ hỗn đản, thứ quỉ háo sắc.

– Ai thích gì chuyện đó, bà kêu tôi đi mà, nếu đòi lấy người khác, có quỳ xuống lạy tôi, tôi cũng chẳng thèm.

– Đánh rắm mẹ nó thối quá đi! Ông được chuyện còn làm bộ kêu ca.

– Ai được chuyện?

– Ông, tôi biết ngay, ông đụng vào nó rồi phải không?

Sau đó là phách một tiếng, lão già hiển nhiên đã bị ăn một tát tai, lão la làng lên:

– Oan uổng quá nè trời.

– Ông còn dám kêu oan uổng? Ông dám nói ông không đụng tới người nó?

– Vương Bát Đản mới đụng vào.

– Ông vốn là Vương Bát Đản mà, Vương Bát Đản già dịch.

– Tôi là Vương Bát Đản, bà là gì?

– Ông mau cút đi ngay, cút đi đâu xa đó, càng xa càng tốt, tôi không kêu ông trở lại, ông không được trở lại.

– Tuân mệnh.

Lão già thở ra một hơi, lẩm bầm:

– Sống đến bảy tám chục tuổi rồi, còn in hệt như con gái ghen tuông, có chết người không chứ?

Giọng của lão già bỗng đi ra xa lắc, hình như sợ ăn thêm cái tát tai nữa.

Dương đại lão bản dù gì cũng thở phào ra được một hơi.

Hiện tại, cô cũng nghe ra được, mục đàn bà cái giọng vừa the the vừa không ra hơi đó và lão già là một cặp vợ chồng.

Hiện tại, ông thì đã đi rồi, chỉ còn bà ở đó, không những vậy đã bảy tám chục tuổi. Một mục lão thái bà già tới mức đó còn làm gì được cô

bây giờ?

Hoàn cảnh đó so với cái hoàn cảnh cô tưởng tượng lúc nãy còn quá tốt.

Chính lúc cô bắt đầu cảm thấy mình có thể yên tâm chút đỉnh, đèn bỗng nhiên sáng lên.

Ánh đèn sáng cực kỳ, trong bóng tối bỗng có ánh đèn sáng như vậy bật lên, bất kỳ cặp mắt của người nào cũng chịu không thể nổi.

Cặp mắt của Dương đại lão bản đóng lại rồi mở ra, mở ra rồi đóng lại, mở ra thêm lần nữa vẫn còn chẳng thấy gì khác, chỉ có thể thấy có vài cái đèn, còn sáng hơn những cái đèn trong đại sảnh chỗ sông bài của cô xa.

Bao nhiêu đèn đều tập trung ở chỗ cô nằm, dùng chụp đèn bao lại. Bao nhiêu ánh sáng đều chiếu lên người cô, chỗ khác vẫn còn là bóng tối đen sì.

Cô mở mắt hí hí, dùng mi mắt che bớt đi ánh đèn, nhìn xéo qua, đại khái cũng thấy được lờ mờ có một bóng người.

Người này quả thật là đàn bà, xem ra phảng phất thật ốm, thật cao. Thật ra, Dương đại lão bản cũng không thấy người này lắm, chỉ bất quá thấy cái quần dài của bà ta mặc thế thôi.

Một cái quần dài đủ các màu sắc hỗn tạp, vốn chẳng phải thứ quần áo bà lão bảy tám chục tuổi mặc vào người.

Chỉ nhìn cái quần không, Dương đại lão bản đã cảm thấy bà ta nhất định còn cao hơn bất kỳ người nào mình đã từng thấy qua nhiều. Bởi vì cái quần đó cũng dài hơn cái quần của bất kỳ người nào nhiều, không những vậy, còn rất hẹp.

Cái quần của Dương đại lão bản mười ba tuổi đã rộng hơn cái quần đó rồi.

Phải là người đàn bà có thân hình như vậy mới mặc vào được cái quần như vậy, bà ta thật là không thể nào tưởng tượng được.

Người đàn bà này cũng đang quan sát cô, không những vậy còn có thể nhìn cô từ đầu tới chân kỹ lưỡng, nhìn cả nửa ngày, mới dùng cái giọng vừa the thé vừa hết hơi đó hỏi cô:

– Cô họ gì? Tên gì? Năm nay bao nhiêu tuổi rồi? Cái sông bài chỗ đó có phải là một mình cô mở ra không?

Dương đại lão bản từ chối trả lời.

Người đàn bà này chẳng có quyền gì hỏi cung cô, cô cũng chẳng cần gì phải trả lời.

Cô còn hỏi ngược lại:

– Bà họ gì? Tên gì? Năm nay bao nhiêu tuổi? Tại sao bà không nói tôi nghe?

– Ta có thể nói cho cô nghe.

Người đàn bà này nói:

– Ta họ Lôi, người ta kêu ta là Lôi đại tiểu thư.

– Nếu vậy thì tôi cũng nói cho bà biết, tôi họ Dương, người ta gọi tôi là Dương đại lão bản.

– Năm nay cô bao nhiêu tuổi?

– Bà có nói với tôi, năm nay bà bao nhiêu tuổi không?

– Không.

– Thế thì sao tôi phải nói cho bà biết?

– Cô có thể không nói cho ta nghe, tuyệt đối có thể.

Lôi đại tiểu thư hững hờ nói:

– Ta thích cái tính khí của cô, chết cũng không chịu thiệt thòi, bởi vì cái tính của ta cũng thế.

– Thế thì tốt quá.

– Chỉ tiếc là, cô và ta có tí khác nhau.

– Khác gì?

Lôi đại tiểu thư không trả lời thêm, mà ta chậm chậm thò bàn tay ra, phách một tiếng, tát cho Dương đại lão bản một cái tát tai.

Bàn tay bà ta thò ra xem ra động tác rất chậm, có điều Dương đại lão bản còn chưa thấy kịp bàn tay bà ta ra sao, mặt đã bị ăn ngay một tát tai, bàn tay cũng thụt về trở lại.

Cái tát tai đó đánh ra thật quá nhanh.

– Ta có thể tát cô, nhưng cô không cách gì tát ta, đấy chính là chỗ khác nhau giữa ta và cô.

Lôi đại tiểu thư nói:

– Hiện tại cô đã hiểu rõ chưa?

Dương đại lão bản câm miệng lại.

– Không những ta tát tai cô được, ta còn có thể làm rất nhiều chuyện khác.

Lôi đại tiểu thư lại nói:

– Chỉ cần chuyện cô tưởng tượng ra được, thứ nào ta cũng làm tới nơi.

Bà ta the thé nói không ra hơi:

– Chuyện ngay cả cô tưởng tượng không được, ta cũng có thể làm được.

Trái tim của Dương đại lão bản đang chìm xuống.

Cô biết cái vị Lôi đại tiểu thư này không nói khơi khơi dọa người. Đàn bà đối xử đàn bà, có lúc còn đáng sợ hơn cả đàn ông. Cô đã nghĩ ra được rất nhiều chuyện đáng sợ.

Lôi đại tiểu thư thở ra một hơi:

– Ta tin là cô nhất định đã hiểu cái ý của ta lắm rồi.

Bà ta hỏi:

– Hiện tại cô có thể nói cho biết cô tên gì chưa?

– Dương Lan Phương.

– Năm nay bao nhiêu tuổi?

– Ba mươi bốn.

– Chỉ có ba mươi bốn? Còn được, vẫn còn là con bé, còn xứng đôi lắm.

Đàn bà ba mươi bốn tuổi trước mắt bà ta vẫn còn là một cô bé, cái vị Lôi đại tiểu thư được bao nhiêu tuổi rồi?

Dương đại lão bản thật tình rất muốn nhìn thử bà ta, xem bà ta mặt mũi ra làm sao.

– Tuổi cô không lớn, mặt mày cũng dễ coi, tính khí tuy không hay ho lắm, nhưng cũng không hư hỏng.

Giọng của Lôi đại tiểu thư bỗng biến ra thật ôn nhu:

– Nói thật với cô, ta đã bằng lòng cô lắm rồi đó, chỉ bất quá, ta còn phải xem xem cô kỹ càng cái đã.

– Xem tôi kỹ càng?

Dương Lan Phương kêu lên:

– Tại sao bà phải xem tôi kỹ càng?

Cô bỗng kêu lên là vì, cô sực nhớ một chuyện vô cùng kinh sợ.

Cô bỗng nhớ lại lời của lão già.

... Ta nói ra chắc cô không tin, ta đến đây, chỉ bất quá vì mẹ vợ ta muốn cởi hết quần áo cô ra, xem xét kỹ càng.

Lúc đó, cô cảm thấy rất buồn cười, không những vậy, còn cười ra tiếng, bởi vì trước giờ cô chưa hề nghe qua chuyện gì hoang liêu như vậy.

Hiện tại, cô cười không muốn nổi.

Lúc đó, quả thật cô không tin được lão già đang nói chuyện thật.

Hiện tại cô đã tin.

Lôi đại tiểu thư lại thò tay ra, lần này không phải để tát tai cô, mà là cởi y phục cô ra.

Mỗi bộ quần áo của Dương đại lão bản đều do danh sư may cắt tinh vi, không những chất liệu cao quý, may cắt hợp thân, mà còn có điểm đặc biệt nữa...

Nút áo của cô làm rất đặc biệt tinh xảo, cho dù cô nằm yên đó không cử động, người khác cũng khó mà mở được nút áo ra.

Đây không phải là nói cô hay bị đàn ông mở nút áo ra, cho dù có người trong bụng muốn làm vậy, cũng chẳng ai dám làm thật.

Đây chỉ bất quá là tập quán của cô.

Cô đại khái cho rằng, nút áo trên quần áo người đàn bà, cũng giống như tiền tuyến ngoài trận địa vậy, phòng thủ nghiêm ngặt được chừng nào thì cũng nên phòng thủ.

Có điều, hiện tại cái tiền tuyến đó đã bị đánh vỡ tan tành, đã bị ngón tay của Lôi đại tiểu thư giải khai ra trong thoáng chốc.

Dương đại lão bản trước giờ chưa từng thấy ngón tay ai linh xảo như của bà ta.

o O o Bàn tay của Cao Thiên Tuyết lạnh giá, lạnh như lưỡi đao, lạnh như cái kềm sắt trang bị trên tay y.

Bất kỳ ai bị bàn tay đó chụp vào cổ họng, cho dù không bị nghẹt thở chết, cũng đã sợ muốn chết đi nửa mạng sống.

Gương mặt của Nguyên Bảo lại chẳng có tí gì là sợ hãi, ngược lại còn đưa cặp mắt thật quan tâm đồng tình nhìn Cao Thiên Tuyết, không những vậy, còn thở ra một hơi, lắc đầu nói:

– Ông quả thật là một người đáng thương, tôi thật đồng tình với ông lắm.

Nó còn đi thương hại người khác, làm như nó còn chưa biết, cái người đáng thương này tùy thời tùy lúc có thể bóp cổ họng nó vỡ ra như hạt đào bị ép giữa cánh cửa.

– Người đồng tình ta?

Cao Thiên Tuyết nhìn không nổi phải hỏi:

– Tại sao lại đồng tình ta?

– Bởi vì tôi e ông không còn sống được bao lâu.

Cái mạng của nó đang bị người ta nắm trong tay, nó còn ngược lại đi nói mạng người ta không sống lâu, không những vậy, còn nói rất thành thực.

Cao Thiên Tuyết tung hoành giang hồ hai ba chục năm nay, còn chưa thấy ai như vậy.

– Sống không bao lâu là ta hay là người?

Y hỏi Nguyên Bảo.

– Dĩ nhiên là ông.

– Sao ta sống không bao lâu?

– Bởi vì ông bệnh rồi.

Nguyên Bảo nói:

– Không những vậy, còn bệnh nặng lắm.

– Sao?

– Nếu tôi là ông, tôi đã về nhà từ lâu, về uống một tô canh nóng hổi, đắp lên ba lớp chăn bông, vùi đầu ngủ ba ngày.

Nguyên Bảo nói rất nghiêm trang:

– Nếu ông nghe lời tôi, chiếu đúng phương pháp tôi nói đó, không

chùng mà hữu hiệu.

Cao Thiên Tuyết hình như nghe muốn thộn mặt ra, Nguyên Bảo đảo quanh tròn mắt, nó bỗng nắm lấy tay y.

Bàn tay của Cao Thiên Tuyết lạnh băng trơn tuột, bàn tay của nó vừa mềm vừa ẩm.

Nó dùng hai bàn tay nắm lấy bàn tay của Cao Thiên Tuyết, nói thật dịu dàng:

– Một người như ông, phải nên chăm sóc lấy mình mới phải, nếu ngay cả chính ông còn không chăm sóc cho ông, còn ai đi lo cho ông nữa? Nếu ông chết đi, chỉ e không có lấy một người khóc thương ông.

Nó không cười.

Những câu nói đó hình như thốt ra từ tận đáy lòng của nó, nó đang hy vọng Cao Thiên Tuyết sẽ cảm động nghe lời nó.

Nó thường thường muốn đi cảm động người ta, bởi vì chính nó cũng thường hay bị người cảm động.

Cỡ hạng người dễ bị cảm động như nó, đại khái khó mà kiếm ra được thêm người thứ hai.

Cao Thiên Tuyết không có lấy một tí phản ứng, có điều, y cũng không rút tay ra khỏi hai bàn tay của Nguyên Bảo.

Đấy đã là thứ phản ứng quá kỳ lạ lắm rồi.

Nếu người nào khác nói những lời đó trước mặt y, cái lưỡi người đó đã bị cắt đi mất từ lâu, nếu có người nào dám đụng vào bàn tay của y, người đó toàn thân sẽ chẳng còn có khúc xương cốt nào là toàn vẹn.

Nguyên Bảo đợi cả nửa ngày, không thấy y có chỗ nào là cảm động, nó nhin không nổi lại hỏi dò:

– Tôi nói mấy câu đó ông có nghe không vậy?

– Ta nghe hết.

Cao Thiên Tuyết vẫn còn trả lời:

– Nghe rõ từng chữ một.

– Có phải ông đang chuẩn bị về nhà?

– Không.

– Ông chuẩn bị làm gì?

– Chuẩn bị giết người.

Cao Thiên Tuyết lạnh lùng nói:

– Cắt lưỡi của người trước, chặt tiếp cánh tay, rồi giết người bỏ chó ăn.

– Tại sao?

Nguyên Bảo làm như kinh ngạc:

– Tôi đối xử với ông tử tế như vậy, tại sao ông đi giết tôi?

– Bởi vì ta biết, người nói đó, chẳng có câu nào là thật lòng cả.

Cao Thiên Tuyết cười nhạt:

– Người chỉ bắt quá muốn nói mấy câu đó làm cho ta động lòng, để ta thả người ra.

Nguyên Bảo còn chẳng phủ nhận tý nào cả, nó chỉ bắt quá thờ ra, cười khỏ nói:

– Nói vậy, xem ra muốn gạt ông quả thật chẳng phải là chuyện dễ.

– Người thừa nhận?

– Nếu đã gạt không được ông, không thừa nhận cũng không xong.

Nguyên Bảo nói:

– Ông giết tôi đi thôi.

– Ta vốn đã muốn giết người rồi.

– Ông tính dùng cách gì giết tôi?

Nguyên Bảo hỏi:

– Dùng bàn tay này bóp họng tôi chết được không?

Bàn tay của nó còn đang nắm bàn tay của Cao Thiên Tuyết, nó bỗng hôn lên bàn tay lạnh băng đó một cái, dùng đôi môi mềm mại ấm áp của nó hôn lên bàn tay lạnh băng vô tình đó.

– Nghe nói tử tù trong nhà lao trước khi xử quyết được ban cho một yêu cầu lần cuối cùng.

Nguyên Bảo nói:

– Đây là lời yêu cầu cuối cùng của tôi, ông phải đáp ứng tôi.

Nói xong câu đó, nó bèn nhắm mắt lại, chuẩn bị chờ chết.

o O o Dương đại lão bản không khóc, không la hét không chửi mắng không giãy giụa không khóc.

Bởi vì cô biết có làm cũng vậy thôi.

Cô hận muốn chết ngay đi được cho rồi, nếu chết không được cũng ngất đi cho xong.

Chỉ tiếc là không những cô không chết được, cô còn tỉnh táo vô cùng.

Vì vậy, cô chỉ còn nước nằm đó để người ta nhìn, trần truồng nằm ra đó dưới ánh đèn để cho Lôi đại tiểu thư chẳng tiểu thư tý nào nhìn cô từ đầu đến chân, nhìn đầy đủ.

Eo lưng của cô nhỏ, bộ ngực cô căng đầy, cặp đùi cô dài mà tròn lẳn chắc nịch, toàn thân trên dưới không có một vết sẹo, cũng không có một tý da thịt gì lỏng lẻo thừa thãi, hoàn toàn không khác gì lúc cô còn mười sáu tuổi.

Một người đàn bà ba mươi bốn tuổi muốn bảo trì thân thể mình như vậy không phải là một chuyện dễ dàng, đây là kết quả của bao nhiêu năm cô đã bỏ ra tập luyện, cũng là chuyện cô rất lấy làm hãnh diện

kiêu ngạo.

Những đêm xuân, lúc Dương Lan Phương tắm xong, đứng nhìn mình trong gương, lúc tỉnh dậy giữa đêm không người, cô cũng mơ mơ hồ hồ nghĩ đến những chuyện hoang đường không nên nghĩ đến, ảo tưởng có người đang lặng ngấm thân thể hoàn mỹ không chút tỳ vết của mình, cũng giống như mười sáu năm về trước, cái đêm mùa hạ đó, lần đầu tiên cô dâng hiến đời mình vậy.

Cô nghĩ như vậy thật, cô cũng tin còn có biết bao nhiêu người đàn bà khác cũng nghĩ như cô vậy.

Thất Tinh Long Vương

Hồi 18

Đóa hồng cài trên đầu tóc bạc

Bọn họ không dám ăn này, không dám ăn kia, nhìn thịt mỡ như nhìn thấy quỷ sống vậy, ráng bảo trì thân thể cho yếu điệu thon chắc, không phải là để cho người ta ngắm sao?

Có điều, hiện tại cô chỉ muốn móc cái mắt của người đang khâm thưởng này ra.

Càng làm cho cô chịu không nổi là, cái vị Lôi đại tiểu thư này không những mắt đang ngắm nghía, miệng bà ta còn không ngớt lẩm bầm một mình:

– Không tệ, bảo dưỡng thân thể tốt lắm, thịt không lỏng lẻo tí nào, xem ra cũng không có vẻ gì có bệnh tật, không những vậy, nhất định là sinh con được, tương lai nhất định nhiều con nhiều cháu.

Dương đại lão bản rốt cuộc không còn cách nào chịu được nữa, nhin không nổi phải la lên:

– Chúng ta không có oán thù gì với nhau, tại sao bà đối xử với tôi như vậy?

Cô la lớn:

– Rốt cuộc bà là ai? Rốt cuộc bà đang tính làm gì? Bà nói giùm tôi nghe được không?

Cái chuyện hoang liêu thế này, còn có ai giải thích nổi? Còn có ai nghĩ cho ra?

Lôi đại tiểu thư chẳng những không giải thích, ngược lại còn thốt ra những lời không ăn nhập vào đâu.

Bà ta bỗng lấy giọng thật vui vẻ nói với Dương Lan Phương:

– Chúc mừng cô!

Mười chín tháng tư, gần trưa.

Nguyễn Bảo đang chờ chết, có điều nó đợi cả nửa ngày vẫn còn chưa chết.

Bàn tay của Cao Thiên Tuyết còn đang bị nó giữ cứng đó, bàn tay lạnh băng phẳng phất như từ từ có chút hơi ấm. Cũng giống như hòn băng sơn từ hăng cổ đến giờ trôi nổi trên biển cả miền bắc cực lạnh lẽo đang dần dần bắt đầu rã ra.

Ngay cả băng sơn còn có lúc phải tan, huống gì là một người bằng xương bằng thịt.

Nguyễn Bảo bật cười:

– Tôi biết ngay ông không nỡ giết tôi mà.

Nó nói:

– Một người dễ thương như tôi, làm sao ông nỡ lòng hạ thủ cho nổi. Cao Thiên Tuyết vẫn còn không có tí phản ứng.

Người của y hình như không còn ở nơi đây, y đã rơi vào một cái bẫy rập nào đó vừa thâm trầm vừa ngọt ngào, một cái bẫy rập kết bằng những mộng mơ của ngày xưa.

Nguyễn Bảo vỗ về lên bàn tay y, thở ra nhẹ nhẹ:

– Một bàn tay dễ thương thế này, vốn có thể làm bao nhiêu chuyện cho ông và người khác vui vẻ, tại sao ông cứ biến nó thành thứ hung khí giết người?

Nó bỗng hỏi Cao Thiên Tuyết:

– Tại sao không giống như những người đàn bà khác, làm những chuyện đàn bà nên làm?

Bàn tay của Cao Thiên Tuyết bỗng lập tức biến ra lạnh băng băng và cứng ngắt, toàn thân đều biến thành lạnh băng băng và cứng ngắt:

– Người biết ta là đàn bà?

– Dĩ nhiên tôi biết.

Nguyễn Bảo nói:

– Tôi biết từ lâu.

Cao Thiên Tuyết bỗng xoay ngược tay chụp lấy mạch môn trên tay Nguyễn Bảo, gần giọng hỏi:

– Người biết ta là đàn bà, còn dám đối xử với ta như vậy?

Bà ta thành linh đã biến thành một người có thể tùy thời tùy lúc giết người, bàn tay của bà ta thành linh đã biến thành một thứ hung khí có thể tùy thời tùy lúc giết người.

Có điều Nguyễn Bảo chẳng hề có chút gì sợ hãi:

– Chính vì tôi biết bà là đàn bà, vì vậy tôi mới đối xử với bà như vậy.

Nguyễn Bảo nói:

– Bởi vì tôi luôn luôn đồng tình với bà.

– Người đồng tình với ta?

Giọng nói của Cao Thiên Tuyết vì phần nộ mà biến thành ra âm ớ:

– Người dám đồng tình với ta?

– Tại sao tôi không được đồng tình với bà?

Nguyên Bảo nói:

– Bà đã chẳng có thân nhân, mà cũng chẳng có bạn bè, bao nhiêu năm nay, bà sống chắc tịch mịch đau khổ hơn ai cả.

Nó thở ra một hơi:

– Nói thật với bà, không những tôi đồng tình với bà, tôi còn thương bà lắm.

Cao Thiên Tuyết làm như bỗng bị chém cho một nhát đao, móng tay lạnh ngắt như muốn đâm thủng vào da thịt của Nguyên Bảo.

– Người nói gì?

Bà ta gằn giọng:

– Người đang nói gì thế?

– Tôi đang nói tôi thương bà lắm.

Nguyên Bảo hình như đang lộ vẻ rất tức giận:

– Không lẽ tôi không được thương bà sao? Không lẽ bà cho là mình không đáng được người khác thương sao?

Nó càng nói càng tức giận:

– Không lẽ bà cho rằng tôi đang dùng mỹ nam kế chặc? Tôi đang dụ dỗ bà chặc? Nếu bà nghĩ như vậy thật, bà mau mau giết tôi đi thôi, lần này bà không giết tôi, bà là Vương Bát Đản.

Còn ai dám nói năng như vậy trước mặt Cao Thiên Tuyết? Ngay cả Nguyên Bảo cũng biết tuyệt đối không ai có thể dám vậy.

Vì vậy, nó lại nhắm nghiền mắt chuẩn bị chờ chết.

o O o – Chúc mừng tôi, bà đang chúc mừng tôi?

Dương đại lão bản rút cuộc nhin không nổi la làng lên, la muốn rút cả cổ họng.

Lôi đại tiểu thư vẫn cứ dùng cái giọng vui vẻ đó nói với cô:

– Ta đang chúc mừng cô.

Bà ta còn muốn nói thêm lần nữa:

– Chúc mừng chúc mừng, mừng lớn may lớn.

Dương Lan Phương đã muốn ngắt xỉu đi vì tức giận quá.

– Tôi đang ở trong nhà tôi thoải mái thế này, bỗng dưng bị một lão già hỗn đản chẳng ra gì bắt lại đây, bị cái mụ lão thái bà hỗn đản chẳng ra gì là bà đây cời sạch quần áo ra, làm tôi nửa sống nửa chết, bà còn muốn chúc mừng tôi.

Cô ta đang rên rỉ hỏi:

– Các người có quái tật gì không vậy?

Lôi đại tiểu thư không hề tức giận:

– Chúng ta chẳng có tật bệnh gì cả, cô cũng không có.

Bà ta nói:

– Ta bảo đảm toàn thân cô từ trên xuống dưới không có lấy một chút tật bệnh.

– Thì tôi có tật bệnh gì đâu.

– Chính vì cô không có tý tật bệnh gì, tôi mới chúc mừng cô.

Lôi đại tiểu thư nói:

– Chính vì chúng ta muốn xem thử cô có tật bệnh gì không mới đem cô lại đây.

– Thế giới này không biết có bao nhiêu người trong đó, tại sao các người lại không đi xem người khác có tật hay không có tật? Tại sao lại nhắm ngay vào tôi?

– Bởi vì cô không phải người lạ.

Lôi đại tiểu thư trả lời càng tuyệt:

– Chính vì cô không phải ai khác, chúng ta mới nhắm trúng vào cô.

– Tôi có hay không có tật bệnh, có liên quan gì đến các người?

– Dĩ nhiên là có chút đỉnh.

– Chút gì?

– Bởi vì Cửu thiếu gia nhà chúng ta nhắm trúng cô, muốn lấy cô làm vợ.

Lôi đại tiểu thư nói:

– Vì vậy, dĩ nhiên chúng ta phải xem xét cô cho kỹ càng, người có tật bệnh làm sao vào làm dâu nhà họ Long được?

Dương Lan Phương rốt cuộc cũng hiểu ra, cô còn nhịn không nổi phải hỏi cho rõ ràng:

– Cửu thiếu gia của các người chính là cái gã hoạt bảo kia?

– Không phải hoạt bảo, mà là nguyên bảo.

Lôi đại tiểu thư cười lớn:

– Cái cục nguyên bảo to lớn ai thấy cũng thương.

Dương đại lão bản đỏ cả mặt lên, đỏ như thiêu đốt:

– Các người làm sao biết được y muốn lấy tôi?

Cô lấy hết dũng khí, hỏi dò:

– Các người làm sao biết được?

– Sao chúng ta không biết được?

Lôi đại tiểu thư càng cười khoan khoái hơn nữa:

– Tối hôm qua các người làm gì trong phòng, chúng ta đều biết cả.

Dương đại lão bản càng đỏ mặt, càng túng quẫn.

Tối hôm qua, bọn họ ở trong phòng nói chuyện gì, làm chuyện gì,

làm sao có thể để người khác biết được?

– Chúng ta chẳng phải là người ham thích đi xen vào chuyện người khác, chúng ta đã có mấy chục năm nay không dính dáng gì đến chuyện thiên hạ rồi.

Lôi đại tiểu thư nói:

– Chỉ bất quá, chuyện của Cửu thiếu gia, chúng ta nhất định phải xen vào, không xen vào không được.

– Tại sao?

– Bởi vì chúng ta thiếu ông già nó một món nợ.

Dương đại lão bản bắt đầu muốn nổi giận lên:

– Y ra ngoài phá làng phá xóm, gây chuyện thiên hạ, các người không lo quản thúc y sao?

– Những chuyện đó bọn ta vốn quản thúc không được.

Lôi đại tiểu thư nói:

– Những chuyện đó ngay cả ông già nó cũng chẳng còn quản thúc nổi nó, bọn ta có muốn, cũng không làm nổi.

Bà ta nói rất thẳng thừng:

– Chỉ cần không ai lại ăn hiếp nó, nó có làm gì bọn ta cũng chẳng màng.

– Còn nếu y đi ăn hiếp người khác thì sao?

– Nó là thằng bé ngoan ngoãn, người vừa tốt bụng, lại mềm lòng, làm sao nó đi ăn hiếp ai được?

Giọng nói của Lôi đại tiểu thư đầy vẻ hiền từ yêu thương:

– Cho dù ngẫu nhiên nó đi ăn hiếp ai khác chút xíu, cũng chẳng có gì quan hệ.

Bà ta còn nói tuyệt hơn nữa:

– Nếu nó có ăn hiếp gì được, chúng ta bèn giả vờ không biết, để nó tự ý, còn nếu nó ăn hiếp không được, chúng ta sẽ giúp giùm nó.

Dương đại lão bản nghe muốn thộn cả mặt ra.

Thật tình cô nghĩ không ra tại sao một người có thể ăn nói không biết điều được như vậy.

– Hiện tại ta đã biết cô không có chút tật bệnh gì, đủ tư cách lấy nó rồi, dĩ nhiên là ta phải chúc mừng cô.

Lôi đại tiểu thư hỏi:

– Hiện tại có phải là cô hiểu rõ tất cả chưa?

– Không hiểu rõ.

– Cô còn chưa hiểu?

Lôi đại tiểu thư rất kinh ngạc:

– Không lẽ cô là một kẻ ngốc?

– Tôi không phải kẻ ngốc.

Dương Lan Phương nói:

– Chỉ bất quá, tôi đã là lão thái bà rồi.

– Cô có già gì đâu.

– Tôi hơn y ít nhất cũng mười mấy tuổi.

– Điều đó có gì quan hệ?

Lôi đại tiểu thư nói rất hiểu biết, cũng rất thành thực:

– Vợ chồng cũng như bạn bè, hai người ở với nhau, chỉ cần thấy sung sướng, tuổi tác có khác nhau chút đỉnh thì có gì là quan hệ?

Dương Lan Phương lại thộn mặt ra.

Những câu nói đó cô cũng chưa bao giờ nghe ai nói qua, những chuyện đó trước giờ cô cũng chưa bao giờ dám nghĩ tới.

Hiện tại cô không thể nào không nghĩ tới nó, trái tim của cô bỗng đập mạnh lên, đập nhanh làm sao.

Cô lại nghe lão già đang ở ngoài hỏi vào:

– Tôi đã vào được chưa vậy?

– Ông dám!

Lôi đại tiểu thư gần giọng nói:

– Ông mà dám vào đây, tôi móc cặp mắt ông ra.

Lão già hình như đang đứng ngoài thở ra, Lôi đại tiểu thư đang làm bầm máng không ngớt:

– Đồ quỷ già háo sắc.

Một mặt vừa máng, một mặt vừa mặc áo quần lại vào cho Dương Lan Phương, sau đó mới lớn tiếng nói:

– Ông lăn vào đi thôi.

Hiện tại, Dương Lan Phương mới đại khái nhìn rõ ràng mặt mũi hai vợ chồng này.

Ông chồng ôm o nhỏ thó cổ quái nguy bí.

Bà vợ lại càng nguy bí, càng cổ quái, càng ôm o, ôm như cây sào, ít nhất cũng cao hơn ông chồng gấp đôi.

Tuổi tác của bà ta cũng không còn ở khoảng “Đại tiểu thư”, tuổi bà ta ít nhất cũng đã đủ làm tổ mẫu của một vị đại tiểu thư rồi.

Có điều bà ta mặc áo quần vẫn là thứ áo quần các đại tiểu thư mặc, thậm chí còn hoa hòe hơn cả các cô.

Gương mặt ốm o của bà ta còn có thoa lên một lớp phấn mỏng, mái tóc bạc như sương còn có cài lên một đóa hoa hồng.

Dương Lan Phương trước giờ chưa hề thấy qua một người nào buồn cười như vậy, có điều cô không cười.

Cô cười không nổi.

Lão già ngược lại thì đang nhìn cô cười hì hì:

– Cô có biết tại sao mẹ vợ ta nói những câu lúc nãy không?

Lão hỏi Dương Lan Phương:

– Tại sao mẹ ta nói vợ chồng tuổi tác khác nhau chút đỉnh không có gì quan hệ không?

Lão tự mình giành trả lời câu hỏi đó, làm như sợ bà vợ sẽ không cho mình nói ra:

– Bởi vì mẹ còn lớn hơn ta mười mấy tuổi.

Dương Lan Phương cảm thấy kỳ lạ quá.

Cô kỳ quái, không phải vì lão nói ra chuyện đó, mà là vì lão nói như vậy nhưng không bị ăn bạt tai nào.

Lôi đại tiểu thư không những ngay cả cái ý muốn bạt tai còn không có, ngược lại còn nhìn ông chồng với ánh mắt thật ôn nhu.

– Lão tuổi dê, cứ tưởng rằng ta cũng tuổi dê, hơn lão đúng con giáp.

Bà ta nói:

– Thật ra ta tuổi con hổ, còn hơn lão tới mười bảy tuổi.

– Bà tưởng tôi không biết sao?

Lão già cười lớn:

– Bà tưởng bà gạt được tôi sao?

– Ông biết sao?

– Dĩ nhiên là tôi biết.

Lão già dương dương đắc ý:

– Bà còn chưa lấy tôi, tôi đã biết quá rồi.

– Thế sao ông còn đi hỏi tôi làm vợ?

– Bởi vì tôi thương bà.

Lão già nhìn mẹ vợ, ánh mắt đầy những tình tứ ngọt ngào:

– Cho dù bà lớn hơn tôi bảy chục tuổi, tôi vẫn cứ lấy bà làm vợ.

– Thật không?

– Tôi nói dối với bà hồi nào?

Lão già chớp mắt:

– Có lúc dù tôi có xạo chút, cũng vì không muốn bà tức giận thôi.

Lôi đại tiểu thư cười ngặt nghẽo, bật cười lên như một cô đại tiểu thư thật.

– Lần này không cho ông nói xạo.

Bà ta bỗng nghinh mặt lên hỏi:

– Ông lấy tôi rồi có hối hận không?

– Tại sao tôi hối hận?

– Bởi vì không những tôi lớn tuổi hơn ông, tôi còn hung hăng dữ dằn còn ghen tuông nữa.

– Bà hung hăng, là vì bà muốn tốt cho tôi, và cũng vì bà thương tôi, sợ tôi đi tìm người khác trẻ hơn bà.

Lão già nói:

– Nếu bà không thương tôi, dù tôi có đi tìm một lượt tám trăm người, dù tôi quỳ xuống năn nỉ bà ghen tuông, bà cũng chẳng ghen tuông nữa.

Lão bỗng cầm lấy tay mẹ vợ, giống hệt như một chàng trai trẻ cầm tay người tình vừa mới yêu:

– Tôi hỏi bà, bao nhiêu năm nay, chúng mình sống có vui vẻ với nhau không?

Lôi đại tiểu thư lắc lạng gật đầu:

– Từ hồi lấy ông đến giờ, mỗi ngày tôi đều rất sung sướng, nếu ông trời cho tôi sống thêm lần nữa, tôi sẽ lấy ông làm chồng như vậy.

Bà ta bỗng quay đầu lại hỏi Dương Lan Phương:

– Có phải cô thấy chúng ta có vẻ mặt dầy buồn cười lắm chẳng?

Dương Lan Phương không trả lời, cũng không cần trả lời, cô tin rằng bọn họ chắc phải nhận ra trong lòng cô đang nghĩ gì về tình cảm của bọn họ.

Nếu hiện tại có người nói bọn họ mặt dầy buồn cười, bất kể người đó là ai, cô sẽ cho họ một bạt tai.

Thật ra, cô vốn cảm thấy cặp vợ chồng này rất buồn cười, có điều bây giờ cô chỉ muốn rơi nước mắt.

Nước mắt cô có rơi xuống thật.

Cũng giống như một người ở trong bóng tối đã lâu nay, bỗng dưng thấy được trời xanh mây nước hoa thơm cỏ lạ vậy, nước mắt cô bỗng dưng trào ra.

– Cô khóc đó sao?

– Tôi có khóc đâu.

– Rõ ràng là cô đang rơi nước mắt.

– Rơi nước mắt không hẳn là khóc.

Dương Lan Phương nói:

– Lúc khóc, cũng chưa chắc là rơi nước mắt.

– Thế thì tại sao cô rơi nước mắt?

Lôi đại tiểu thư hỏi:

– Một lão thái bà như ta còn ăn mặc như một cô tiểu thư, cô phải nên cảm thấy buồn cười, sao cô lại rơi nước mắt?

– Tôi không biết.

Dương Lan Phương nói:

– Tôi không biết thật mà.

Thật ra cô biết chứ, chỉ bất quá cô không nói ra được thôi, lão già nói ra giùm cô:

– Nếu mình thấy mình còn trẻ, ai dám nói mình già?

Lão nói cho bà vợ nghe:

– Nếu mình không cảm thấy mình già, bắt kể mình có ăn mặc ra sao, cũng chẳng có ai thấy mình buồn cười cả.

Lão lại bổ sung:

– Một người có già hay không, không phải ở tuổi tác của họ, mà là ở trong lòng họ, vì vậy có những người mười tám tuổi đã già rồi, có những người sống đến tám chục tuổi vẫn còn trẻ quá chừng.

Lôi đại tiểu thư bật cười, bẹo nhẹ vào má Dương Lan Phương:

– Nếu ta còn chưa được coi là già, làm sao cô dám nói mình đã già được?

Mau, mau theo bọn ta về.

– Về!

Dương Lan Phương hỏi:

– Về đâu?

– Dĩ nhiên là về bên cạnh cái gã hoạt bảo của cô đấy.

Bà ta nắm lấy tay của Dương Lan Phương kéo đi, Dương Lan Phương lại đỏ mặt lên:

– Chờ một chút.

– Còn chờ gì nữa?

– Có một chuyện các người còn chưa hỏi tôi.

– Chuyện gì?

– Cho dù y có muốn lấy tôi làm vợ, nhưng còn tôi có muốn lấy y làm chồng không đã chứ?

Dương Lan Phương đỏ mặt nói:

– Bất kể ra sao, các người phải hỏi tôi trước mới phải.

Cô lấy hết can đảm mới nói ra được câu đó, chỉ tiếc là vấn đề đó trước mắt của Lôi đại tiểu thư không phải là một vấn đề.

– Dĩ nhiên là cô chịu lấy nó chắc rồi.

Lôi đại tiểu thư nói:

– Một người như nó, đàn bà muốn lấy nó không biết nhiều tới chừng nào, nếu sắp hàng, từ đây chắc là tới luôn cả phủ Khai Phong.

– Có bao nhiêu đó người muốn lấy y thật sao?

– Dĩ nhiên là thật.

– Thế thì các người để cho bọn họ lấy y cho xong.

– Tại sao ta muốn ai khác lấy nó?

– Bởi vì tôi không phải là ai khác.

Dương Lan Phương nghinh mặt lên:

– Người khác chịu, tôi không chịu.

Lôi đại tiểu thư bật cười:

– Ta biết rồi, ta biết rồi, đàn bà đều như vậy cả, miệng thì nói không chịu, trong bụng thì đã một ngàn lần một vạn lần chịu quá rồi.

Hình như bà ta đã cho rằng chuyện đó không còn gì thắc mắc nữa, tuyệt đối không có gì thắc mắc, mặc kệ Dương Lan Phương có nói gì, bà ta cũng không thèm nghe.

Dương Lan Phương chỉ còn nước đi theo bà ta.

Gặp phải hạng người như vậy, còn ai có cách gì khác bây giờ?

Ánh xuân quang rực rỡ quyến rũ, trăm hoa đua nở, có thứ nở hơi sớm một chút, có thứ nở hơi trễ một chút, có điều trễ cũng có lúc sẽ nở.

Hoa nở chậm, có lúc còn diễm lệ hơn hoa nở sớm.

Sinh mệnh con người cũng thế, cũng như một đóa hoa nở chậm vậy, lúc cô ta nghĩ rằng đời mình đến đây đã hết còn sinh hoa nở trái, ông trời cứ muốn ban cho cô một tin mừng ra ngoài ý liệu, làm cho đóa hoa sinh mệnh của cô nở ra, nở càng thêm tươi đẹp.

Vì vậy, một người chỉ cần sống đó, là vẫn còn có hy vọng.

Trái tim của Dương Lan Phương đang còn cứ đập mạnh, đập nhanh, càng về gần đến nhà, nó càng đập mạnh thêm.

Gặp Nguyên Bảo rồi, sẽ có chuyện gì xảy ra? Nguyên Bảo sẽ đối xử với cô ra làm sao? Cô nên đối xử với Nguyên Bảo ra làm sao?

Cô vẫn còn không dám ngay cả nghĩ tới.

Cái thằng tiểu quỷ này chỉ bắt quá say rượu rồi tùy tiện nói vài câu thế thôi, không chừng ngay cả y cũng không biết mình đã nói những lời lời như vậy với bao nhiêu cô con gái rồi. Không chừng y quên cả chuyện mình đã từng mở miệng ra nói những lời đó.

Có điều hai vợ chồng này lại xem chuyện này như thật, làm như Nguyên Bảo đã có đi nhờ mai mối lại nhà cô cầu hôn vậy, làm như sắp sửa chốc lát đây sẽ đem hai người vào động phòng vậy.

Nghĩ đến đó, trái tim cô lại càng đập mạnh hơn nữa.

Cô rất thích Nguyên Bảo, thật tình rất thích Nguyên Bảo, nhưng cô còn chưa thích đến độ sẽ lập tức lấy y làm chồng ngay như vậy.

Thất Tinh Long Vương

Hồi 19

Đôi tay và đôi chân

Có điều, nếu Nguyên Bảo trở mặt không chịu thừa nhận mình đã từng nói câu đó, không chừng cô sẽ tức mình đập đầu vào tường chết luôn quá.

... Một người đàn bà ba mươi bốn tuổi, tại sao lại đi biến thành ra một cô bé như thế này.

Cô thật muốn tát cho mình hai cái tát tai.

... Còn Nguyên Bảo? Hiện tại có phải y đã tỉnh lại rồi không? Tỉnh dậy thấy cô không có trong phòng, y có lo lắng gì lắm không?

Lão già nãy giờ vẫn đang cười tủm tỉm nhìn trộm cô, hình như đã nhìn thấu vào ruột cô, lão bỗng nói:

– Cô yên tâm, nó không đi đâu đâu, cho dù có người dùng chổi đuổi nó đi, nó cũng không đi đâu, bởi vì ta biết, nó thật tình thương cô lắm đấy, nhất định nó sẽ chờ cô về mà.

Dương Lan Phương chẳng thèm để ý đến lão, nhưng lão già lại cứ muốn chọc cô, lão cố ý hỏi:

– Cô có biết ta đang nói “nó” đây là ai không?

Dương Lan Phương cố ý trả lời:

– Không biết.

– Không biết thật sao?

– Ừ.

– Vậy thì ta chỉ còn nước nói cho cô nghe thôi.

Lão già nháy mắt nói:

– Nó là hoạt hảo của cô đấy, cũng chính là ông chồng tương lai của cô.

Dương Lan Phương đã đỏ mặt cả lên, lão già vỗ tay cười lớn, ngay cái răng còn lại trong miệng hình như cũng muốn bị rụng luôn vì cười.

Lôi đại tiểu thư cũng đang vui vẻ lắm, ngay cả đóa hoa hồng bà ta cài trên tóc hình như cũng đang cười nụ, Dương Lan Phương có muốn tức giận lên cũng không cách nào tức giận vào đâu.

Sinh mệnh đẹp đẽ như thế, bọn họ còn có lý do gì để đau lòng? Có lý do gì để tức giận?

Do đó bọn họ đều vui vẻ, bởi vì bọn họ đều không biết Nguyên Bảo lúc này đang gặp phải chuyện gì.

Cho dù bọn họ có biết, chỉ e cũng không có ai chịu tin.

Hiện tại Nguyên Bảo gặp phải chuyện, mà ngay cả Nguyên Bảo cũng không tin nổi.

Mười chín tháng tư, buổi chiều.

Ánh tà dương của buổi chiều mùa xuân chiếu vào song cửa, chiếu lên một bồn sơn trà để trong góc phòng. Cơm tối hôm qua ăn còn dư đó, trên gối còn có mấy sợi tóc và dư hương của Dương Lan Phương để lại.

Trong phòng vẫn còn thật yên tĩnh, không khác gì lúc cô đã ra khỏi

phòng, duy nhất có chỗ không giống là, trong phòng đã không còn có ai.

– Nguyên Bảo đâu?

Nhất định là y đã hối hận mình nói những gì tối hôm qua, vì vậy mới len lén bỏ đi mất rồi.

Dương Lan Phương gắng gượng không chế lấy mình, nhất định không để lộ vẻ gì đau lòng hay thất vọng hiện ra trên nét mặt, cô chỉ hững hờ nói:

– Y đi mất rồi, đi rồi cũng tốt.

Cô nói:

– Người đã muốn đi, chẳng ai mà giữ cho nổi.

Cô chẳng ngó ngang gì đến nét mặt của vợ chồng Lôi đại tiểu thư, chầm chậm bước đến đầu giường, nhặt trên gối lên một sợi tóc.

... Đây là tóc của cô? Hay là của y?

Cô đứng si ngốc ra ở đầu giường, si ngốc nhìn sợi tóc, cũng không biết trải qua bao lâu, cô bỗng cảm thấy bàn chân lạnh lẽo vô cùng, lạnh tới tận xương cốt, cô bỗng cảm thấy mình đứng không muốn vững nữa.

Cô bỗng thấy một chiếc dép, chiếc dép của Nguyên Bảo.

Dép chẳng phải là thứ gì đáng sợ, có điều cô thấy cái dép đó, gương mặt bỗng lộ đầy vẻ kinh hoàng sợ hãi, đợi đến lúc cô quay người lại, cô mới phát hiện ra vợ chồng Lôi đại tiểu thư vẻ mặt cũng hoàn toàn in hệt như cô.

– Y không đi đâu cả.

Dương Lan Phương nói:

– Nhất định là không phải tự mình đi.

– Sao?

– Chẳng ai mang một chiếc dép ra đường.

Dương Lan Phương dùng sức nắm chặt vào tấm màn cửa, không để cho mình ngã xuống:

– Không những vậy, y chẳng có tí sức lực gì, y chẳng thể nào ra khỏi cái sân này.

– Sao?

– Không có tôi phân phó, chẳng ai để y ra khỏi sân nhà. Nhưng ngoài sân sáng tối đều có người coi, nhất định không ai để cho y đi đâu.

– Có điều lúc này cô cứ khẳng khẳng nói rằng tự mình nó đi rồi.

Lôi đại tiểu thư nói:

– Lúc này tại sao cô không nghĩ đến những chuyện đó?

– Tôi không biết.

Dương Lan Phương rút cuộc đã ngồi xuống giường:

– Tôi không biết thật mà.
 Thật ra cô biết, chỉ bắt quá cô nói không ra được thế thôi, lão già lại nói giùm cho cô:

– Bởi vì cô đã thương nó rồi, nhưng cô còn chưa biết nó có thương cô thật không, tự lòng cô, cô đã có mặc cảm, vừa thấy nó không có ở đó, cô đã hoảng lên, chuyện gì khác còn nghĩ gì được nữa?

– Còn ông?

Lôi đại tiểu thư hỏi:

– Ông không hoảng đó sao?

– Nói thật với bà, tôi hoảng muốn chết đây.

Lão già cười khở:

– Nếu nó có mệnh hệ gì, tôi chỉ còn nước nhảy sông.

– Nó còn có chuyện gì bất trắc?

Lôi đại tiểu thư ráng trấn tĩnh:

– Tôi không tin có ai dám đụng vào nó.

Bà ta bước lại, vỗ nhẹ vào đầu Dương Lan Phương:

– Cô yên tâm đi, tôi dám bảo đảm thiên hạ tuyệt đối không ai dám đụng vào một sợi lông của nó, ngay cả Cao Thiên Tuyệt cũng tuyệt đối không có cái gan lớn đến thế.

Lão già thở ra, lắc đầu mấy cái:

– Tôi vốn là nghĩ vậy.

– Còn bây giờ?

– Hiện tại tôi mới sực nghĩ ra, Cao Thiên Tuyệt là đàn bà.

– Đàn bà thì sao?

– Cũng chẳng sao cả.

Lão già than thở nói:

– Chỉ bắt quá, một người đàn bà đụng phải một thằng bé dễ thương như Nguyên Bảo, có lúc chuyện gì cũng làm được, bất kể nàng ta đã bao nhiêu tuổi rồi, bất kể nàng ta là ai cũng vậy.

Lôi đại tiểu thư la ầm lên:

– Không lẽ ông cho rằng, một lão thái bà như Cao Thiên Tuyệt cũng ngấm nghĩa tới Nguyên Bảo sao?

– Ông già ngấm nghĩa mấy cô nhỏ, tại sao lão bà không được ngấm nghĩa mấy thằng con trai?

Lão già nói:

– Huống gì Cao Thiên Tuyệt cũng không đến nỗi gì là già quá, không những vậy...

Lão còn chưa nói hết câu, bởi vì lão bỗng thấy một thứ gì đó quái lạ vô cùng.

Một thứ đồ còn kỳ quái hơn cả chiếc dép của Nguyên Bảo.

Giờ phút này, nơi chốn này, bất kỳ ai thấy cái thứ đó đều không khỏi giật nảy mình như vậy.

Hiện tại Lôi đại tiểu thư và Dương Lan Phương cũng thấy thứ đó.

Bọn họ đang thấy đó chỉ là một cái chân.

o O o Bộ áo choàng đen bóng, đôi giày đen bóng, khăn quàng đầu đen bóng, chiếc mặt nạ bằng bạch ngân lấp lánh dưới ánh mặt trời. Làn nước sóng sánh trên hồ Đại Minh cũng đang lóng lánh dưới ánh mặt trời.

Cao Thiên Tuyết đứng yên lặng bên hồ, xem ra có chỗ muốn biến hẳn, biến thành ra một mối, không những vậy, rõ ràng còn có tâm sự.

... Bà ta thay đổi, có phải vì cái thằng tiểu quỷ đáng chết Nguyên Bảo kia không? Nguyên Bảo không ở bên cạnh bà ta, bà ta về lại một mình.

... Còn Nguyên Bảo? Nguyên Bảo đã đi đâu rồi? Có phải đã chết về tay bà ta?

Một gã thiếu niên dễ thương như vậy, chết đi thật là đáng tiếc, làm sao bà ta nở lòng hạ thủ cho được?

Một chiếc ghe nhỏ dong đưa lại, đậu vào dưới rặng liễu, một người mặc áo xám tro đang đứng thõng tay ở đầu thuyền, không dám ngẩng cả đầu lên nhìn Cao Thiên Tuyết.

Quá một hồi thật lâu, Cao Thiên Tuyết mới chầm chậm bước lên ghe, bước chân có vẻ nặng nề hơn bình thời.

Trong lòng bà ta chắc chắn là đang cảm thấy thật trầm trọng.

Giết người không phải là một chuyện gì làm người ta vui vẻ, nhất là lúc đã giết một người mình không hề muốn giết, bất kể là ai, tâm tình sẽ trầm trọng hơn lúc bình thời nhiều lắm.

o O o Mỗi người ai cũng có chân, một cái chân cũng chẳng phải là thứ gì đáng lạ.

Huống gì, cái chân đó cũng chẳng phải bị ai chặt đi, máu me đầm đìa bỏ trong một cái bao.

Cái chân đó thò ra từ gầm giường, gầm giường vốn là chỗ thường thường hay có chân lòi ra.

Có điều, Dương Lan Phương và vợ chồng Lôi đại tiểu thư thấy cái chân đó rồi đều giật nảy cả mình lên.

Bởi vì cái chân đó không phải là cái chân của Nguyên Bảo.

Cái chân đó là chân của một người đàn bà, một cái chân vô cùng xinh đẹp, xinh xắn trắng trẻo hoàn mỹ, in hệt một khối bạch ngọc được danh sư điêu khắc thành vậy.

Trong cái phòng này, dưới cái giường này, tại sao lại có một cái chân đàn bà lòi ra?

Lão già nhìn muồn lòi cả mắt ra.

Người càng hiểu chuyện khâm thưởng đàn bà chường nào, càng khâm thưởng chân đàn bà chường đó, một người đàn ông tuổi tác tới chường đó như lão, thường thường đã hiểu cách khâm thưởng đàn bà lắm rồi, và đối với đàn bà cũng chỉ có thể khâm thưởng thế thôi.

Chỉ tiếc là ngay cả khâm thưởng lão cũng không có được, bởi vì bên cạnh lão còn có mụ vợ ghen tuông hơn bất kỳ ai.

Lôi đại tiểu thư lại cho lão một bạt tai:

– Ông còn không mau mau đóng cái cặp mắt khốn kiếp của ông lại? Có phải muồn tôi móc nó ra phải không?

– Không.

Lão già vội vã chuồn ngay, đứng tuốt ra ngoài cửa xa xa, miệng thì không ngớt thở ra:

– Một người đàn ông nếu ngay cả chân đàn bà còn không nhìn được, làm người có gì ý nghĩa nữa?

Lần này Lôi đại tiểu thư giả vờ không nghe thấy, bà ta quay lại hỏi Dương Lan Phương:

– Có phải lúc nãy cô nói, không có cô phân phó, chẳng ai dám vào nơi đây?

Dương Lan Phương gật gật đầu:

– Trừ tôi ra, còn có một người nữa có thể vào được.

– Ai?

– Tiểu Thái.

– Tiểu Thái là ai?

– Là một đứa bé gái.

Dương Lan Phương suy nghĩ một lát mới nói:

– Nó là con gái nuôi của tôi.

– Cái chân này có phải là của nó không?

– Không phải.

– Tại sao?

– Chân nó cũng giống như chân tôi, ngón thứ hai dài hơn ngón cái một chút.

Lôi đại tiểu thư đưa ánh mắt thật đặc biệt nhìn cô một cái, rồi lại nhìn cái chân trên mặt đất:

– Thế thì người này là ai nhỉ?

Lão già lại nhin không nổi nữa:

– Bà muồn biết cô ta là ai, tại sao không kéo cô ta ra khỏi gầm giường?

Lão già nói:

– Nếu bà không dám đụng vào cô ta, tôi lại làm cho.

Lôi đại tiểu thư trừng mắt nhìn y:

– Nếu ông dám đụng vào cô ta, chỉ cần đụng vào một cái thôi, tôi sẽ chặt cái chân này đem xào tương, xào nhuyễn ra cho ông ăn.

Lão già la ầm lên:

– Sao bà kêu tôi đi ăn chân của người khác? Bà cũng tự biết, trừ chân của bà ra, chân người nào tôi cũng không ăn.

Lôi đại tiểu thư cũng nhin không nổi bật cười lên, có điều vừa đụng vào cái chân, bà ta đã hết muốn cười nổi.

Cái chân đó lạnh như băng, ngay cả một chút hơi ấm cũng không có, làm như đó là chân của một người đã chết.

Bàn tay của Lôi đại tiểu thư vừa thò ra, đã thụt về lại, bà ta quay đầu lại kêu ông chồng:

– Thôi ông lại đây đi.

– Sao bà tự dưng biến thành hết ghen tuông rồi vậy?

Lão già lại giật mình lên.

– Ai nói tôi biến thành hết ghen tuông? Người sống tôi còn vẫn cứ ghen, không những vậy còn không ghen không được.

Lôi đại tiểu thư thở ra:

– Có điều, nếu như ngay cả người chết cũng ghen, không phải là thật tình quá mức sao?

Người nằm dưới gầm giường rốt cuộc là ai? Có phải đã chết rồi không?

Nhìn lão già lôi người này ra khỏi gầm giường, trái tim của Dương Lan Phương cơ hồ như muốn ngừng đập.

O O o Ánh mặt trời từ từ nhạt đi, cái bóng núi xa xa trên mặt hồ cũng nhạt đi.

Cao Thiên Tuyết chậm chậm bước vào khoang thuyền, một người mặc áo xám có vẻ lớn tuổi đứng thẳng tay nghiêm trang trước rèm cửa, báo cáo với bà ta:

– Chúng tôi đã đổi luôn sáu lượt người xuống nước tìm, vẫn còn chưa tìm ra xác của ông ta.

– Hừ.

– Có điều, ông ta nhất định còn nằm dưới nước.

Người áo xám nói giọng rất khẳng định:

– Từ tối hôm qua đến giờ, bốn mặt hồ đều có người luân phiên nhau canh giữ, cho dù ông ta còn chưa chết, muốn leo lên bờ trốn cũng không thể nào được.

Cao Thiên Tuyết cười nhạt.

Người mặc áo xám lại nói:

– Cái vị Tiêu đường chủ kia vẫn còn ở mãi trong khoang, không chịu

ăn uống gì cả, không nói năng gì cả, làm như bị trúng tà, ngồi yên một chỗ không động đậy tí nào.

Tiêu Tuấn quả thật không động đậy lấy một tí nào.

Hô hấp của y vẫn còn chưa ngưng lại, tim của y còn đang đập, có điều, người của y hình như đã chết rồi, chết cùng một lúc với nhát kiếm trí mệnh giết chết Lý tướng quân.

Nhát kiếm đâm vào trái tim của Lý tướng quân lúc đó, hình như cũng đã đồng thời đâm vào trái tim của y.

Cao Thiên Tuyệt lẳng lẳng bước lại, lẳng lẳng đứng trước mặt y, y chẳng có ngay cả một tí phản ứng.

Cặp mắt của y hình như cũng đã bị nhát kiếm đó chọc mù.

Giết người tuy không phải là chuyện làm người ta vui vẻ gì, nhưng cũng không đến nỗi làm cho y phải thống khổ như vậy.

Y vốn đã muốn giết người này mà, y sống, là để giết cho được người này bằng lưỡi kiếm của mình.

Hiện tại, nguyện vọng của y đã được hoàn thành, tại sao y lại ngược lại còn thống khổ bi thương hơn cả lúc trước?

Cao Thiên Tuyệt lại cười nhạt:

– Người đã chết rồi.

Bà ta nói:

– Cho dù người còn sống đó tới tám chục tuổi, đấy cũng chỉ bất quá là một người chết thể thôi.

Tiêu Tuấn không một tí phản ứng.

– Đây là tự người muốn chết thôi.

Cao Thiên Tuyệt nói:

– Đáng lý ra rõ ràng là có thể sống thoải mái ra đó, nhưng người cứ đi chọn cái chết.

Tiêu Tuấn vẫn không có tí phản ứng.

– Nếu có người nào biết được chính người đã cố tình làm người chết đi, nhất định sẽ có rất nhiều người rất khoái trá.

Cao Thiên Tuyệt nói:

– Thật tình ta nên đem mấy người đó lại đây, xem thử lòng danh thiên hạ là đường chủ Hình đường của Cái Bang nay đã biến thành hình dạng ra sao.

Tiêu Tuấn vẫn còn không một tí phản ứng.

– Người có biết hiện tại ta đang muốn làm gì không?

Cao Thiên Tuyệt hình như đang có vẻ tức giận:

– Thật tình ta muốn cho người một cái bạt tai.

Tiêu Tuấn bỗng dưng có phản ứng, bởi vì y bỗng dưng thấy một thứ gì đó thật kỳ quái.

Đồng tử con mắt y bỗng thu nhỏ lại, làm như bỗng dưng thấy một bầy quỷ, thấy một con rồng độc.

Y chẳng thấy quỷ, cũng chẳng thấy rồng.

Y chỉ bắt quá thấy một bàn tay.

Ai cũng có bàn tay, một bàn tay không thể nào có thể là thứ gì kỳ quái đáng sợ.

Hà hướng bàn tay đó cũng chẳng bị ai chặt đi, máu me rùng rùng bỏ vào trong bao.

Có điều, y thấy bàn tay đó, làm như còn kinh ngạc hơn cả thấy bầy quỷ dữ, con rồng độc.

Đây là thứ gì nhỉ?

o O o Người nằm dưới gầm giường đã được đem đặt lên giường.

Bà ta quả nhiên là một người đàn bà, là một người đàn bà khó thấy trên đời, đi khắp thiên hạ cũng khó mà kiếm ra, trên đời này quả thật không mấy người thấy được mặt bà ta.

Bởi vì bà ta thật tình quá đẹp, đẹp không thể nào tưởng tượng được, đẹp đến độ không ai có cách gì tưởng tượng được.

Bàn tay của bà ta, chân của bà ta, da thịt của bà ta, thân hình của bà ta, thậm chí ngay cả áo lót bà ta đang mặc, đều tinh trí mỹ lệ tuyệt luân, thậm chí đẹp đến độ làm người ta còn không dám đụng vào người.

Cái đẹp đó thật đã làm người ta cảm thấy muốn sợ.

Có điều càng đáng sợ hơn nữa là, không phải bà ta đẹp thôi, mà bà ta còn xấu nữa.

Bà ta đẹp đến mức không thể tưởng tượng, xấu đến mức cũng không thể tưởng tượng, bà ta đẹp không cách nào tưởng tượng được, xấu cũng không cách nào tưởng tượng được.

Chỗ bà ta đẹp, đẹp muốn sợ luôn, chỗ xấu, xấu cũng sợ luôn.

Bàn tay của bà ta như điêu khắc, cánh tay bà ta trắng trẻo như ngọc, người khó tính lắm cũng tìm không ra lấy một tỳ vết.

Có điều, bà ta chỉ có một bàn tay, một cánh tay.

Tóc bà ta đen tuyền mềm mại mà lóng lánh, khuôn mặt bà ta lại càng mỹ miều, mỗi đường nét, mỗi đường viền đều xinh đẹp phi thường.

Có điều mặt của bà ta lại có khắc một chữ thập đỏ như máu.

Chữ thập khắc bằng đao, một nhát đao đầy oán độc và thù hận, nhát đao hạ xuống, không những thịt máu tứ tung, ngay cả xương cốt cơ hồ cũng bị tan nát.

Hiện tại vết thương tuy đã lành lặn, vết sẹo vẫn còn đỏ hồng nằm đó.

Lôi đại tiểu thư bỗng thấy ruột gan quặn thắt lại, lỗ chân lông cũng đang thu nhỏ.

Nếu vết sẹo đó nằm trên mặt người nào khác, bà ta nhiều lắm cũng chỉ cảm thấy hơi có vẻ khó chịu thể thôi, có điều trên cái mặt hoàn mỹ xinh đẹp kia, cảm giác lại không như vậy.

Thậm chí bà ta còn cảm thấy run rẩy sợ hãi không thể nào hình dung, thậm chí còn hy vọng mình không bao giờ gặp phải người này.

– Cao Thiên Tuyết.

– Thảo nào mà bà ta lúc nào cũng đeo trên mặt một cái mặt nạ bằng bạch ngân, nếu ta mà là bà ta, ta cũng nhất định không cho ai thấy mặt.

– Bà ta cũng không muốn thấy ai.

Dương Lan Phương buồn rầu nói:

– Ít nhất, có những người bà ta không muốn thấy mặt.

– Sao!

– Tôi có thấy rõ mặt nạ của bà ta.

Dương Lan Phương nói:

– Cái mặt nạ đó, chỗ để hở mắt nhìn, ngay cả một đường chỉ cũng không có.

Lôi đại tiểu thư thở ra một hơi dài:

– Ta hiểu cái tâm tình của bà ta, nếu ta mà là bà ta, ta cũng sẽ biến ra vậy.

Hiện tại, gương mặt của Cao Thiên Tuyết không còn mặt nạ đâu, nhưng cặp mắt của bà ta vẫn còn trống rỗng lơ lảo, hình như chẳng thấy gì cả.

Người ta nói gì, bà ta cũng chẳng nghe thấy.

– Có một chuyện ta cũng còn chưa hiểu.

Lôi đại tiểu thư nói:

– Mười mấy năm trước, vợ chồng Cao Thiên Tuyết và Quách Địa Diệt đã được xem là những tay cao thủ hiếm có trong thiên hạ, thậm chí có người nói rằng, nếu bọn họ liên thủ với nhau, có thể xem là đã vô địch trong thiên hạ.

– Ngay cả tôi cũng nghĩ vậy.

Lão già nói:

– Vợ chồng bọn họ liên thủ với nhau, nhất định là vô địch thiên hạ.

– Vợ chồng mình cũng không bằng sao?

– Không bằng.

Lão già nói giọng chắc như đinh đóng cột, mục vợ của lão không phục:

– Sao ông biết mình đánh không lại? Thanh danh của Ngân Điện phu nhân và Vô Thanh Phích Lịch có thua gì bọn họ hồi nào đâu?

Hai vợ chồng này lại chính là vợ chồng Lôi Điện tung hoành giang hồ

năm xưa, ngay cả Dương Lan Phương cũng giật nảy mình lên.
Có điều cái vị nổi danh năm xưa trong giang hồ tính khí không bao giờ phục ai là Vô Thanh Phích Lịch lại nói:

– Thanh danh bọn mình không thua gì họ, chỉ vì mình chưa từng đánh nhau với bọn họ.

Lần này Lôi đại tiểu thư cũng không mở miệng cãi lộn với ông chồng, bà ta ngược lại còn thở ra:

– Không chừng ông nói cũng đúng, bởi vậy tôi mới không hiểu.

– Chuyện gì bà không hiểu?

– Bản lãnh vợ chồng bọn họ cao siêu dường đó, hiện tại làm thế nào lại ra nông nổi này?

Hiện tại, Quách Địa Diệt đã chết, Cao Thiên Tuyết biến ra tàn phế.

– Nếu bọn họ vô địch như vậy, còn ai làm thương tổn được bọn họ?

– Chuyện này tôi nghĩ cũng không ra.

Lão già cũng đang thở ra:

– Chuyện này vốn là một trong hai nghi án lớn nhất trong giang hồ.

Nghi án còn lại chính là bút tài phú châu báu không sao kể xiết bị Đại Tiểu tướng quân ăn trộm bây giờ đang ở đâu, mười mấy năm nay, không biết đã có bao nhiêu người đang tìm kiếm truy lùng.

Ánh mắt của lão già đang loang loáng, lão bỗng nói tiếp:

– Nếu bà muốn suy đoán ai là người làm thương tổn được bọn họ, tôi nghĩ đi nghĩ lại chỉ có hai người.

– Hai người nào?

– Hai người bọn họ.

– Tự mình bọn họ?

Lôi đại tiểu thư la ầm lên:

– Ý ông nói là Quách Địa Diệt chết về tay chính mình? Bàn tay và mặt mũi của Cao Thiên Tuyết là do bà ta phá hoại đi?

– Đúng vậy.

– Ông có điên không?

– Không.

– Nhất định là ông điên rồi.

Lôi đại tiểu thư nói:

– Chỉ có người điên mới nghĩ vậy.

Cao Thiên Tuyết này giờ không thấy nói năng gì, bỗng lạnh lùng nói:

– Lão ta không điên đâu.

Câu nói đó vừa thốt ra, mỗi người đều giật bắn người lên, chẳng ai có thể ngờ được Cao Thiên Tuyết lại mở miệng ra nói.

– Lão không điên?

Lôi đại tiểu thư la lên:

– Người cũng nói lão không điên sao?

– Lão có điên đâu.

Giọng nói của Cao Thiên Tuyết vẫn còn rất bình tĩnh:

– Bởi vì những lời lão nói không hề sai.

– Các người biến thành như thế này, không lẽ là do các người tự hại mình thật sao?

– Đúng vậy.

Cao Thiên Tuyết hững hờ nói:

– Thiên Tuyết Địa Diệt, thiên hạ vô địch, trừ chúng ta ra, còn ai thương tổn được bọn ta chút gì.

Lôi đại tiểu thư thộn mặt ra.

Dương Lan Phương cũng thộn mặt ra.

Chẳng ai có thể tưởng tượng được, tại sao một người lại đi tàn hại chính mình, có điều ai cũng đều nghĩ ra được, trong đó thể nào cũng có một nguyên nhân trọng đại bí ẩn.

Lôi đại tiểu thư đang nghĩ đến một vấn đề khác.

– Thế lần này thì sao?

Bà ta hỏi Cao Thiên Tuyết:

– Lần này không lẽ người cũng tự mình điểm huyết đạo của mình?

Tự mình dấu mình dưới gầm giường?

Cao Thiên Tuyết từ chối trả lời câu hỏi đó, Lôi đại tiểu thư lại hỏi:

– Còn Nguyên Bảo đâu? Nguyên Bảo đi đâu rồi?

– Nguyên Bảo?

Giọng nói của Cao Thiên Tuyết đang bình tĩnh bỗng biến thành ra lạnh lùng tàn bạo:

– Bất kể nó đi tới đâu, các người đều không bao giờ còn thấy được nó, vĩnh viễn không bao giờ còn thấy được nó.

o O o Thấy một bàn tay không phải là một chuyện kỳ quái, mỗi ngày ai ai cũng đều thấy không biết bao nhiêu là bàn tay.

Kỳ quái là, bàn tay này vốn không thể nào thò ra từ chỗ đó, Tiêu Tuấn cho dù có thấy một bàn tay bỗng từ dưới khoang thuyền thò lên cũng chẳng đến nỗi kỳ quái đến như thế.

Bởi vì đây là bàn tay trái, từ trong tấm áo choàng đen trên người Cao Thiên Tuyết thò ra.

Cao Thiên Tuyết vốn không có tay trái.

Cao Thiên Tuyết này có tay trái, nhất định không thể nào là Cao Thiên Tuyết.

Tiêu Tuấn nhanh như chớp chụp cứng lấy cổ tay người này, trầm giọng hỏi:

– Người là ai?

Thất Tinh Long Vương

Hồi 20

Ngôi sao thứ hai

Mười chín tháng tư, trước lúc mặt trời lặn.

Ánh tà dương vốn đang chiếu trên bồn hoa trà, bỗng dưng đã biến thành mông lung một màu bàng bạc, bồn hoa lúc này còn đang rực rỡ, bỗng dưng cũng biến ra ảm đạm tiêu tụy.

Bởi vì bản thân tự nó không có ánh sáng, nét rực rỡ trong thoáng chốc lúc này, chỉ bất quá là vì ánh tà dương ngoài song cửa tấu xảo chiếu trên cánh hoa.

Có người cũng thế.

Cuộc đời của những người đó, tuy cũng từng có những năm tháng huy hoàng rực rỡ, nhưng trong lúc nào đó không hay biết, thành linh đã biến ra già nua suy nhược, tuy còn sống đó, nhưng chỉ bất quá là chờ chờ chết thế thôi.

May mà thế giới này còn có những người không phải như vậy. Bởi vì bản thân của bọn họ vốn đã có ánh sáng, vốn đã có lực lượng, trước giờ họ không cần phải nhờ vào người khác, chỉ cần họ còn sống đó, là chẳng có ai dám khinh thị vào bọn họ, thậm chí cho tới lúc bọn họ chết rồi cũng vậy.

Cao Thiên Tuyết chắc chắn là hạng người đó, bất kỳ ở trong tình cảnh nào, đều không một ai dám khinh thị hoài nghi bà ta.

Nếu bà ta nói rằng vợ chồng Lôi Điện và Dương Lan Phương sẽ không còn gặp Nguyên Bảo nữa, thì bọn họ rất có thể là chỉ còn chờ đến khi chết rồi mới gặp lại thôi.

– Người là đàn bà, ta cũng vậy, lời nói của đàn bà, vốn không phải là thứ gì đáng tin cậy lắm.

Lôi đại tiểu thư nhìn lom lom vào Cao Thiên Tuyết:

– Nhưng ta tin lời người.

– Sao?

– Nếu người đã dám nói như vậy, ta tin rằng không những người đã giết Nguyên Bảo rồi, người còn đang chuẩn bị cùng bọn ta động thủ.

Lôi đại tiểu thư nói:

– Chúng ta đã thấy mặt người rồi, dĩ nhiên là người sẽ không để chúng ta sống sót.

Bà ta thở ra:

– Nếu ta là người, đại khái ta cũng làm vậy.

Cao Thiên Tuyết bỗng hỏi ngược lại:

– Tại sao người không hỏi ta, có phải là ta đã chắc mẫm thắng hết ba người các người?

– Ta chẳng cần hỏi.

– Tại sao?

– Bởi vì người đã giết Nguyên Bảo, bọn ta nhất định cũng không để người sống.

Giọng nói của Lôi đại tiểu thư cũng biến thành bình thản:

– Trước sau gì chúng ta cũng liều mạng với nhau, cần gì phải hỏi chi mấy thứ đó cho mất công.

– Đúng vậy.

Cao Thiên Tuyết nói:

– Đúng là các người chẳng cần phải hỏi.

– Lúc nãy ta đã thấy ra, người bị người điểm trúng huyết đạo, có điều, bây giờ ta cũng thấy được, người đã điều hòa lại khí huyết, đã khai huyết đạo rồi.

– Đúng vậy.

– Chuyện đó ta và lão nhà ta đều làm không nổi.

Lôi đại tiểu thư nói:

– Công phu của người quả thật hơn chúng ta xa.

Bà ta lại thở ra:

– Mấy năm nay, tuy chúng ta không xen vào đến chuyện giang hồ nữa, nhưng chúng ta cũng làm chuyện nhân rồi nhiều quá, hai vợ chồng già chúng ta năm này qua năm nọ từ sáng đến tối đi làm những chuyện không đâu chẳng liên can gì đến chuyện chính sự.

– Sao.

– Ta và lão ta cả ngày lo làm chuyện trồng hoa nhỏ cỏ, đánh cờ nói chuyện tào lao, ghen tuông cãi lộn, bắt thỏ bắt cá, còn công phu đâu đi làm chuyện chính sự.

Lôi đại tiểu thư than thở:

– Những thứ đó tuy còn hay ho hơn cả làm chuyện đứng đắn lắm, có điều bao nhiêu năm nay, công phu của chúng ta chẳng tiến bộ lên lấy một chút, dĩ nhiên là không sao bì kịp người.

Tuy bà ta đang than thở, vẻ mặt lại rất vui vẻ, hoàn toàn không có chút gì là hối hận.

Cao Thiên Tuyết tuy không than thở, nhưng vẻ mặt bà ta lại ngược lại tràn đầy những hối hận và bi thương.

– Hiện tại, tuy chúng ta lấy ba người đánh một, nhưng cái cô nhỏ họ Dương kia không thể tính được là một người.

Lôi đại tiểu thư nói:

– Chúng ta động thủ với nhau, cô ta chẳng có chỗ nào mó tay vào được. Vì vậy, người chỉ cần đối phó mỗi mình vợ chồng ta hai người.

Lão già bồng chỗ miệng vào:

– Thật ra, hai người bọn mình cũng không thể tính được là hai người.

– Tại sao?

– Bởi vì hai người bọn mình chính là một người.

Lão già nói:

– Chúng mình đánh nhau với bà ta, bà nhất định sẽ liều mạng bảo vệ cho ta, còn ta cũng nhất định liều mạng bảo vệ cho bà, nếu ta bị chút gì thương tích, cái tâm của bà sẽ loạn, nếu bà bị chút gì thương tích, cái tâm của ta nhất định cũng loạn, cứ như vậy, cơ hội của bà ta sẽ đến.

Lão già thở ra:

– Vì vậy lúc này tôi đã nói, vợ chồng bọn mình thua xa vợ chồng bọn họ.

Lão đang than thở, nhưng vẻ mặt cũng rất vui vẻ, cũng không có tí gì là hối hận.

– Ý ông nói có phải là, chúng ta đánh trận này chắc chắn là thua?

Lôi đại tiểu thư hỏi.

– Đại khái là vậy.

– Nếu vậy không phải bọn mình đã chết chắc rồi sao?

– Mỗi người ai không khỏi chết một lần, chết thì có sao đâu, bọn mình sống bao nhiêu đây, sống đã quá sung sướng.

Lão già nói:

– Chỉ bất quá, tôi còn có một chuyện nhất định phải nói cho bà biết trong khi tôi đang còn sống đây.

– Chuyện gì?

– Có một năm, bọn mình đang ở núi Chung Nam sơn luyện đan, tiểu sư muội của bà có lại thăm mình, ở chung với bọn mình mấy tháng.

Lão già hỏi mụ vợ:

– Bà còn nhớ chuyện đó không?

– Tôi nhớ.

– Có lần bà ra sau núi hái thuốc, đi luôn cả mấy ngày, tôi và tiểu sư muội của bà đã có làm một chuyện không tốt với bà.

Lão già nói:

– Tuy chúng ta đều hối hận sau đó, nhưng chúng ta đã lỡ làm rồi, có hối hận cũng không biết làm sao.

Lôi đại tiểu thư lom lom nhìn lão, gương mặt ồm ồm bồng lộ ra nụ

cười, một nụ cười dễ thương như trăm hoa cùng nở rộ:

– Ông cho rằng tôi không biết gì chuyện đó sao?

Bà ta nói:

– Ông tưởng ông dấu được tôi sao?

– Bà biết?

Lão già giật bắn người lên:

– Bà biết hỏi nào?

– Tôi đã biết từ lâu.

– Sao bà không nói ra? Sao bà không la làng la xóm lên? Sao bà không trở mặt với tôi?

– Bởi vì mình là vợ chồng.

Lôi đại tiểu thư dịu dàng nói:

– Vợ chồng là vợ chồng, không giống như anh em chị em bạn bè thân thích, nếu ông làm chuyện sai trái mà tôi trở mặt với ông, thì sai chẳng phải là ông, mà là tôi rồi.

Cao Thiên Tuyệt nãy giờ vẫn yên lặng lắng nghe, đến lúc đó mới nói chen vào:

– Ta cũng có ông chồng, tên là Quách Địa Diệt, là người đàn ông vô cùng thông minh, vô cùng anh tuấn, đàn ông ta gặp qua trước giờ, chưa có ai bì được một ngón tay của y.

Bà ta nói:

– Bọn ta lúc còn trẻ cũng là vợ chồng rất thương yêu nhau.

– Những chuyện đó bọn ta đều biết.

– Hiện tại y đã chết rồi.

Cao Thiên Tuyệt hỏi:

– Các người có biết tại sao y chết không?

– Không biết.

Lôi đại tiểu thư giành trả lời:

– Nhưng trước giờ bọn ta rất muốn biết.

– Nếu vậy hiện tại ta nói cho các người nghe, y bị ta giết chết đấy.

Cao Thiên Tuyệt nói:

– Bị ta dùng một cách thật tàn nhẫn giết chết đấy.

Giọng nói của bà ta vẫn còn rất bình tĩnh, bình tĩnh đến muốn sợ, bình tĩnh đến độ người ta chịu không nổi.

– Các người có biết tại sao ta muốn giết chết y không?

Cao Thiên Tuyệt hỏi:

– Các người dĩ nhiên lại càng không biết.

– Tại sao?

– Tại vì một đứa nhỏ.

– Đứa nhỏ?

Lôi đại tiểu thư nhin không nổi bèn hỏi:

– Vì một đứa nhỏ mà người giết ông chồng của người?

– Đúng vậy.

– Đứa nhỏ con ai?

– Con của ông chồng ta và chị ta.

Cao Thiên Tuyết nói:

– Chị ruột của ta.

Trong phòng bỗng dưng chẳng còn tiếng động gì, ngay cả tiếng hô hấp bỗng ngưng bật trong tích tắc.

Mỗi người ai cũng biết trong lòng bà ta nhất định phải có nỗi oán độc gì cực kỳ mới biến ra thành một người như vậy, có điều, chẳng ai ngờ được, người bà ta thù hận lại là ông chồng và chị ruột mình.

Cao Thiên Tuyết bỗng hỏi Lôi đại tiểu thư:

– Nếu người là ta, người sẽ làm như vậy không?

Lôi đại tiểu thư thộn mặt ra, một hồi thật lâu mới lẩm bẩm:

– Ta không biết, chính ta cũng không biết được.

Cao Thiên Tuyết thở ra:

– Bất kể ra sao, chúng ta là hai người không giống nhau, các người là vợ chồng ân ái cho đến khi đầu bạc răng long, bởi vì người nhẫn nại được, còn ta là người đàn bà ác độc mà ghen tuông, vì vậy ngày nay mới biến thành ra thế này.

Bà ta bỗng bật cười lên tiếng:

– Vì vậy, các người có nói gì này giờ cũng đều vô dụng cả.

– Nói gì vô dụng?

– Các người cố ý nói vậy cho ta nghe, cố ý khích ta, cho ta đau lòng, các người mới có cơ hội giết ta được.

Đây cũng là một thứ chiến thuật, không tấn công người, tấn công tâm, cao thủ đánh nhau, nếu một phe, tâm bị loạn đi, không cần đánh đã bị thua rồi.

– Chỉ tiếc là chiến thuật đó của người không ăn thua gì với ta.

Cao Thiên Tuyết hững hờ nói:

– Bởi vì không những tâm ta đã chết, mà ta vốn đã chuẩn bị chết, hôm nay là chết đây.

Lôi đại tiểu thư giật mình lên:

– Người tính chuẩn bị chết hôm nay?

– Không những chuẩn bị chết, mà là quyết tâm phải chết. Vì vậy các người có nói gì đối với ta cũng chẳng ăn thua gì.

Cao Thiên Tuyết nói:

– Nhưng các người thì không muốn chết, vì vậy các người chết chắc rồi.

Bà ta lại thở ra:

– Thế giới này nhiều chuyện đều như vậy cả, người không muốn chết thường lại chết nhanh hơn những người muốn chết.

Dương Lan Phương bỗng dưng cũng thở ra:

– Người không muốn chết nhất chính là tôi.

Cô ta nói:

– Nhưng tôi cũng biết, tôi là người đầu tiên sẽ bị chết.

– Đúng vậy.

Cao Thiên Tuyết hững hờ nói:

– Người đầu tiên phải chết chính là người.

o O o Nguyên Bảo mở sợi giây màu đen trên đầu ra, gỡ cái mặc nạ bằng bạch ngân xuống, cười hì hì nhìn Tiêu Tuấn.

– Tiêu đường chủ, lâu nay không gặp, ông mạnh giỏi!

– Là người.

Tiêu Tuấn thay đổi sắc mặt:

– Tại sao lại là người?

– Tại sao không phải là tôi?

Nguyên Bảo cười hì hì nói:

– Từ lúc tôi sinh ra tới giờ, tôi là tôi, đã chẳng phải là Trương Tam Lý Tứ, cũng chẳng phải Vương Nhị Ma Tử.

Nó cười khoan khoái vô cùng:

– Chỉ bất quá, nếu có người nhất định cho tôi là Cao Thiên Tuyết, tôi cũng không có cách gì hơn.

Tiêu Tuấn nhìn nó kinh ngạc, nhìn cái bộ đồ nó đang mặc:

– Máy thứ này của ai vậy?

– Dĩ nhiên là của Cao Thiên Tuyết.

Nguyên Bảo đội cái mặt nạ lên đầu lại:

– Trừ bà ta ra, còn ai có được máy thứ bảo bối này?

– Tại sao bà ta lại đưa máy thứ này cho người?

– Ai nói bà ta đưa cho tôi?

Nguyên Bảo nói:

– Những thứ này là bảo bối của bà ta, cho dù ông có giết bà ta đi, bà ta cũng chẳng đưa cho ai khác.

– Có điều, máy thứ đồ này đã nằm trong tay người.

– Tôi chỉ bất quá mượn tạm xài chơi thể thôi.

– Bà ta chịu cho người mượn?

– Bà ta không chịu.

– Nếu không chịu, làm sao người mượn được?

Nguyên Bảo thở ra:

– Nói thật với ông, tôi không có mượn được.

Tiêu Tuấn vốn không phải là người chuyên môn đi tìm tòi căn rễ, có điều lần này y nhìn không nổi phải hỏi:

– Đây cũng không phải là người mượn lại?

– Không phải.

– Thế thì làm sao có được?

– Tự tôi lại lấy.

Nguyên Bảo nói:

– Bởi vì bà ta không chịu cho mượn, vì vậy tôi chỉ còn nước tự mình lại lấy.

– Người lấy làm sao?

– Tôi chỉ có đôi tay, dĩ nhiên là chỉ có một cách lấy.

Nguyên Bảo nói:

– Trước hết lấy cái khăn bao đầu, cái mặt nạ, rồi sau đó lấy cái áo choàng, đôi giày.

– Lấy từ đâu?

Nguyên Bảo nhìn y, hình như lộ vẻ kinh ngạc:

– Cái chuyện đơn giản như vậy tại sao ông lại đi hỏi tôi?

– Ta đã hỏi rồi đó.

Nguyên Bảo lắc đầu thở ra, cười khổ:

– Thế thì tôi chỉ còn nước phải nói cho ông nghe.

Nó nhần nha nói:

– Cái khăn đầu, tôi gỡ ra khỏi đầu bà ta, cái mặt nạ này, tôi gỡ trên mặt bà ta xuống, cái áo choàng này, tôi gỡ từ người bà ta ra.

Nó cố ý ngừng lại một chút lấy hơi, rồi mới ngáp ngừng nói tiếp:

– Còn đôi giày thì có hơi khó khăn một chút, bởi vì đôi giày chật quá, tôi phải mất cả nửa ngày, mới cởi từ chân bà ta ra được.

Tiêu Tuấn thộn mặt ra, thộn mặt ra cả nửa ngày trời:

– Máy thứ này, người đều lấy từ người bà ta ra?

– Mỗi thứ đều là từ đó ra.

– Còn bà ta?

Tiêu Tuấn lại hỏi:

– Bà ta đang ở đâu?

Nguyên Bảo hình như muốn nhảy dựng lên.

– Câu nói đó ông nói ra thật đấy sao? Cái câu rắm chó không thông đó ông cũng hỏi ra được sao?

Nguyên Bảo nói:

– Bà ta dĩ nhiên là vẫn còn ở đó, cái đầu vốn ở trong cái khăn đầu này, mặt nằm sau cái mặt nạ này, người phía sau cái áo choàng này, chân nằm trong đôi giày này, chuyện đơn giản như vậy, không lẽ ông nghĩ không ra thật sao?

– Bà ta có phải đã chết ở đó phải không?

– Không.

Nguyễn Bảo nói:

– Hạng người như bà ta làm sao chết đi được?

– Bà ta còn sống ở đó, có điều người đem đồ của bà ta đi, bà ta để cho người đem đi.

– Bà ta không cho cũng không được.

– Tại sao?

– Bởi vì tôi là Nguyễn Bảo.

Nó chỉ vào cái mũi mình:

– Một cục nguyên bảo to lớn vừa tròn vừa dễ thương vừa đẹp dễ.

Tiêu Tuấn không nói gì, y chẳng còn gì để nói.

Y không tin chuyện này, từ đầu đến cuối chẳng tin chút nào cả, thằng tiểu quỷ này nếu không mắc phải bệnh, cái da mặt của nó phải dày hơn mười lần lúc trước, mới dám đi khoe khoang, vẽ ra một cái chuyện quỷ quái thế này.

Đối với hạng người như vậy, cách tốt nhất là mình đừng để ý gì đến nó.

Chỉ tiếc là thế giới này vẫn cứ có những người mặt dày đến chết đi được, mình chẳng để ý gì đến nó cũng không xong.

– Ông hỏi tôi cả nửa ngày trời rồi, hiện tại cũng nên đến lượt tôi hỏi ông vài chuyện.

Nguyễn Bảo nói:

– Mặt mày ông khó coi như vậy, có phải là vì ông mới giết người phải không?

Tiêu Tuấn không ngó ngang gì đến nó.

– Giết người quả thật không phải chuyện hay ho, nếu tôi giết người, tôi cũng sẽ hối hận khó chịu trong người lắm.

Nguyễn Bảo nói:

– Có điều ông không phải vậy, bởi vì cái người ông giết, vốn là người ông đặc biệt đi tìm để giết mà, ông khó chịu nỗi gì?

Tiêu Tuấn không thể không màng đến nó:

– Sao người biết ta đã giết người?

Y hỏi Nguyễn Bảo:

– Người biết ta giết ai?

– Dĩ nhiên là tôi biết.

Gương mặt trắng bệch của Tiêu Tuấn bỗng lộ vẻ sát khí, một thứ sát khí chỉ lộ ra khi người ta muốn giết người.

Nhưng Nguyễn Bảo thì lại hoàn toàn không hay biết gì cả, ngược lại, nó còn hứng chí nói:

– Người ông giết là Tam Tiểu Kinh Hồn Lý tướng quân.

Nguyên Bảo nói:

– Ông ta vốn là người ai ai cũng muốn giết, bất kỳ ai giết ông ta, qua một đêm sẽ trở thành nổi danh thiên hạ. Mấy ngày gần đây, người lại kiếm ông ta giết còn nhiều hơn cả mấy con chuột trong thùng thóc, chỉ có mình ông là đặc thủ...

... Nguyên bản bị hư, không đọc ra đoạn này...

Tiêu Tuấn nhìn nó lom lom, một hồi thật lâu mới nói từng tiếng một:

– Người không hiểu thật sao?

– Lúc đầu tôi cũng không hiểu thật.

Nguyên Bảo nói:

– Ông có đập bể đầu tôi, tôi cũng nghĩ không ra.

– Còn bây giờ?

– Bây giờ?

Nguyên Bảo đảo quanh tròn mắt:

– Bây giờ hình như trời cũng sắp tối rồi, đã đến giờ ăn cơm tối, nếu có một nồi đồng cô nấu với chân heo và thịt gà mái hầm, thêm vào đó một tô cơm gạo thơm, tôi bảo đảm tuyệt đối không cần ông lại giúp đỡ, mình tôi cũng ăn sạch cả.

Tiêu Tuấn mặt mày xanh lè.

– Bây giờ thì sao?

Y hỏi câu đó lại lần nữa, giọng nói đã biến thành ra căng thẳng như giây cung:

– Bây giờ có phải người đã hiểu ra?

– Đúng vậy.

Nguyên Bảo rút cuộc thừa nhận, nó thở ra nói:

– Bây giờ tôi có muốn không biết cũng không xong.

Tiêu Tuấn bỗng nhiên đứng thẳng người dậy, đề khí chuẩn bị bàn tay phải, nắm ngón tay như lưỡi câu, hình như đang sắp chụp lấy một con rắn độc.

Đây là thủ pháp độc môn của đệ tử Cái Bang, không những rắn độc chạy không nổi cái chụp đó, người cũng khó mà thoát khỏi.

Cú chụp đó, nếu chụp vào rắn độc, chỗ đó phải là bẫy tặc, nếu là chụp người, chỗ đó phải là chỗ yếu hại, chỗ chụp là chết ngay không cứu được.

Trong khoang thuyền không có rắn độc, chỉ có người.

Một đũa Nguyên Bảo hoạt bát dễ thương như vậy, dưới cặp mắt của y hình như đã biến thành một con rắn độc đáng sợ đáng ghét.

Nhưng Nguyên Bảo thì ngay cả chớp mắt cũng chẳng thêm chớp một cái.

– Tại sao ông không hỏi rốt cuộc tôi đã biết chuyện gì? Làm sao biết được?

Câu nói đó quả nhiên có hiệu quả, Tiêu Tuấn vốn đang chuẩn bị xuất thủ, cú chụp đó y không sử ra.

Bởi vì câu trả lời cho vấn đề đó, thật tình y đang muốn biết.

Nguyên Bảo mỉm cười:

– Vậy mới phải chứ, cho dù ông muốn giết người bịt miệng, ít nhất cũng phải hỏi cho rõ ràng rồi mới ra tay.

Tiêu Tuấn quả thật không hỏi không được.

– Rốt cuộc, người đã biết gì?

– Nói thật với ông, chuyện tôi biết đó cũng không ít.

Nguyên Bảo nhấn nha nói:

– Những chuyện ông không muốn người khác biết, tôi đều biết cả.

– Người nói đi.

– Cao Thiên Tuyệt thiết kế cho ông đi giết một người, để ông giết người đó rồi, bà ta mới nói cho ông biết, người đó tuyệt đối ông không thể nào giết được.

Nguyên Bảo nói:

– Cho dù người trong thiên hạ, ai cũng giết được ông ta, ông cũng không thể nào giết được, bởi vì ông chính là con ruột của ông ta. Bàn tay của Tiêu Tuấn đang nắm chặt lại, nắm tay đó không chụp vào chỗ yếu hại của người khác, cũng không phải chỗ bẫy tặc của con rắn độc.

Chỗ y nắm chặt đó chính là người y, sinh mệnh xương máu linh hồn của y.

– Trừ Cao Thiên Tuyệt ra, không ai có thể ngờ được ông lại là con của Tam Tiểu Kinh Hồn Lý Tướng Quân, chính ông lại càng không thể ngờ tới.

Nguyên Bảo nói:

– Bởi vì ông cứ ngỡ mẹ ông chết về tay của ông ta.

Nguyên Bảo ngừng lại một lát rồi nói:

– Nhưng Cao Thiên Tuyệt lại nói cho ông biết, cho dù mẹ ông có chết dưới tay ông ta, ông cũng không thể nào không thừa nhận được, ông là con của ông ta, Cao Thiên Tuyệt hận ông ta thấu xương, vì vậy mới đặc biệt nghĩ ra cái bẫy đó, để ông đi giết ông ta, muốn cho ông ta chết cũng không nhắm mắt được, muốn cho ông suốt đời hối hận đau khổ.

Tiêu Tuấn không có phản ứng, bởi vì cả người y đã tê liệt đã tan rã.

– Tôi nằm mộng cũng không thể nào ngờ được, thế gian này lại có một người có thể dùng phương pháp ác độc như vậy để giết người.

Nguyên Bảo nói:

– Nếu không phải Cao Thiên Tuyết nói cho tôi biết, thật tôi không bao giờ tin được.

– Chính miệng bà ta nói cho người nghe?

Tiêu Tuấn phảng phất như người đang từ trong cơn ác mộng bị chích cho mũi kim kinh hãi tỉnh lại:

– Tại sao bà ta lại đi nói chuyện này cho người nghe?

– Không chừng bởi vì bà ta cảm thấy đắc ý với chuyện mình làm lắm, vì vậy nhịn không nổi phải đi nói cho người khác nghe, không chừng bà ta muốn mượn miệng tôi đi rao cho người khác nghe, bà ta đã dùng cái cách này để báo thù, cho người trong giang hồ vĩnh viễn không bao giờ quên được bà ta.

Hai thứ suy luận đó đều rất có lý.

Nguyên Bảo lại thở ra một hơi:

– Có điều, rốt cuộc tại sao bà ta đem chuyện đó nói cho tôi nghe, không chừng chỉ có trời mới biết nổi.

Tiêu Tuấn nhìn nó, vẻ mặt của y tuy rõ ràng là trống rỗng, tê liệt, mệt mỏi, ánh mắt lại lộ ra sát khí.

– Những chuyện này, người đều không nên biết tới.

Y cũng đang thở ra:

– Thật tình ta cũng hy vọng người không biết tới.

– Tôi hiểu cái ý của ông.

– Người hiểu?

– Tôi là một người dễ thương thế này, ngay cả ông cũng không cách nào không thương tôi được.

Nguyên Bảo nói:

– Có điều, tôi biết chuyện này rồi, ông không thể nào không giết tôi để bịt miệng.

Nó lại nói:

– Cho dù chính ông cũng không sống nổi, ông cũng phải giết tôi, để tôi khỏi tiết lộ bí mật của ông, bởi vì mấy chuyện này, quả thật không thể để người khác biết được.

Tiêu Tuấn không hề phủ nhận.

Y đang tự khống chế lấy mình, khống chế tinh thần khí lực, ráng sức giữ tinh thần tập trung, khí lực tập trung, tập trung vào một chỗ, vào từng bộ phận.

Bộ phận có thể đánh một cú trí mạng ra.

Nguyên Bảo hình như không có vẻ gì cảm nhận ra chuyện đó.

Có nhiều người ngay cả lúc cái bóng còn chưa hiện ra, họ đã phát hiện từ lâu rồi, có điều, cũng có những người chẳng cảm giác được

chuyện gì cả, ngược lại, chẳng thấy bóng hình gì ở đâu.

Hiện tại, bất kỳ ai cũng có thể nhận ra, Tiêu Tuấn lại đang nổi cơn sát khí lên, muốn bóp chết nó như bóp chết con rắn độc, nhưng nó, thì ngược lại, nó đang lộ vẻ cao hứng, cười hì hì nói với Tiêu Tuấn:

– Những chuyện đó, thật là những chuyện tôi không nên biết thật.

Chỉ tiếc là bây giờ tôi có không muốn biết cũng không được.

Nguyên Bảo nói:

– May mà tôi còn có biết một chuyện nữa.

– Chuyện gì?

– Những chuyện tôi nên biết.

Nguyên Bảo nói:

– Những chuyện không những làm cho mình vui vẻ, mà cũng làm người khác vui vẻ, bất kỳ ai biết những chuyện như vậy, đều nhất định sống lâu trăm tuổi, sống cả đời thái thái bình bình.

Nó cười thật tình vui vẻ lắm:

– Những chuyện như vậy, dĩ nhiên chỉ có những người thông minh như tôi mới biết được.

Có những người hình như lúc nào cũng không quên tán tụng mình một vài câu, khoe khoang mình một chút, thoa son thết vàng lên mặt mình, cho người ta khỏi khinh thường, khỏi khinh rẻ sự tồn tại của mình.

Nhưng Tiêu Tuấn biết Nguyên Bảo không phải là hạng người đó.

Nó chỉ bất quá thích nói cái miệng như vậy, bởi vì nó hy vọng mình có thể làm cho người ta khoan khoái, hy vọng người ta cũng như nó vậy, cũng đều nhìn mọi chuyện nhẹ đi một chút, nghĩ đến mọi chuyện thư giãn đi một chút.

Bi quan, khấn trương, bi thương, phẫn nộ, nóng nảy, không những không có lợi gì, mà thường thường hay làm người ta làm nên những lỗi lầm sơ suất không thể tha thứ được.

Một người phải nên bảo trì tâm tình thoải mái bình thản, mới có thể phán đoán được, quyết định được chính xác.

Vì vậy Tiêu Tuấn chẳng còn xem Nguyên Bảo là một đứa bé chỉ biết nghịch ngợm, chỉ biết khoe khoang, vì vậy y lại hỏi:

– Chuyện như vậy là như thế nào?

– Ví dụ như, có người cứ chắc là mình đã giết người, không những vậy, đã giết người mình không nên giết, vì vậy mà trong lòng đau đớn muốn chết đi được, bởi vì y có biết đâu, người đó thật ra còn chưa chết.

Nguyên Bảo nói:

– Nhưng tôi biết.

– Người biết.

Tiêu Tuấn biến sắc:

– Người nói ai còn chưa chết?

– Dĩ nhiên là Lý Tướng Quân.

– Người biết ông ta còn chưa chết thật sao?

Nguyễn Bảo thở ra, lắc đầu cười khổ:

– Ông cho mình là hạng người nào? Sở Hường Soái? Hay là Lý Thám Hoa?

– Ta không phải.

– Dĩ nhiên là ông chẳng phải.

Nguyễn Bảo nói:

– Ngay cả so sánh, ông còn không so sánh được.

Tiêu Tuấn thừa nhận.

Tuy y vốn là kẻ trước giờ vô cùng kiêu ngạo, nhưng đối với hai vị tiền bối danh hiệp đó, y cũng rất khâm phục tôn kính như bao người khác.

– Nếu ông đã thừa nhận mình không sánh được với bọn họ, thế thì sao ông không thử nghĩ xem, Tam Tiểu Tướng Quân tung hoành thiên hạ, làm sao chết được dưới tay một người như ông?

Tiêu Tuấn làm thinh.

Chính y cũng biết mình vốn không phải là đối thủ của Lý Tướng Quân, y lại càng hy vọng chuyện này không thể nào xảy ra. Có điều, cái lúc thê lương thảm đạm dưới ánh trăng đó, y đã thấy lưỡi kiếm của mình quả thật đâm vào tim Lý Tướng Quân.

Cái cảm giác lưỡi kiếm xuyên thấu máu thịt đó, cái khoảnh khắc nhìn về mặt của Lý Tướng Quân đó, đều là những thứ y không bao giờ quên nổi.

– Sao ông không nói gì nữa vậy?

Nguyễn Bảo lại hỏi:

– Không lẽ ông vẫn còn cho là mình đã giết chết ông ta?

Tiêu Tuấn lại trầm mặc một hồi thật lâu nữa, mới chầm chậm nói:

– Ta còn ở lại đây, bởi vì ta cũng hy vọng ông ta còn chưa chết, hy vọng ông ta còn xuất hiện ra lại lần nữa.

Thần sắc của y thật thảm đạm:

– Cho dù ông ta chết rồi, ta cũng hy vọng thấy được thi thể của ông ta.

– Nhưng thi thể của ông ta mãi đến bây giờ vẫn còn chưa tìm ra được.

Nguyễn Bảo nói:

– Bọn họ đã đi đi mấy ca rồi, luân phiên nhau xuống nước tìm, mà

ngay cả cái bóng của ông ta cũng còn chưa tìm ra.

– Đúng vậy.

– Ông có biết tại sao bọn họ tìm không ra thi thể của Lý Tướng Quân không?

Nguyên Bảo hỏi:

– Ông chắc là biết.

– Nhưng ta không biết.

– Ông không biết thật sao?

Nguyên Bảo hình như kinh ngạc lắm:

– Vấn đề đơn giản như vậy ông đều không biết?

Nó lại đang lắc đầu thờ ra:

– Bọn họ tìm không ra thi thể, chỉ vì ông ta chưa hề chết.

Nguyên Bảo hình như đang giáo huấn một đứa bé:

– Nếu một người còn chưa chết, chắc chắn ông ta không có thi thể, cái đạo lý đơn giản như vậy, nếu ông còn chưa hiểu, thì chắc ông là kẻ ngốc rồi.

– Cho dù ông ta vốn chưa chết đi, bây giờ chắc cũng đã chết đuối rồi.

– Tại sao?

– Bởi vì nơi đây, bốn bề đều có người canh giữ ngày đêm, không những vậy, đều là những người đã được huấn luyện.

Tiêu Tuấn nói:

– Cao Thiên Tuyết đã tốn ít nhất là mười năm mới huấn luyện xong đám người đó.

– Tôi tin được.

– Những người đó tuy vũ công còn chưa bì lại được với những tay cao thủ đệ nhất lưu, nhưng mục lực, nhĩ lực, sức nhẫn nại của bọn họ, năng lực phán đoán và quan sát mỗi chuyện, đều tuyệt đối là đệ nhất lưu.

– Tôi tin được.

– Vì vậy, nếu người cho là Lý Tướng Quân đã lên bờ, đó là một chuyện không thể nào xảy ra.

Tiêu Tuấn nói:

– Bởi vì, cho dù bọn họ không ngăn trở được ông ta, ít nhất bọn họ cũng đã thấy ông ta.

– Ai nói Lý Tướng Quân lên bờ?

Nguyên Bảo nói:

– Ông ta mà lên bờ, dĩ nhiên sẽ tránh không khỏi tai mắt của những người đó.

– Thế thì ông ta đã chết đuối ở dưới hồ rồi.

Tiêu Tuấn buồn rầu nói:

– Từ lúc ông ta rớt xuống nước đến bây giờ, đã mất gần một ngày một đêm, không ai có cách gì ở lâu tới mức đó dưới nước, huống gì lúc đó cho dù ông ta không chết, thương tích cũng không nhẹ.

Nguyên Bảo nhìn đăm đăm vào y một hồi lâu, mới lạnh lùng hỏi:

– Có phải ông đã cho rằng ông ta đã chết chắc rồi?

Tiêu Tuấn không trả lời câu hỏi đó, bởi vì chính y cũng không biết trong lòng mình đang nghĩ gì.

Trước giờ, y vốn là người không hay nói nhiều, cho dù gặp lúc phải nói, y cũng không nói nhiều.

Hiện tại, đáng lý ra, y vì bị thương mà nói không ra lời, có điều ngược lại, y nói có hơi nhiều hơn lúc bình thường.

Bởi vì trong lòng y còn nuôi hy vọng.

Miệng y thì nói vậy, trong lòng thì hy vọng Nguyên Bảo đánh đổ được tất cả những câu nói của y.

... Nếu một người thấy có kẻ bỗng làm những điều phản thường cực kỳ như vậy, mà hiểu ra được tại sao, và tha thứ cho y, thì tấm lòng người đó mới khoan thứ quảng đại, mới có thể được xem là một tay nam tử hán đại trượng phu.

Nguyên Bảo lại nhìn chăm chú vào y một hồi lâu, nó bỗng nói:

– Tôi biết ông không dám đánh cuộc với tôi.

Nó nói:

– Tôi biết ông nhất định không dám.

– Người muốn đánh cuộc chuyện gì?

– Tôi đánh cuộc với ông, là ông ta còn chưa chết.

Nguyên Bảo nói:

– Ông có dám đánh cuộc với tôi không?

Nó liếc mắt nhìn xéo tới Tiêu Tuấn, cố ý làm ra vẻ như một tay đánh bạc đang khích người ta cắn câu vậy:

– Tôi khuyên ông tốt nhất là đừng đánh cuộc làm gì, bởi vì lần này tôi không thể nào thua được.

Gương mặt trắng bệch của Tiêu Tuấn bỗng dựng hồng lên, giống như màu máu tươi bị pha lạt đi.

Y biết Nguyên Bảo không hẳn thật tình muốn đánh cuộc với y, lại càng không phải muốn thắng cuộc.

Bởi vì chính y cũng hy vọng mình thua cuộc.

Không chừng Nguyên Bảo chỉ bắt quá muốn dùng cách này để an ủi y, khiêu bạt lên cái lòng cầu sống của y, không để cho y thất chí tuyệt vọng, không để cho y có ý tưởng muốn chết.

Bất kể Nguyên Bảo làm như vậy là đúng hay sai, lòng y cũng vẫn rất

cảm kích.

– Ta đánh cuộc với ngươi.

Tiêu Tuấn nói:

– Bất kể ngươi muốn đánh cuộc bằng gì, ta cũng theo.

Nguyên Bảo cười, cười như thể một kẻ đánh bạc đang thấy mình dự được con mồi béo bở vào tròng vậy.

– Ông không hối hận?

– Không hối hận.

– Nếu tôi tìm được Lý Tướng Quân, không những vậy còn để cho ông thấy ông ta còn đang sống sờ sờ ra đó.

Nguyên Bảo hỏi Tiêu Tuấn:

– Lúc đó ông tính sao?

– Tùy tiện ngươi muốn gì ta cũng chịu.

Câu nói đó vốn không bao giờ Tiêu Tuấn sẽ nói ra, lấy cái tính cách thân phận địa vị của y, bất cứ ở trong hoàn cảnh nào, cũng không thể nói ra được.

Nhưng hiện tại y đang nói ra.

Bởi vì nếu y thua Nguyên Bảo, y sẽ làm như vậy thật, bất kể Nguyên Bảo muốn y làm gì, y đều nguyện ý.

Không những vậy, y còn hy vọng mình là kẻ thua cuộc.

Chỉ tiếc là bất kể y nghĩ cách nào, y đều không sao nghĩ ra được Nguyên Bảo làm cách gì thắng, lại càng nghĩ không ra Nguyên Bảo làm cách gì tìm cho ra Lý Tướng Quân.

Lý Tướng Quân vốn là người đã chết chắc nhất định rồi, cho dù ông ta vạn nhất còn có chút sinh cơ, cho dù ông ta còn chưa chết, Nguyên Bảo cũng không thể nào biết ông ta đang ở đâu.

Nguyên Bảo không có lý do gì có thể biết được chuyện đó.

Màu hồng trên gương mặt của Tiêu Tuấn đã từ từ biến đi, bởi vì tuy y hy vọng người thua cuộc là mình, y vẫn còn cho rằng Nguyên Bảo đã bại chắc đi rồi.

Nguyên Bảo phải phát nhìn ra được y đang nghĩ gì:

– Tại sao ông không hỏi tôi, vạn nhất nếu tôi thua thì sao?

– Ta để cho ngươi nói.

Nguyên Bảo cố y ngoẹo đầu ngẫm nghĩ một hồi, bỗng hỏi Tiêu Tuấn:

– Ông có biết tại sao Cao Thiên Tuyết bỗng biến ra thành nghe lời như vậy không? Tại sao ngoan ngoãn để tôi lấy đồ trên người mình đem đi không?

Chuyện này không liên quan tý gì tới chuyện đánh cuộc, nhưng là chuyện Tiêu Tuấn này giờ nghĩ hoài không ra, này giờ vẫn rất muốn biết, vì vậy y nhin không nổi mở miệng hỏi:

– Tại sao?

– Bởi vì lúc đó, bà ta đã bị tôi chế ngự.

Nguyên Bảo nói:

– Tôi điểm ngay một lượt sáu bảy chỗ huyết đạo trên người bà ta.

– Sao?

– Ông không tin, tôi biết ngay nhất định ông không tin.

Nguyên Bảo cười thêm khoái chí và đắc ý:

– Hạng người có bản lĩnh như Cao Thiên Tuyết, làm sao lại bị tôi điểm huyết đạo cho được?

Nó cười hì hì nói:

– Trong bụng ông chắc đang nghĩ...

... nguyên bản bị hư...

... chế trứ huyết đạo bà ta, mấy thứ đó làm sao lại ở trong tay tôi?

Không ai có thể không thừa nhận câu nói đó rất có lý, vì vậy Tiêu Tuấn cũng không thể không hỏi Nguyên Bảo:

– Người làm sao điểm được huyết đạo của bà ta?

– Thật ra cũng chẳng có chuyện gì.

Nguyên Bảo cố ý làm ra vẻ thần nhiên nói:

– Tôi chỉ bắt quá cho bà ta nhìn một thứ đồ thể thôi.

– Người chỉ bắt quá cho bà ta xem một thứ đồ, người xuất thủ điểm vào huyết đạo bà ta, bà ta không tránh né phản kháng gì cả?

Tiêu Tuấn vừa kinh ngạc vừa nghi ngờ:

– Người cho bà ta xem thứ gì?

– Dĩ nhiên là một thứ đồ rất đặc biệt.

Nguyên Bảo nói:

– Đặc biệt vô cùng.

Hai mươi năm trước, Cao Thiên Tuyết đã tung hoành thiên hạ, nổi tiếng vô địch. Hai mươi năm đó, bà ta đã làm bao nhiêu chuyện làm cho người ta vỡ bàn kinh kỳ, nghe tiếng là táng đảm, có điều, bà ta cũng đã từng một mình trong bóng tối âm thầm nỗ lực.

Trải qua hai chục năm gian nan thống khổ đào luyện, không những bà ta đã biến thành một kẻ còn kiêu ngạo còn vô tình hơn xưa, vũ công bà ta còn tinh tiến vượt bậc.

Nếu nói trên đời này có thứ gì làm bà ta nhìn vào là kinh hoàng sửng sốt, bị một đứa bé mười mấy tuổi điểm trúng huyết đạo, cái thứ đó dĩ nhiên phải là đặc biệt vô cùng.

Đây là chuyện mà ai ai cũng đều có thể tưởng tượng được ra.

Trong giang hồ nhất định sẽ có biết bao người nguyện ý đem toàn gia tính mạng ra đổi lấy nó.

Nguyên Bảo chỉ hững hờ nói:

– Nếu tôi thua cuộc, tôi sẽ đưa thứ đó cho ông.
Không biết từ lúc nào, nó đã lấy thứ đó ra nắm trong lòng bàn tay, chỉ tiếc là người nó tuy không lớn lắm, nhưng cũng chẳng nhỏ lắm, không những vậy nó nắm còn rất chặt, chẳng ai thấy được trong tay nó đang nắm gì.
Tiêu Tuấn tuy không muốn thắng cái thứ đó về mình, nhưng cái lòng hiếu kỳ ai ai cũng có.
Vì vậy y nhìn không nổi bèn hỏi:
– Cái thứ đó rốt cuộc là gì vậy?
– Thật ra cũng chẳng là gì cả.
Nguyễn Bảo cố ý ra vẻ thản nhiên nói:
– Chỉ bất quá là một ngôi sao thế thôi.
– Một ngôi sao?
Tiêu Tuấn hỏi:
– Một ngôi sao gì?
– Một ngôi sao nhỏ.
Nguyễn Bảo hình như cảm thấy rất áy náy, bần khoản, vì vậy nó lại thở ra:
– Một ngôi sao rất nhỏ, rất nhỏ.
Do đó Nguyễn Bảo lại đưa ngôi sao thứ hai của nó ra.

Thất Tinh Long Vương

Hồi 21

Tiểu tinh tinh lượng tinh tinh

Tiểu tinh tinh, lượng tinh tinh, thiên thượng tinh đa nguyệt bất lượng, địa thượng nhân đa tâm bất bình.
(Sao nhỏ nhỏ, sao sáng sáng, trên trời nhiều sao, trăng không sáng, dưới đất nhiều người, tâm không đều).
Đêm thu, trăng đầy trời, một đứa bé trai, hai đứa bé gái, ba đứa con nít chỉ có một lòng, và cũng chỉ một ngôi sao.
Một ngôi sao nhỏ thật nhỏ.
Rồi sau này mấy đứa nhỏ lớn lên rồi, một trái tim biến thành ba trái tim, nhưng bọn họ vẫn có chỉ một ngôi sao.
Vẫn có chỉ một ngôi sao nhỏ thật nhỏ.
Mấy đứa nhỏ lớn lên, rồi lại già đi nữa, có người thậm chí đã chết đi, có người tuy còn chưa chết, trái tim đã chết.

Ngôi sao của bọn họ vẫn còn nhỏ, vẫn còn nhỏ như thế, vẫn còn không biến đổi đi chút nào.

Bởi vì ngôi sao không có tình cảm, không có sinh mệnh, cũng chẳng hiểu thế nào là yêu, cũng chẳng hiểu thế nào là hận, vì vậy cũng chẳng biến đổi mà cũng chẳng già.

Bởi vì ngôi sao đó, chỉ bắt quá làm bằng một cái vỏ sò nhặt lên từ bãi biển.

Có điều, đang lúc một người đã già rồi, biến rồi, một người trái tim đã chết rồi nhưng người vẫn còn chưa chết, thỉnh thoảng nhìn thấy cái ngôi sao nhỏ vĩnh viễn không biến đổi này, trong lòng y sẽ có cảm giác gì?

Trừ một mình bọn họ ra, còn ai biết được?

Mười chín tháng tư, khoảng hoàng hôn.

Sao trên trời còn chưa hiện ra, nhưng tay của Nguyên Bảo thì đã xòe ra một ngôi sao.

Một ngôi sao làm bằng thứ vỏ sò thật mỹ lệ thật trân quý, phía sau còn có những đường hoa văn thật đẹp, và hai hàng chữ, hiển nhiên đã được một đôi bàn tay thật là linh xảo bỏ hết công phu điêu khắc ra.

Biển cả có những thứ vỏ sò trân quý kỳ diệu như châu báu vậy, màu sắc và ánh sáng mãi mãi không bao giờ phai nhạt.

Cái vỏ sò đó xem ra tuy vẫn còn như cái vỏ sò đôi bàn tay linh xảo mỹ lệ kia đã nhặt lên từ bãi biển hôm nào, nhưng bắt quá cũng chỉ là một vỏ sò thể thôi, chẳng có chỗ nào là đặc biệt.

Vì vậy Tiêu Tuấn lại nhin không nổi muốn hỏi:

– Người cho Cao Thiên Tuyết xem cái ngôi sao này đây à?

– Đúng vậy.

– Thấy ngôi sao đó, người xuất thủ điểm huyết đạo bà ta, bà ta bèn bị điểm trúng.

– Đúng.

– Không lẽ bà ta thấy ngôi sao này rồi, bỗng biến thành ra hoàn toàn không có sức phản kháng?

– Cũng không phải là như vậy.

Nguyên Bảo nói:

– Chỉ bắt quá, thấy ngôi sao đó rồi, bàn tay của bà ta run lên, toàn thân đều run lên, chỉ tiếc là tôi không thấy mặt bà ta, vì vậy cũng không biết lúc đó về mặt bà ta thế nào.

– Lúc đó, mặt bà ta còn mang mặt nạ?

– Đúng.

– Thế thì làm sao bà ta thấy được gì?

Nguyên Bảo bật cười:

– Ông quả thật là một người rất tinh tế, ít nhất chính ông cũng cho rằng mình tinh tế lắm, ngay cả một điểm nhỏ nhất đó cũng không chịu bỏ qua.

Nguyên Bảo lại thở ra một hơi:

– Chỉ tiếc là thật ra, ông chẳng phải là một người như vậy.

– Sao?

– Ông cho rằng Cao Thiên Tuyết mang cái mặt nạ đó vào rồi là cái gì cũng không thấy được nữa thật sao?

Nguyên Bảo nói:

– Thế thì tại sao tôi mang cái mặt nạ đó vào rồi lại đi được đến đây, không những vậy, còn thấy được vẻ mặt của ông ra sao?

Nó nói cho Tiêu Tuấn nghe:

– Nếu mà ông thật tinh tinh tế như chính ông đã tưởng tượng mình vậy, ông sẽ phát hiện ra, trên cái mặt nạ này tuy không có đường cắt cho con mắt nhìn, nhưng có hai cái lỗ nhỏ lớn hơn đầu cây kim chút xíu, dùng hai miếng thủy tinh mài thật mỏng phủ lên trên, mặt nạ bằng bạc chiếu lấp lánh, e chỉ có kẻ thiên tài nhi đồng thông minh tuyệt đỉnh như tôi mới phát hiện ra nổi.

Tiêu Tuấn chỉ còn nước cầm miệng lại.

– Không để cho người khác thấy được mình, đó là thiên tài, nhưng nếu để cho mình không thấy được người khác, cái đó lại là ngu ngốc.

Nguyên Bảo đang suy tư:

– Ông nghĩ xem, Cao Thiên Tuyết có phải là hạng người ngu ngốc như vậy không?

Cái Bang vốn nổi tiếng là một đại bang đệ nhất trong thiên hạ, không những nhiều đệ tử nhất, mà phẩm chất cũng phức tạp nhất.

Hiện tại bọn họ vừa mở ra hình đường, quyết tâm chinh đồn, đường chủ hình đường không những ngày thường quyết đoán bao nhiêu thứ chuyện, mà nhất định còn phải có trí tuệ thuộc hàng “minh sát thu hào” (nhìn rõ từng chi tiết nhỏ), sức phán đoán vô cùng nhạy cảm. Có điều, trước mặt thằng tiểu quỷ hình như chỉ biết nói nhăng nói cuội ngu si làm bộ dễ thương này, cái vị Tiêu đường chủ vốn trước giờ tự phụ, cứ mãi bị nó hỏi cho nói không ra lời.

Có điều, Nguyên Bảo lại vẫn còn cứ muốn hỏi y:

– Ông có thấy ngôi sao này có chỗ nào đặc biệt không? Tại sao lại làm Cao Thiên Tuyết ra thành nông nổi vậy?

– Ta nhìn không ra.

– Tôi cũng nhìn không ra.

Nguyên Bảo nói:

– Bởi vì ông không phải Cao Thiên Tuyết, tôi cũng không phải.
Nó nói giọng rất nghiêm trang:
– Ngôi sao này dưới mắt chúng ta, chỉ bất quá là đồ chơi làm bằng vỏ sò của con nít thế thôi, nhưng đối với một số người, hình như lại có một thứ gì có ma lực thật thần kỳ.
– Máy người nào?
Tiêu Tuấn hỏi:
– Máy người đó là máy người nào?
– Hiện tại tôi còn chưa nói cho ông biết được.
– Tại sao?
– Bởi vì hiện tại, ngay cả tôi cũng không biết được.
Nguyên Bảo nói:
– Hiện tại, tôi chỉ biết đem ngôi sao này đối phó với Cao Thiên Tuyết nhất định rất hữu hiệu, rất hữu hiệu còn hơn thứ vũ khí nào đáng sợ trên thế gian này.
Đấy cũng đã quá đủ, chỉ có bao nhiêu đó thôi, cái ngôi sao này đã có thể xem là thứ bảo vật giá trị liên thành rồi.
Đối với một số người, ngôi sao này thậm chí còn quý giá hơn cả ngôi sao “điểm thiết thành kim” kia nữa.
– Vì vậy, hiện tại tôi chỉ muốn hỏi ông, ông có chịu đánh cược bằng cái ngôi sao này không?
Nguyên Bảo hỏi.
– Ta bằng lòng.
Nguyên Bảo cắt cái ngôi sao vào, mang mặc nạ lên, lấy khăn đen quấn đầu lại:
– Thét thì hiện tại ông đi theo tôi.
– Đi đâu?
– Dĩ nhiên là đi tìm Lý Tướng Quân.
– Người tìm ra được ông ta sao?
– Dĩ nhiên là tìm ra, không những vậy mà không tìm ra không được.
Nguyên Bảo nói:
– Nếu không, không phải cái ngôi sao này sẽ thua về tay ông sao?
– Ông ta ở đâu?
– Dĩ nhiên là ở trên chiếc thuyền này.
Tiêu Tuấn lại không có gì để nói nữa.
Cho dù y đã hoàn toàn tin tưởng vào lời của Nguyên Bảo, tin rằng Lý Tướng Quân còn chưa chết, tin rằng Cao Thiên Tuyết thấy ngôi sao đó lập tức bị Nguyên Bảo điểm trúng huyết đạo, cho dù y tin tất cả mọi chuyện, y cũng không thể tin được Lý Tướng Quân đang ở trên chiếc thuyền này.

o O o Trên thuyền đã đốt đèn lên, khoang dưới cùng cũng có đèn, nhưng chẳng thấy có bóng dáng ai.

Bởi vì lúc cái vị Cao Thiên Tuyết mà không phải Cao Thiên Tuyết này xuống khoang dưới, y đã phân phó saün:

– Tất cả mọi người đều lên hết, không ai được phép xuống dưới.

Câu nói ấy tuy là do Nguyên Bảo nói ra, nhưng cũng hữu hiệu như chính Cao Thiên Tuyết mở miệng nói.

Bởi vì cái khăn đen quấn đầu, bởi vì cái mặt nạ trên mặt, bởi vì tấm áo choàng trên người, bởi vì đôi giày trên chân, tất cả đều tượng trưng cho một thứ lực lượng thần bí, một thứ quyền uy không thể phản kháng được.

Cái thứ quyền uy và lực lượng đó, trước giờ cũng chưa có ai nghi ngờ bao giờ.

Trước giờ cũng chưa có ai từng nghĩ rằng có người lại lấy những thứ đó trong mình Cao Thiên Tuyết đem đi được.

Diện tích dưới đáy thuyền rộng hơn bất cứ ai chưa từng xuống bao giờ tưởng tượng ra được nhiều, xuống phía dưới tầng chót còn có một dãy phòng.

Trong phòng không có gì cả, có điều, nếu không có những phòng không có gì cả này, con thuyền chỉ e sẽ không nổi lên mặt nước được.

Phòng trống nếu chất đầy những đồ đạc, con thuyền này chỉ e cũng chìm lỉm xuống nước.

Chính vì nơi đây, cái gì cũng không có, vì vậy nó mới quan trọng, còn quan trọng hơn bất kỳ những gian phòng nào khác trên thuyền xa.

Thế giới này, có nhiều chuyện cũng giống vậy.

o O o Dưới đáy thuyền, đại khái có chừng mười gian phòng trống, có nơi có người ở, có nơi chứa lương thực đồ đạc.

Nguyên Bảo đưa Tiêu Tuấn đi từ gian này qua gian khác tìm, tuy ngay cả một cái bóng cũng không tìm thấy, nhưng nó vẫn còn tràn đầy tin tưởng.

– Tôi biết ông nhất định không tin Lý Tướng Quân lại ở trên chiếc thuyền này.

Nguyên Bảo nói.

Tiêu Tuấn thừa nhận, Nguyên Bảo lại hỏi y một câu hỏi thật tuyệt:

– Tại sao ông không tin?

Tiêu Tuấn suy nghĩ một hồi mới trả lời:

– Bởi vì đây là một chuyện không thể nào xảy ra, chẳng ai có thể tin nổi.

– Có phải ý ông nói là, ông ta nhất định không thể nào leo lên chiếc

thuyền này ẩn núp được.

– Đúng vậy.

– Tôi đã hiểu ý ông rồi.

Nguyễn Bảo mỉm cười:

– Hiện tại, cái kiểu suy nghĩ của ông cũng giống như hai hôm trước các ông không ngờ được bọn tôi sẽ trốn vào trong cái nhà lao lớn ở Tế Nam vậy.

Tiêu Tuấn cũng hiểu ra cái ý của nó.

Hạng người như Lý Tướng Quân, nếu muốn ẩn núp chỗ nào đó, dĩ nhiên phải tìm chỗ nào mà không ai có thể ngờ được.

– Cái ý của người, ta cũng hiểu được.

Tiêu Tuấn nói:

– Có điều người có bao giờ nghĩ qua, làm sao ông ta lên được chiếc thuyền này không?

Nguyễn Bảo nghinh mặt lên, làm vẻ nghiêm trang nói:

– Đây quả thật là một chuyện không thể nào xảy ra được.

Nguyễn Bảo nói:

– Trên thuyền này đâu đâu cũng có người, người nào cũng mắt sáng như sao, ngay cả nửa người mù mắt cũng không có, Lý Tướng Quân chẳng có thuật ẩn thân, cũng chẳng phải là Tôn Ngộ Không có bảy mươi hai phép biến hóa, biến ra được thành con ruồi xanh.

Nó lại cố ý thở ra:

– Xem ra, cái kiểu suy nghĩ của ông đây mới đúng, ông ta xác thật là không lên nổi cái thuyền này rồi.

– Vì vậy ông ta nhất định không thể đang ở trên thuyền.

Nguyễn Bảo thở ra, lẩm lẩm một mình:

– May mà ông không phải, may mà ông không phải.

– May mà ta không phải gì?

– May mà ông không phải là Lý Tướng Quân, Lý tướng quân cũng chẳng phải ông.

Nguyễn Bảo nói:

– Nếu không, hiện tại ông ta đã chết rồi, tôi cũng thua luôn.

– Không lẽ người vẫn còn cho rằng ông ta đang ở trên thuyền?

Nguyễn Bảo không trả lời, nó cầm lấy cái móc gắn trên một tấm gỗ nằm trên sàn, kéo bật lên, rồi nhả nha nói:

– Tốt nhất là ông tự mình xuống đó xem thử đi.

Phía dưới cũng là phòng trống, không có ai, không có đồ đạc, không có đèn đuốc, một gian phòng trống rỗng không có gì cả.

Tiêu Tuấn ngần ngừ, rốt cuộc cũng tìm một cây đuốc loại “khí tử phong đăng” cầm nhẩy xuống đó.

Sau đó y thộn mặt ra.

Trong một góc gian phòng không đó, quả thật đang có một người. Người này quả nhiên là người đã hóa thân hai lần, một lần làm kẻ giàu có ức vạn đã từng giả chết không xong tên Tôn Tế Thành, rồi một lần làm kẻ chạy trốn thực mạng xong quay trở về lại tên Ngô Đào, sau đó mới xuất hiện trở lại thành Tam Tiểu Kinh Hồn Lý Tướng Quân!

Tiêu Tuấn đứng trước mặt y, làm như đang nằm mộng, đây thật là một chuyện nằm mộng mà cũng không thể nghĩ ra được.

Lý Tướng Quân đang dựa nghiêng vào ở đó, thân hình nửa ngồi nửa nằm, lưng dựa vào tường, hình như không còn chút khí lực để ngồi dậy.

Nhất kiếm đó tuy còn chưa đâm thấu tới tim ông ta, thương thế của ông ta xem ra không nhẹ chút nào.

Có điều cặp mắt của ông ta vẫn còn loang loáng rất có thần, ánh mắt đang nhìn Tiêu Tuấn lộ vẻ mỉm cười, một nụ cười hình như có vẻ an ủi, mà hình như có vẻ đau khổ, ông ta bỗng hỏi Tiêu Tuấn:

– Nguyên Bảo đâu?

Nguyên Bảo cũng đã vào, thuận tay đóng tám gỗ lại, cố ý giả tạo dáng đi của Cao Thiên Tuyệt, chậm chậm bước tới trước mặt Lý Tướng Quân.

Nó quả thật có chỗ thiên tài, học điệu bộ của người khác, học rất là giống.

– Nguyên Bảo cái thằng tiểu Vương Bát Đản đó đã bị ta giết đem bỏ cho lão Vương Bát Đản ăn rồi.

Nó cố ý nói:

– Người chẳng thấy được nó nữa đâu.

Nhưng Lý Tướng Quân đang cười:

– Một người sao lại đi nói mình là tiểu Vương Bát Đản?

Ông ta nói:

– Chúng ta là bạn bè, nếu ngươi là tiểu Vương Bát Đản, ta là gì bây giờ?

Nguyên Bảo cũng bật cười.

– Sao ông biết được là tôi?

Nó hỏi Lý Tướng Quân:

– Sao ông biết tôi sẽ lại đây?

– Bởi vì lúc ta núp dưới đây, ta đã nghĩ bụng, nếu có ai tìm được ta, nhất định phải là chú nhỏ Nguyên Bảo này.

Nguyên Bảo lập tức gật đầu lia lịa đồng ý:

– Trừ tôi ra dĩ nhiên là chẳng còn ai, thiên tài như tôi vốn chẳng có

người thứ hai.

Nguyên Bảo suýt soa:

– Có lúc ngay cả tôi cũng không thể không khâm phục tôi.

Nó bỗng đập mạnh vào vai Tiêu Tuấn một cái:

– Ông cũng không thể không khâm phục tôi chứ phải không?

Tiêu Tuấn vẫn còn như người trong mộng, đứng đó nhìn Lý Tướng Quân si ngốc.

... Cái người y trước giờ chưa bao giờ gặp qua, nếu quả thật là phụ thân của y, tại sao lại đi bỏ rơi hai mẹ con y? Để cho mẹ y phải ôm hận mà chết, để cho y sống trong đau khổ mãi đến giờ?

Bất kể ra sao, người này vẫn còn sống đó, tuy y đã làm chuyện sai lầm, thì cũng còn chưa làm nên chuyện sai lầm vĩnh viễn không sao cứu vãn.

Tiêu Tuấn nhìn cái người vừa xa lạ vừa thân thiết này, trong lòng không biết đó là hận hay là thương hay là buồn hay là vui.

Nhưng Nguyên Bảo thì quá vui vẻ.

– Chẳng ai ngờ ông có thể lên được chiếc thuyền này.

Nguyên Bảo nói:

– Trừ tôi ra, chẳng ai có thể ngờ được ông dùng cách gì.

– Chú làm sao nghĩ ra được?

Lý Tướng Quân hỏi:

– Nhìn mấy người xuống nước tìm thầy ông, nhìn mấy cái áo họ mặc, tôi bèn nghĩ ra ngay.

Những người đó ăn mặc toàn thứ quần áo làm bằng da cá bó chặt người, toàn thân trên dưới ngay cả tóc tai đều che kín mít.

Hiện tại Lý Tướng Quân cũng đang mặc bộ đồ lặn đó.

– Những người đó tuy công phu dưới nước cao cường, còn ông tuy là đang bị thương, nhưng muốn đối phó một người trong đó vẫn không có chút gì là khó khăn.

Lý Tướng Quân mỉm cười:

– Chuyện đó đơn giản vô cùng.

– Lột bộ đồ lặn của một người ra mặc vào người mình, dấu người đó xuống tận đáy hồ, chỗ bụi cây nào đó dưới nước, rồi trộn vào trong đám người đó lên lại thuyền, thừa lúc mọi người chuyển ban lộn xộn trong một khoảnh khắc, len lén chuồn xuống nơi đây.

Nguyên Bảo nói:

– Lúc đó, trời còn chưa sáng, trên mặt nước cũng như dưới nước đều tối mịt, chẳng thấy thứ gì rõ ràng, muốn làm những chuyện đó không khó khăn lắm.

Lý Tướng Quân vừa cười vừa thở ra nói:

– Hiện tại, ngay cả ta cũng có chỗ khâm phục chú đấy.

– Chỉ một chút thôi?

Nguyễn Bảo hình như rất kinh ngạc:

– Tôi cứ tưởng ít nhất ông cũng cho tới bảy tám chút mới phải.

Nó còn ráng thêm:

– Tôi cứ tưởng ông nhất định sẽ khâm phục tôi đến như vậy chứ, tuyệt đối nhất định.

Cái kiểu nói đó thật tình cũng có chỗ quá đáng, nhưng nó đã nói vậy, dĩ nhiên là có nguyên do.

Vì vậy ngay cả Lý Tướng Quân cũng nhin không nổi phải hỏi:

– Tuyệt đối nhất định? Tại sao lại tuyệt đối nhất định?

Câu trả lời của Nguyễn Bảo lại càng tuyệt:

– Bởi vì cặp mắt của ông còn chưa mù.

– Ta có bao giờ bị mù đâu.

Lý Tướng Quân đối với câu trả lời của nó cũng lấy làm khó đoán khó hiểu:

– Mắt bị mù có liên quan gì đến chuyện ta khâm phục chú hay không?

– Dĩ nhiên là có liên quan.

Nguyễn Bảo nói:

– Cặp mắt của ông không bị mù, ông nên thấy cách ăn mặc của tôi là từ người nào ra.

Gương mặt nó đang lộ vẻ dương dương đắc ý:

– Lấy từ người Cao Thiên Tuyệt ra mấy thứ này, tuyệt đối không phải là chuyện gì dễ dàng.

– Mấy thứ này là của chú lấy từ người bà ta ra?

– Mỗi thứ đều vậy.

– Chú làm cách nào lấy vậy?

– Tôi chỉ bắt quá cho bà ta thấy một thứ đồ thể thôi.

Nguyễn Bảo nói:

– Bà ta chỉ nhìn một thoáng, bèn bị tôi điểm trúng huyệt đạo, vì vậy tôi bèn đem mấy thứ đồ này đi.

Lý Tướng Quân nhìn nó, nhìn cả nửa ngày, gương mặt ông ta cũng in hệt như của Tiêu Tuấn lúc nghe nó nói vậy.

Chuyện đó vốn không ai có thể tin cho nổi, vì vậy Lý Tướng Quân lại nhin không nổi phải hỏi:

– Chú cho bà ta thấy gì vậy?

– Một ngôi sao.

Nguyễn Bảo nói:

– Một ngôi sao nhỏ.

o O o Trong người Nguyên Bảo thể nào cũng có đủ những thứ tạp nhạp, người khác nhìn vào đều là những thứ đồ sắt vụn gỗ mục không có giá trị một đồng xu, nhưng nó lại cho là bảo bối, ngay cả nhìn cũng không cho người khác nhìn.

Lần này, nó cũng không chắc là phải đưa ra cho Lý Tướng Quân xem, nhưng nó lại không chờ Lý Tướng Quân mở miệng, đã đưa ngay ra trước, không những vậy, còn đưa tới tận trước mặt, làm như sợ ông ta không thấy rõ.

– Cái ngôi sao này đây.

Nguyên Bảo nói:

– Cái ngôi sao này chẳng phải rớt từ trên trời xuống, nhưng hình như là từ dưới biển moi lên đấy.

Thần sắc của Lý Tướng Quân cũng biến hẳn đi.

Nguyên Bảo còn chưa nói hết lời, ông ta đã biến hẳn sắc mặt, cũng in hệt như Cao Thiên Tuyệt, chỉ nhìn một thoáng, gương mặt đã biến hẳn, làm như có người bỗng dựng lấy cây kim vừa nhọn vừa nhỏ vừa dài đâm mạnh một cái vào trái tim ông ta.

Ngôi sao này chỉ bất quá là cái vỏ sò con nít lấy làm đồ chơi thể thôi, cho dù có rớt ngoài đường, cũng rất ít có ai chịu nhặt lên, nếu đem cho người ta, người ta cũng sẽ ném nó vào trong mương rãnh.

Có điều dưới cặp mắt của vị Đại Tiểu tướng quân tung hoành giang hồ không xem ai ra gì này, ngôi sao lại hình như đã được phù chú bởi cửu thiên thập địa tứ phương bát giới chư thần chư phật, đã biến thành một thứ trân bảo thần kỳ còn quý giá hơn tất cả thứ gì khác trên thế gian.

Ông ta thò tay ra, muốn cầm lấy ngôi sao.

Bàn tay của ông ta đang run rẩy, cũng giống hệt như Cao Thiên Tuyệt, cũng run rẩy không ngừng.

Lần này, dĩ nhiên Nguyên Bảo không thừa cơ đâm vào huyết đạo của ông ta, nhưng nó thoái lui lại ra xa xa.

– Cái này của tôi mà.

Nguyên Bảo cười hì hì nói:

– Người lớn không được giành đồ chơi con nít.

– Cái này không phải của chú.

Giọng nói của Lý Tướng Quân vì bi phẫn thống khổ mà biến thành ầm ớ:

– Ta biết nó không phải.

– Cho dù lúc trước không phải, hiện tại cũng đã thành ra của tôi.

Nguyên Bảo nói:

– Không ai được giành nó ra khỏi tay tôi.

– Chú lấy từ đâu ra vậy?

– Đó là chuyện của tôi mà.

Nguyễn Bảo nháy mắt:

– Tôi có thể giữ giùm cho mình một chút bí mật được không?

Lý Tướng Quân nhìn lom lom vào nó một hồi thật lâu, rồi mới thở ra một hơi dài:

– Quả nhiên chú là người nhà họ Long.

Ông ta bỗng hỏi Nguyễn Bảo:

– Chú bày hàng thứ mấy? Lão bát hay lão cửu?

Nguyễn Bảo không trả lời còn hỏi ngược lại:

– Sao ông biết được tôi nhất định là người nhà họ Long?

– Bởi vì ta biết, ngôi sao này nhất định không thể thất lạc vào tay ai khác được.

Lý Tướng Quân nói giọng rất khẳng định.

Nguyễn Bảo cũng không phủ nhận nữa, nó chỉ hỏi ông ta:

– Nếu tôi không phải là người của nhà họ Long, có phải ông đã giành cái ngôi sao này lại rồi phải không?

Lý tướng quân lại nhìn chăm chú vào nó một hồi thật lâu nữa:

– Nếu chú không phải là người nhà họ Long, hiện tại chú đã là cái xác chết.

– Tại sao?

– Bởi vì ta tuyệt đối không dung tha được ngôi sao này lọt vào tay ai khác.

Lý Tướng Quân bỗng hỏi Nguyễn Bảo:

– Người có chịu đổi ngôi sao này cho ta không?

– Đổi lấy gì?

– Tùy tiện chú muốn đổi gì cũng được.

Lý Tướng Quân nói:

– Hoàng kim bạch ngọc trên châu phỉ thúy, tùy tiện chú muốn đổi gì cũng được.

Nguyễn Bảo phì cười:

– Rõ ràng ông biết tôi không chịu đổi, mấy thứ đó đã chẳng đeo được, cũng chẳng ăn được, cho tôi tôi cũng chẳng thèm.

Lý Tướng Quân nói những thứ đó, thứ nào cũng đều là thiên hạ cầu mà không được, trên đời này không biết có bao nhiêu người mỗi ngày vì những thứ đó mà tranh giành mưu mô chém giết đổ máu với nhau, có điều dưới cặp mắt của Nguyễn Bảo, hình như chẳng đáng giá một đồng xu nào.

Lý Tướng Quân lại thở ra:

– Đúng rồi, ta cũng biết nhất định chú không chịu đổi, con cháu nhà

họ Long có coi đồ châu báu tài phú của thế tục ra gì.

– Vì vậy, lúc tôi thấy ông quả nhiên còn chưa chết, trong lòng tôi sung sướng quá chừng.

Nguyên Bảo vừa cười vừa nói:

– Bởi vì nếu ông mà chết rồi, ngôi sao này sẽ thành của người khác rồi còn đâu.

– Tại sao?

– Bởi vì lúc này tôi có đánh cuộc với cái vị Tiêu đường chủ này.

Nguyên Bảo nói:

– Đánh cuộc bằng ngôi sao này đấy.

– Các người đánh cuộc ra sao?

– Bây giờ ông ta cứ mãi buồn bã, bởi vì ông ta cứ cho là ông đã chết dưới lưỡi kiếm của ông ta.

– Còn chú nói gì?

– Tôi bèn nói cho ông ta biết, ông không thể nào chết được.

Nguyên Bảo cười càng thêm khoan khoái:

– Tam Tiểu Kinh Hồn Lý Tướng Quân tung hoành một đời, làm sao có thể tùy tiện chết đi được như vậy?

Gương mặt của Lý Tướng Quân bỗng dựng lại biến hẳn đi, biến thành ra thống khổ bi thương không sao nói được.

Có điều cặp mắt của ông ta bỗng sáng rực lên, sáng lên như sao trời mùa thu.

Nguyên Bảo đang vỗ vào vai Tiêu Tuấn:

– Hiện tại ông đã thua rồi, vì vậy ngôi sao này vẫn còn là của tôi.

Nguyên Bảo cười hì hì hỏi Tiêu Tuấn:

– Ông có quên mất ông đã hứa gì không?

Tiêu Tuấn trầm mặc, Lý Tướng Quân bỗng thốt ra một câu kỳ quái:

– Y chưa quên đâu.

Lý tướng quân nói từng tiếng một:

– Có điều, y cũng không thua cuộc.

– Ông ta không thua?

Nguyên Bảo vừa kinh ngạc vừa buồn cười:

– Không lẽ người thua là tôi?

– Đúng vậy.

Lý Tướng Quân nói:

– Người thua chính là chú.

Nguyên Bảo phì cười lên, cười muốn gập cả lưng lại:

– Chắc tôi chết vì cười quá.

Nó nói:

– Cả đời tôi còn chưa nghe chuyện nào buồn cười như vậy.

– Sao?

– Nếu tôi nói người ta nghe, Tam Tiểu Kinh Hồn Lý Tướng Quân cũng có lúc giúp con mình ăn gian không chịu đền, trong giang hồ sẽ không biết có bao nhiêu người sẽ cười chết luôn đi được.

Nguyên Bảo nói:

– Nếu đem mấy người cười chết đi đó lại đây cho ông xem, cho dù có dùng năm trăm cỗ xe lớn tám bánh chuyên chở lại, ít nhất cũng mất cả ba ngày ba đêm.

Hình như nó cười đến nỗi thở không muốn ra hơi, hình như cười quá muốn chết đi thật.

Lý Tướng Quân thì không có tí gì là nói chuyện khôi hài, vẻ mặt của ông ta ngược lại còn nghiêm trọng hơn cả lúc đối diện với cường địch.

Đợi đến lúc chính Nguyên Bảo cũng cảm thấy không có gì đáng cười nữa, Lý Tướng Quân mới chậm chậm nói:

– Trong giang hồ nếu có ai biết được chuyện này, dĩ nhiên người đó sẽ chết, nếu một người biết, một người chết, nếu một vạn người biết, một vạn người sẽ chết, nhưng ta bảo đảm bọn họ không chết vì cười.

Giọng nói của ông ta bỗng biến thành lạnh lùng không tả:

– Bởi vì chuyện này không buồn cười tí nào.

Nguyên Bảo hết còn cười nổi.

– Rốt cuộc đây là chuyện gì vậy?

Nó hỏi Lý Tướng Quân?

– Tại sao ông nói được là tôi thua?

– Bởi vì người thua vốn là người.

Nguyên Bảo nhìn nhìn Tiêu Tuấn, rồi lại nhìn nhìn Lý Tướng Quân:

– Không lẽ ông ta không phải là con của ông?

– Y là con ta.

Lý Tướng Quân buồn rầu nói:

– Y là xương là cốt là máu là mủ của ta.

– Không lẽ ông đã chết rồi?

Nguyên Bảo lại hỏi, dĩ nhiên là cố ý hỏi.

– Ta còn chưa chết.

– Thế thì kỳ lạ quá.

Nguyên Bảo nói:

– Rõ ràng là ông chưa chết, tại sao tôi lại thua?

– Bởi vì tuy ta còn chưa chết, Lý Tướng Quân đã chết rồi, chết đã bao nhiêu năm nay rồi.

Nguyên Bảo giật nảy mình lên:

– Lý Tướng Quân đã chết rồi? Không lẽ ông không phải là Lý Tướng Quân?

– Không phải.

Nguyên Bảo thộn mặt ra.

Nó nhìn cái người bị thiên hạ anh hào truy nã đòi giết, bị người ai cho là Lý Tướng Quân kia một cách kinh ngạc, rồi lại nhìn qua Tiêu Tuấn:

– Cao Thiên Tuyết chính miệng nói cho tôi nghe, ông ta là con của Lý Tướng Quân.

Nguyên Bảo nói:

– Tôi tin Cao Thiên Tuyết nhất định không phải là kẻ nói dối.

– Bà ta không nói dối.

– Thế thì ông ta xác thật là con của Lý Tướng Quân?

– Đúng vậy.

– Lúc này có phải ông đã nói với tôi, ông ta là con của ông, là xương là cốt là máu là mủ của ông?

– Đúng vậy.

– Tôi xem ông cũng không phải là kẻ nói dối, có điều thật tình ông làm tôi biến thành hồ đồ cả ra.

Nguyên Bảo cười khổ:

– Ông có thể nói cho tôi biết, câu chuyện này như thế nào không?

– Đây vốn không phải là chuyện gì phức tạp, chỉ bất quá chú tự mình biến nó thành phức tạp thế thôi.

– Sao?

– Mỗi người đều có cha mẹ, cha mẹ đâu phải chỉ một người.

Nguyên Bảo rút cuộc cũng hiểu ra, nó vẫn còn chưa chịu tin:

– Không lẽ Lý Tướng Quân là mẹ của ông ta?

– Đúng vậy.

– Không lẽ Lý Tướng Quân là một người đàn bà?

– Đúng vậy.

Nguyên Bảo lại thộn mặt ra.

Tam Tiểu Kinh Hồn Lý Tướng Quân danh chấn giang hồ, lại là một người đàn bà, đây thật là một chuyện làm người ta không thể nào không kinh ngạc.

Tuy mãi đến bây giờ, chưa ai thấy được mặt thật của Lý Tướng Quân, cũng không ai biết bà ta rút cuộc là đàn ông hay đàn bà, có điều trong tâm mục mọi người, chẳng ai có thể ngờ tới bà ta lại là đàn bà.

Trong tâm mục của các tay giang hồ hảo hán, đàn bà vĩnh viễn là kẻ yếu, vĩnh viễn không bì lại được với đàn ông.

– Lý Tướng Quân là mẹ của ông ta, còn ông mới là cha của ông ta.

Nguyên Bảo suýt soa:

- Cái điểm đó tôi đã hiểu rõ rồi.
- Chú còn có chỗ nào chưa hiểu nữa?
- Ông.

Nguyên Bảo nói:

- Càng lúc tôi càng không hiểu được, rốt cuộc ông là ai?
- Người đàn ông xứng đáng phối ngẫu được với Lý Tướng Quân, dĩ nhiên không thể nào là một kẻ bình phàm.
- Vũ công của ông, hào khí của ông, đảm lược của ông, cơ trí của ông, trước giờ tôi chưa hề thấy qua người thứ hai nào bì lại được với ông.

Nguyên Bảo nói bằng giọng rất thành khẩn:

- Nếu ông là Lý Tướng Quân, thì đó chẳng phải là chuyện gì kỳ lạ, bởi vì trong trí tưởng tượng của tôi, Lý Tướng Quân vốn phải là một người như vậy mới được.

Nguyên Bảo lại thở ra:

- Chỉ tiếc ông không phải là Lý Tướng Quân, vì vậy tôi càng nghĩ càng nghĩ không ra.
- Nghĩ không ra chuyện gì?
- Nếu ông không phải là Lý Tướng Quân, ông là ai bây giờ?

Nguyên Bảo nói:

- Tôi nghĩ đi nghĩ lại cũng nghĩ không ra trong giang hồ có một người như vậy, con người ông hình như không thể nào tồn tại được.
- Người nói thật không sai, quả thật ta không nên tồn tại.

Người này cười vẻ buồn rầu:

- Bởi vì ta vốn đã nên chết từ lâu rồi.
- Rốt cuộc ông là ai?
- Ta chính là Quách Địa Diệt.

Người này nói:

- Ta chính là kẻ đáng ra nên chết mười sáu năm trước rồi, Quách Địa Diệt đây.

o O o Quách Địa Diệt và Cao Thiên Tuyết là vợ chồng, đây là cặp vợ chồng võ công cao cường nhất trong giang hồ.

Bọn họ và Lý Tướng Quân vốn phải là kẻ đối đầu tử địch.

Thiên Tuyết Địa Diệt lấy chuyện truy nã đạo tặc thổ phỉ thoát khỏi vòng lưới pháp luật làm nhiệm vụ của mình, cũng không biết có bao nhiêu gã đạo tặc một thân võ công cao cường tiêu dao ngoài vòng pháp luật đã chết dưới tay cặp vợ chồng này.

Lúc Tam Tiểu Kinh Hồn Lý Tướng Quân tung hoành giang hồ, cũng chính là lúc vợ chồng họ thanh danh đang đạt đến mức tột đỉnh.

Người trong giang hồ đều nói:

– Thiên Tuyệt Địa Diệt nhất định sẽ không buông tha Lý Tướng Quân, nếu không bắt được tên đại đạo tay tổ trong hàng đại đạo này, chắc chắn bọn họ sẽ suốt đời vô cùng uất hận.

Vì vậy người trong giang hồ đều đợi cái trận chiến long tranh hổ đấu giữa bọn họ với nhau.

Trận chiến đó rốt cuộc ai thắng ai thua, chẳng ai dám xác định được.

Về sau, tổ chức Thiên Tuyệt Địa Diệt bỗng dưng tan rã, Quách Địa Diệt bỗng dưng biến mất khỏi chốn giang hồ, ai ai cũng đều cho rằng y đã chết rồi, không những vậy, đã chết dưới tay Lý Tướng Quân.

Vì vậy lần này Cao Thiên Tuyệt phục xuất giang hồ, ai ai cũng đều cho rằng bà ta vì Lý Tướng Quân mà lại, để phục thù cho ông chồng mình, bất kể bà ta dùng phương pháp ác độc gì để đối phó Lý Tướng Quân, mọi người đều không cảm thấy bất ngờ cho lắm.

Không ngờ rằng cái vị Lý Tướng Quân bà ta muốn đối phó đây lại chẳng phải là Lý Tướng Quân, mà là ông chồng bà ta, Quách Địa Diệt.

Dĩ nhiên bà ta biết người này không phải là Lý Tướng Quân mà là Quách Địa Diệt, cho dù hết trên đời này không ai hay biết, Cao Thiên Tuyệt cũng nhất định là biết.

Tại sao bà ta lại xem ông chồng thành ra kẻ thù không đội trời chung như vậy?

Quách Địa Diệt sao cũng chưa chết? Sao lại cùng đối đầu tử địch của Thiên Tuyệt Địa Diệt sinh một đứa con?

Người thu dưỡng Tiêu Tuấn là bang chủ tiền nhiệm của Cái Bang, Nhiệm lão tiên sinh, tại sao lại nói với Tiêu Tuấn rằng mẹ y bị Lý Tướng Quân giết chết?

Quách Địa Diệt bị thiên hạ anh kiệt truy sát bao vây, tại sao vẫn thừa nhận mình là Lý Tướng Quân?

Hành tung của ông ta bị ai thấu lộ ra?

Mười bảy năm nay, trước giờ chưa một ai tìm ra được y, tại sao bỗng dưng qua một đêm, toàn bộ đều tìm đến thành Tế Nam cả?

Những chuyện đó còn ai giải thích cho nổi?

Thất Tinh Long Vương

Hồi 22

Một câu chuyện xưa

Mười chín tháng tư, đêm.

Không khí trong gian phòng trống đã dần dần ngạt thở, bởi vì cái tầng cuối này đã nằm dưới mặt hồ, tuyệt đối không thể có một chỗ nào thông gió được, nếu có một chỗ hở, nước sẽ lập tức tràn vào ngay, thuyền lập tức sẽ chìm.

Có điều, Nguyên Bảo chẳng quan tâm gì đến không khí nơi đây, nó chỉ quan tâm đến con người Quách Địa Diệt.

Mỗi chuyện có liên quan đến người này, đáng lý ra phải là không thể nào xảy ra, dĩ nhiên cũng chẳng một ai giải thích được.

Nguyên Bảo không phục.

Nó đang mãi suy nghĩ, tìm cách giải thích, nghĩ muốn nhức cả đầu, nó vẫn còn chưa nghĩ ra tý gì manh mối.

– Các ông có để ý đến cái đầu của tôi không.

Nó bỗng hỏi Quách Địa Diệt:

– Ông xem có phải nó đang biến đổi không?

– Ta nhìn không ra.

– Có điều tôi biết nó đã biến đổi lắm, biến thành ra to gấp ba lần thường ngày.

Nguyên Bảo cười khở:

– Cái đầu của tôi vốn đã không nhỏ, có điều hiện tại, cái đầu của tôi ít nhất đã lớn bằng ba cái đầu thường, thật đúng là đã biến thành “đầu lớn như đầu”.

Nó lại hỏi Quách Địa Diệt:

– Ông có biết một người vì sao mà cái đầu bỗng biến thành ra lớn vậy không?

– Tại sao?

– Bởi vì tôi nghĩ không ra.

Nguyên Bảo rút cuộc thừa nhận:

– Những chuyện liên quan đến cha con vợ chồng của ông, tôi hoàn toàn nghĩ không ra.

Nó ôm lấy đầu:

– Tôi cứ tưởng tôi thông minh lắm, thế giới này đại khái còn chưa có chuyện gì tôi nghĩ không ra. Có điều chỉ nghĩ đến chuyện của các người, cái đầu của tôi đã lập tức chướng ra, chướng ra vừa lớn vừa nặng, nặng đến nỗi cái cổ của tôi cũng bị đè muốn gãy cả luôn.

– Chú đáng lý ra không nên đi nghĩ mấy chuyện đó.

Quách Địa Diệt nói:

– Đây vốn là chuyện bí mật nên vĩnh viễn chôn vùi xuống đáy sâu, trừ ba người chúng ta ra, chẳng ai nên biết tới.

– Tại sao?

– Bởi vì cái bí mật đó giống như một thanh hung đao, có thể làm tổn hại người khác.

Quách Địa Diệt nói:

– Nếu có người đem khai nó ra, không những làm tổn thương đến chúng ta, cũng có thể làm tổn thương đến chính họ.

– Ba người các ông là ba người nào?

Nguyên Bảo lại hỏi:

– Có phải là Lý Tướng Quân, Cao Thiên Tuyết và ông?

– Đúng vậy.

– Có điều, bây giờ ông nhất định phải để cho hai người khác nữa biết mới xong.

Nguyên Bảo nói:

– Bởi vì hai người này có quyền được biết.

Hình như nó sợ Quách Địa Diệt hiểu trật đi:

– Tôi nói hai người này, dĩ nhiên là tôi và con trai ông.

Nguyên Bảo nói:

– Mỗi người ai cũng có quyền biết đến chuyện gì bí mật về thân thể của mình.

– Còn chú?

Quách Địa Diệt hỏi Nguyên Bảo:

– Chú có quyền gì biết đến bí mật của người khác?

– Bởi vì hiện tại, tôi đã đến chỗ không biết không còn được nữa.

Nguyên Bảo nói:

– Nếu ông không nói cho tôi biết, trong lòng ông cũng khó chịu lắm đấy.

Thật ra, nó chẳng có lấy một lý do gì để biết, nhưng nó nói làm như là nó có cả một trăm lý do vậy, không những vậy còn rất là chí lý đường hoàng.

– Không những vậy, trong tay tôi dù có một thanh hung đao, tôi cũng không lấy nó ra làm hại người khác.

Nguyên Bảo nói giọng rất khoan khoái:

– Cho dù đó là thanh hung đao, đến tay tôi sẽ biến thành ra điều lành điều tốt.

Quách Địa Diệt nhìn nó, rồi lại nhìn Tiêu Tuấn đang đứng như khúc gỗ bên kia, ông ta bỗng thở ra:

– Được, ta nói cho người nghe.

Quách Địa Diệt nói với Nguyên Bảo:

– Trên đời này vốn chẳng có thứ bí mật gì có thể vĩnh viễn được giấu diếm, hiện tại hình như cũng đã đến lúc ta nên nói rõ ràng ra cho mọi

người nghe.

Nguyên Bảo cũng đang nhìn ông ta, vẻ mặt bỗng biến ra thành hoàn toàn nghiêm trang và thành khẩn:

– Ông chỉ việc nói đi, tôi bảo đảm ông sẽ không hối hận đâu.

Bọn họ nhìn nhau chăm chú, trong lòng mỗi người hình như đã có một thứ gì giao ước cảm thông với nhau mà chỉ có hai người thể hội được.

Bọn họ đều biết người kia đã hoàn toàn hiểu được ý của mình.

Vì vậy Quách Địa Diệt bèn kể lại chuyện xưa của mình.

O O o Nhiều năm về trước, một đứa bé nghịch ngợm mà hiếu động đi lạc vào trong một dãy núi hoang vu, những ai bị lạc trong rừng núi, nếu không phải bị hổ báo làm một châu no nê, thì cũng bị chết dần chết mòn vì đói, trước giờ chưa có ai còn sống sót ra khỏi đó.

Nhưng vận khí thằng bé lại đặc biệt thật tốt, bởi vì nó vô ý bước lạc vào một hang núi bí mật, gặp phải hai chị em tuổi tác cũng xấp xỉ nó, người đẹp để tựa thiên tiên.

Bọn họ không những cứu nó, mà còn đem nó về nhà mình.

Thằng bé đó dĩ nhiên cũng là một đứa bé vô cùng thông minh, vô cùng dễ thương, không những vậy còn biết làm người ta quý mến nữa.

Đây là do nó được huấn luyện từ bao nhiêu chuyện gian khổ trong cuộc sống ra.

Nó vốn là một đứa bé mồ côi vận mệnh thật bi thảm, có điều, từ hôm đó trở đi, cuộc đời nó đã cải biến.

Bởi vì phụ thân của cặp chị em đó, là một dị nhân ẩn cư từ lâu, một thân vũ công đã đến mức thần kỳ, siêu nhập hóa cảnh, chỉ vì bà vợ yêu quý chết thảm, mới trốn đời chôn dấu tên tuổi, đến ẩn cư trong nơi rừng rú hoang vu này.

Ông ta nhận đứa trẻ này vào nuôi.

Ông ta nhìn ra được hai đứa con gái đều rất thích thằng bé, ông ta cũng nhìn ra được thằng bé này thông minh tuyệt đỉnh.

Cặp chị em này tuy đều xinh đẹp như nhau, nhưng tính khí lại hoàn toàn không giống nhau, cô chị ôn nhu văn vẻ điềm tĩnh, cô em tranh cường hiếu thắng, không những vậy, thường thường còn hay giận lẫy.

Thằng bé tuy tuổi còn nhỏ, nhưng nó đã hiểu chuyện phải làm cách gì để cả hai chị em đều vui vẻ với nhau.

Trong cuộc sống đấu tranh gian khổ để sinh tồn, mọi người ai ai cũng không thể không nỗ lực học tập những thứ như vậy, huống gì lúc đó, nó chỉ bất quá là một đứa bé vẫn còn đâu hơn mười tuổi.

Mỗi đứa bé đều có lúc sẽ trưởng thành, bọn họ rồi cũng trưởng thành lúc nào không hay biết. Tuy không ai dạy cho bọn họ, nhưng bọn họ cũng đã hiểu được một chút gì về chuyện nam nữ. Thế giới này vốn có rất nhiều chuyện không cần người khác dạy. Phụ thân tuổi tác cũng lớn, hiển nhiên cũng đã chuẩn bị cho thằng bé đến tuổi trưởng thành này làm con rể mình.

Thằng bé cũng hiểu chuyện đó.

Tuy trước giờ nó rất chiều cô em hay nũng nịu đòi hỏi, nhưng nó đã chọn cô chị vẫn vẻ điềm tĩnh ôn nhu kia làm ý trung nhân từ lâu.

Lúc đó, cô chị cũng đã là một thiếu nữ hoàn toàn trưởng thành, những chuyện đó dĩ nhiên là cô đã hiểu ra ngay.

Vì vậy mà cặp nam nữ trẻ tuổi tuy chưa được danh chính ngôn thuận thành thân nhưng hai lòng đã hứa, vào một đêm mùa hạ thật êm đềm đó, bèn kết hợp với nhau.

Đây đáng lý ra phải là một thiên cổ sự vô cùng mỹ lệ, mỹ lệ nhất trong các chuyện thần thoại mỹ lệ.

Có điều những chuyện xảy ra sau đó, lại làm cho ba người bọn họ đều hối hận đau khổ cả một đời.

Nghe đến đó, Nguyên Bảo lại nhin không nổi phải hỏi Quách Địa Diệt:

– Đứa bé đó là ông?

– Đúng vậy.

– Còn cô chị? Có phải là Lý Tướng Quân?

– Đúng vậy.

Cô chị là Tướng Quân, cô em là Cao Thiên Tuyết không còn nghi ngờ gì nữa, chị em ruột với nhau tại sao lại biến thành hai kẻ tử địch?

Cô chị ôn nhu vẫn vẻ điềm tĩnh tại sao lại biến thành đại đạo Lý Tướng Quân tung hoành giang hồ như vậy?

Nguyên Bảo dĩ nhiên lại nhin không nổi phải hỏi:

– Rồi sau ra sao?

Nó hỏi Quách Địa Diệt:

– Rồi sau chuyện gì xảy ra?

Về sau, phụ thân dần dần già đi, xem ra còn già nua cần cỗi hơn cả tuổi tác của ông ta nhiều.

Bởi vì ông ta quá cô đơn và tịch mịch, đối với chuyện xưa quá nhưng nhớ quá hoài niệm.

Những chuyện đó vốn là những thứ làm người ta dễ dàng biến thành già nua, suy nhược.

Một buổi tối mưa gió liên miên, cái ngày kỵ giỗ của bà vợ, ông ta

uống thứ rượu mạnh chế cất trong rừng núi, có hơi nhiều hơn bình thời một chút.

Tối hôm ta ông ta bèn liệt giường.

Ai cũng sẽ có lúc suy lão rồi bệnh tật rồi chết, huống gì đối với một kẻ vốn không còn lưu luyến gì đến cuộc đời.

Có điều trong lúc lâm tử, ông lại nói cho mấy đứa nhỏ nghe nguyện vọng của mình, một nguyện vọng cuối cùng, một yêu cầu cuối cùng. Ông ta muốn thằng bé lấy con gái thứ hai của mình, muốn thằng bé đáp ứng suốt đời bảo hộ cho nó.

Đây không phải là ông ta thiên vị, mà vì ông ta quá hiểu tính tình hai đứa con gái của mình.

Ông ta làm vậy, chỉ vì ông ta biết đứa con gái nhỏ tuy ngoài mặt thì mạnh mẽ hơn chị, trong lòng lại yếu đuối, chịu không nổi dằn vặt, cũng chịu không nổi đả kích, nếu không có một người đàn ông vừa có mưu trí vừa có lực lượng để bảo hộ cho nó, nó sẽ rất dễ dàng bị hư hỏng chán đời.

Thằng bé này là người vô cùng thích hợp không nghi ngờ gì cả, không những vậy, trước giờ, nó cũng chiều chuộng con nhỏ, chắc hẳn hai đứa cũng đã có ý gì với nhau.

Vì vậy, ông ta cho rằng mình đã quyết định sáng suốt và hợp lý, nhưng ông có biết đâu cái quyết định đó đã làm cho hai đứa con gái ông đau khổ một đời.

... Một lão ông tịch mịch, làm sao hiểu nổi tâm sự của những người trẻ tuổi?

Thằng bé này là do một tay lão ông nuôi lớn thành người, làm sao nó có thể từ chối được lời yêu cầu cuối cùng đó của ông ta?

Cô chị cũng không nói gì.

Phụ thân của cô không hề nhận xét làm lẫn về cô, trước giờ cô là người ngoài mềm trong cứng, bất kể chuyện gì oan ức đả kích đến đâu cô đều chịu đựng được, bất kể gặp chuyện gì uẩn ức đến đâu cô cũng không nói ra.

Vì vậy lão ông chết đi được hai hôm, cô bèn len lén bỏ đi, len lén ly khai thân nhân và tình nhân duy nhất của cô trên thế gian này.

Trước giờ cô chưa hề nói cho ai biết, lúc đó cô đã có mang.

Vì vậy thằng nhỏ còn chưa sinh ra, số mệnh đã an bày sẵn, nó không được có phụ thân.

Nguyên Bảo không thấy biểu tình trên gương mặt của Tiêu Tuấn bây giờ.

Nó không nở nhìn, cũng không muốn nhìn, cho dù nó muốn nhìn, chắc gì đã nhìn thấy rõ.

Bởi vì cặp mắt của nó bây giờ cũng đang mờ hồ, hình như tùy thời tùy lúc sẽ có nước mắt chảy ròng ròng xuống.

Nó đồng tình với Quách Địa Diệt.

Bất kể là ai trong tình cảnh đó, đều không thể có con đường thứ hai để chọn, trừ khi người đó chẳng biết một chút gì ớn nghĩa, thế thì người đó thật tình chẳng thể kể là một con người.

Nó cũng đồng tình với cô chị ôn nhu mà quật cường kia.

Phụ thân để lại di mệnh cô không dám vi kháng, muội muội cả đời hạnh phúc cô không nỡ nhẫn tâm hủy hoại.

Cô cũng không muốn tình nhân phải đau khổ khó xử.

Trừ chuyện bỏ đi, cô còn làm gì được hơn?

Nguyên Bảo có thể tưởng tượng ra được, lúc cô bỏ đi, trái tim của cô nhất định đã tan nát thành từng mảnh vụn.

Dĩ nhiên nó lại càng đồng tình đưa bé.

Có điều, nó cũng biết, cô em cũng là kẻ bất hạnh, bởi vì cô chẳng biết chuyện gì cả.

Dĩ nhiên cô lại càng không vi kháng di mệnh phụ thân để lại, bởi vì cô cũng đã âm thầm gởi gắm mình vào Quách Địa Diệt từ lâu.

Một cô bé làm sao lại vô duyên vô cớ đi từ chối không lấy một người con trai mình vốn thương yêu sâu đậm làm chồng?

Lão ông cũng không làm.

Một người làm cha, trước khi chết, đã chọn được cho con gái mình một người bạn lứa xứng đáng để phó thác.

Ai nói được ông ta lầm lẫn?

Bọn họ không ai sai làm cả, thế thì làm lỗi ở người nào?

Nguyên Bảo cũng nói không ra nổi, những chuyện đó vốn chẳng ai có cách gì phán đoán được.

Vì vậy Nguyên Bảo chỉ có thể hỏi:

– Rồi sau ra sao?

Nó lại hỏi Quách Địa Diệt:

– Rồi sau chuyện gì xảy ra?

Sau này, Thiên Tuyệt Địa Diệt xuất hiện trong giang hồ, bỗng dưng xuất hiện như một kỳ tích.

Lúc đó, cũng còn chưa ai biết được bọn họ là vợ chồng, cũng chẳng ai biết được Cao Thiên Tuyệt là đàn bà, bà ta không muốn cho ai biết.

Bởi vì, bà ta cho rằng đàn bà trong giang hồ thế nào cũng bị người ta khinh thị, có nhiều tay anh hùng hảo hán gặp đàn bà đều nhường nhịn đi đôi ba phần, có kẻ thậm chí còn không chịu giao thủ với đàn bà nữa là khác.

Bà ta không muốn người khác nhường mình, bà ta muốn người khác sợ mình.

Oai danh của Thiên Tuyệt Địa Diệt càng lúc càng lên cao, anh hào trong chốn lục lâm, hảo hán trong hắc đạo, đã bại dưới tay bọn họ không biết bao nhiêu, nếu bọn họ đã truy lùng người nào, chẳng ai trước giờ có thể thoát khỏi nổi bàn tay của bọn họ.

Chỉ có một người ngoại lệ.

Người này chính là kẻ bỗng dưng xuất hiện giữa lúc tên tuổi bọn họ đang đến hồi cao nhất, Tam Tiểu Kinh Hồn Lý Tướng Quân.

Vì phải truy lùng Lý Tướng Quân, Thiên Tuyệt Địa Diệt đã từng ước định một kế hoạch vô cùng chu mật, động viên hết bao nhiêu nhân lực và vật lực, không những vậy, còn đợi đến cả sáu tháng trời.

Có điều bọn họ vẫn cứ thất bại.

Kế hoạch của bọn họ, mỗi bước, mỗi chi tiết hình như đã nằm trong vòng dự liệu của Lý Tướng Quân.

Bọn họ chưa từng gặp qua Lý Tướng Quân, có điều hình như Lý Tướng Quân đối với sinh hoạt tập quán của bọn họ lại hiểu rõ vô cùng, thậm chí hình như còn hiểu rõ cả tư tưởng của bọn họ.

Trên trời dưới đất, chỉ có một người có thể hiểu bọn họ được như vậy.

Tuyệt đối chỉ có một người.

Không khí trong khoang thuyền càng ngột ngạt, hô hấp của Quách Địa Diệt đã thấy khó khăn lắm.

Vết thương của ông ta ở bên ngực, thật không nhẹ gì, nhưng ông ta vẫn còn ráng sức nói tiếp:

– Lúc đó, bọn ta mới nghĩ đến chuyện, cái vị Đại Tiểu Tướng Quân này rất có thể chính là Cao Thiên Xạ.

Cao Thiên Xạ, đây là lần đầu tiên Nguyên Bảo nghe tới tên thật của Lý Tướng Quân, cũng là lần đầu tiên Tiêu Tuấn nghe đến tên mẹ mình.

Quách Địa Diệt lộ vẻ buồn rầu:

– Bọn ta ba người ở chung với nhau lâu năm, trừ bà ta ra, nhất định không thể có người thứ hai nào có thể hiểu rõ được hai chúng ta như vậy.

Ông ta nói:

– Có điều, mãi cho đến lúc đó, Cao Thiên Tuyệt còn chưa biết lý do tại sao chị mình lại đi chống đối mình.

– Tại sao ông không nói cho bà ta hay?

– Một người đau lòng đã quá đủ rồi, tại sao ta còn làm thêm bà ta đau lòng nữa?

Quách Địa Diệt than thở:

– Huống gì, chuyện này vốn không phải là chuyện để người ngoài biết, nói ra chẳng có gì hay ho với ai.

– Tôi không trách ông, bởi vì ông là người trong cuộc.

Nguyên Bảo cũng đang than thở:

– Người trong cuộc mê muội, câu đó còn mãi đến bây giờ, ít nhiều nó cũng có đạo lý.

Nó lại nói:

– Có điều, tôi cũng không hiểu, lúc đó bà ta đã len lén bỏ đi rồi, đã chịu phục tòng di mệnh của phụ thân, thành toàn cho các người rồi, về sau tại sao lại muốn làm chuyện như thế này?

– Lúc đó ta cũng không hiểu, bởi vì ta cũng không biết bà ta đã có đứa con trong bụng.

Quách Địa Diệt nói:

– Có những nút thắt càng xiết càng chặt, càng mở càng không ra, có những chuyện cũng thế, càng nghĩ càng khúc mắc, một người đàn bà sinh con rồi, cách suy nghĩ cũng sẽ thay đổi.

Lối suy nghĩ của đàn bà, vốn chẳng có người đàn ông nào hoàn toàn hiểu được.

Quách Địa Diệt nói:

– Vì vậy, lúc đó ta tính đi tìm bà ta, đơn độc đi tìm bà ta nói chuyện.

– Ông tìm ra bà ta không?

– Ta tìm ra.

– Các người bỏ không biết bao nhiêu công lao ra tìm cũng tìm không ra bà ta, tại sao một mình ông đi tìm, lại tìm ngay ra được?

– Bởi vì lúc đó ta đã biết bà ta là ai.

Quách Địa Diệt nói:

– Cách suy nghĩ và tập quán của bà ta, chúng ta cũng hiểu được.

Nguyên Bảo bỗng thở ra một hơi nói:

– Thế thì nguy rồi.

– Tại sao?

– Ba người các ông lớn lên cùng một chỗ, ông tìm ra được bà ta, Cao Thiên Tuyết dĩ nhiên cũng tìm ra được.

Nguyên Bảo nói:

– Lúc ông tìm ra bà ta, Cao Thiên Tuyết nhất định cũng đã ở đâu quanh đó.

Nguyên Bảo cười khỏ:

– Chỉ tiếc là, không những ông là người trong cuộc, mà ông chẳng được cái thông minh của tôi, vì vậy nhất định sẽ nghĩ không ra chỗ đó, vì vậy, chắc là bị Cao Thiên Tuyết nắm chóc ngay giữa đường

trường.

Quách Địa Diệt không trả lời, bởi vì hô hấp của ông ta đã thấy càng thêm khó khăn, nói không ra nổi tiếng.

Nguyên Bảo vốn có nhiều chuyện nữa để hỏi.

... Cao Thiên Tuyết phát hiện ra chuyện tư tình của ông chồng và bà chị của mình rồi, bà ta dùng cách gì, thái độ gì xử lý chuyện đó?

... Cánh tay của Cao Thiên Tuyết tại sao lại bị chặt đi? Ai chặt đi cánh tay của bà ta?

... Tại sao Lý Tướng Quân bỗng dưng thoái ẩn? Lẳng lặng bỏ con về ẩn cư nơi hẻo lánh, ưu uất hàm hận mà chết, trước khi chết lại đem con phó thác cho Cái Bang?

... Tại sao Quách Địa Diệt lại đồng thời đoạn tuyệt với vợ của mình và tình nhân của mình? Tại sao lúc bị quần hào truy nã, vẫn thừa nhận ông ta là Lý Tướng Quân?

Nhưng Tiêu Tuấn thì bây giờ đã hiểu ra được nhiều chuyện lắm.

... Y đã hiểu tại sao Cao Thiên Tuyết muốn chém đi cánh tay của y.

... Y đã hiểu tại sao lúc y nghe giọng nói của Cao Thiên Tuyết, y lại cảm thấy sao quen thuộc thân thiết quá.

... Y đã hiểu tại sao Nhiệm lão bang chủ nói mẹ y bị Lý Tướng Quân hãm hại chết.

Nếu không phải vì chuyện tình và cừu nín kéo nhau, không cách gì hóa giải được, mẹ y làm sao hóa thân đi làm Lý Tướng Quân?

Nếu cái nhân vật Lý Tướng Quân này chưa từng xuất hiện, thì mẹ của y làm sao mà phải ưu uất đến chết.

... Dĩ nhiên y cũng đã hiểu tại sao Cao Thiên Tuyết nhất định bắt y đi giết Quách Địa Diệt, có điều lúc y đắc thủ rồi, không những chẳng có chút gì sung sướng, mà ngược lại còn phát ra tiếng cười vừa bi thương vừa đáng sợ đó.

Những chuyện phức tạp ngoắt ngoéo đó, hiện tại Tiêu Tuấn đã hoàn toàn hiểu rõ, có điều vấn đề Nguyên Bảo nghĩ không ra, nó vẫn còn cứ nghĩ không ra.

Y cũng như Nguyên Bảo vậy, cũng rất muốn hỏi cho rõ ràng.

Nhưng hiện tại, bọn họ chẳng còn có thể hỏi gì được nữa.

Hiện tại những vấn đề đó đã không còn là vấn đề trọng yếu nhất, vấn đề trọng yếu nhất là, bọn họ làm cách nào mới có thể thoát ra được khỏi chốn này.

Bởi vì, nếu bọn họ còn không mau mau ra khỏi nơi đây, bọn họ rất có thể sẽ bị ngộp thở ngay ra đó.

Thời đó, dĩ nhiên bọn họ còn chưa biết nếu không khí đã bắt đầu bớt dư dưỡng khí đi rồi, bất kỳ ai vũ công có cao cường đến đâu, người ta

cũng sẽ cảm thấy mệt mỏi yếu đuối không có sức lực, sau đó sẽ nằm ngủ thiếp đi không còn dậy nổi.

Có điều, một người nếu không cách nào hô hấp được, cũng sẽ bị ngộp thở, chuyện đó ngàn năm đến giờ ai ai cũng biết.

Nguyên Bảo bỗng nói:

– Chỉ có một cách.

Nó nói:

– Tôi nghĩ đi nghĩ lại chỉ còn có một cách.

– Cách gì?

– Đục một lỗ dưới đáy thuyền, để nước hồ tràn vào, chúng ta sẽ có thể thoát ra.

Nguyên Bảo thở ra:

– Chỉ tiếc là cách này không dễ dàng gì.

Cách này dĩ nhiên là không dễ dàng tí nào.

Bởi vì đây là một chiếc thuyền chế tạo đặc biệt rất kiên cố, mỗi tấm ván thuyền đều được chọn lựa kỹ càng, không những vậy còn dày hơn những thứ gỗ bất kỳ ai từng thấy nhiều.

Nếu Quách Địa Diệt không bị thụ thương, đối với ông ta, đây chỉ là chuyện nhấc bàn tay lên.

Chỉ tiếc là, không những ông ta bị thương, ông ta còn bị thương nặng.

Nguyên Bảo còn ôm một chút gì hy vọng, vì vậy nó còn đang hỏi

Quách Địa Diệt:

– Vết thương của ông có bôi thuốc gì vào chưa, có bớt được đi tí nào không?

Người trong giang hồ suốt ngày sống giữa rừng đao kiếm, không khỏi có những lúc bị thương, trong người ắt hẳn phải đem theo thuốc men độc đáo gì đó.

Chỉ tiếc Quách Địa Diệt không phải ai xa lạ, vì vậy Nguyên Bảo vội vàng bỏ đi cái ý tưởng đó.

– Dĩ nhiên trong người ông không đem theo thuốc men gì.

Nguyên Bảo thở ra:

– Nếu vũ công của tôi cũng như ông vậy, tôi đã cho rằng trên đời này chẳng ai đựng được đến cả sợi tóc của tôi, tôi cũng chẳng đem theo gì thuốc men trong người.

Quách Địa Diệt không còn thấy phản ứng.

Ông ta bỗng cảm thấy vô cùng mệt mỏi, vô cùng vô cùng mệt mỏi, cả đời ông ta chưa hề có lúc nào mệt mỏi như thế.

Tuy ông ta còn nghe Nguyên Bảo đang nói gì, nhưng ông ta chẳng còn có chút sức lực để phản ứng.

Nguyên Bảo và Tiêu Tuấn cũng giống vậy, tuy bọn họ còn suy nghĩ được, nhưng tư tưởng đã biến thành chậm chạp hơn lúc bình thường nhiều.

Bọn họ cũng thành linh nhập vào trạng thái nửa mê nửa tỉnh.

Mãi đến lúc bọn họ nghe có một loạt tiếng gõ đình đình đông đông, bọn họ mới tỉnh lại được một chút.

Tiếng động truyền lại từ ngoài chỗ ván thuyền bọn họ tính muốn đập phá ra lúc này.

Bọn họ tính đập thùng ra một lỗ hổng trên ván thuyền, rất tiếc bọn họ đã hoàn toàn không có chút sức lực.

Hiện tại, bên ngoài đang có người đập phá dùm họ, không những vậy, còn sắp phá ra một lỗ thùng ngay liền đó, người bên ngoài là ai? Nơi đây là dưới đáy thuyền, đã nằm sâu dưới mặt hồ.

“Bụp” một tiếng, ván thuyền đã bị đục thùng một lỗ lớn, có điều bên ngoài không thấy có nước hồ tràn vào.

Ngay cả một giọt cũng không, chỉ có gió.

Nguyên Bảo bừng tỉnh lại, rồi lập tức thộn mặt ra.

Nó đích xác là một người thông minh tuyệt đỉnh, có điều nó cũng nghĩ không ra tại sao bên ngoài lại không có nước, chỉ có gió.

Thất Tinh Long Vương

Hồi 23

Vỗ tay

Mười chín tháng tư, đêm.

Tối đó, những người đi qua mé trái bên hồ Đại Minh sẽ cảm thấy vô cùng kỳ quái, vô cùng vô cùng kỳ quái.

Bởi vì bọn họ thấy một chiếc thuyền.

Thấy một chiếc thuyền không phải là chuyện gì kỳ quái, cho dù có thấy vài chục chiếc vài trăm chiếc cũng không phải là chuyện kỳ quái.

Kỳ quái là, chiếc thuyền bọn họ thấy đó rõ ràng lúc này còn ở trên mặt nước, bây giờ bỗng dưng đã “Lên” trên bờ.

Một chiếc thuyền làm sao lại lên trên bờ?

Có người cho rằng chắc là tại thần trí mình đang hôn mê đảo loạn, mau mau chạy về nhà trùm đầu ngủ một giấc, có người về nhà nói với mẹ vợ, lập tức bị ăn ngay một bạt tai, mẹ vợ mắng nhất định là ra ngoài rủ rê đàn bà uống rượu, còn về nhà thêu dệt ra chuyện trên

trời dưới đất gạt người.

Những thứ chuyện đó quả thật không thể nào xảy ra được.

Còn có người lá gan có hơi lớn hơn một chút, lòng hiếu kỳ có hơi mạnh hơn một chút, quyết tâm lại xem rõ ràng ra sao.

Bọn họ bèn thấy dưới đáy thuyền có rất nhiều đôi bàn chân.

Một chiếc thuyền không thể nào tự mình bỗng mọc chân ra, những đôi bàn chân đó dĩ nhiên đều là bàn chân người ta.

Chiếc thuyền này dĩ nhiên chẳng phải tự nó “Đi” lên bờ, mà là được rất nhiều người đem lên bờ, rất nhiều người có sức lực.

Mấy người này có quái tật gì không? Tại sao lại đi khổ sở đem một chiếc thuyền từ dưới hồ lên bờ làm gì?

Dưới nước nhất định không có gió, gió từ đâu ra?

Nguyên Bảo nhìn thấy đáy thuyền bỗng dựng hiện ra một lỗ thủng lớn, nó bỗng bật cười lên.

Tiêu Tuấn tay cầm cái đèn “Khí Tử Phong Đăng” đã tắt đứng đó, bên ngoài là một màu đen như mực, chẳng thấy gì cả, dĩ nhiên lại càng không thấy người.

Nguyên Bảo bỗng hỏi một câu hỏi làm người ta không biết đầu đuôi ra sao:

– Ông xem ai đó?

Nó hỏi Tiêu Tuấn:

– Cao Thiên Tuyệt? Hay là Điền Kê Tử?

Tiêu Tuấn không cách nào trả lời được câu hỏi, y không biết Nguyên Bảo đang nói gì.

Nguyên Bảo giải thích:

– Nếu chiếc thuyền này còn ở trên mặt nước, gian phòng này nhất định còn nằm dưới nước.

Nó nói:

– Nhưng dưới nước nhất định không có gió.

– Không lẽ chiếc thuyền này không còn ở trên mặt nước?

– Đại khái là không còn nữa.

Nguyên Bảo nói:

– Có điều, một chiếc thuyền tự nó chắc chắn không thể đi một mình lên bờ.

– Người cho rằng có người đã đem chiếc thuyền này lên bờ?

Nguyên Bảo gật đầu:

– Vì vậy tôi mới hỏi ông, ông đoán thử xem, đó là Cao Thiên Tuyệt hay là Điền Kê Tử sai người làm chuyện này?

– Tại sao nhất định chỉ có hai người đó?

– Muốn đem chiếc thuyền lớn như vậy lên bờ, ít ra phải cần đến bảy

tám chục người vũ công cao cường mới đem nó lên nổi.

Nguyên Bảo nói:

– Trừ hai người đó ra, còn ai có thể hiệu lệnh được bao nhiêu tay hảo thủ lại làm cái chuyện “Tuyệt” như thế?

Chuyện này quả thật làm thật tuyệt, dưới cặp mắt người khác, người làm những chuyện như vậy dù không ngu si thì cũng có chỗ điên điên sao đó.

– Tại sao bọn họ lại đi làm chuyện như vậy?

– Bởi vì bọn họ đã tính đúng phong phóc bọn ta muốn trốn vào trong gian phòng trống dưới đáy thuyền này.

Nguyên Bảo thở ra:

– Ông cũng phải nhận thấy rằng, Cao Thiên Tuyệt và Điền Kê Tử cho dù có ngu hơn tôi chút đỉnh, cũng còn thông minh hơn người khác nhiều.

Cái điểm đó, chẳng ai có thể phủ nhận được, Cao Thiên Tuyệt và Điền Kê Tử chắc chắn là những kỳ tài trong chốn giang hồ.

– Ba người chúng ta đều là những người bọn họ nhất tâm muốn tóm lấy, không những vậy, còn phải bắt sống.

Nguyên Bảo nói:

– Bọn họ cũng nghĩ đến chuyện chúng ta có thể đục thủng một lỗ dưới đáy thuyền, rồi chui xuống dưới nước bỏ trốn.

Nguyên Bảo nói:

– Dưới nước, người có dở hơn cá một chút, chuyện dưới nước, chẳng ai có cách gì khống chế nổi, công phu dưới nước của bọn họ cũng không hay ho gì lắm.

Tiêu Tuấn cũng đã nghĩ đến điểm đó.

Cựu bang chủ của Cái Bang thường hay qua lại nhiều lần trên hồ Đại Minh, lấy thuyền làm nhà, Tiêu Tuấn vốn vẫn theo bên cạnh ông ta.

Công phu dưới nước của ông ta, nhất định không khác gì lắm với công phu trên lục địa.

Điểm đó, người trong giang hồ ai ai cũng biết, vì vậy chẳng ai nguyện ý đi đánh nhau với y ở dưới nước.

– Có điều, trên mặt đất lại không phải vậy.

Nguyên Bảo nói:

Dĩ nhiên, bọn họ đã biết Quách Địa Diệt bị thương rất trầm trọng.

– Lên trên đất liền, bọn họ chẳng thèm coi hai chúng ta vào đâu.

Nguyên Bảo nói:

– Đem chiếc thuyền này từ dưới nước lên bờ, đối với bọn họ không phải là chuyện gì quá khó khăn, lại không phải tốn gì nhiều sức lực.

Nó thở ra:

– Vì vậy, bắt kẻ là Cao Thiên Tuyết hay là Điền Kê Tử, kẻ vạn toàn nhất, phải nhất định làm như vậy.

Nguyên Bảo lại nói:

– Tôi cũng làm như vậy.

Bên ngoài rớt cuộc đã có tiếng động, tiếng động của bàn tay đang vỗ bồm bộp.

Nguyên Bảo mỉm cười khom người lại, cũng như một kếp hát làm sau khi đã diễn xong tuồng đắc ý kiệt tác của mình, được quần chúng đi xem vỗ tay tán thưởng vậy.

Sau đó, nó bèn lấy cái giọng thật khoan khoái để nói:

– Được Điền tiên sinh tán thưởng không phải là một chuyện dễ dàng, nếu nơi này có rượu, nhất định tôi sẽ tự mình uống trước ba ly.

Tiếng vỗ tay vừa ngưng, bên ngoài đã có người đang hỏi:

– Sao chú biết được đó là ta?

Nguyên Bảo trả lời vô cùng đơn giản:

– Bởi vì Cao Thiên Tuyết không biết vỗ tay.

Người chỉ có một tay làm sao vỗ được?

Người đứng ngoài bật cười lên, cười lớn.

Tiếng cười quả nhiên là tiếng của Điền Kê Tử, có điều y không hề bước vào, cái lỗ hổng trên đáy thuyền vẫn còn đen ngòm như mực, có “điền” (ruộng) cũng chẳng thấy được điền, có “kê” cũng chẳng thấy được kê, có người cũng chẳng thấy được người.

Vì vậy Nguyên Bảo lại nhin không nổi bèn hỏi:

– Điền tiên sinh.

Nó hỏi Điền Kê Tử:

– Ông muốn vào đây? Hay ông muốn tôi bước ra?

– Chú đoán đoán xem ta có cho chú bước ra không?

– Chắc là không.

Nguyên Bảo thở ra:

– Tôi chỉ hy vọng lúc ông vào, có đem theo tý gì để ăn.

– Chú muốn ta đem gì vào?

– Ông đoán xem.

– Đem chút rượu được không?

Điền Kê Tử nói:

– Ngoài ra còn có chút gì để nhắm rượu.

– Không được.

– Không được?

Giọng nói của Điền Kê Tử ra chiều kinh ngạc:

– Tại sao không được?

– Bởi vì ông quá nhỏ mọn rồi.

Nguyễn Bảo nói:

– Nếu ông muốn đem rượu vào, thì đừng đem chút chút vào, bình sinh chuyện tôi chịu không nổi là chút này chút kia chút rượu chút đồ ăn chút người.

– Chút người có nghĩa là sao?

– Nếu lúc ông bước vào đây, mà toàn bộ cả người không vào hết, chỉ vào một chút thôi.

Nguyễn Bảo nói:

– Ví dụ như ông chỉ thò bàn tay vào, thò cái chân vào, để phần còn lại phía ngoài, ông nói xem tôi có chịu nổi không?

Điền Kê Tử lại bật cười lên:

– Ta bảo đảm sẽ toàn bộ bước vào đây, không những vậy còn đem toàn bộ tài sản của ta vào nữa.

– Hiện tại toàn bộ tài sản của ông đã được bao nhiêu rồi?

Nguyễn Bảo đang thở ra:

– Tôi biết tài sản của ông trước giờ không nhiều mấy.

– Có điều hiện tại không còn như xưa.

Điền Kê Tử nói:

– Ta bảo đảm chú thấy rồi, nhất định sẽ giật nảy mình lên.

Đèn, đèn ráng rực, một cái hai cái ba cái bốn cái năm cái...

Một dãy đèn sáng trưng.

Đây là thứ Nguyễn Bảo thấy trước tiên.

Sau đó, nó bèn thấy những người đàn bà cầm đèn.

Những người đàn bà thật mỹ lệ, búi tóc cao, mặc áo lụa có thêu hoa rực rỡ.

Cặp mắt của Nguyễn Bảo càng trừng càng lớn.

Bởi vì những người đàn bà cầm lồng đèn, mỗi người đều kiều diễm

rực rỡ, phảng phất như một vầng trăng sáng, thanh lệ tuyệt tục.

Tám cô mỹ nữ đang đứng ngoài lỗ thủng uốn lượn thân hình, khẽ cúi thấp người xuống, rồi sau đó sắp thành hàng dài đi vào trong khoang.

Bọn họ chia ra thành hai hàng, mỗi hàng có bốn người đứng, đứng đó không một chút động đậy.

Một giọng nói thật trong trẻo bỗng vang lên, từ xa xa lại:

– Nữ Nhi Hồng để hai mươi năm!

Bốn người đàn bà mỹ lệ ăn mặc như nhau, hai người đi trước hai người đi sau gánh theo hai khúc cây trúc, chính giữa hai cây trúc có buộc một cái bao bằng da báo, giữa bao da báo có để một thùng rượu.

Bọn họ bước vào khoang thuyền, nở một nụ cười duyên dáng với

Nguyên Bảo, nhẹ nhàng để thùng rượu xuống sàn, rồi quay ra.
Giọng nói trong trẻo đó lại cất lên từ xa:
– Mâu Đài ở Quý Châu để hai mươi năm!
Bốn người đàn bà cùng một động tác tương tự, đem Mâu Đài để xuống trước mặt Nguyên Bảo.
Sau đó là Liên Hoa Bạch, Trúc Diệp Thanh, Bồ Đào xứ Ba Tư...
Sau đó bước vào tiếp theo, lại không phải là mỹ nữ, mà là một gã đại hán mình trần trùng trực.
Gã đại hán này không nói một lời, đứng trước lỗ thủng nhìn ngắm trắc lượng một hồi, sau đó bồng vung tay ra, chặt chung quanh lỗ thủng đó như chặt đậu hủ, chặt thành một lỗ vuông vắn.
Gã đại hán lại đứng chỗ lỗ thủng đo đo lại lần nữa, rồi bước tới giữa khoang thuyền, đứng đó hai tay một trên một dưới đưa ra.
Bọn Nguyên Bảo đưa cặp mắt hiếu kỳ nhìn đại hán, đang tính mở miệng hỏi, bỗng “Phiêu” lên một tiếng, có thứ gì từ ngoài xé gió bay vào.
Đại hán đứng tấn mã bộ, “Phiêu” lên một tiếng, thứ đó đã lọt vào tay gã.
Bàn tay gã đã có thêm một cái bàn gỗ đen thùi bóng loáng rực rỡ.
Gã đặt cái bàn gỗ xuống giữa khoang rồi bước ra ngoài.
Giọng nói trong trẻo lại vọng lại từ xa:
– Hạt trân châu!
Nguyên Bảo chau mày lại hỏi:
– Hạt trân châu cũng coi là thức ăn sao?
Giữa bàn đã có để một lồng bàn đựng trân châu, còn đang bốc hơi ngào ngạt.
Tiêu Tuấn nhìn món ăn đó, gương mặt lộ vẻ còn kinh ngạc hơn cả Nguyên Bảo, còn những người kia thì cũng không khác bao nhiêu.
Bởi vì đây quả thật là hạt trân châu đúng theo cái tên của nó, trên mỗi cục thịt tròn quay, đều có gắn một hạt trân châu đường kính khoảng một tấc.
Trân châu sáng trưng rực rỡ tròn vành!
Nguyên Bảo quả thật giật nảy cả mình lên.
– Hiện tại chắc chú đã tin lời ta!
Giọng nói của Điền Kê Tử, bỗng từ ngoài vọng vào.
Sau đó là tiếng cười lớn đặc ý vô cùng của y.
Nguyên Bảo thở ra:
– Không ngờ được, Kê Tử cũng có lúc trưởng thành!
– Kê Tử thế nào cũng có lúc phải trưởng thành chứ.
Điền Kê Tử khoan khoái nói:

– Chú còn chưa thấy qua, cái mào con gà trống đẹp để phi thường đó sao?

– Ông chắc là con gà trống biết đẻ!

Nguyên Bảo nói:

– Không những làm chuyện quá đẹp, mà còn biết hóa ra tiền nữa.

– Đúng, đúng quá chừng.

o O o Điền Kê Tử xem ra không thay đổi là bao, vẫn còn cái vẻ lười biếng, ngồi được chỗ nào đó rồi sẽ không muốn đi đâu cho mệt.

Chỉ bất quá, bây giờ y không ngồi trong chiếc ghế có trang bị bánh xe, mà cũng không cần tự mình phải lăn mình đi.

Y được người khiêng vào, nằm thoải mái trên một chiếc giường phủ ra bằng kim tuyến, do bốn cô gái mỹ lệ mà cao lớn tráng kiện khiêng vào, mỗi cô đều có một cặp đùi vừa dài vừa rắn chắc.

Nguyên Bảo còn nhận ra được một cô trong đó, cái cô có cặp đùi dài nhất rắn chắc nhất trong đó.

Dĩ nhiên nó không quên được cô bé đó, tuy nó không phải kẻ đa tình, nhưng nó cũng không phải hạng vong ân phụ nghĩa.

Cô bé này đã từng bắt cổ nhất thiết lại cứu nó, dĩ nhiên cô cũng không quên nó.

Có điều hiện tại, cô nhìn nó mà như cô chưa hề thấy nó bao giờ vậy.

Do đó, Nguyên Bảo cũng chỉ còn nước giả vờ như trước giờ chưa gặp cô, bất kể lý do gì cô không còn đi làm nghề mãi vớ tự do tự tại trong giang hồ, cũng bất kể lý do gì cô giả vờ không quen biết với

Nguyên Bảo, Nguyên Bảo không hề muốn làm lộ bí mật của cô ra.

Gian phòng trống chẳng còn trống nữa, Điền Kê Tử cũng chẳng còn là Điền Kê Tử lúc trước.

Nguyên Bảo nhìn y, nhìn lên nhìn xuống cả nửa ngày, sau đó mới hỏi y:

– Lúc nãy có phải ông nói những lời tôi giải thích rất đúng?

– Hình như là vậy.

– Thật ra chẳng đúng tý nào, hoàn toàn không đúng.

Nguyên Bảo nói:

– Thật ra, lúc nãy, nhưng lời tôi nói hoàn toàn là đánh rắm.

– Đánh rắm?

Điền Kê Tử lại bật cười:

– Cái miệng của chú cũng biết đánh rắm sao?

– Không những biết, còn đánh rắm thôi không tả được.

– Sao.

– Gà trống nhất định không đẻ trứng được, bất kể là gà trống lớn, hay gà trống nhỏ cũng vậy, đều không thể đẻ trứng được.

Nguyễn Bảo nói:

– Tiền bạc cũng không phải tự nó biến ra.

– Sao?

– Điền lão gia tử trước giờ dạy dỗ con cái vốn nổi danh, cho dù có tiền, cũng không đem đưa cho ông.

Nguyễn Bảo nói:

– Cho dù có đưa cho ông chút đỉnh, cũng không để cho ông đi hỗn loạn phung phí như vậy.

Điền Kê Tử thở ra:

– Nói thật với chú, tiền mỗi tháng ta nhận được, còn ít hơn cả bà già bán hoa ngoài cửa tiệm Đại Tam Nguyên nữa.

– Thế thì ông làm sao biến ra được hào nhoáng thế này?

– Chú đoán thử xem?

– Nếu tôi đoán không ra, nhất định ông sẽ cho rằng tôi là cái trứng cóc.

Nguyễn Bảo nói:

– Nếu tôi đoán ra, ông cũng không chịu thừa nhận.

– Cũng không chắc.

Điền Kê Tử nói:

– Nếu chú đoán trúng thật, không chừng tôi sẽ thừa nhận đấy.

– Ông muốn tôi nói ra thật sao?

Điền Kê Tử thở ra:

– Bây giờ, cho dù ta không muốn cho chú nói ra cũng không được nữa rồi.

Nguyễn Bảo cười lớn:

– Ông thật là một người thông minh, thật tình gần như muốn thông minh bằng tôi rồi, nhất định tôi phải kính ông vài ly trước đã.

Nó làm như mình là một chủ nhà hiếu khách vậy, bèn hỏi Điền Kê Tử:

– Ông muốn uống gì? Nữ Nhi Hồng hai chục năm? Hay Trúc Diệp Thanh?

Ông muốn uống gì cứ việc uống, một vạn lần không nên khách khí.

Điền Kê Tử cũng cười:

– Chủ nhà rót cuộc là ta hay là chú?

Câu trả lời của Nguyễn Bảo giống như những lời quái dị nó bình thường hay nói, làm người ta không thể không cảm thấy kinh ngạc:

– Đều không phải ai cả.

Nguyễn Bảo nói:

– Chủ nhà chẳng phải ông, cũng chẳng phải tôi.

– Thế thì chú nghĩ chủ nhà là ai bây giờ?

– Là Lý Tướng Quân.

Nguyên Bảo làm vẻ nghiêm trang nói:

– Tam Tiểu Kinh Hồn Lý Tướng Quân.

Điền Kê Tử nhìn nó lom lom một hồi, rồi mới nói gần từng tiếng một:

– Chủ nhà tại sao lại là Lý Tướng Quân?

Nguyên Bảo chẳng trả lời câu hỏi đó, nó chỉ ập a ập ứng nói:

– Lý Tướng Quân qua lại không hình không bóng, giang hồ không ai biết được mặt thật ông ta ra sao, lại càng không ai biết được tung tích ông ta.

Nguyên Bảo nói:

– Có điều, chỉ trong một tháng trời, bỗng dưng mọi người ai ai cũng đều biết cả.

Nó hỏi Điền Kê Tử:

– Ông có biết đó là nguyên do gì không?

Điền Kê Tử cũng không trả lời lại hỏi ngược lại:

– Không lẽ chú đã nghĩ ra lý do tại sao?

– Nguyên do đó, thật ra ai ai cũng có thể nghĩ ra được.

Nguyên Bảo nói:

– Người ngu hơn tôi gấp mười lần cũng phải nghĩ ra được.

Nó nói với Điền Kê Tử bằng giọng rất thành thật:

– Trong giang hồ bỗng dưng có bao nhiêu người đều biết Lý Tướng Quân ở đâu, đó chỉ là vì có người cố ý muốn tiết lộ tin tức ra.

Cái đạo lý đó quả thật ai ai cũng phải biết, có điều rất ít có ai nghĩ như vậy.

Bởi vì trong đó còn có một mấu chốt quan trọng mà không ai nghĩ ra được.

... Người tiết lộ tin tức là ai? Làm sao y biết được hành tung của Lý Tướng Quân? Tại sao y lại đem tin tức quan trọng như vậy đem cho người khác biết?

Nguyên Bảo giải thích câu hỏi chót nhất trước:

– Y cố ý đem tin tức này tiết lộ ra, để đối đầu của Lý Tướng Quân đều hỏi hả lại Tế Nam, mọi người đánh nhau một trận hỗn loạn, chém giết một phen trời sầu đất thảm, y mới có dịp thừa nước đục thả câu.

Nguyên Bảo nói:

– Nếu mọi người đều chết sạch cả, thì dĩ nhiên đó là chuyện quá hay không còn nói gì nữa.

– Có lý.

Điền Kê Tử mỉm cười:

– Những lời của chú ít nhiều gì cũng đều có đạo lý.

Y hỏi Nguyên Bảo:

- Có điều làm sao người này biết được Lý Tướng Quân lại ở Tế Nam? Tại sao người khác không biết chỉ có mình y biết?
- Thật ra, y cũng chưa chắc đã biết.
- Câu đó có nghĩa gì?
- Câu đó có nghĩa là, thật ra y cũng không chắc được Tôn đại lão bản là Lý Tướng Quân.

Nguyên Bảo nói:

- Vì vậy y còn chờ mãi cả mười mấy năm trời chưa dám làm gì.
- Sao?
- Không những y đã nằm ở Tế Nam lâu rồi, mà còn là tay hảo hán số một số hai trong thành, nơi đó có gì động đậy đều không qua nổi tai mắt của y.
- Sao?
- Gần đây nhất, y bỗng phát hiện ra có chuyện gì không đúng.

Nguyên Bảo nói:

- Trong thành bỗng dưng có nhiều người lạ mặt xuất hiện, trong bọn thuộc hạ cảnh vệ của Khâu Bất Đảo bỗng có nhiều tay mặt mũi mới lạ xuất hiện, mỗi người đều giống như từ dưới đất chui lên vậy.

Nguyên Bảo thở ra:

- Những chuyện đó dĩ nhiên là không qua được mắt của y.

Điền Kê Tử cũng đồng ý:

- Ta nghĩ đại khái cũng khó mà qua cho nổi.
- Vì vậy, y lập tức phát hiện ra, đã có người chuẩn bị đụng chạm tới Tôn đại lão bản.
- Rất có thể.
- Nhìn những tay lạ mặt trước giờ chưa từng trong chốn giang hồ bỗng dưng xuất hiện, rất có thể y đã nghĩ ngay đến bọn họ chính là những tay sát thủ mà Cao Thiên Tuyệt đã ngấm ngầm trong bóng tối huấn luyện mấy năm gần đây.
- Có lý.

Điền Kê Tử nói:

- Cái điểm đó, Tôn đại lão bản chắc cũng đã nghĩ tới.
- Bất kỳ ai cũng đều biết Cao Thiên Tuyệt là tay rất khó đối phó, người này dĩ nhiên cũng biết.

Điền Kê Tử thở ra một hơi:

- Thiên Tuyệt Địa Diệt, hãn tợn sát tuyệt, người nào lọt vào tay bọn họ, không những hoàn toàn không còn con đường sống, tiền tài làm ra bằng mồ hôi nước mắt cũng bị bọn họ lột sạch.

Nguyên Bảo cũng thở ra:

– Muốn duy trì một tổ chức như vậy, chắc là phải tốn tiền vô cùng.

– Ta hiểu.

– Có điều cái người tôi nói đó, đã tốn biết bao nhiêu công phu nhiều năm nay vào Tôn đại lão bản, dĩ nhiên sẽ không cam lòng đưa mắt nhìn Cao Thiên Tuyết thò tay ra giành hết sạch.

– Nếu là ta, ta cũng không cam lòng.

– Có điều, y cũng không chắc ăn đánh thắng được Cao Thiên Tuyết.

Điền Kê Tử lại thở ra nữa:

– Nếu là ta, ta cũng chẳng chắc ăn tý nào.

– Do đó y bèn kêu hết mọi người lại Tế Nam, để mọi người đánh nhau một trận trời long đất lở.

Nguyên Bảo nói:

– Đợi mọi người đánh nhau đến kiệt sức mòn gân, chết thì chết, bị thương thì bị thương, y bèn thò đầu ra kiếm chút cháo.

Điền Kê Tử mỉm cười:

– Chú nói cái người này, nghe ra hình như là người cũng thông minh, không những vậy, còn thông minh cực kỳ.

– Thì y là vậy mà.

Nguyên Bảo thở ra:

– Người thông minh như vậy, ngay cả tôi cũng ít khi thấy lắm.

– Chú thấy y và chú so sánh với nhau ra sao?

– So với tôi dĩ nhiên còn hơi kém một chút.

Nguyên Bảo bỗng hỏi Điền Kê Tử:

– Ông thấy y và ông so sánh với nhau ra sao?

– Y và ta không so sánh được.

– Tại sao?

– Bởi vì ta chính là y, mà y chính là ta.

Nói đến đó, thật ra mọi người đều đã đoán ra được cái người Nguyên Bảo đang nói là ai.

Có điều, câu nói đó từ miệng Điền Kê Tử thốt ra, mọi người đều không khỏi giật mình cả lên.

Nguyên Bảo cũng đang thở ra:

– Tại sao ông cứ nhất định phải tự mình nói ra? Ông nói ra chẳng có hay ho tý nào cả.

– Chú muốn ta làm sao bây giờ?

Điền Kê Tử mỉm cười:

– Không lẽ nhất định phải chờ chú lại kề dao vào cổ ta, bắt ta phải nói ra, rồi chú mới thấy hay ho?

– Đấy cũng chẳng hay ho gì.

Nguyên Bảo nói:

– Thật ra, chuyện này lúc bắt đầu, tôi đã thấy chẳng có chuyện gì hay ho cả.

– Tại sao?

– Bởi vì người bị giết chết quá nhiều.

Nguyên Bảo nói:

– Càng không hay ho gì là, có những người không nên chết cũng bị chết.

– Sao.

– Ngưu Tam Quả mấy năm gần đây nằm yên mãi mé đông hải, nhất định gặp phải tôi, mới nghĩ cách tóm lấy tôi, dùng tôi làm con tin uy hiếp trong nhà tôi phải lại giúp họ đối phó Lý Tướng Quân.

– Vì vậy, bọn họ đều chết cả.

Điền kê Tử nói:

– Ta cho rằng bọn họ chết đều không oan uổng gì cả.

Y lại nói:

– Khâu Bất Đảo cũng chết không oan. Thủ hạ của Cao Thiên Tuyệt chết lại càng không oan.

Nguyên Bảo bỗng ngắt lời y, bỗng dùng một thái độ rất nghiêm trang hỏi y:

– Còn Liễu Kim Nương thì sao? Liễu Kim Nương chết có oan không?

Điền Kê Tử bỗng câm miệng không nói gì nữa.

– Dĩ nhiên ông có nội tuyến ở trong nhà Tôn đại lão bản, nội tuyến của ông là Liễu Kim Nương.

Nguyên Bảo nói:

– Bà ta từ thâm cung ra, kiến thức quảng bác, đối với thân thể cốt cách của Tôn đại lão bản còn hiểu rõ hơn cả ai, bà ta đã nhìn ra được ngay Tôn đại lão bản không phải là kẻ buôn bán thường tình, mà là một tay nội gia cao thủ mình mang tuyệt kỹ, cái điểm đó nhất định là không dấu được cặp mắt bà ta.

Điền Kê Tử vẫn còn câm miệng.

Nguyên Bảo lại nói:

– Bà ta cũng là một con người, không những vậy còn là một người đàn bà rất cô đơn, gặp phải hạng đàn ông như ông, dĩ nhiên bà ta chỉ còn nước đầu hàng.

Tiền tài của Tôn đại lão bản quá nhiều, công chuyện cũng quá nhiều, đối với sinh hoạt riêng tư của những người bên cạnh mình cũng không thể chăm lo đầy đủ được.

Nếu một người đàn ông cho rằng mình chỉ cần vầy vầy tay là đàn bà sẽ theo mình cả đời, không những vậy, cả đời đều chờ mình vầy vầy tay kêu họ lại lần thứ hai, thì người đàn ông đó sẽ không khỏi có lúc

gặp phải chuyện không khoan khoái cho lắm.

– Tôi nghĩ nhất định ông đã cùng Liễu Kim Nương qua lại với nhau trong bóng tối bao nhiêu năm nay.

Nguyên Bảo nói với Điền kê Tử:

– Điền lão gia tử tuy ngoài mặt hình như không hay không biết gì, thật ra, chuyện gì cũng giấu không khỏi ông ta.

Nguyên Bảo than thở:

– Ông ta không phản đối chuyện các người qua lại, bởi vì con mình có phong lưu chút đỉnh, làm cha cũng không có gì phản đối, thậm chí ngay cả làm mẹ cũng đều không phản đối, cha mẹ thông thường chỉ phản đối con gái giao thiệp bạn bè bên ngoài.

Nguyên Bảo nói:

– Chính vì Điền lão gia tử biết liên hệ giữa ông và Liễu Kim Nương, vì vậy mới không tin bà ta chết vì chuyện tình cảm, vì vậy, ông ta mới đi điều tra chuyện này.

– Có lý.

Điền Kê Tử cười khổ:

– Những lời chú nói ra, tại sao cứ con mẹ nó có chút gì có lý trong đó.

– Hiện tại, những người liên quan đến chuyện này cũng đã chết gần hết sạch.

Nguyên Bảo nói:

– Cửa hiệu nhà họ Tôn, chuyện lớn chuyện nhỏ dĩ nhiên đều do rất nhiều người huynh đệ của ông cai quản, nếu ông bắt giết được tên đại đạo Lý Tướng Quân, dĩ nhiên bao nhiêu cửa hàng buôn bán đó đều toàn bộ thuận lý thành chương thuộc về của ông rồi.

– Có lý.

– Dù không có lý cũng thành có lý thôi.

Nguyên Bảo nói:

– Tài sản của Lý Tướng Quân vốn là tang vật, ông giết Lý Tướng Quân rồi, còn ai dám đi truy cứu mấy thứ đồ tang vật đó nữa? Cho dù có người trong bụng nghĩ vậy, cũng chẳng ai dám lại đụng chạm Hoa Kỳ Môn.

Nguyên Bảo nói:

– Lúc đó anh hùng thiên hạ sẽ nhất định đưa ngón tay cái lên tán tụng, Điền đại thiếu gia quả thật là một kẻ phi thường.

Điền Kê Tử cười lớn:

– Thật ra, chỉ cần chú nói một câu như vậy thôi cũng là đủ rồi.

– Còn Tiêu Tuấn thì sao?

– Tiêu đường chủ dĩ nhiên là một trong những đại công thần đã truy

sát Lý Tướng Quân.

Điền Kê Tử cười nói:

– Có điều từ hồi ông ta chấp chưởng hình đường rồi, dĩ nhiên sẽ không còn xem mấy thứ tiền tài của cải ngoài thân vào cặp mắt mình.

– Còn Cao Thiên Tuyệt?

Nguyên Bảo lại hỏi:

– Ông không sợ Cao Thiên Tuyệt sao?

– Lúc trước có sợ đấy, sợ chết đi được.

Điền Kê Tử nói:

– May mà bây giờ đã có người thế ta giải quyết giùm chuyện đó.

– Ai?

– Ngân Điện phu nhân, Vô Thanh Phích Lịch và cái vị Dương đại lão bản của chú.

Điền Kê Tử cố ý thờ ra một hơi:

– Bọn họ không phải là lưỡng bại câu thương mà là tứ bại tứ thương, thụ thương tuy không nặng, nhưng cũng không nhẹ lắm.

Nguyên Bảo biến hẳn sắc mặt.

Điền Kê Tử cười càng khoan khoái:

– Nhưng chú đừng lo lắng gì cả, bởi vì chúng ta là bạn bè, nể mặt chú, nhất định ta không có chút gì không khách khí với bọn họ cả.

– Ông tính chuẩn bị làm gì chúng ta?

– Ta chuẩn bị tiêu chín ngàn lượng bạc mua cho chú hai con ngựa tốt nhất, một cỗ xe tốt nhất, đưa chú về lại đông hải.

Thái độ của Điền Kê Tử bỗng dưng biến thành không những thành khản, mà còn nghiêm trang:

– Không những vậy, ta cũng biết nhất định chú sẽ không làm gì ta cả, bởi vì chuyện ta làm không phải là chuyện gì xấu, ta chỉ bắt quá tóm giữ một tên đại đạo thế thôi, nếu có người nào nói, ta đã thế thiên hành đạo, cho những tên phạm pháp trong thiên hạ biết võng trời tuy thừa mà khó lọt, ta cũng không đổ mặt đâu.

Nguyên Bảo cười khổ:

– Cho dù sau này có ai gọi ông là đại hiệp, tôi xem ông cũng không đổ mặt đâu.

Mặt của Điền Kê Tử quả nhiên không đỏ.

– Cũng có ngày chú sẽ là đại hiệp, lúc đó Tiêu đường chủ nhất định đã là bang chủ Cái bang, ba người chúng ta sẽ chiếu cố cho nhau, giang hồ toàn bộ là thiên hạ của mình thôi.

Y càng nói càng khoan khoái, cười tới mức hình như miệng không còn ngậm lại được.

Nguyên Bảo cũng cười theo y, cũng cười rất khoan khoái.

– Vì vậy, hiện tại xin hai vị hãy thành toàn giúp ta, để ta đem cái vị Lý Tướng Quân này đi.

Điền Kê Tử nói:

– Cả đời tôi sẽ không quên lòng tốt của các vị.

– Ông nhất định phải đem Lý Tướng Quân đi?

– Đúng vậy.

– Nếu vậy ông cứ việc đi đi.

Nguyên Bảo bỗng hết còn cười nữa, nó đang than thở:

– Chỉ bất quá, con đường đó có thể xa lắm đó, không những vậy, đi rồi vĩnh viễn trở lại không được.

– Chú nói đây là con đường gì vậy?

– Dĩ nhiên là con đường xuống suối vàng chỉ có đi mà không trở về.

– Suối vàng?

Điền Kê Tử hỏi:

– Tại sao ta phải đi con đường về suối vàng?

– Bởi vì Lý Tướng Quân đã qua đời từ lâu rồi.

Nguyên Bảo nói:

– Ông muốn đi tìm ông ta, không đi xuống suối vàng còn đi tìm đâu khác?

Điền Kê Tử hơi biến sắc, y nhìn lom lom vào Nguyên Bảo cả nửa ngày, rồi mỉm cười:

– Lý Tướng Quân tuy có bị chút thương tích, nhưng ta bảo đảm một hai tiếng đồng hồ còn chưa chết nổi đâu.

– Thế thì ông ta đâu?

– Ở ngay đây.

– Ở đâu?

Nguyên Bảo hỏi Điền Kê Tử:

– Sao tôi không thấy đâu cả?

Nó trợn tròn mắt nhìn quanh, sau đó mới ngừng lại chỗ Quách Địa Diệt:

– Không lẽ ông nói là ông ta sao?

– Trừ ông ta ra còn ai nữa?

– Không lẽ ông cho rằng ông ta là Tam Tiểu Kinh Hồn Lý Tướng Quân?

– Không lẽ ông ta không phải sao?

Nguyên Bảo bỗng cười lớn lên, cười muốn gập cả lưng lại, cười muốn thở cũng thở không ra hơi. Làm như cả đời nó còn chưa gặp qua chuyện nào buồn cười như vậy.

– Nếu ông ta là Lý Tướng Quân, thì chắc tôi là Sở Lưu Hương mất.

Nó chỉ vào mũi của mình:

– Ông xem tôi có phải là Sở Lưu Hương không?
Điền Kê Tử thế mà vẫn còn bình tĩnh, y đợi Nguyên Bảo cười xong rồi mới hỏi:
– Ông ta không phải Lý Tưóng Quân?
– Dĩ nhiên là không phải.
– Thế thì ông ta là ai?
Quách Địa Diệt nãy giờ ngồi ở đó, gương mặt lộ vẻ tán thưởng, nhìn bọn họ nói chuyện như đang nhìn một vở kịch. Đến lúc đó ông ta mới nói:
– Ta họ Quách, tên là Quách Địa Diệt.
o O o Điền Kê Tử thộn mặt ra, biểu tình trên gương mặt y cũng giống như của Nguyên Bảo lúc nghe cái tên đó lần đầu tiên vậy.
Bất kỳ ai nghe cái chuyện như vậy cũng phải biến thành ra thế.
Có điều, Điền Kê Tử rốt cuộc cũng có chỗ không giống người khác, gương mặt của y thoáng chốc bỗng lộ ra một nụ cười:
– Không ngờ, thật không ngờ.
Y vừa cười vừa nói:
– Quách đại hiệp mười mấy năm nay hiệp tung không thấy trong chốn giang hồ, không ngờ bây giờ lại xuất hiện nơi đây, thật là một chuyện vui vẻ bằng trời.
– Ông không tin?
Nguyên Bảo hỏi giùm Quách Địa Diệt.
– Lúc Thiên Tuyệt Địa Diệt tung hoành thiên hạ, hình như ta còn đang mặc tả, muốn tiểu thể nào cũng tiểu ướt hết ra cả chân, làm sao gặp được mặt thật của đại hiệp đương thời?
Điền Kê Tử nói:
– Nếu ta chưa thấy mặt thật của Quách đại hiệp, làm sao ta tin được vị bằng hữu này là Quách đại hiệp.
Y thở ra:
– Ta chỉ bất quá cảm thấy có một chuyện không đúng vào đâu thế thôi.
– Chuyện gì không đúng?
– Cao phu nhân và Quách đại hiệp lâu ngày không gặp, đáng lý ra phải cao hứng muốn chết đi được mới phải.
Điền Kê Tử nói:
– Có điều, Cao phu nhân không những không cao hứng muốn chết đi được, mà hình như ngược lại muốn lấy mạng Quách đại hiệp.
Y hỏi Nguyên Bảo:
– Chú là một thiên tài, chú thông minh hơn ta, chú có thể nói cho ta biết chuyện này như thế nào không?

Nguyên Bảo không thể nói cho y biết, đây là chuyện bí mật giữa cha con vợ chồng ông ta, làm sao nó nói cho người khác biết được.

Nhưng Quách Địa Diệt đang buồn rầu nói:

– Bởi vì không những ta đã hại bà ta một đời, để bà ta bị tàn phế, cái tổ chức Thiên Tuyệt Địa Diệt bà ta khổ tâm tổ chức cũng vì ta mà tan rã, bà ta muốn giết ta, bất kể dùng cách gì cũng là đúng thôi, ta quyết không trách gì cả.

Điền Kê Tử nhìn ông ta kinh ngạc, nhìn cả nửa ngày:

– Tại sao ông làm những chuyện đó?

Quách Địa Diệt cũng trầm mặc một hồi thật lâu, rồi mới trả lời từng tiếng một:

– Vì Lý Tướng Quân.

Điền Kê Tử lại càng kinh ngạc.

– Ông nói rằng, vì Lý Tướng Quân mà vợ chồng ông trở mặt với nhau? Vì vậy ông mới chặt đi của bà ta một cánh tay, bà ta mới đòi giết ông?

– Đại khái tình cảnh chính là như vậy đó.

Điền Kê Tử không cười nữa:

– Ta không tin, ta cũng không hiểu, chuyện cổ sự này của ông thật tình khó nghe lắm.

Dĩ nhiên là Điền Kê Tử không hiểu, bởi vì y không biết được quan hệ giữa ba người đó với nhau.

Nhưng Nguyên Bảo thì đã biết rõ.

... Lúc Quách Địa Diệt và Lý Tướng Quân gặp nhau, Cao Thiên Tuyệt cũng theo tới nơi, vừa hận vừa ghen, chị em thành thù địch, trong tình cảnh đó, không khỏi có chuyện đánh nhau.

... Vũ công của Lý Tướng Quân không chừng vốn kém hơn Cao Thiên Tuyệt chút đỉnh, cũng không chừng vì trong lòng ít nhiều gì cũng có chỗ khó chịu xấu hổ, vì vậy mà cơ hồ bị chết về tay cô em.

... Dĩ nhiên Quách Địa Diệt không thể nào để bà ta bị giết, không chừng xuất thủ giúp cho bà ta một chiêu, không chừng xuất thủ đỡ cho bà ta một chiêu, cao thủ tương tranh, ngay một chiêu cũng không thể sai trật, do đó Cao Thiên Tuyệt bèn bị chặt đứt đi một cánh tay. Nguyên Bảo tin rằng, chuyện này nhất định phải là như vậy thôi. Tuy đây chỉ bất quá là đại khái câu chuyện, chi tiết rành mạch trong đó, dĩ nhiên nó vẫn còn chưa biết gì cả.

Nó cũng không muốn biết.

Những chi tiết đó đã hoàn toàn thuộc về chuyện riêng tư ẩn bí của người ta, nếu người ta không nói ra, nó nhất định không hỏi.

Tối đa nó cũng chỉ bất quá cảm thấy hiếu kỳ thế thôi.

... Tại sao Lý Tướng Quân phải một mình bỏ đi xa, một mình nuôi dưỡng con thơ? Cho đến nỗi phải ưu uất hàm hận mà chết?

... Tại sao Quách Địa Diệt phải một mình đến thành Tế Nam, hóa thân thành Tôn Tế Thành một tay phú gia cự vạn?

Chuyện đó dĩ nhiên là có ẩn tình bên trong, dĩ nhiên Điền Kê Tử lại càng không biết.

– Bất kể ông nói cái cổ sự đó có êm tai hay không, vẽ ra được một chuyện như vậy, cũng không phải là dễ dàng, thật tình ta cũng rất khâm phục ông đấy.

Điền Kê Tử đã khôi phục lại nụ cười trên gương mặt:

– Vì vậy, chỉ cần có ai có thể chứng minh được ông quả thật là Quách Địa Diệt, ta lập tức tin chuyện ông nói ngay.

Y nhìn Nguyên Bảo:

– Dĩ nhiên chú không chứng minh được rồi, hiện tại bất kể chú nói gì, e rằng ta đều không thể tin.

Người của Tiêu Tuấn phảng phất đã đi về đâu tận xa xôi lâu lắm, đi đến một ngôi nhà nhỏ thật xa, một chiếc giường gỗ cũ kỹ, ngồi bên một người đàn bà suốt ngày ho hen, nhìn bà ta yếu dần yếu mòn bi thương trong bàn cùng trong hối hận mà chết.

Bà ta trước sau gì cũng không nói cho y biết, phụ thân của y là ai? Có điều bà ta trước sau cũng không hề có một lời oán trách gì tới phụ thân y.

Bà ta hối là hối chính mình, mà hận cũng hận chính mình.

Tiêu Tuấn chậm chậm quay người lại, đối diện với Điền Kê Tử, gương mặt trắng bệch kia phảng phất như đỏ hồng lên.

Điền Kê Tử trước giờ chưa hề sợ bị ai nhìn, người khác nhìn y, không những chứng minh y là kẻ nổi danh, mà còn có bề đẹp trai nữa, vì vậy bất kể người nào nhìn y, đều làm cho y có cảm giác rất cao hứng.

Nhưng hiện tại, y chẳng có lấy một chút gì cao hứng, bởi vì y đã phát hiện ra ánh mắt của Tiêu Tuấn phảng phất đượm một vẻ oán độc không sao tả được, Tiêu Tuấn bỗng lạnh lùng hỏi y:

– Ta chứng minh được không?

– Ông?

Nụ cười của Điền Kê Tử đã có chỗ gượng gạo:

– Ông muốn chứng minh điều gì? Không lẽ ông có thể chứng minh được lời ông ta nói là thật sao?

– Ta không chứng minh được.

Điền Kê Tử bật cười, nhưng y cười không lâu, bởi vì Tiêu Tuấn đã nói tiếp:

– Ta không thể chứng minh được gì cả, cũng không cần phải chứng minh.

Tiêu Tuấn lạnh lùng nói:

– Bởi vì ta nhất định không để cho ông còn sống ra khỏi nơi đây.

– Không lẽ ông muốn giết ta?

Điền Kê Tử thật tình giật mình cả lên:

– Chúng ta trước giờ không oán thù gì, không những vậy vốn là bạn bè với nhau, ông có chuyện gì, tôi cũng đứng về phía bên ông, ông lại tìm tôi, thế nào tôi cũng giúp ông, hiện tại ông lại muốn giết tôi?

Dĩ nhiên y nghĩ không ra nguyên do vì đâu, y chỉ còn nước thờ ra:

– Ông có thể nói cho tôi biết, rốt cuộc tôi đã đắc tội với ông chỗ nào không?

– Ông không làm gì cả.

– Thế thì ông vì thứ gì?

– Ta không vì thứ gì cả.

– Ông không vì thứ gì lại đi giết ta?

Điền Kê Tử lại càng kinh ngạc:

– Có phải ông bỗng dưng trúng phải chất độc của gã này? Có phải ông bỗng dưng điên rồi?

Tiêu Tuấn không trả lời câu hỏi, nhưng bên ngoài bỗng có người trả lời giùm cho y:

– Ông ta không điên.

Một người nói giọng thật bình tĩnh:

– Chỉ bất quá, có những chuyện ông còn chưa biết, mà ông ta lại không thể nói ra được, thế thôi.

Thất Tinh Long Vương

Hồi 24

Tiền nhân hậu quả

Mười chín tháng tư, trước mình mình.

Nếu không có đèn có lửa, trước bình minh thế nào cũng là lúc lạnh nhất tối nhất trong ngày, nếu có đèn có lửa, thì khoảng thời gian đó sẽ không có gì khác với bất kỳ lúc nào trong ngày nữa.

Có những người cũng tựa như đèn như lửa trước bình minh vậy, một chuyện vốn không ai có thể nào nhìn ra manh mối gì cả, có một người như vậy xuất hiện, bao nhiêu vấn đề đều tự dưng sáng tỏ ra.

Chuyện này cũng có một người như vậy.

Người này hiện tại cũng đã tới.

Trịnh Nam Viên chậm chậm bước vào.

Hai cái chân của y không biết có phải thật là bị bệnh phong thấp không, hay lúc trước bị thụ thương, vì vậy lúc nào cũng ngồi trên cái ghế có bánh xe lăn, bởi vì trước giờ y không muốn cho người ta thấy mình đi đứng ra sao.

Y nghĩ rằng dáng điệu đi đứng của mình chắc là rất buồn cười hoạt kê.

Hiện tại, không một ai đang cảm thấy y buồn cười, cho dù y có bò vào, cũng chẳng ai cảm thấy y buồn cười.

... Người này nhất định không phải là một kẻ tầm thường, và cũng chẳng phải hạng người đi làm chưởng quỹ một quán rượu, y làm nghề này, chỉ bất quá muốn che dấu thân phận thật sự của mình thế thôi.

... Giữa y và Tôn Tế Thành, chắc là có liên hệ không thể nói cho ai biết được, thân phận vũ công thật sự của y, không phải là chuyện người khác có thể tưởng tượng ra nổi.

Những thứ đó vốn là những bí mật của y, có điều những bí mật đó đều không còn là những bí mật nữa.

Nhìn y bước vào, người cao hứng nhất phải là Nguyên Bảo.

– Tôi biết ngay, sớm muộn gì ông cũng sẽ ra mặt thôi.

Nguyên Bảo nói:

– Quả nhiên ông đã lại.

Điền Kê Tử tuy không kinh ngạc cho lắm, y vẫn còn nhin không nổi muốn hỏi:

– Đêm khuya lạnh lẽo, cặp chân của đại chưởng quỹ lại không được thuận tiện lắm, khổ khổ sờ sờ lại nơi đây làm gì vậy?

Trịnh Nam Viên dụi dụi mắt, thở ra:

– Thật tình tôi chẳng muốn lại, chỉ tiếc là không lại không được.

– Tại sao?

Trịnh Nam Viên hỏi ngược lại:

– Nếu Nguyên Bảo nói y chứng minh được người này là Quách Địa Diệt, ông tin hay không tin?

– Ta không tin.

– Nếu Tiêu đường chủ nói vậy thì sao?

– Ta cũng không tin.

Điền Kê Tử nói:

– Lúc Quách Đại hiệp thất tung, hai người bọn họ, một còn chưa ra khỏi bụng mẹ, một còn chưa hỷ mũi sạch, bọn họ chứng minh được

gì?

– May mà lúc đó, tôi đã hỷ mũi sạch rồi, tôi đã học được cách chảy máu nữa.

– Chảy máu cũng phải học sao?

– Dĩ nhiên phải học.

Trịnh Nam Viên nói:

– Phải chảy máu lúc nào? Chảy vì lý do gì? Lam thể nào để chảy máu ít nhất, muốn học bao nhiêu đó cũng đâu phải chuyện dễ, ít nhất cũng học mất hai ba chục năm.

– Vì vậy, tuổi tác của ông lúc đó chắc cũng không nhỏ nữa.

– Lúc đó tôi đã quá ba chục tuổi.

Trịnh Nam Viên nói:

– Vì vậy hôm nay tôi không thò đầu ra không được.

– Tại sao?

– Bởi vì hôm đó tôi cũng ở chỗ đó.

Lời nói thốt ra thật tình không đầu không đuôi, dĩ nhiên Điền Kê Tử nghe không hiểu:

– Hôm đó nào? Ở chỗ nào?

Trịnh Nam Viên không trả lời ngay, y quay qua nhìn Quách Địa Diệt, hai người nhìn nhau, ánh mắt phảng phất đượm đầy vẻ cảm khái. Một hồi thật lâu, Quách Địa Diệt mới chậm chậm gật đầu, Trịnh Nam Viên mới trả lời:

– Hôm đó cũng là ngày mười lăm tháng tư, chỉ bất quá là mười lăm tháng tư của mười sáu năm trước.

Mười lăm tháng tư là ngày Tôn Tế Thành mất tích khỏi thế giới này, cũng chính là ngày Quách Địa Diệt và Lý Tướng Quân mất tích khỏi thế giới này mười bảy năm trước.

Trịnh Nam Viên nói:

– Hôm đó, Lý Tướng Quân và Quách Địa Diệt gặp nhau, Cao Thiên Tuyệt theo lại, ba người tranh chấp một hồi, sao đó Cao phu nhân bị thương gãy hết cánh tay, phần hận bỏ đi, có điều Quách Địa Diệt và Lý Tướng Quân cũng đều bị thụ thương, Lý Tướng Quân trúng phải Cao phu nhân một chưởng, thương thế trầm trọng.

Y nói cũng không rõ ràng lắm, bởi vì y cũng không nguyện ý nói ra những chuyện riêng tư mà người khác không nên biết đến.

Nhưng y đã nói ra cái máu chốt quan trọng mà Nguyên Bảo và Tiêu Tuấn tới bây giờ còn chưa có cách nào chứng minh được.

– Chuyện này đã xảy ra bao nhiêu năm nay rồi, đáng lý ra tôi không nên đề cập lại.

Trịnh Nam Viên nói:

– Có điều, một điểm mấu chốt trong đó, hiện tại tôi không thể không nói ra được.

Y biết mọi người ai ai cũng đều muốn nghe y nói tiếp, vì vậy y mở thùng rượu ra trước, uống một ngụm lớn, rồi mới tiếp tục:

– Hôm đó, bọn họ gặp nhau, không ai đem theo bộ hạ tùy tùng, bởi vì ba người đều nghĩ đó là chuyện cực kỳ bí mật, tuyệt đối không thể nào để người ngoài biết được, và tuyệt đối cũng không có ai biết được.

Trịnh Nam Viên nói:

– Có điều, bọn họ không ngờ rằng bọn tôi vì chuyện đó cũng đã tru hoạch saün bao nhiêu năm nay, lúc bọn họ nổi xung đột lên, bọn tôi cũng đã bao vây am Thủy Nguyệt kín mít.

Am Thủy Nguyệt chắc chắn là nơi bọn họ đã gặp nhau, nhưng Nguyên Bảo nhin không nổi còn muốn hỏi:

– Các ông?

Nó hỏi Trịnh Nam Viên:

– Các ông là những ai?

– Chúng tôi chỉ có tám người.

Trịnh Nam Viên nói:

– Bởi vì bọn tôi đều biết Thiên Tuyệt Địa Diệt Lý Tướng Quân đều là những tay cao thủ tuyệt đỉnh trong giang hồ, sợ làm kinh động bọn họ. Vì vậy cũng chẳng ai đem theo tùy tùng.

– Tám người nào?

– Đầu lĩnh đệ nhất đaùng trong đại nội Nhất Kiếm Trấn Bát Hoang Thiết Thường Xuân, cự bang chủ Cái bang Nhiệm lão tiên sinh, chưởng môn phái Điểm Thương Ngô Tuyết Nham, Thiếu Lâm Nam tông Pháp Hoa đại sư, Tổng thủ lĩnh của Trường giang tam thập lục trại Dư lão đại, đệ nhất cao thủ Quan Ngoại Quan Đông Vương phủ Mã tổng quản, Tổng tiêu đầu Nam thất Bắc lục thập tam tỉnh liên doanh tiêu cuộc Tứ Bình Bát Oản Vương Trung Bình.

Trịnh Nam Viên nói một hơi ra tên của bảy người.

Mười bảy năm trước, người nào chỉ cần lẫn lộn trong giang hồ một ngày thôi, nghe tới tên mấy người này đều đã biến sắc mặt trắng nhợt cả ra.

Mãi cho đến mười bảy năm sau cũng vậy.

Ngay cả Nguyên Bảo cũng có nghe tới tên bọn họ.

– Ông nói chỉ có tám người, hình như sợ hơi thiếu lắm.

Nguyên Bảo cười khở nói:

– Tám người đó, người nào không sánh được với tám trăm người thường.

Trịnh Nam Viên không hề phủ nhận.

– Lý Tướng Quân phạm quá nhiều vụ án, lá gan cũng quá lớn, người nào cũng động tới được.

Y nói:

– Thiên Tuyệt Địa Diệt thủ đoạn quá cay độc, vì vậy tám người mới phải xuất thủ.

– Nhưng ông chỉ nói có bảy tên ra.

Nguyễn Bảo hỏi Trịnh Nam Viên:

– Còn một người nữa là ai?

– Còn có một người nữa chỉ bắt quá là một tay bộ khoái thể thôi.

– Chỉ bắt quá là một tay bộ khoái không có gì đặc biệt?

Nguyễn Bảo nói:

– Bộ khoái trong thiên hạ chắc có tới hàng trăm hàng ngàn người, đặc biệt thì tối đa chỉ có một người thôi.

– Sao?

– Tôi chỉ bắt quá nghe được, cái vị bộ khoái đặc biệt đó hình như cũng họ Trịnh.

– Hình như là vậy.

– Có phải ông cũng đã từng nghe qua người này?

Nguyễn Bảo lại hỏi Trịnh Nam Viên:

– Có phải tên ông ta là Trịnh Phá, có phải còn có một ngoại hiệu là Trịnh Một Hữu?

– Hình như là vậy.

– Trịnh Một Hữu ý nghĩa, dĩ nhiên không phải là vì ông ta chẳng có gì cả.

Nguyễn Bảo nói:

– Mà là nói bất kể vụ án nào ra sao, chỉ cần đến tay ông ta, là sẽ bị phá ra ngay.

Nó nhìn lom lom vào Trịnh Nam Viên:

– Ông nhất định phải là Trịnh Một Hữu.

Cái chuyện vốn đã không còn gì phải nghi ngờ nữa, Trịnh Nam Viên lại cứ lắc đầu.

– Không phải tôi.

Y mỉm cười nói:

– Cái vị thiên tài nhi đồng chú đây rốt cuộc đã đoán sai mất một lần.

– Ông không phải Trịnh Một Hữu?

Nguyễn Bảo có vẻ bất ngờ:

– Thế thì ông là ai?

– Trịnh Nam Viên và Tôn Tế Thành đều là những tên chúng tôi giả mạo ra, tôi chẳng phải họ Trịnh.

– Thế ông vốn họ gì?

– Họ Thiết.

Nguyên Bảo giật nảy mình lên:

– Ông chính là một trong bốn tay đại kiếm khách trong giang hồ, đệ nhất cao thủ trong đại nội, Nhất Kiếm Trấn Bát Hoang Thiết Thường Xuân?

– Đúng vậy.

Cái vị Trịnh Nam Viên này nói:

– Tôi chính là Thiết Thường Xuân.

o O o Nguyên Bảo thộn mặt ra, cả nửa ngày mới thở ra một hơi dài:

– Thiết Thường Xuân, Nhất Kiếm Trấn Bát Hoang Thiết Thường Xuân, ngay cả tam thơ phu của tôi trước giờ cặp mắt mọc trên đỉnh đầu còn đối với kiếm pháp của ông khâm phục lắm.

Nguyên Bảo cười khổ nói:

– Nếu tôi nói cho ông ta biết, mấy năm nay ông đang làm chương quỹ trong một quán rượu, đánh chết ông ta cũng chẳng chịu tin đâu.

– Còn chú?

Thiết Thường Xuân Hỏi Nguyên Bảo:

– Chú tin hay không tin?

– Tôi tin.

Nguyên Bảo nói:

– Có điều, tôi không hiểu.

– Không hiểu?

– Ông đã biết Tôn Tế Thành là Quách Địa Diệt từ lâu, không những vậy còn biết ông ta có liên hệ với Lý Tướng Quân, tại sao còn theo ông ta nằm đây cả mười mấy năm nay? Không những vậy còn bởi ông ta uống rượu mỗi ngày?

Nguyên Bảo hỏi:

– Ngô Tuyết Nham, Pháp Hoa đại sư, Vương Trung Bình mấy người đó tại sao lại để mặc bọn ông?

– Bởi vì chúng ta đã có ước hẹn với nhau.

– Ước hẹn?

Nguyên Bảo lại hỏi:

– Ước hẹn gì?

Thiết Thường Xuân thở ra:

– Chuyện này phải nói lại từ đầu mới được.

– Ông nói đi, tôi nghe.

– Hôm đó, ở am Thủy Nguyệt, tuy Lý Tướng Quân bị thương nặng, Quách Địa Diệt cũng bị đổ máu, không những vậy còn bị tám người bọn ta bao vây.

Thiết Thường Xuân nói:

- Khắp vòm trời này, bất kỳ ai bị tám người chúng ta bao vây, đều đừng mong trốn thoát khỏi được. Điểm đó bọn họ cũng rất rõ ràng.
- Điểm đó tôi cũng rõ ràng lắm.

Nguyên Bảo nói:

- Có điều, bọn họ hoàn toàn chẳng có chút gì là khiếp sợ bỏ chạy, hai người đều đã hạ quyết tâm, có chết cũng chết chung một chỗ, bất kể ra sao cũng phải quyết chiến với bọn ta một trận.

Nguyên Bảo đưa ngón cái lên, lớn tiếng nói:

- Hay, Lý tướng quân hay thật, Quách Địa Diệt hay thật.
- Chỉ tiếc là trận này không thể nào nào đánh được.
- Tại sao?

Nguyên Bảo hỏi:

- Không lẽ tám vị cao thủ các ông lại đi sợ hai người bọn họ?

Thiết Thường Xuân cười khỏ nói:

- Sợ thì cũng không phải sợ, chỉ bất quá chúng ta không thể để bọn họ chết ở đó.

– Tại sao?

- Bởi vì châu báu bị ăn cắp trong đại nội đều nằm hết trong tay bọn họ.

Thiết Thường Xuân nói:

- Điểm đó, Ngô Tuyết Nham, Nhiệm lão bang chủ, Pháp Hoa đại sư đều không quan tâm, nhưng Mã tổng quản, Vương tổng tiêu đầu và tôi thì quan tâm vô cùng, Dư lão đại và Vương Trung Bình là anh em vợ, cũng không muốn đưa em gái duy nhất của mình làm quả phụ.

Thiết Thường Xuân nói:

- Dĩ nhiên chúng tôi cũng biết, dù chúng tôi bức bách, cũng không ăn thua gì tới Lý Tướng Quân và Quách Địa Diệt, vì vậy chúng tôi chỉ còn nước điều đình.

– Điều đình ra sao?

- Chúng tôi mỗi bên đưa ra một người, đánh một trận thắng thua.

Thiết Thường Xuân nói:

- Nếu bọn họ thua, sẽ đem giao ra châu báu.

– Nếu các ông thua?

- Thì bọn họ vẫn phải giao ra châu báu, nhưng chúng tôi cũng phải chịu nhận hai điều kiện của bọn họ.

Thiết Thường Xuân nói:

- Chuyện điều đình đó sở dĩ làm được, cũng vì hai điều kiện bọn họ đưa ra đều rất công đạo và hợp tình hợp lý, không những vậy còn cố toàn giang hồ đạo nghĩa giùm cho chúng tôi, vì vậy ngay cả Pháp

Hoa đại sư một người trực tính cũng không có điều gì dị nghị.

– Bọn họ đưa ra điều kiện gì?

– Điều kiện thứ nhất là bảo đảm an toàn cho Lý Tướng Quân, không được đụng tới bà ta một sợi tóc, mà cũng không bắt bà ta đem ra xử tội.

Thiết Thường Xuân nói:

– Điều kiện đó Pháp Hoa đại sư và Ngô Tuyết Nham vốn là không chịu.

– Về sau rồi sao?

– Mãi đến lúc Quách Đại Diệt nhắc tới một chuyện rồi, Pháp Hoa đại sư mới đổi ý.

– Chuyện gì?

– Ông ta nói, tuy Lý tướng quân đã làm không biết bao nhiêu vụ án lớn, ăn cắp không biết là bao nhiêu châu báu tiền tài, nhưng chính bà ta cũng không đụng vào đó đồng xu nào, lúc không đi làm chuyện ăn trộm thì vẫn ở với đứa con trong một ngôi nhà gỗ lợp xúp cũ kỹ, sống một cuộc đời bần cùng, làm nghề may vá thuê thừa độ nhật.

Thiết Thường Xuân thở dài nói:

– Nhân cách của Lý Tướng Quân, thật làm cho người ta bội phục vô cùng.

Người trong giang hồ mãi vẫn không bao giờ tìm được tung tích Lý Tướng Quân ở đâu, không chừng cũng vì không ai ngờ được Lý Tướng Quân tung hoành thiên hạ bình thời lại sinh sống như vậy. Có điều bất kỳ ai cũng hiểu rõ rằng, bà ta làm vậy không phải vì muốn tránh tai mắt người khác, mà là để bảo toàn thanh danh mẹ con của bà ta, muốn cho con mình lớn lên trở thành một người đường đường chính chính.

Người của Tiêu Tuấn tuy hình như đã biến thành pho tượng, nhưng cặp mắt y đang lóng lánh lệ quang.

... Một căn nhà gỗ cũ kỹ xiêu xiêu, một cái giường gỗ cũ kỹ cọt kẹt, một người đàn bà suốt ngày ho hen.

Ngày tháng sao mà bi thảm, đời sống sao mà đau khổ, nhưng lại làm cho người ta tôn kính vô cùng.

Cặp mắt của Nguyên Bảo hình như cũng đang đỏ lên, nó bỗng lớn tiếng nói:

– Lý Tướng Quân, tôi phục bà, nếu bà còn sống đây, nhất định tôi sẽ quỳ xuống lạy bà ba ngàn sáu trăm lạy.

Thiết Thường Xuân thở dài nói:

– Vì vậy, lúc đó tôi đã có chủ ý saün, nếu trận đó tôi có thắng, tôi cũng nhất định không đụng vào ngay cả sợi tóc của Lý Tướng Quân.

Y lại nói:

– Lúc đó, tuy chúng tôi không có ai chứng kiến tận mắt những chuyện đó, nhưng những lời Quách Địa Diệt nói ra, khắp thiên hạ còn ai không tin?

Nguyên Bảo lại đưa ngón cái lên, lớn tiếng nói:

– Ông ta vốn là một tay hảo hán, không những vậy còn là bạn của tôi.

Nguyên Bảo nói:

– Ông ta chịu xem tôi là bạn, cả đời tôi thật cảm thấy danh dự vinh quang quá đổi.

– Vì vậy trận đó, tuy tôi bị bại dưới tay ông ta, tuy mãi đến giờ đi đứng như một tên cà thọt, nhưng tôi cũng rất lấy làm vinh dự.

Thiết Thường Xuân nói:

– Được cùng một kẻ anh hùng hảo hán như vậy đánh nhau một trận, thật là một chuyện thích thú số một trong đời.

– Điều kiện thứ hai của ông ta là gì?

– Châu báu trong đại nội tuy phải giao trả lại, nhưng đa số những đồ Lý tướng quân trộm về đều là những của phi nghĩa.

Thiết Thường Xuân nói:

– Lý tướng quân kiên quyết muốn đem số tài sản đó đi làm những chuyện có ý nghĩa, không để chúng tôi đem trả lại cho những tay bất nhân bất nghĩa kia.

– Chủ ý quá hay.

– Tài vật không cách nào trả lại, tuy Trịnh Phá không ăn nói gì được với người ta, nhưng ông ta cũng không phản đối.

Thiết Thường Xuân nói:

– Vì vậy, hôm sau ông ta bèn ra khỏi lục phiên môn, từ đó về quê trồng ruộng.

Nguyên Bảo lại la lên:

– Hay, thì ra Trịnh Một Hữu cũng là tay hảo hán, nếu tôi gặp, nhất định tôi cũng sẽ lạy ông ta.

– Có điều con số tài phú này quá lớn lao, đại khái chẳng thể nào đem tổng đại nó ra.

– Vì vậy các ông hai bên đều cử ra mỗi bên mỗi người, đứng ra quản lý số tài phú đó.

Nguyên Bảo nói:

– Có điều các ông cũng không thể cho người ta biết những thứ tiền tài đó ở đâu ra, vì vậy, các ông chỉ còn cách dùng chuyện buôn bán để che mắt mọi người, mới có thể âm thầm dùng số tiền đó đi làm chuyện hảo tâm.

- Thật ra đó cũng là chủ ý của Lý Tướng Quân.
- Có điều, bà ta cũng không lộ mặt ra được, vì vậy bèn đem cái gánh nặng này giao lại cho Quách đại ca.

Nguyên Bảo nói:

- Lúc đó, đôi chân của ông cũng không mấy thuận tiện, không còn làm được chuyện trong đại nội nữa, vì vậy chỉ còn cách theo ông ta gánh cái gánh nặng đó.

Thiết Thường Xuân thở ra một hơi:

- Chú quả thật là một thiên tài, bây giờ ngay cả tôi cũng khâm phục chú luôn.
- Tế Nam là nơi đô thị thông thương lớn, kẻ buôn người bán tụ lại, vì vậy các ông bèn chọn trúng chỗ này.

Nguyên Bảo nói:

- Ở một nơi như thế này, một người chỉ cần có tiền là được, chẳng ai đến truy lùng lai lịch của y.

Nguyên Bảo lại nói:

- Huống gì, các ông còn có sự giúp đỡ của bang chủ Cái bang, chủ võ môn của hai phái Điểm Thương và Thiếu Lâm, tổng thủ lãnh Trường giang, Tổng tiêu đầu Liên doanh tiêu cuộc, và Tổng Quản Quan Ngoại Vương phủ che dấu giùm, vì vậy mười mấy năm nay, chẳng ai phát giác ra được thân phận chân chính của các ông.
- Có điều mười mấy năm nay, chúng tôi cũng đã làm được rất nhiều chuyện.

Thiết Thường Xuân nói:

- Chúng tôi đã âm thầm phát ra ba ngàn tám trăm chín mươi hai vạn năm ngàn sáu trăm bốn mươi ba lượng bạc.

Y nói:

- Số tiền đó tuy không ít, nhưng cứu được cũng không ít người, tôi bảo đảm, mỗi lượng bạc chúng tôi dùng đều rất đáng, tuyệt đối xứng đáng không xấu hổ với lương tâm.
- Tôi tin.

Nguyên Bảo nói:

- Chỉ có Vương Bát Đản mới không tin.

Thiết Thường Xuân lại thở ra một hơi dài:

- Chỉ có một điều đáng tiếc, những chuyện đó, Lý Tướng Quân không còn thấy được.

Y buồn rầu nói:

- Bà ta chết thật tình quá sớm.

Khoang thuyền bỗng dừng yên lặng hẵn đi, ai nấy đều cúi đầu xuống, ngay cả mấy cô gái cầm lồng đèn cũng cúi đầu xuống, ngay

cả Điền Kê Tử cũng cúi đầu xuống.

Mỗi người đều hiểu trong bụng, giao phó xong những chuyện đó, Lý tướng quân nhất định sẽ không còn muốn sống thêm ngày nào nữa. Chuyện làm lỗi cũng đã làm rồi, trong lòng đã lưu lại vết sẹo cả đời không sao xóa mờ được, và nỗi hối hận vô cùng vô tận, chuyện gì đã phải làm cũng đã làm xong, tâm nguyện một đời cũng coi như đã làm được.

Cho dù thương thế bà ta không trầm trọng, bà ta cũng sống không nổi.

Nguyên Bảo tự hỏi lòng:

– Bà ta rốt cuộc là một vị đại hiệp tung hoành một thời, hay chỉ là một người đàn bà thật đáng thương?

Nhưng Quách Địa Diệt nhất định phải còn sống đó.

Vì phải hoàn thành tâm nguyện của Lý Tướng Quân, vì những người cần có sự cứu giúp của ông ta.

Vì đại cuộc, không những ông ta phải sống đó, ông ta còn phải sống như một kẻ phú gia giàu có ỨC VẠN THẬT SỰ.

... Sống tới bao giờ mới thôi nhỉ?

Sống cho đến lúc Cao Thiên Tuyết xuất hiện mới thôi.

Ông ta biết Cao Thiên Tuyết sớm muộn gì cũng sẽ tìm đến mình, ông ta cũng biết trong lòng bà ta thống khổ và thù hận đến bao nhiêu.

Ông ta chỉ còn nước chạy trốn.

Nguyên Bảo lại tự hỏi lòng:

– Ông ta làm vậy, rốt cuộc là đúng? Hay là sai? Nếu ông ta sai, thì làm thế nào mới đúng?

Những vấn đề ấy có ai trả lời được? Có ai dám nói câu trả lời của mình hoàn toàn chính xác?

Thất Tinh Long Vương

Hồi 25

Ngôi sao thứ ba thứ tư thứ năm thứ sáu thứ bảy

Hai mươi tháng tư, bình minh.

Ngoài kia, trời xem ra đã sáng, nhưng trong khoang thuyền, không thấy có gì ảnh hưởng, nếu bên ngoài trời có sáng thêm chút nữa, trong khoang ngược lại sẽ thành ra tối đi.

Bởi vì đèn lửa chỉ ở trong bóng tối mới hiện lộ ra cái ánh sáng của

nó, ra ngoài trời rồi, thì nó chẳng còn có nghĩa lý gì nữa.

Thế giới này cũng có nhiều chuyện như vậy.

Điền Kê Tử đứng dậy khỏi ghế ngồi, phúi phúi bộ quần áo vô cùng quý giá trên người mình.

– Hiện tại, tôi cũng đã hoàn toàn hiểu ra.

Y nói:

– May mà hiện tại còn chưa trễ gì lắm.

– Sao?

– May mà bộ quần áo này còn chưa mặc hư đi, còn có thể đem trả lại người ta được, may mà những hạt trân châu kia còn chưa đọng tới, rượu cũng chỉ bắt quá mới khai ra có một thùng, vấn đề còn chưa đến nỗi quá lớn lao.

Điền Kê Tử nói:

– Nếu không thì thật là nguy to cùng cực.

– Tại sao?

– Bởi vì Lý Tướng Quân đã chẳng còn là Lý Tướng Quân, Điền Kê Tử dĩ nhiên vẫn còn là gã bần cùng như trước.

Y nói:

– Máy thứ này còn chưa trả tiền, nếu y phục mặc hư đi rồi, rượu uống hết cả rồi, trân châu nuốt vào bụng rồi, cái món nợ này kêu tôi tới chừng nào mới trả cho xong được đây?

Gương mặt y vẫn còn đang lộ vẻ tươi cười, y nói với những người y đem lại:

– Cầu xin các người, giúp giùm cho ta một lần, mau mau đem mấy thứ đồ này đi nhanh, tiền công các người cũng chỉ tính một ngày thôi, sau này ta nhất định sẽ tìm cách trả lại, tuyệt đối không chạy làng đầu cẩu.

Bất kể ra sao, con người của Điền Kê Tử cũng có tý nhân duyên tốt đẹp, bởi vì những người đó chẳng ai nói gì cả đều bỏ đi hết.

Nguyên Bảo vốn đang muốn hỏi thăm cô bé thất hai bím tóc có cặp đùi dài kia, có phải thật là được Điền Kê Tử mượn lại hay không, hay còn có mưu đồ gì khác.

Cô bé có hai bím tóc hình như sợ Nguyên Bảo lại hỏi cô mấy chuyện đó, cô đã lẩn ngay đi mất, ra ngoài rồi còn len lén quay đầu lại nháy mắt với Nguyên Bảo.

Nguyên Bảo chỉ còn nước câm miệng lại.

Bất kể ra sao, cái vị cô nương tốt bụng này đối đãi với y cũng quá tốt, cho dù bọn cô có giả làm những người mãi võ lại làm chuyện gì dẫu diêm thiên hạ, Nguyên Bảo cũng không muốn nói ra.

Nó tin rằng sau này nhất định sẽ còn gặp lại cô, bọn họ đều còn quá

trẻ, cuộc đời còn quá dài.

Những chuyện này, đến lúc đó nó sẽ hỏi lại cô lần nữa cũng không muộn gì.

Tuổi tác của Nguyên Bảo tuy còn nhỏ, nhưng nó đã hiểu được chuyện giữ lại mấy phần làm phước rồi, giữ lại mấy phần cho người ta, cũng là giữ lại mấy phần cho mình, làm người như vậy cũng là không làm lỗi lắm.

Đèn cũng đã được đem đi, may mà bên ngoài trời cũng đã sáng trưng, chẳng còn phải cần đến đèn.

Điền Kê Tử ẹo lưng một cái, thở ra một hơi dài, gương mặt lộ ra một nụ cười thật dễ thương. Y bỗng thốt ra một câu không ai ngờ hiện tại y có thể thốt ra:

– Hẹn gặp lại.

Y nói:

– Hẹn gặp lại các vị.

– Hẹn gặp lại?

Nguyên Bảo mở tròn mắt nhìn y:

– Hẹn gặp lại là nghĩa làm sao?

– Hẹn gặp lại có nghĩa là ta muốn chuồn đi.

– Ông tính chuồn đi như vậy là xong sao?

– Bản hí kịch đã diễn xong rồi, ít nhất là vai trò ta đóng cũng đã diễn xong, ta chưa đi còn đợi gì nữa?

Điền Kê Tử vẫn còn cười rất khoan khoái:

– Không lẽ các người còn muốn giữ ta lại đây mời uống rượu sao?

Nguyên Bảo lại nhìn lom lom vào y cả nửa ngày, rồi cười khổ lắc đầu:

– Thì ra, cái mặt của ông còn dày hơn cả tôi, làm những chuyện như vậy rồi, còn ra vẻ như chẳng có gì cả.

– Ta đã làm chuyện gì?

Điền Kê Tử cười hì hì nói:

– Ta cũng chẳng ăn trộm, ta cũng chẳng hại ai, ta chỉ bắt quá giống như Quách đại hiệp lúc xưa thôi, muốn đi bắt một tên đại đạo mà bắt hoài không xong, và cũng đành phải chịu bỏ thôi.

Y cười hì hì nhìn những người chung quanh:

– Các vị, một người phong độ như ta thế này, các vị còn muốn đối xử ra sao với ta bây giờ?

Nguyên Bảo thộn mặt ra, người khác cũng chẳng biết nói gì.

Có điều, bên ngoài đã có người đang nói:

– Bọn họ đích xác là chẳng làm gì được mày, may mà còn có tao.

Người này nói:

– Không những ta muốn đánh nát đít mày ra, tao còn muốn đánh gãy luôn cặp giò của mày luôn.

Vừa nghe đến giọng nói của người đó, gương mặt của Điền Kê Tử đã biến hẳn đi, tính mèn chuồn gấp.

Chỉ tiếc là y chuồn không xong.

Điền lão gia tử đã đến ngay trước mặt y, Điền Kê Tử chỉ còn nước mau mau cúi đầu khom lưng cười vả lả.

– Lão gia tử mạnh khỏe!

– Tao không mạnh khỏe.

Điền lão gia tử nghinh mặt lên nói:

– Tao sắp bị mày chọc cho tức chết đến nơi rồi, còn khỏe gì nổi.

– Thế thì con sẽ về nhà ngay đây, tuột quần ra, đờn lão gia tử về lấy gậy đánh cho một trận đòn, để lão gia tử nguội nguội cơn giận lại.

Nguyên Bảo vốn không muốn cười, nhưng nhin không nổi phải bật cười lên.

Nó cười lên, tình thế bèn hòa dịu ra, Điền lão gia tử thuận tay bộp cho thẳng con hai bộp tai.

– Mày cút ngay, về nhà rồi bò ngay ra đó, đừng hòng ló mặt ra ngoài, tao đánh mày chết.

– Con cút ngay.

Điền Kê Tử ôm đầu:

– Con cút ngay đây.

Câu đó còn chưa nói hết, y đã biến mất không còn hình bóng, có điều tiếng nói của y vẫn còn nghe được.

Mọi người nghe tiếng của y từ xa vọng lại:

– May mà con là người, không phải chó, cũng không có chân chó, may mà lão gia tử chỉ muốn đánh gãy chân chó, không phải chân người.

Nguyên Bảo nhin không nổi nói lớn lên:

– Chỉ bất quá ông ráng mà cẩn thận lần sau, tôi sẽ lại ăn cái chân gà của ông đó.

o O o Điền lão gia tử không đến đây có một mình, lão vào không bao lâu, lại có hai người theo vào.

Hai người đàn bà, vô cùng vô cùng xinh đẹp, một người cúi đầu, mặt mày đỏ ran, chính là Dương Lan Phương đại lão bản.

Còn người kia tuổi tác hình như có lớn hơn chút đỉnh, nhưng trông thật kiều diễm rực rỡ, phong tư và nghi biểu, đẹp không ai có thể dùng lời nói để hình dung ra được.

Bất kỳ ai gặp phải một người đàn bà như vậy cũng đều nhin không nổi phải nhin cô ta thêm lần nữa.

Có điều không sợ trời không sợ đất như Nguyên Bảo vừa gặp cô ta, hình như cũng giống Điền Kê Tử gặp Điền lão gia tử vậy, vừa muốn trốn, vừa muốn chuồn ngay.

Chỉ tiếc là nó cũng giống như Điền Kê Tử vậy, trốn cũng trốn không nổi, chuồn cũng chuồn không xong, chỉ đành phải dày mặt ra cười và là miệng cất tiếng chào:

– Tam thơ mạnh khỏe?

Vị quý phụ kia chỉ nhẹ nhàng nói một câu:

– Lão cửu, chú đứng ngay đó, không được đi đâu.

Nguyên Bảo quả nhiên không đi đâu.

Mọi người vốn đang kỳ quái, cái thằng tiểu quỷ ngay cả trời sập còn không chớp mắt kia tại sao lại sợ ra thành ra nông nổi đó, bây giờ mới hiểu ra chuyện.

Tiểu đệ đệ nghịch ngợm thể nào cũng sợ thơ thơ chứ, thơ thơ mà đánh người ta, nhất định còn đau hơn cả cha mẹ.

Thiết Thường Xuân bỗng thở ra một hơi, làm như vừa bỏ được xuống một gánh nặng ngàn cân:

– Tạ ơn Trời Phật, bây giờ chuyện gì cũng đều có thể giải quyết được.

Y nói:

– Long tam tiểu thơ đã đến đây, còn có chuyện gì không giải quyết được.

Trong giang hồ, không chừng còn có người không phục Long tam tiểu thơ, nhưng có một thứ thiên hạ không ai không phục.

Cái thứ này ai ai cũng biết con cháu nhà họ Long nhất định đều có mang theo trong người.

Cái thứ này chẳng phải là bảo kiếm lợi đao chém đứt lông tóc, cũng chẳng phải ám khí độc dược kiến huyết phong hầu gì, nó chỉ bất quá là một lá cờ nhỏ thế thôi.

Một lá Thất Tinh Long Kỳ.

Điền lão gia tử của Hoa Kỳ môn tuy thành danh đã lâu, oai chấn một phương, có điều đối với Long tam tiểu thơ cũng rất tôn kính, như là những người khác.

Long Kỳ còn chưa xuất hiện, đã thấy có oai lực rồi.

– Quách đại hiệp, ông bị thương chẳng nhẹ, tôi đã chuẩn bị sàun cỗ xe, đưa ông đi liệu thương.

Long tam tiểu thơ nói:

– Xin nhờ Tiêu đường chủ đem ông đi thôi.

Cô mỉm cười, rồi lại nói tiếp:

– Vết sẹo trên mặt tôn phu nhân cũng có thể bình phục lại được, có

điều vết thương trong lòng, chỉ có ông mới trị được nỗi, ông ở đó, không chừng sẽ thấy bà ta đó, tôi hy vọng ông chữa được bệnh cho bà ta.

Nụ cười của cô ôn nhu, tiếng nói cũng ôn nhu, có điều những lời cô nói ra, trước giờ chưa có ai từ chối.

Một người như cô, không cần phải nói lớn tiếng.

– Thiết đại hiệp tốt nhất xin cứ lưu lại nơi đây, cùng với Điền lão gia tử hoàn thành cho xong tâm nguyện của Lý Tướng Quân.

Long tam tiểu thư dịu dàng nói:

– Đây là chuyện công đức từ thiện, hai vị tương lai sẽ nhất định được đa phúc đa thọ.

Đợi mọi người đã đi hết, Nguyên Bảo mới mở miệng hỏi:

– Còn tôi?

Long tam tiểu thư quay đầu lại, nhìn nó, một hồi thật lâu, mới nhẹ nhàng thở ra một tiếng:

– Chú đấy hở? Thật tình ta không biết làm sao được bây giờ.

Cô kéo tay Dương Lan Phương lại:

– Xem ra ta chỉ còn nước giao nó lại cho cô trị thôi.

Mặt Dương Lan Phương lại càng đỏ thêm:

– Em... em trị được gì y.

Long tam tiểu thư nhoẻn miệng cười:

– Mỗi người đều có một người trị được. Không chừng cô là người duy nhất trị được nó.

Cô cười càng thân thiết:

– Ta cho cô trị nó một năm, nếu cô trị được, ta kêu ngay cô một tiếng đệ muội liền.

Rồi lại nghinh mặt lên làm vẻ hời hợt nói:

– Nếu ngay cả cô còn không chịu trị nó, ta chỉ còn nước tống nó về nhà thôi.

Cái đầu của Dương Lan Phương tuy cúi thấp, nhưng cô nhin không nổi đưa mắt liếc qua Nguyên Bảo một cái.

Nguyên Bảo cũng đang len lén nháy mắt với cô, len lén hướng về cô cúi đầu.

Dĩ nhiên không phải là quỳ xuống cúi đầu thật, chỉ bất quá là dùng một ngón cái cúi đầu thế thôi.

Bao nhiêu đó cũng đã quá đủ.

o O o Tinh tú đầy trời.

Phía dưới ngàn ngàn vạn vạn vì sao lấp lánh kia, có hai người đang nói chuyện, hình như đang mãi nói chuyện không bao giờ hết. Có những chuyện người khác không nghe được cũng không hiểu được,

có những chuyện có nghe cũng không sao.

– Ta biết Thất Tinh Long Kỳ nhà chú oai chấn thiên hạ, ta cũng biết lão thái gia cứng con trai ông lắm, vì vậy mới cho chú bảy ngôi sao.

– Ủ.

– Thiên hàng phúc tinh, điểm thiết thành kim, ngôi sao đó ta đã thấy qua.

– Sao?

– Tiểu tinh tinh lượng tinh tinh, đây là của Lý tướng quân năm xưa còn ấu thời đem cho Quách đại hiệp, Quách đại hiệp thành thân rồi mới bị bà ta đòi lại. Có một lần, Lý tướng quân bị thương, đại thơ của chú vô ý cứu được bà ta, bà ta bèn đem ngôi sao đó tặng cho đại thơ của chú làm tín vật, nói với đại thơ của chú, chỉ cần thấy người cầm ngôi sao này, cũng như thấy mặt ân nhân, bất kể chuyện gì, bà ta đều sẽ đem hết sức ra giúp đỡ.

– Sao?

– Đại thơ của chú nhất định biết chú hay đi phá làng phá xóm, sợ chú bị người ta ăn hiếp, vì vậy mới đem ngôi sao này giao cho chú giữ.

– Ủ.

– Còn năm ngôi sao kia nữa thì sao? Chú cho ta xem được không?

– Không được.

– Tại sao?

– Trên trời có bao nhiêu ngôi sao trên đó, cô không nhìn, tại sao cứ muốn nhìn ngôi sao của tôi?

– Ta cứ muốn nhìn đấy.

– Tôi cứ không cho cô xem đấy, hiện tại, ngay cả sao trên trời cũng không cho cô xem luôn...

...

– Rốt cuộc chú có cho ta xem không đây?

– Có ngày, tôi sẽ cho cô xem, đến lúc đó, cô có muốn không xem cũng không được.

Hết

Nguồn: Nhan Mon Quan

Người đăng: ms

Thời gian: 30/04/2005 12:25:26 CH